

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

~~HE'S THE ONE~~ *Not*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DONNA ALAM

KİTABIM

DONNA

İÇİNDEKİLER

Başlıksız

Başlıksız

(Değil) Tek

Alıntı

1. Miranda
2. Miranda
3. Miranda
4. Miranda
5. James
6. Miranda
7. Miranda
8. James
9. Miranda
10. James
11. Miranda
12. James
13. Miranda
14. Harry
15. Miranda
16. Miranda
17. Miranda
18. Miranda
19. Miranda
20. James
21. James
22. Miranda
23. James
24. Miranda

25. [James](#)
26. [James](#)
27. [Miranda](#)
28. [James](#)
29. [Miranda](#)
30. [James](#)
31. [James](#)
32. [Miranda](#)
33. [James](#)
34. [Miranda](#)
35. [James](#)
36. [Miranda](#)
37. [Miranda](#)
38. [Miranda](#)
39. [Miranda](#)
40. [James](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında İsimsiz](#)

BAŞLIKSIZ

(DEĞİL) O

Bu yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© Donna Alam 2019

Kapak Tasarımı: [Lou J Stok](#)

Düzenleme: [Editing 4 Indies](#)

Görsel: [Specular](#)

Model: [Oliver Hines](#)

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

BAŞLIKSIZ

(Değil) O

Bağımsız Bir Romantik Roman

(DEĞİL) O

Seksi komşumla teselli seksi yapmanın çok kötü bir fikir olmasının üç nedeni.

Hayatım zaten yeterince karmaşık
Batman iç çamaşırı giydiğimi biliyor (lütfen sorma)
O benden yaşça büyük, sofistike ve o kadar seksi ki dizlerim titriyor

Biliyorum, bu üçten fazla. Ama yine de beni durdurmadı.

Kağıt üzerinde, biz en kötü çiftiz.

O zengin.

Ben... değilim. İkinci işim evcil hayvan bakıcılığı!

O bizim arkadaş olduğumuzu söylüyor.

Ben pek öyle olduğunu düşünmüyorum, ama bu işin avantajlarını seviyorum...

Bu adam hayatımı alt üst ediyor. Ama o benim aradığım kişi değil. Ne yazık ki,

Çünkü beni hamile bırakan *da o*.

Uyarı: Bu (sadece?) kazara hamilelikle ilgili bir hikaye değil.

Bu, kazara aşk hakkında bir hikaye.

ALINTI

Kadınların erkekler üzerinde değil, kendileri üzerinde güç sahibi olmasını istiyorum.

~ Mary Shelley

1
MİRANDA

SATILIK

Platin yüzükte bir adet parlak kesim iki karatlık elmas nişan yüzüğü.

Sadece üç ay taktıktan sonra nişanlığımın aldatan, fahişe bir pislik olduğunu ve en iyi arkadaşımın da bir sürtük olduğunu öğrendim.

Bana yüzük takacağını söylediğinde, aklımdaki tam olarak bu değildi.

Onun... evet... o. Onun... evet... o.

Başlangıç fiyatı oldukça düşük, tıpkı benim özgüvenim gibi...

FleaBay'de yarı bitmiş, yarı şaka, yarı ölümcül ciddiyetle yazdığım ilanı düşünürken parmaklarım klavyeden çekiliyor. Normalde bu kadar dürtüsel biri değilimdir, ama o diz çökmeden önce evet demiş olabilirim. O zamanlar sadece üç aydır çıkıyorduk. Üç ay çıktık, üç ay nişanlı kaldık, üç ay birlikte yaşadık ve şimdi ayrılmamızın üzerinden üç ay geçti ve ben diğer tarafa geçmeye başlıyorum. Acı artık fiziksel bir şey değil, ama bu, bu deneyimi atlattığım anlamına gelmiyor.

Ama onu aştım.

İhanet. En kötü kelimedir.

Ve hiçbir nişanlı, balayında iyi görünmek için işten sonra doğrudan spor salonuna gideceğini söyleyerek sana yalan söyleyen bir nişanlıdan daha iyi değildir. Ve gerçekten de muhteşem karın kasları geliştirdi; sadece egzersizlerini eski en iyi arkadaşım *Tamara'ya yaptığı için* yazık oldu.

İkiyüzlülük. Bir başka iğrenç kelime.

Ama her gün kendimi şanslı olduğumu düşünmeye zorluyorum ve bir insanın hem kusurlarının hem de

varlıklar ve başarısızlıklarımın başında kalbimin sesini dinlemek geliyor.

Aldatıcı. İngilizce'den çıkarılması gereken bir başka kelime.

Sonuç olarak, artık hayatıma devam etmenin zamanı geldi, ve bunu fiziksel olarak demek istemiyorum. Onları yakaladığım gün bunu zaten yaptım. *O yatakta bir daha asla uyuyamazdım.* Daire onundu ve kalıcı olarak eve geri dönmek pek cazip bir seçenek olmadığı için, o günden beri bir evcil hayvan bakıcılığı ajansında çalışıyorum. Bu sonsuza kadar sürecektir bir şey değil, sadece kendi evimi almak için para biriktirmeme yardımcı olacak bir şey, ama valizle yaşamaktan yoruldum, bu yüzden yüzük gitmeli. Yanlış bir duygusallıkla ona tutunduğumdan değil. Parasal olarak binlerce dolar değerinde olabilir, ama aşk ve sadakatin sembolü olarak değersiz. Sadece yasal olarak nerede durduğumu bilmiyorum. Cameron'un giderek çılgınca hale gelen mesajlarına göre, nişan bozulduğunda yüzük aile yadigarı olduğu için haklı olarak ona ait. Benim mesajlarımda ise, gidip çoğalabileceğini yazdım. *Evet, siktirip gidebilir.* Ama mahkemeye gitmek istemiyorum. Şu anda bir avukatın karşısına çıkıp, hayatımda nerede hata yaptığımı açıklarken tavsiye istemek de istemiyorum.

Belki de yükle düğmesine basıp ona *FleaBay* bağlantısını göndermeli ve

bu işi bitirmeliyim.

Bu ona hak ettiği cezayı verir.

Bu da bir tür intikam sayılır sanırım.

Kalbimin kırık olduğu bir dönemde, bir arkadaşlık sitesi start-up'ında çalışıyor olmam ironik. Ama eski işimde kalmam da imkansızdı. *O da* orada çalışırken olmazdı.

"Kahve ister misin?" Küçük kuzenim Heather, cevap beklemeksizin masamın üzerinden boş fincanımı aldı. Üniversiteye gitmeden önce, kısa bir süre önce E-Volve'da yaz stajına başlamıştı. Benden dört yaş küçük olan kuzenim, yakın zamanda arkadaşım olana kadar benimle pek yakın değildi.

"Bir fincan daha berbat kahve içebileceğimi sanmıyorum." Bu çok adaletsiz. Tamara sadece nişanlımı çalmadı, aynı zamanda şık şehir ofisini ve daha da şık kahve makinesini de elinde tuttu.

"Fırına gidip sana bir cappuccino alayım mı?"

"Teşekkürler canım, ama gerek yok."

"İş çıkışı happy hour kokteylleri içmeye ne dersin?"

Kafamı sallıyorum. "Ne anlamı var ki? Şu anda happy hour'u mutlu olmaktan uzak hale getirme konusunda ustayım." Kendi kendinize sıkılmanız gayet mümkün. Neden bunu başkalarına da yaşatayım ki?

"Hadi ama, iki al bir öde kokteyller herkesi eğlendirir."

Dikkatimi başka yöne çekmek için, işaret parmağımı bilgisayar ekranımın altına takıp Heather'ın görebileceği şekilde çeviriyorum.

Gözleri hafifçe büyüdü, sonra bana doğru çevirdi. "O zaman içkiler senden mi?"

"Henüz listelemedim." Dikkatimi tekrar ekrana çevirip ekranı bana doğru döndürdüm. Onun bu saçma sapan lafları okumasını gerçekten istemiyorum.

"Ama listeleyeceksin, değil mi? Artık listelemenin zamanı geldi," diye ekledi karamsar bir şekilde.

"Biliyorum."

"Cidden, Mir. Sana yaptıklarından sonra mı? Ben olsam onu Thames Nehri'ne atar ve bu konuyu kapatırdım."

"Ama o, büyükannesinin yüzüğüydü. Onun yeri doldurulamaz." Telefonumu ters çevirip, yasal işlem başlatmakla tehdit eden son mesajına bakıyorum. Görünüşe göre yalvarma aşaması sona ermiş.

"Onun numarasını engelleyebilirsin," diyor Heather, telefonumu işaret ederek. "Onu engelle, sonra da telefonu at. Bu ona, insanların maddi varlıklardan daha önemli olduğunu hatırlatabilir."

"Eğer elimden gelirse, onu geri almayacak, çünkü onu ve onunla birlikte olan sürtüğü siktir et." Sadece hapishaneye girmeyeceğimi bilmem gerekiyor.

"Yaşasın! Oh, bekle... o neydi?" Gözleri büyüyerek, elini kulağına götürdü. "Sanırım kutlama margaritası senin adını çağırıyor."

"Heth, bu gece gerçekten kötü bir arkadaş olacağım."

"Evet, ama Ben & Jerry's dondurmasından çok daha iyi bir arkadaş olacağım. Ve kalçalarım için çok daha iyiyim."

"Şişmanladığımı mı söylüyorsun?"

"Ben, Jerry ve kızıl kedi Marmaduke benim alanıma giriyorlar diyorum."

"Marmaduke geçen haftaydı. Bu haftanın tüylü misafirleri aslında Pawdry Hepburn ve David Meowie." Onlar da A-listers gibi davranıyorlar.

"Şaka yapıyorsun
herhalde." "Keşke
yapıyorsam." "İnsanlar
tuhaf."

"Zenginler ise daha da tuhaf."

"Aynen. Fluffy ya da Spot isimlerinin nesi var ki?"

"Sphynx cinsi kedilerin ne tüyleri ne de benekleri vardır. Gerçi David Meowie'nin kafasında garip bir siğil var..."

"Yeter! Bu kadar yeter. Müdahale ediyorum. Bu gece dört ayaklı arkadaşlarınla takılmayacaksın," dedi ve parmağını bana doğru uzattı. "Benimle dışarı çıkacaksın, bu konuyu kapatalım."

"Ah, sert Heather-tüy."

"Hayır, ciddi Heather-feather. Benimle dışarı çıkacaksın, yoksa bir sonraki aile toplantısında, on yaşındayken büyükbabanın küllerini burnuna çektiğini herkese duyuracağım."

"Bunu yapmazsın."

"Deneyin bakalım," diye karşılık veriyor, elini aniden kalçasına koyarak. "Sana bunu gizli olarak söyledim."

"Hayır, bana bunu sarhoşken söyledin." Savunmam olarak, ben bisküvi arıyordum. O bir küpün içindeydi ve on yaşındaki bir çocuk için o bir kavanoz gibiydi. Ve biri onu mutfak masasının üzerinde bırakmıştı. Ben nereden bilebilirdim ki?

"Büyükbabamı öfkeliendirdin," diyor, başını küçümseyerek sallayarak. "Yoksa onu üzdün mü?" Kötü kalpli kadın, çenesine düşünceli bir şekilde parmağını koyuyor.

"Sen korkunç, *korkunç* bir insansın."

"Ve benimle dışarı çıkacaksın. Ve eğleneceksin. Eğlenceyi hatırlıyor musun? Diğer *f* harfli kelime."

2
MİRANDA

"Bura_{ya} gel, kedicik... Ah! Lanet olsun!"

"Ne? Ne oldu?" Heather'ın sesi telefonumdan tıslayarak geliyor, telefon elimden kayıp yere düşüyor, ama neyse ki ekranı akşam gökyüzüne bakacak şekilde düşüyor.

"*Hiç de* eğlenceli değildi," diye mırıldanıyorum, dizlerimin üstüne çökmüş halde, hareketlerim hantal ve beceriksizce. Acıyan dizimden küçük çakıl taşlarını temizlerken yüzümü buruşturuyorum. Doğrulurken biraz sola doğru sendeleyip, kendimi duvara tutunuyorum. Telefonumun ay ışığının vurduğu yere doğru sendeleyerek yürüyorum.

"Lanet olası bir saksıya takılıp düştüm," derim ve telefonu tekrar kulağıma götürürüm.

"Tanrım, ne kadar da zayıfsın."

"Değilim. Sadece pratik yapmadım," diye biraz kızgın bir şekilde cevap veriyorum. "Toplumdan uzaklaşınca böyle olur.

Tabii, ayrılıklarda *mısır gevreğine votka dökme* yaklaşımını benimsemediğin sürece, sanırım."

"
tap-tap

kaldırım taşlarına çarparak ilerlerken. "Belki de seninle birlikte geri dönmeliydim."

"Ha! Bu sanki... sarhoş olanın daha sarhoş olanı yönlendirmesi gibi olurdu. Ayrıca, sen beni seks için reddettin." Karanlıkta kaçak bir kediği aramak için dolaşmamın nedeni gibi, kokteyller de Heather'ın bu saatte Londra ulaşım sistemine cesaret etmesinin nedenidir, çünkü Acton'dan bir ahmak ona yatak odasında biraz eğlence vaat etmiştir.

Ama ben gerçekten sarhoş değilim. Sadece biraz uyuşmuşum. "Neredesin?"

"Bahçedeyim, kediği arıyorum. Bu arada, bu senin suçun."

"Bu sonuca nasıl vardın?" Sorusu, inanılmaz bir kıkırdama ile doluydu.

"Çünkü telefonda olmasaydım, o lanet şey bacağımın üzerinden atlayıp açık arka kapıdan dışarı fırlamazdı."

"Eğer gizlice sigara içmeye karar vermeseydin, arka kapı açık kalmazdı."

Derin bir nefes alıyorum, (çok nadiren yaptığım) gizli kötü alışkanlığım ortaya çıkıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çocukken seni bir kez sigara içerken yakalamıştım."

Bir anı net bir şekilde aklıma geliyor; pencere kenarındaki koltukta oturmuş, açık pencereden duman halkaları üflüyorum, her zamanki gibi on altı yaşındaki sofistike bir genç kız. Heather, "annene söyleyeceğim" bakışıyla açık yatak odamın kapısında duruyor.

"Şoktan pencereden düşecektim." Kapıyı kilitletiğimi sanıyordum. "Kolunu çimdikledim."

"Evet, ama ben küçük bir ispiyoncuydum. Bu sefer tehditlere gerek yok. Sırrın hala benimle güvende."

"Bunu bildiğine inanamıyorum." Sözlerim utanç dolu bir inilti gibiydi. "Yani, nasıl?"

"Gizlice sigara içmeye gittikten sonra hep şüpheli görünüyorsun. Sanki yaramaz bir şey yapmışsın gibi gizli gizli davranıyorsun."

"Bu yaz içtiğim sigara sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim," diye biraz sinirlenerek cevap veriyorum. Kimse saklamak istediği bir şey yaparken yakalanmaktan hoşlanmaz. "Son birkaç ay çok stresli geçti, biliyorsun."

"Stres atmak için neyin daha iyi olduğunu biliyor musun? Orgazm."

"Evet, ama pub'ın dışına çıkıp mastürbasyon yapmak sosyal olarak daha az kabul edilebilir."

"İğrenç. Bu cümlede çok yanlış şeyler var." "Bunu söyleyen kız, az önce çok yanlış bir mesaj gönderdi."

"Evet, ama bu onu birkaç günlüğüne senden uzak tutar, değil mi? Cameron *o kadar* meşgul olacak ki sana iğrenç mesajlar ve e-postalar göndermeye vakti kalmayacak."

"Londra'da kaç tane Oxfam yardım mağazası olduğunu biliyor musun?"

"Ve gerçekten de bu mağazalardan birinden yüzüğü geri alabileceğini mi düşünüyor?"

"Hayır, çünkü yüzük hala mücevher kutumda." İkimiz de kahkahalara boğulduk.

"Bu, sana o kadar kötü davrandıktan sonra sana giderek daha tehditkar mesajlar göndermeye devam eden o ahmağa bir ders verecektir. Her neyse, bağışlanan giysiler ve ıvır zıvırların olduğu bir çantayı yanlışlıkla düşürsen bile, yine de geri alamaz. Bu tür yerlerde gönüllü olarak çalışan yaşlı bayanlar en iyi eşyaları seçip alıyorlar. Sanki onları bırakacaklarmış gibi."

Ah, haklıydı. Bu gece gerçekten ihtiyacım olan şey buydu. Biraz stres atmak ve eğlenmek.

"Heather, çok sevindim..."

"Her neyse," dedi, daha duygularım oluşmadan onları bir kenara iterek. "Yol boyunca benimle konuşmakta ısrar etmeseydin, şu anda telefonda konuşuyor olmazdın ve sigara içsen de içmesen de, kedi muhtemelen hala evde olurdu."

"Ve Londra'nın diğer ucuna kadar gitmeye karar vermeseydin, şu anda telefonda konuşuyor olmazdık çünkü senin iyi olduğunu bilmeme gerek kalmazdı. Tamam mı?"

"Mir, seninle konuşmak kaçırılmamı nasıl engelleyecek?"

"Saldırganın fotoğrafını çekebilirsin. Ben de onu polise gönderirim."

"Yani, cinayeti kaydetmemi mi istiyorsun?"

"Bu kadar karamsar olma. Senin için endişelenmeden duramıyorum."

"Aynı," diye iç çekerek cevaplar, ama neyse ki, son zamanlarda yaşadığımız kalp kırıklıkları hakkında konuşmamaya karar verdiğimiz için daha fazla ayrıntıya girmez. "Marilyn Meow-row'dan hala haber yok mu?"

"David Meowie, ve hayır. Şimdi komşunun bahçesine bakacağım."

"Seksi komşunun bahçesi mi?" Ses tonundaki değişikliğe alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Cumartesi öğleden sonrasını onu dikizleyerek geçirdiğin komşuyu mu kastediyorsun?"

Cevabının başını kaçırıyorum çünkü hat bir dakikalığına kesiliyor, muhtemelen bindiği tren sinyal almayan bir bölgeye girmiştir.

"... iyi."

"Evet, iyiyim. Teşekkürler."

"Ne?"

"Ohhh. İyi olup *olmadığımı* sorduğunu sandım."

"Ha. Hayır," diye gülerек cevaplar. "Kokteyller neden her şeyi daha komik hale getiriyor?"

"Sanırım, sıyrıkların acısını dindirdiği için."

"Topikal olarak uygulanmadıkları için," diye cevaplar, burnunu çekerek. "Belki de sormam gereken şey, neden bir kızı azdırdıklarıdır."

"Ya da neden bir kızın ailesine kuzeninde kalacağını söylerken, aslında Londra'nın diğer ucuna hızlı bir seks için gittiğini söylemesini sağlarlar, hmm?"

"Brent'in hızlı olmadığına dair güvenilir bir kaynaktan bilgim var," diyor, müstehcen bir kahkaha atarak. "O çok, çok titizdir."

İki evin arasındaki kapıyı açarken protesto etmek için inleyerek komşunun arka bahçesine giriyorum. Birlikte çalışıyor ve hatta birlikte vakit geçiriyor olabiliriz, ama o benim küçük kuzenim. Bazen onu genç bir kızdan başka bir şey olarak görmemek zor oluyor. Onun cinsel hayatını bilmeme kesinlikle gerek yok. Cehalet mutluluktur mu? Onun isteksiz tanığı olduğumu düşünürsek, bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Bu arada kıskanç değilim. Sarılmak hariç. Sarılmayı özlüyorum.

"Bu hafta sonu yine uğrayabilirim diye düşünüyordum."

"Yine seksi, geçici komşumu dikizlemek için mi?" Kapıyı arkamdan kapatırken gıcırdadı, karanlık akşam saatlerinde bu ses nedense çok daha yüksek geliyordu.

"Hayır, ama o da hoş bir bonus. Bir film izleyip, karbonhidratlı şeyler yiyip, biraz kaynaşabiliriz diye düşündüm."

"Daha fazla kaynaşırsak, kalçama yapışıp kalırsın."

Heather yine gülmeye başlar, bu da beni gülümsetir, ama birkaç ay sonra üniversiteye başladığında onu ne kadar özleyeceğimi fark edince gülümsemem kaybolur. Bazılarına garip gelebilir, ama biz hala konuşuyoruz olmasına rağmen bütün günü birlikte çalışmış

birlikte ve sonra akşam birlikte, ama gerçek şu ki, muhtemelen su altında da sohbet edebilirdik. Ayrıca, bu saatte onun tek başına seyahat etmesini istemiyorum.

"Hala orada mısın?"

"Evet." Bir sonraki saksıyı dikkatlice geçiyorum, bu saksı da sardunyalarla dolup taşıyor.

"Oradayken onunla ilgili bir şeyler yapmalısın." "Bir şeyler mi? Ne gibi?"

"Bilmem. Flört et. Pijamalarınla öpü çıkarırken seni yakalasın falan."

"Ha! Onun kaçmasını mı istiyorsun?"

"Tabii ki uyuduğın pijamalarla değil. Onlardan daha seksi pijamaların vardır herhalde."

"Sen komiksin."

"Komik olmaya çalışmıyordum. Ciddiyim, sen de o leziz erkek vücuduna bakıp ağzının suyunu akıtmadın sanki."

"Hiç de bile," diye karşılık veriyorum. "Şey, belki birazcık," diye düzeltiyorum. "Ama o benim tipim değil."

"Uzun boylu, bronz tenli ve eşek gibi donanımlı olan herkesin tipi, aptal. Evde mi?" diye biraz heyecanla ekledi. Evde olmadığını zaten biliyordum ama yine de Viktorya döneminden kalma villanın arkasındaki karanlık çift kanatlı cam kapılara bir göz attım. "Ya seni bahçesinde dolaşan bir hırsız sanıp, seni yere devirmek için üzerine atlarsa?"

"O zaman iyileşmek için birkaç gün izin almam gerekecek galiba," diye mırıldanıyorum, küçük bir çitlerin altından bakarak.

"Onun büyüklüğüne bakılırsa, öyle olur diyebilirim. Geçen gün çimlerde sadece o mavi şortla egzersiz yaparken hatırlıyor musun? Tanrım, tanrım!" Neredeyse yüzünü yelpazeyle serinletişini görebiliyorum.

"Yani, kahveni üst katta içmek için ısrar ettiğın ve seni pencere kenarında, dilin neredeyse pencere camına yapışmış halde bulduğum zamanı mı kastediyorsun?"

"Hatırladığım kadarıyla tek ben değildim." Alaycı sesi biraz müstehcen bir hal alır ve ekler: "Tanrım, o karın kasları. Ve o şortlar, hatırlıyor musun?" Ben de biraz boğazım düğümlenerek yutkunurken, o anlaşılmaz bir ses çıkarır, çünkü evet, hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki?

Özellikle de yumuşak kumaş onun çok özel bir bölgesine yapışmışken. "O şey kola kutusu gibiydi! Ve çok... *esnekti*. Kendini incitmemesine şaşırdım."

"Toplu taşıma araçlarında bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Sakin ol, vagon boş. Ama ona kesinlikle kendini tanıtmalısın," diye ekliyor heyecanla.

"Tabii, haklısın." Ayakkabımın burnunu çiçekliklere sokup, pembe kedi derisinin izlerini ararken bitki örtüsünü dağıttım, ama şansım yaver gitmedi.

"Ciddiyim, o mükemmel bir teselli malzemesi olur. Belli ki bekâr..."

"Belli değil."

"Eğer bekar değilse, evine giren çıkan kadınların izlerine bakılırsa, çok anlayışlı bir partneri olmalı."

"Onun evinden bir sürü kadın çıktığını gördüğümü söylemedim. Sadece öyle birine benzediğini söyledim."

"Ah, Yargıç McJudgerson," diye alay ediyor.

"Kapalı kapılar ardında neler olduğunu asla bilemezsin," diye biraz kibirli bir şekilde cevap veriyorum. "Ayrıca, birkaç ay önce bir erkek fahişeyle nişanlı olduğum için, şimdi de başka bir erkek fahişeyle yatmamı önermene şaşırdım."

"Ah-ah. Fahişeleri aşağılamayın. Ayrıca Cameron fahişe değildi. O bir yılan gibiydi. Bana sorarsanız, beklentisiz bir şekilde iyilik yapan bir erkek tam da rebound tipi bir erkektir."

"Teorik olarak, belki."

"Teorilerden bahsetmişken, sana bir tane söyleyeyim. Sence patron kadın, lezzetli bir ağrıları hastalık izni için geçerli bir neden olarak kabul eder mi?"

"Planladığın akşam hakkında bir şey daha söylersen telefonu kapatacağım."

"Senden bahsediyordum. Ya seksi komşu adam bu gece bahçesinde dolaşırken seni bulursa? Kurtarılması gereken, zor durumda bir kız."

Acı çekiyormuş gibi inledim. Ve bu, sıyrılmış dizlerimden kaynaklanmıyordu. "Ne? Bu geçerli bir kavram ve araştırmaya değer."

"Kurtarmak istediğim tek kedi, bu akşam kaçan kedidir. Ayrıca, beyin sarsıntısı ve birkaç kırık kaburgadan kurtulmak için zamana ihtiyacım var." Ve ben, onun veranda mobilyalarının çok modern masasının altına bakarken ayağımı düzeltirken dizim tam da çatırdıyor. "Çünkü beni karanlıkta bahçesinde dolaşırken bulursa, beni hırsız sanıp yere yatırır diye düşünüyorum." Şortundaki kola kutusu onun tek büyük parçası değil; adam en az 1,80 metre boyunda olmalı. Ve kaslı. "Her neyse, bildiğimiz kadarıyla, çirkin olabilir ya da iğrenç bir sakalı olabilir." İkimiz de onun yüzünü görmedik, ya çimlerinin üzerinde yükselen akçaağaç gölgesinde kalmıştı ya da sırtı bize dönüktü. *Bir sırtın bu kadar kaslı olabileceğini bilmiyordum.*

"Şahsen, ben biraz sakal bırakmayı seviyorum."

"Porno yıldızlarının bıyıkları veya Yosemite Sam gibi gür bıyıklar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Denemeden yargılama."

Ha! Onun yaşındaki çoğu erkek, sakal çıkmaya başlayan aşamayı geçememiştir.

"Mir, bahçede yoga yapıyordu. Ne kadar esnek olacağını bir düşün." olacağını bir düşün."

"Bu çok uygunsuz bir konuşma,"

mırıldandım ve ayakkabımın burnuyla süs çimlerini dürttüm. "Evet, ama eğlenceli bir konuşma. Çirkin ya da tüylü olması ne fark eder ki? Gözlerini ecstasy ile kesiştirdiği sürece yüzleşir misin?"

'Sadece sırf iyi iyi donanımlı olması
 anlamına olacağı olacağı uzman olacağı
anlamına gelmez. Bazen onları tembel yapar. Öyle duydum.

"Brent öyle değil."

"Telefonu kapatacağım," diye tehdit ediyorum.

"Külotunu çıkar," diye gülerek diyor. "Onunla çimlerde yuvarlanmak için beyin sarsıntısı riskini göze alırım."

"Ne oldu sana?" Heather normalde çok tatlıdır, bazen biraz sosyal açıdan beceriksiz olsa da.

"Ne diyebilirim ki? Kokteyller ve seks mesajları, yaramaz Heather'ı ortaya çıkarıyor."

"Peki, istediğin zaman tatlı kuzenim Heather-feather'ı geri getirebilirsin," diye cevap veriyorum, onun çocukluk lakabını kullanarak.

"Brent'in tüylerle yaptığı bir Şey olduğunu duydum..."

"Lalalalalaa!"

"Belki seksi komşu adam yaramaz Miranda'yı ortaya çıkarabilir?" "Bir dahaki ziyaretinde ona sorabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, elimi uzun bambu duvarının altına kaydırarak, orada kediden başka bir Şeyin saklanmadığını sessizce dua ediyorum ve kalın, koyu yeşil bitkilere gözlerimi kısıarak bakıyorum. "Birincisi, onun kapısından girip çıkan başka bir kadın olmak istemiyorum. Tanrı biliyor ki, bir tane daha kadına ihtiya ı yok. İkincisi..."

"Sen çok korkak mısın?"

"Değilim. Daha çok ortalama büyüklükte biriyim."

Heather gülerek ekler: "İkincisi, sen Adonis tipi erkeklerden hoşlanmıyorsun çünkü sarışın ve biraz tombul erkekleri seviyorsun."

"Ne?"

"Hadi ama. Cameron pek de çekici bir erkek değildi."

"O tombul değil! O sadece... iri. Sağlam ve erkeksi." Ay ışığında ürkütücü bir Şekilde parlayan devasa paslanmaz  elik barbek ye doğru yürürken, onu mu yoksa erkek zevkimi mi savunduğumu kısa bir süre merak ediyorum. *Kesinlikle zevkimi.* "Buraya, kedi, kedi," diye sesleniyorum, karanlığa bakarak.

"Şişman. Tık naz. Ve senin değil."

"Farkındayım." Hızla ayağa kalkarken kafamı köşeye çarptım. *Ah!*

"Hadi ama Mir. Artık unutmalsın."

"Devam ediyorum, devam ettim!" Burnumun ucunda gözyaşları belirmeye başlarken, nedenini tam olarak anlayamadığım bir Şekilde, ağrıyan bölgeye elimi bastırıyorum. Fiziksel acı mı, yoksa sarhoŐluktan kaynaklanan duygusal bir tepki mi?

"Son bir Şey daha, sonra susacağım. Bu kedi bakıcılığı işi yakında bitecek, değil mi? Fırsatın olursa, en azından adamla bir konuş. Yani, *yetiŐkinlere* yakıŐır bir konuşma."

"Onunla i  çamaşırlarımla yetişkin sohbeti yapmayacağım, Heather."

"Onu taciz etmeni istemiyorum. Sadece onunla konuş." "Pes etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Neyse, tren istasyona giriyor, ama söyleyecek bir şeyim daha var."

"Devam et o zaman." Benim iç çekişim, uzun süredir acı çekenlerin şarkısıdır.

"Eminim Cameron'ın göğüsleri vardır. Pembe meme uçlu, tombul göğüsler."

"Yok." Pek yok.

"Ve kimde göğüsleri yok biliyor musun? Seksi komşumuz."

Küçük çimlerin üzerinde rahatsız edici pembe bir çizgi gördüğüm için cevap vermekten vazgeçtim.

"İşte buradasın, tüylü suçlu! O burada — David Meowie. Bekle." Telefonumu gömleğimin göğüs cebine koyuyorum, topuklarım toprağa batarken kediye takip ederek çimlerin ve terasın üzerinden, masanın üzerinden geçiyorum — en azından kedi öyle gidiyor, ama ben etrafından dolaşmaya devam ediyorum. Onu takip ederek, evin köşesinden tam zamanında eğilip, yılan gibi kuyruğunun orta boy bir köpek kapısından eve girdiğini gördü .

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanarak telefonumu cebimden tekrar çıkardım. "Heth, onun orada seni beklediğinden emin misin?"

"Kapının diğer tarafındaki platformda duruyor, yüzünde bisiklet tekerleğinin yarısı kadar büyük bir gülümseme var."

"Peki o iyi bir insan mı?"

"Şey, o bir erkek," diye cevapladı, "bazıları onu öyle bir insan olarak görür."

"Tamam. İyi eğlenceler. Prezervatif kullanın. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın," diye mırıldanarak verandada dizlerimin üzerine çöküyorum. "Gitmem gerek. Kedi az önce yakışıklı komşunun evine girdi."

"Ne yapacaksın?"

"Onun peşinden gireceğim," diye cevap veriyorum, sanki bu çok açılmış gibi. Ama bu, o da benim gördüğümü görseydi açık olurdu; kısmen açık bir köpek kapısı.

"Aptal olma. Bu haneye tecavüz olur."

"Onu başkasının evinde serbestçe dolaşmasına izin veremem. Ayrıca, o ödüllü bir Sphynx. Onu kaybedersem, bir daha asla iş bulamam. Yarın görüşürüz."

"Dur biraz, bu sarhoş Miranda konuşuyor, mantıklı, normal Miranda değil..."

"Hayır, bu çaresiz Miranda konuşuyor. Benim yapmayacağım bir şey yapma." Telefonu kapatıyorum, sonuçta hala biraz sarhoş olabileceğime karar veriyorum. Sarhoş ve çaresiz, ama şu anda önemli olan tek şey: Golden retriever gibi davranabilir miyim?

Avuç içimle kapağı yukarı doğru itiyorum, sonra başımı ve omuzlarımı yana doğru sallıyorum. Ve mutfak masasının ortasında, ay ışığının altında, David Meowie bir bacağı havaya kaldırmış, hiç de zarif olmayan bir şekilde kendini temizliyor.

"Hadi ama David. İkimiz de bunun için cesaretin olmadığını biliyoruz." Öne doğru eğiliyorum, avuç içlerimi soğuk mutfak fayansına koyuyorum, sonra biraz daha ileri doğru sallanıyorum, kalçalarım ulaştığımda ileriye doğru hareketim duruyor. "Komşunun güzel, sıcak cam masasından in."

Londra'nın zenginlerinin evlerinde yaşarken özlemeyeceğim tek şey, kedi kumunu temizlemek ve kokulu yemekleri servis etmek dışında, parlak mobilyalardan kedi poposu izlerini temizlemek. Sphynx kedileri tuhaf, garip yaratıklar.

Bunun için yapabileceğim bir şey yok. Yan dönüp o şekilde kaymam gerekecek. Ama bunu denerken eteğimin bel kısmı bir şeye takılıyor.

"Lanet olsun."

Ne olduğunu görmek için üst bedenimi biraz döndürmeye çalışırken, takılma sesi yırtılma sesine dönüştü. Sadece sıkışmakla kalmadım, şimdi de olmaması gereken yerde akşam havasını hissedebiliyorum.

"Bana bir mola ver." Açık renkli fayanslara bakıyorum, omuzlarım sözlerimle birlikte çöküyor.

Geniş evin içinden, daha uzak bir yerden ayak sesleri duyana kadar – erkek ayak sesleri, neyse ki topuk sesleri eşlik etmiyor. Yenilgiden çılgınlığa geçerek, aceleyle kumaşın yırtılma sesini umursamadan kendimi geriye doğru çevirip itmeye başlıyorum. Ve sizi çabucak ayıltacak bir şey varsa, o da yasadışı bir şey yaparken yakalanma ihtimalidir. Ve aptalca. *Aptalca yasadışı?* Belki de odayı ışık doldururken gözlerimi kapatmamın nedeni budur, küçük çocukların yaptığı gibi inkar edilebilir bir mazeret uyduruyorum.

Belki de o kadar da ayık değilimdir.

"Yine kaçtın, değil mi?"

Sesi derin, boğuk ve biraz eğlenceli. Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. Bakmama gerek yok, gerçekten gerek yok, porno yıldızı bıyığını görmekten korktuğum için değil. *Davetsiz olarak bir yabancının evine yarı girip yarı çıkmak, sadece yarı hırsızlık ve izinsiz girme suçu mu sayılır?*

Ayak sesleri duyulur, sonra kesilir, ayakkabılarının tabanları fayanslara sürtünerek ses çıkarır.

"Burada ne varmış bakalım?" *Derin, boğuk, eğlenceli ve biraz da kibirli.*

Başımı kaldırırken kendimi hazırlarım. "Merhaba. Ellerin benim amımda gibi görünüyor."

3
MİRANDA

UNVANLAR KONUSUNDA, *seksi komşu adam* ona yakışmıyor.

O bir erkek değil, biraz eğlenceli bir şekilde şaşkın görünse bile.

Sarışın, bronz tenli ve uzun boylu olan bu adam, sakal bırakacak yaşta olmasına rağmen hiç sakalı yok ve hoş bir şekilde kibar bir yakışıklılığa sahip. Ve şu anda bana yağdırdığı seksi yarım gülümsemeye bakılırsa, ne kadar yakışıklı olduğunun tamamen farkında. Siyah pantolon ve boynu açık beyaz gömlek, her iki yanında ipek şeritlerden oluşan papyon, ona birinin açmak için sabırsızlandığı bir hediye havası veriyor.

"Sanırım bu zevki daha önce tatmadım," diye neredeyse mırıldanıyor ve göğsüne yaslanmış, orada tamamen rahat görünen David Meowie'yi yeniden yerleştiriyor. Bu, on gün önce geldiğimden beri bana sadece tıslayıp dişlerini gösteren kediden geliyor.

O zevk mi, yoksa *bu* zevk mi? Bu tuhaf bir giriş ve zihnimi önceki ifademi gözden geçirmeye yönlendiriyor.

Ellerin benim amımda gibi görünüyor.

Hayır. Hayat o kadar acımasız olmadığı için bunu söylemiş olamam.

"Eminim hatırlardım."

Oh.

Kahret

sin.

"Bir dakika bekle." Elimi kaldırıyorum, ancak bunun şu anki durumuma herhangi bir saygınlık kattığından emin değilim. "Şunu bir netleştirelim. Evinin yarısında, yarısı dışarıda garip bir kadın buluyorsun ve senin tepkin *bu mu?*"

"Hm. Haklısın. Yarım yamalak önlemler hiç eğlenceli değildir. Var mısın, yok musun?" Cevabını bir meydan okuma gibi verir.

"Ben sıkışıp kaldım." Derin kahkahası şaşırtıcıydı, başını geriye attı, odadaki ışık çenesindeki kumlu sakalları vurguluyordu. En azından bana tekrar bakana kadar, sahte ciddiyetiyle.

"Bahsettiğin şeyin bu mu olduğunu mu düşünmeliyim?"

"Tabii ki," diye cevap veriyorum kibirli bir şekilde. Ancak şu anki durumum ve koşullarım göz önüne alındığında, bunu başarabileceğimden emin değilim.

"Bu kedinin sana ait olduğundan emin misin?" "Kesinlikle."

"O zaman seni bir hırsız olarak kabul etmeliyim." Onun gülümsemesi neredeyse rahatsız edici. Dişleri beyaz ve düzgün, hiç de köpekbalığı dişleri gibi değil, ama yine de... "Yetkilileri uyarmalı mıyım?"

Elini cebine sokarken, panik içinde "Ne? Hayır!" diye kekeliyorum.

"Ah, ama bakın, bu kedinin size ait olmadığını biliyorum."

"O da sana ait değil," diye karşılık veriyorum, birdenbire sinirlenerek ve artık ellerimin ve dizlerimin üzerinde, kapısının yarısı içinde yarısı dışında sıkışmış olmayı umursamadan. Eğer ben bir hırsızsam, Londra metropolünde en kötüsü olmalıyım.

"Hayır, ama o benim evimde."

"O zaman bu mantığa göre ben de öyleyim."

"Belki sen de bana aitsin."

"Erm, hayır." Ya da belki evet, lütfen. *Kısmen*. "Ama ikimiz de davet edilmedik, ona da polis çağırarak mısınız?" David Meowie'yi parmağımla işaret ediyorum.

"Bu konuşmayı yüz yüze devam etsek daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Bu harika olurdu, ama benim sıkışıp kalmış olmam."

Bir an için bunu düşünür gibi görünüyor, belli ki bizim sohbetimizden hala keyif alıyor, sonra kediye cam masanın üzerine bırakıyor ve kedi terk edilmiş bir gazetenin üzerine kıvrılıp yatıyor. Mutfak, ışık yandığında ve ben her şeyi iyice görebildiğimde, ceviz dolaplar, modası geçmiş bej fayanslar ve antika görünümlü aksesuarlardan oluşuyor. Eski moda bir su ısıtıcısı,

bitişğinde duruyor ve bir yemek kitabı standın üzerinde açık duruyor.

Kulağa tuhaf gelebilir, ama o gerçekten buraya aitmiş gibi görünmüyor. *Sesame Street*'teki, birbirine benzemeyen şeyler hakkındaki şarkı gibi.

"Şimdi, ne yapmamız gerektiğini görelim." Cevap vermeden, önümde çömeldi. "İzin verir misin?"

Onun gözleri bu kadar yakından parlak tavus kuşu mavisi olduğu için kelimeler bulamıyorum ve başımı sallıyorum. Daha önce bu renkte gözler gördüğümü söyleyemem ve benim benzer bir etki elde etmek için pahalı bir maskara kullanmak zorunda kalırken, Tanrı'nın bu adama bu kadar kalın kirpikler vermesi kesinlikle haksızlık. Yaşını tahmin etmek zor, ama kesinlikle yaşlı değil, ama genç de değil. Otuzlu yaşların başında olabilir mi? Dudakları tam bir gülümseme sayılmayacak bir şekilde kıvrılıyor, gözlerinin dış köşelerindeki deri sanki her şeyde eğlence buluyormuş gibi kırışmış. Gerçi şu anki durumumda komik bulacak çok şey var sanırım. Sadece ben kendimi bu duruma sokabilirdim...

Elini belimin üzerinden geçerek kaburgalarımın yan tarafına dokunduğunda düşüncem yarım kalır. Keskin bir nefes alırım, dudaklarımı içe doğru kıvrarak içimden gelen iç çekişi bastırırım. Yargılamayın, dokunmaya meraklı ve biraz dokunulmaya aç olduğum için elimde değil.

"Hm. Sorun neymiş anladım," derin sesi yukarıdan gürledi. "Eteğinin fermuarı menteşeye takılmış gibi görünüyor."

"Çıkarabilir misin?"

"Bu bana ilk kez sorulan bir soru değil." Sesi o kadar alçak ve gürültülü ki, bunun benim kulağıma söylendiğinden emin değilim. Yine de kendimi cevap verirken buluyorum.

"Nedenini sormayacağım."

"Akli başında bir kız."

Sormayacağım çünkü şortundaki kokteyl kutusunu hatırladığımdan tahmin edebiliyorum. *Kokteyl kutusu*, yani kokteyl kutusu!

"Korkarım sıkışmış. Çekersem, sertçe çekmem gerekecek."

"Ya sertçe çek ya da eve git, her zaman böyle derim."

Artık sarhoş hissetmiyorsam, neden aptalca şeyler söylemeye devam ediyorum?

"Bu birçok sorunun cevabını veriyor."

"Mesela?" O bir ayağını diğeriyle değıştirip, penis kutusunu yüzüme doğru ittiğinde, cevabım bir ciyaklamadan biraz daha fazlası oldu.

"Neredeyse... oldu. Başardım! Ah." Sonuncusu, yırtılan kumaşın sesi ve sık sık maruz kalmayan ciltte hissedilen serin hava hissiyle birlikte gelir. "Bu eteğı ne kadar seviyorsun?" diye dikkatlice sorar.

"Michael Kors marka. Ve bunu sadece ikinci kez giyiyorum."

"Oh, canım." Hiç üzgün görünmemesi ne garip.

"Ama sanırım sonsuza kadar burada kalamam."

"Hayır. Sanırım bir yerlerde, sonunda sana ne olduğunu merak edecek bir erkek arkadaşın vardır."

"Aynen öyle." İma yoluyla bir yalan. Nedenini kendime sormalı mıyım? "Hatta beni aramaya gelebilir." Daha fazla yalan. En az bir hafta boyunca beni özleyecek tek kişi Heather olurdu, ama ona bunu anlattığımda muhtemelen gülmekten ölecekti.

"Ve seni ne durumda bulacağını bir düşün." Ayrıca, benim bir erkek arkadaşım olması ihtimaline hiç üzülmemiş gibi görünmesi neden beni hayal kırıklığına uğratiyor? "Aslında, bu iyi bir fikir olabilir."

"Ne?" diye kekeledim, o ayağı kalkarken. Birdenbire serin akşam esintisini ve çizgi film karakterli iç çamaşırlarını tercih ettiğimi fark ettim. "Nereye gidiyorsun?"

"Hemen dönerim."

"Dışarı çıkma!" diye neredeyse çığlık atıyorum, o mutfağın diğer tarafındaki cam kapılara doğru ilerlerken.

"Beni durduracak durumda olmadığınızı belirtmeme gerek yok sanırım." Kilit açıldığında, David Meowie'nin pençeleri karo zemine çarptı. "Tabii, geri kalan günlerinizi dört ayak üzerinde yaşamayı planlamıyorsunuz."

Bu sözlerde çok fazla ima var, ama ben kanmıyorum.

"Sadece... kediye dışarı çıkarma." Ama o haklı. Burada kalamam, bu onun Garfield, Care Bears, Betty Boop veya bugün külotumu süsleyen diğer çizgi film karakterlerini görmesi anlamına gelse bile. Ama zaten hayatımın en utanç verici anını yaşamış sayılırım.

"Kedi mi?"

"Bu karmaşaya beni sokan ilk başta oydu."

Elini kapı koluna koyarak durakladı. "Bundan şüphem yok." Odanın diğer ucundan kötücül bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Kadınlar kesinlikle normalde yapmayacağın şeyleri sana yaptırmanın bir yolunu bulurlar."

Erm... Ne?

Ayakkabılarının tabanları kaldırımda ses çıkararak, biraz sürünerek durdu. Az önce kıkırdadı mı?

Belimi indirmeye çalışıyorum, ağırlığımla fermuarın tekrar menteşeden çıkmasını umuyorum. *Şansım yok.* "Sana külotumu gösteriyorsam, en azından adını bilmeliyim."

"James. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum...?" "Miranda, artık gülmeyi kesebilirsin. Bu pek komik değil." "Bence bu, bakış açına göre değişir."

"Ne?" diye soruyorum, sanki sert ahşap kapıdan görebiliyormuşum gibi başımı omzumun üzerinden çevirerek. "Komik *bir popom* olduğunu mu söylüyorsun?" Bu kelime daha önce hiç bu kadar kibar gelmiş miydi? Gelmişse bile, benim dudaklarımdan çıkmamıştı. Ama ses tonum, hissettiğim herhangi bir kırılmalığa değil, daha çok utanç duygusuna dayanıyordu. Ne tür bir aptal, bir kediyi kovalayarak bir yabancıнын evine girer ki?

"Aksine. Senin popon çok hoş..." Utancım tam anlamıyla doruğa ulaştığı için, onun övgüsünün geri kalanını duymuyorum. "Ve iç çamaşırın da çok çekici."

Ama *bunu*, onun derin kahkahasıyla birlikte duydum.

"Onlar çekici değil. Onlar erkek şortu, evet, biraz büyük anne iç çamaşırlarına benziyorlar. Ama eğlenceliler. Ve neşelenmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden bir düzine çift yeni model külot aldım, tamam mı?"

"Mükemmel. Genelde biraz daha, nasıl desem, *kısa* olan külotları tercih ederim. Ama senin seçimin mükemmel... çekici."

"Bunu çok fazla seviyorsun." "Ne dedin?"

"Bu aptal fermuarı açmama yardım edersen çok minnettar olurum dedim."

"Sanırım halledebilirim. İzin verirsen... işte."

Fermuar fermuar yerinden yerinden çıkmış ve ile
ani ani ileriye doğru ivmeyle, beni

'Ooff!'

Tabii ki, utanç duygum tam olarak geçmedi çünkü şimdi buradan çıkmam gerekiyor. Bunu yapmak için önce biraz geriye doğru sürünerek yanıma dönmeyi tercih ediyorum. Sonra mutfağa doğru sürünerek gidiyorum çünkü onun benim bir solucan gibi *sürünerek çıkmamı* izlemesi biraz daha utanç verici. Ancak ayağa kalktığımda, dışarıda birkaç önemli giysi parçası bıraktığımı fark ediyorum. Ayakkabılarım ve daha da önemlisi eteğim. Ama yapabileceğim tek şey kediye kapmak, arka kapıyı açmak ve çıplak ayaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı koşarak kaçmak.

"Her şey için özür dilerim, şey..." Elimi köpek kapısının yönüne doğru sallıyorum. "Ve yardımın için tekrar teşekkürler." Nezaket kurallarını yerine getirdikten sonra, kapıyı sonuna kadar açıyorum ve yan dönerek onun yanından geçiyorum. Onun boyunu kesinlikle hafife almışım, ama yüzün yatak odasının penceresine yapışırken ya da dizlerinin üzerinde ona bakarken bunu anlamak zor olmalı. "Her şey için özür dilerim. Ve teşekkür ederim." Elinden eteğimin kalıntılarını almak için uzanırken, o elini çekiyor.

"O kadar acele etme. Öncelikle orada ne yaptığını henüz belirlemedik."

"Evet, belirledik. Bunu kovalıyordum!" Bir aksesuar olarak kullanılmaktan pek memnun olmayan David Meowie, ön koluma pençelerini geçirerek kaçırmaya çalışır.

"Ah! Seni küçük..."

"İzin verin." Ben daha fazla yaralanmasını önlemeye çalışırken, uzattığım kollarımdan deri ve pençeli çantayı alır ve onu göğsüne sıkıca bastırır.

"Ne diyordun?"

"Bir şey söylediğimi sanmıyorum. Söylenecek her şeyi söylediğimi sanıyorum." Ayrıca, ay ışığında, sadece parlak yeşil ve siyah Batman külotu ve gömleğimle bu konuşmayı yaptığımı da sanmıyorum.

Ama daha kötüsü de olabilirdi. Dün, Teenage Mutant Ninja Turtle'larinkini giydim galiba.

"Neden hırsız olmadığını ve neden komşumun çok sevdiği kedinin sana ait olduğunu düşündüğünü söylemek üzereydin."

"Beni yakaladın. Onu çalmak üzereydim... yeraltı kedi dövüşü çetesi için çalmak üzereydim." Öne eğilip ayakkabılarımı topluyorum. "Ben kedi bakıcısıyım, Tanrı aşkına. Telefonumla uğraşıyordum, kedi kaçtı, onu çoğunlukla senin mutfağına kadar kovaladım ve sıkışıp kaldım. Sen geldin ve günü kurtardın. Yaşasın!" Ayakkabılarımı ponponlarmış gibi havada salladım. "Peki, kediyi bana geri verecek misin, vermeyecek misin?"

"Bence... ya da ne."

"Ne?"

"Dikkatli davrandığım için özür dilerim, ama söylediğiniz kişi olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Ayrıca, şu anki kıyafet durumunuz göz önüne alındığında, sizi geri götürmek akıllıca olabilir." Bakışlarım onun bakışlarını takip ederek çıplak bacaklarımın aşağısına kayıyor. "Dizlerinizi sıyırmışsınız."

"Hayır. Şey, evet, ama daha önce. Bir saksının üzerine düştüm."

"Oldukça hareketli bir akşam geçirmişsin," diye cevapladı, eğlenerek. "Gidelim mi?" Yan tarafa çekilerek geçmeme izin verdi.

Eh, sanırım bana bir refakatçi verilecek. Ya da bir bakıcı. Anlamak zor.

.

Biz	konuşmuyoruz	konuşmuyoruz	konus	Ben	açık
	bahçesini	bahçesini	kapısını		geçiyorum
	kaldırım				

kaldırım taşlı yolu geçip, bu hafta evim olarak adlandırdığım yere açılan kapıyı tekrar açıyorum. Arka kapıda, kolu itiyorum ama kapıyı açmıyorum.

"Şimdi arka kapıdan içeri giriyorum. Sanki burada yaşıyormuşum gibi, değil mi?"

Elini benimkinin üzerine koyuyor, cildinin benimkine değmesi sonucu oluşan his, cildimde bir yangın gibi yayılıyor. "Hadi," diyor ve kapıyı ardına kadar açıyor. Işık anahtarının yerini bildiğinden emin bir şekilde ona uzanıyor. "Sana ilk yardım çantasının yerini göstereyim."

"Ne?"

"Bunu çok sık söylüyorsun." Sözleri arkasında yankılanırken, kendinden emin adımlarla mutfağa girip Davie Meowie'yi mutfak sandalyesine oturtuyor ve odanın diğer tarafına geçiyor. "Kapıyı kapatır mısın? Onu tekrar kovalamak istemezsin."

"Hey!" Geç kalmış bir şekilde onu takip etmeye başlıyorum, dizlerimdeki kesikler sertleşmeye başladığı için hareketlerim pek akıcı değil. "Buraya gel, bir yabancıнын evinde öylece dolaşamazsın... Oh. Orada başka bir oda olduğunu bilmiyordum." İnce panelli bir kapıdan, onu küçük boyutlu, aydınlık bir odada görüyorum. 'deki mutfaktakilerle aynı dolaplar bir duvarı kaplıyor, pencerenin altında derin bir lavabo var, bitişik duvar ise yerden tavana kadar raflarla dolu.

"Bu bir uşak odası. Hizmetçilerin cazibesinden aile gümüşlerini uzak tutmak zorunda olduğumuz günlere bir geri dönüş." Bu küçük hakarete cevap veremeden, o devam ediyor. "Marjorie ilk yardım çantasını her zaman raflardan birinde tutardı. Ah, işte burada."

"Bu evi tanıyor musun? Ve sahiplerini?"

"Büyürken komşularımın evinde geçirdiğim kadar çok zaman geçirdiğimi düşünürsek, evet. Hadi. Dizlerine bir bakalım."

"Gerçekten, bir şey yok," diye itiraz ediyorum, o beni geçip tekrar mutfığa doğru ilerlerken. Ve gerçekten, onun önünde iç çamaşırlarımla dolaşmak pek hoşuma gitmiyor. Yine de kendimi onu takip ederken buluyorum. Başka ne yapabilirim ki?

Mutfakta, bana sırtını dönmüş, büyük bir ilk yardım çantasının içindekileri mutfak masasına boşaltırken, ben mutfağın diğer tarafında duruyorum, çıplak bacaklarım artık dolapların arkasında gizlenmiş durumda.

"Eamon ve ben kaykaylarla dolaşırken bu ilacı kullanmış gibi görünüyor," diyor, tanıdık kahverengi şişeyi elinde tutup son kullanma tarihini kontrol eder gibi. "Bu ilacın son kullanma tarihi olmadığına eminim."

"Bana kullanmadığın için sorun olmadığını biliyorum." Büyükannemin kesik ve sıyrıklarda kullandığı antiseptik sıvı şişesini işaret ediyorum. "TCP kokuyor. Ve çok acıtıyor."

Ben, kendime biraz zaman tanımak için uşak odasına geri dönmeyi düşünürken, o kahkahalarla gülüyor. "Bence bunu doğru yapmıyorsun."

"Aslında bok gibi değil," diye dikkatlice karşılık veriyorum ve tezgâhın etrafından dolaşarak elinden o rahatsız edici şişeyi alıyorum. "Ve gülmeyi kes. Bu sadece bir deyim."

"Haneye tecavüz suçlamasıyla yargılanma riskini göze alan bir kadın, küçük bir acıdan korkmaz."

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor."

Cevap vermez, ama gösterişli bir hareketle mutfak sandalyesini çekerek oturmamı işaret eder.

"Sen de benim büyükannemle aynı zorbalık okuluna mı gittin?" Kollarımı kavuşturup olduğum yerde kalırım. "Onun için de hiç işe yaramamıştı." Aslında, çocukken oldukça fazla ağlardım. Özellikle de o acımasız yaşlı cadıyı ziyaret ettiğimde.

Çocuk tuvalete gitmemeli, diye şikayet ederdi, *çünkü sürekli ağlıyordu.*

Onun ne demek istediğini anlamam yıllarımı aldı. Duygusal tetikleyicilerimin çok hassas olması benim suçum değildi. En ufak şeyde ağlamamayı öğrenmem yıllarımı aldı. Ve bir çocuğu daha çok ağlatan şey nedir biliyor musunuz? Ağladığı için aptal gibi hissettirilmek.

"Sanırım çizik enfekte olana, dizinin iltihaplanana, vücudun ateşe boğulana ve sonunda bacağın düşene kadar bekleyebilirsin. Sanırım bu da bir tedavi yöntemi."

"Bana uyar." "Viski?"

"Bu tür alkolün cilde uygulanması gerektiğinden emin değilim."

"İçmek istedim. Neşelenmen gerektiğini söylemiştin."

"Hayır, söylemedim," diye karşılık veriyorum, kaşlarımı çatarak.

"Belki de yeni bir iç çamaşırı denemeliyim." Aniden benim için çektiği sandalyeye ağır bir şekilde oturdu. "Genelde işe yarıyorlar mı?"

"*Tanrım.*" Ellerimle yüzümü kapattım. "İç çamaşırı seçimim hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Onlara boşuna 'söylenemez şeyler' denmiyor, biliyorsun."

"Aslında bu ciddi bir soruydu. Eğer seni neşelendirirlerse, onlara bir şans verebilirim." Uzun bacaklarını uzatıp ayak bileklerinden çaprazladı, sonra ellerini başının arkasında birleştirdi, erkeksi rahatlık ve özgüvenin resmini çiziyordu. Nedense onu Care Bear iç çamaşırlarıyla hayal edemiyorum. "Ve sen mutlu olsan da olmasan da, geçirdiğim geceden sonra bir içki içmek iyi gelir."

"Bak, özür diledim. Orada sıkışıp kalmayı planlamamıştım."

"Akşamki halinden daha iyi görünüyorsun. Her gün eve geldiğimde mutfağında sıkışıp kalmış güzel bir kız bulmuyorum." Aniden öne doğru eğilir ve sanki içini çekmek istercesine yüzünü ovuşturur. "Bir içki ve biraz arkadaşlık iyi gelir. Daha önce yaşadığın sıkıntı, henüz içkiye başlamamış olmamın tek nedeni."

"Sana içki ikram edemem." Hafifçe omuz silkiyorum. "Burası benim evim değil." "Gerçek her zaman ortaya çıkar," diye oldukça kurnazca cevap veriyor. "Tıpkı düşündüğüm gibi."

"Ne? Ben mi işgalciyim? Burası benim evim değil diye burada yaşamıyorum anlamına gelmez. Söyledim ya, ben kedinin bakıcısıyım," diye omuz silkiyorum. Bu inanılmaz seksi adamın karşısında hissettiğim rahatsızlığı gizlemek için omuz silkiyorum. "O yüzden sana içki ikram edemem. Üzgünüm."

"Anladım." Ellerini uyluklarından aşağıya doğru ovuşturuyor ve tekrar yukarıya doğru, bu hareket neredeyse hipnotik. "Ne demek istediğini anlıyorum." Ayağa fırlıyor ve ben hemen, belki de açıklanamayan bir şekilde, biraz telaşlanıyorum. İşte bu kadar, o gidecek ve bir daha asla karşılaşmayacağız. Bu şansı değerlendirmeli miyim? Mükemmel bir teselli mi? Bir anda, arka kapıda beliriyor. "Eve gidip bir şişe alacağım," der ve geri dönerek, hiç de soğukkanlı olmayan bir bakışla beni süzer. "Sana biraz daha rahat bir şey giymen için birkaç dakika verebilirim, ama..."

Gözlerim çıplak bacaklarıma kayıyor.

Ah, lanet olsun.

MİRANDA

Şu anda valizimi karıştırıp, bir yabancıyla içki içmek için giyebileceğim uygun bir şey arıyorum. Hem de bir yabancıнын evinde.

Aslında, bu doğru değil. İç çamaşırlarımdan başka bir şey giymeden bir yabancıyla konuştuğuma inanamıyorum.

"Aklımı kaçırıyor olmalıyım," diye mırıldanarak, Viktorya dönemine ait şömine yanındaki koltukta bırakılmış bir çift yoga pantolonunu dikkatlice giyiyorum. Gardırobun ortasında asılı duran aynada kendimi görüyorum. Görünüşe göre bu oda en son 70'lerde dekore edilmiş. "İş gömleği ve yoga pantolonu giyemem." Ayrı ayrı bakıldığında, her bir parça mükemmel işlevsel. Ama birlikte giyildiğinde, giyinme konusunda sorunlarım varmış gibi görünüyorum. Ama neden umursadığım, ele almak istemediğim bir konu. Çünkü evet, bu adamın tamamen bir teselli malzemesi olduğunu kabul edebilirim, ama bunun ötesine bakarsam, altıma işeyebilirim.

Heyecandan mı, korkudan mı, kimse bilemez.

Hadi, yap şunu, omzumda oturan şeytani küçük Miranda fısıldıyor. Bana benziyor olsa da, bu küçük şeytan şüpheli bir şekilde Heather'a benziyor. Bu arada, küçük melek Miranda kendini kandırıyor. Adam seni şehirdeki vahşi doğada poponu ortaya çıkarmaktan kurtardığında, en azından bir içki ısmarlamak gerekir.

Bir içki, teşekkür
olarak. Evet, öyle
yapalım.

Salı gecesı saat 10'u geçtiğı ve bana ait olmayan bir evde bir beyefendiyi ağırlamak üzere olduğum gerçeğini bir kenara bırakalım - bu gerçek ortaya çıkarsa, şüphesiz işten kovulmam kaçınılmaz olacaktır. Büyükkannem muhtemelen şöyle derdi: "Koyun yerine kuzu olarak asılsan da olur."

Heather zaten burada kalmıştı, o halde bir gece daha kalması ne fark ederdi ki?

Hâlâ bunu düşünürken, onun derin sesi merdivenlerden seslendi.

"Beni dışarıda bırakmamışsın demek."

Endişeli babaların ısrarı üzerine takılan iffet kemeri dışında, pek çok yere giremediğini hayal edemiyorum. Tanrıya şükür, babam o kadar ilgilenmiyor. Aslında, geçen yıldan beri hayatıma pek ilgi göstermiyor. Ama bu, bir gün düşünülmesi gereken bir konu.

"Bir dakika sonra aşağı iniyorum," diye bağırarak, yığının üstünden bir tişört alıyorum. Tişörtü başımdan geçirip, tişörtle değiştiriyorum, sonra saçımı, şu anda olduğu gibi korkutucu bir evsiz kadın gibi değil, sanatsal bir şekilde dağınık bir topuz haline getiriyorum. Parmaklarımla gözlerimin altını silerek, şu anki sürtük panda etkisini düzeltiyorum, sonra pantolonumun dizinde bir delik olduğunu fark ediyorum.

"S... saçmalık!" Neredeyse tekrar düşünüyordum, sonra elime geçen ilk yarı mantıklı şeyi kaptım; birkaç hafta önce Camden Market'teki bir tezgahdan aldığım çiçek desenli pamuklu etek. Cepleri var! Sonra, hangi dizimi büküyorum olduğuna bağlı olarak, adım atıp zıplayarak, merdivenlerden dikkatlice inmeye başladım.

Mutfığa girdiğimde, elinde bir şişe viskiyle dönüyor, etikette *Macallan* markası yazıyor. "Su mu, buz mu?"

"Buz, lütfen, sanırım. Uzman değilim, ama votka veya tekilayı suyla seyreltmeyi hayal edemediğim için buzla içelim. Gerçi on beş yaşındayken, bir keresinde ailem evde yokken birkaç arkadaşımı eve davet etmiştim... Sözde arkadaşlarım gittikten sonra onların votkasına su, brendi şişesine de soğuk çay eklemek zorunda kalmıştım."

Tanrım. Kes sesini! Kes sesini!

"Girişimci." Bana bardağımlı uzatırken, gözleri vücudumu hızlıca süzdü, kaşları geri çekildi, sonra ifadesi hızla tekrar düzeldi.

"Ne? Üzerimde kıyafet var." Aşağıya bakıyorum, bir şekilde eteğimi giymeyi unutmuş olabileceğimi ya da tişörtümde

tişörtümde iğrenç bir leke olmasını bekliyorum.

"Kesinlikle katılıyorum. Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," diye ekliyor, ben de aynı anda sessizce küfrediyorum.

Bu benim giydiğim tişört değil, Heather'ın tişörtü. Geçen hafta sonu burada kaldığında bırakmış olmalı. Heather, kadınlar ve erkekler arasındaki farklar konusunda oldukça radikal görüşlere sahip. Ayrıca vücudu benimkinden biraz daha küçük. *Benim C bedenime karşılık A beden diyebiliriz.* Temel olarak, üzerinde

"Meme uçlarını özgürleştirin"

Yeterince kötü değilmiş gibi, tişörtün üzerinde iki adet bandaj tarzı kahverengi haç motifli nakış var ve şu anda bu haçlar meme uçlarımda duruyor. *Biraz merkezden, ya da meme ucundan sapmış olsa da, yine de.*

"Benim değil." Camı tezgahın üzerine koyarak ellerimi serbest bırakıp pamuğu olabildiğince gerginleştiriyorum. "Ve bu meme uçları hiçbir yere gitmiyor."

"Emin misin? Bu gece gardırop arızalarının gecesi gibi görünüyor."

"Senin için değil." Kravatını çıkarmış ve kollarını dirseklerine kadar kıvrımış olsa da, hala pahalı bir tıraş losyonu reklamından çıkmış gibi görünüyor. *Tamamen lezzetli.* Bakmak sadece kaba olmakla kalmayıp, aynı zamanda havalı davranmaktan da uzak olduğu için başımı çeviriyorum. İçkimi alıp dudaklarıma götürüp bir yudum almaya kararlıyım, biberli likörü ağzıma kaçırarak havalı olmama faktörüne katkıda bulunmamaya kararlıyım. "Fena değil." Şaşırtıcı bir şekilde, bunu içtenlikle söylüyorum. Dilimdeki yanma hissi geçtikten sonra oldukça hoş, sıcak ve dumanlı bir tat bırakıyor.

"Tek malt viskiyi sevmeyen biri varsa, ona meydan okuyorum." Duvardaki fırına, ya da henüz ustalaşamadığım fırınlara sırtımı dayayarak yerimi alırken, o öne eğildi, bir kolunu tezgahın üzerine koydu, diğer elinde ise bardağını tutuyordu. "Mesleğin bu mu? Evcil hayvanlara bakmak mı?" Söyleyebileceğim memnuniyet verici bir şey var ki, ses tonunda en ufak bir küçümseme yoktu.

"Hayır. Gündüzleri bir start-up şirketinde çalışıyorum. Pazarlama alanında. Ya sen?" Ve neden kimse bana viski hakkında hiçbir şey anlatmadı? Sadece dilini ve boğazını değil, tüm iç organlarını da ısıttığını. Ve uzuvlarını. Daha üçüncü yudumumda bile kaslarım sanki sıvılaşmış gibi hissediyorum.

"Ben satın alma departmanındayım." O cevap verirken, ben tezgahın kenarına kayarak avuçlarımı tezgaha dayadım ve kendimi yukarı çekerek oturdum.

"Ah." Acıyla yüzümü buruşturup, basıncın acıyı hafifleteceğini umarak elimi sıyrık üzerine bastırdım.

"Bırak da temizleyeyim, çok daha iyi hissedersin."

"Bardağımı doldurmana izin versem kendimi çok daha iyi hissederim." Cevap verirken, kendimi bardağımı uzattığımı fark ettim.

"Bunu tadını çıkarmalısın," diyor alçak sesiyle, şişeyi alıp mutfağın benim tarafıma doğru ilerlerken.

O bana ulaşır, mantarlı şişe kapağını kendinden emin bir şekilde açarken kalbimin biraz hızlanması şaşırtıcı değil. Eminim ki, onun yapamadığı hiçbir şey yoktur. Muhtemelen, yakışıklılık ve şansla kutsanmış şanslı azınlıktan biridir. Hiç 'da en kötü şekilde aldatılmamış ya da en iyi arkadaşı tarafından ihanete uğramamıştır. Aynı evde yaşarken, kutup soğuğundaki ilgisizlikten kör edici öfkeye kadar değişen duygular yaşayan boşanmış ebeveynleri arasında arabulucu rolünü oynamak zorunda kalmamıştır.

Büyüleyici. Işıқта altın rengi saçlarıyla öyle görünüyor. Kanlı bir mitolojik tanrı gibi.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun." "Papyonunu çıkarmışsın." "Ah, evet. Maymun kostümü."

"Siyah kravat sana yakışıyor." Ben hatamı fark edince kaşlarını kaldırdı. Onun kendi bahçesinde egzersiz yaparken onu gözetlediğimi itiraf etmem mümkün değildi. "Ya da her neyse. Çoğu erkek akşam kıyafetleri içinde yakışıklı görünür." Bu da pek iyi sayılmaz, ama kendimi başımı yana eğip dikişteki saten şeridi kontrol ederken buluyorum. Daha önce yakından ve kişisel olarak gördükten sonra buna gerçekten gerek yok, ama ne demek istediğimi anlıyorsanız, iyice bir bakmıştım.

Onun onayı onaydan çok iç çekişe benziyor.

"Kötü bir gece mi geçirdin?"

"Uzun bir hikaye. Ve bana oldukça pahalıya mal olan bir hikaye."

"Çok yazık." O, görünüşte şişeyi masaya koymak için bana doğru eğilirken, ben yine bardağımı ağızıma götürdüm, ama o kadar da saf değilim. Görüldüğü kadar güzel kokuyor, bergamot ve odun gibi, hafif bir deri kokusu da var.

"O zamandan beri ölçülemeyecek kadar gelişti." "Eğlenmek senin için kolay olmalı."

"Hiç de değil." Bana kurnazca bir bakış attı ve sonraki sözlerinde bir tür karanlık vardı. "Aslında oldukça talepkarım."

Bu benim rahatlık alanımın çok dışında bir şey — yalan söyleyen nişanlılar ve aptalca oyunlar oynayan erkeklerden çok uzak. Sesim soğukkanlı ve tavrım çok sakin olsa da, o bardağı elimden alıp kendisinin bir yudum almak için kaldırdığında, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Ancak, bardağımdan içmek yerine, çok daha şok edici bir şey yapıyor ve elini dizimin altına sokuyor. O, bacağıma kaldırıp neredeyse kalçasına hizalarken, kalbim bir an duruyor ve sonra o, amber rengi sıvıyı sıyrıkların üzerine biraz döküyor.

Ağlamamaya çalışarak, uzun ve derin bir nefes veriyorum.

"İyi misin?" Sesi sakindir, ama bakışlarında kötücül bir parıltı vardır.

"Sadist."

"Belki de senin için neyin iyi olduğunu daha iyi biliyorumdur." Ben cevap veremedim, dudaklarını hafifçe büzerek cildime yumuşak bir nefes üflüyor.

İçimde bir şey sıcak ve sıkı bir şekilde çiçek açarken, keskin bir nefes alıyorum.

"İyi misin?" Gözleri benimkilerle buluşur, mavi, elektrikli ve meydan okurcasına parıldayan gözleri, dudakları bir kez daha büzülür ve sıcak nefesi ısınmış tenime üfler.

Sözlerim tükendiğinde başımı sallıyorum, sonra dudaklarımı ıslatıyorum, tüm varlığım birden kuruyup ona olan susuzluğumla çığlık atıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, o hala bardağı tutarken küçük parmağını eteğimin altına sokuyor, eteğimin kenarını bacağımdan bir santim yukarı çekiyor, sıcak nefesi bu harekete eşlik ediyor.

"Hala iyi misin?"

O tutuşunu yeniden ayarlarken, bacaklarımın arasındaki boşluğu genişletirken, nefesi şimdi iç uyluklarımın üzerinde dolaşırken, ben tekrar başımı sallıyorum. İçimdeki her şey gerilirken, küçük emme sesleriyle nefes almaya başlıyorum. Eğer kafamda bir düşünce olsaydı

kafamda bir düşünce olsaydı, mutfak tezgahının kenarının benim tutuşumun baskısı altında nasıl çatlamadığını merak ederdim.

Daha soluk bir uyluk ortaya çıkıyor, nefesinin izi gittikçe yükseliyor, ta ki ben de nefes almam gerektiğini unutana kadar. Sanki her nefesiyle odadaki havayı çalıyor ve okşadığı her santimetre yeni bir deneyim gibi.

"İyi mi?" Onun bir sonraki nefesi ıslak iç çamaşırlarıma çarptığında soğuk olacağını bilsem de başımı sallıyorum. Dudaklarımı içe doğru kıvrarak, beklentiyle dolu bir iniltiyi bastırıyorum. "Katılıyorum," diye mırıldanıyor ve bacağımla indiriyor. *Bir dakika, ne?* "Biraz şeker her zaman acıyı hafifletir."

Yine üzerime eğilip, mantarı çıkararak bardağa biraz daha viski döker. Doğrulurken uzaklaşmaz. Bunun yerine, sanki içindekileri incelemek istercesine elindeki bardağı çevirir.

"Bu yirmi beş yıllık bir single malt. Ama biliyor musun," diye ekliyor, sanki sohbet eder gibi, "bu, tatmak istediğim şeyin yerine geçecek kötü bir alternatif." Bir duraklama. *Benim düşündüğüm şeyi mi kastetti?* "Yanlış anladıysam bana söylemelisin." Bardağı gözleri aşağıya bakarak elime geri verirken, neredeyse pişmanmış gibi görünüyor, ama eminim hayatında bir gün bile pişmanlık duymamıştır.

"Bence bu tamamen planlarına bağlı."

"Ben de buna, 'O zaman her şey ortaya çıkar' diye cevap verirdim." Kötü. Gün boyu kötü görünüyor. "Peki ya senin erkek arkadaşın?"

"O ne olmuş?" Onun bu kadar yakınımda olduğunu ve elim onun göğsünde olduğunu düşünürsek, cevabımın bu kadar etkilenmemiş gibi gelmesine şaşıyorum. *Elim oraya nasıl gitti?* Ellerini uyluklarımın iki yanına koyuyor ve bana o kadar yoğun bir bakış atıyor ki, yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

Erkek arkadaşlarım oldu. Nişanlandım. Birden fazla erkekle yattım. *Ama beşten az.* Bir daha asla düşünmemeye karar verdiğim şeyleri karanlığın örtüsü altında yaptım. Ama burada, kirpikleri kapalı ve nabızı parmak uçlarımda düzenli bir şekilde atarken, tepkim içgüdüsel. Kendi nabzım, hiç gerekmediği bir yerde atıyor, meme uçlarımla sütyenime baskı yapıyor ve yanaklarımla hiç olmadığı kadar kızardığını düşünüyorum.

"Küçük çocukların uyuduğunda onu yaramaz bir bakıcı gibi gizlice içeri mi sokuyorsun?"

Ona gerçeği mi söyleyeyim, yoksa yalan mı söyleyeyim? Bir fark eder mi? Bu sofistike ve çok olgun femme fatale imajını sürdürmeye devam mı edeyim, yoksa boğazımda takılan, beni zayıf ve aptal gibi hissettiren sözleri mi söyleyeyim? Çünkü ben artık o kız değilim, aşk ve erkekler tarafından kandırılacak kız değilim.

"Erkek arkadaşım, ya da şu anda erkek arkadaşımın olmaması, alışveriş çılgınlığının nedeni olabilir."

"Sakin söyleme. Yeni çıkan iç çamaşırlarına meraklıdır."

"Daha çok, onun yüzünden neşelenmem gerekti. Ve artık birlikte olmamamızın sebebi de o." *İşte. Bu kadar da ezikçe gelmedi.*

"Başın sağ olsun," diye mırıldanıyor, ben de ikinci kez elinden bardağı almasına izin veriyorum. "Çok aptal biri olmalı."

"Ya da çok sadakatsiz. Ama onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." "Onun hakkında konuşmak istemiyor musun?" diye dikkatlice sordu. "Yoksa

artık konuşmak istemiyor musun?"

Büyükannem viskinin iyileştirici gücüne inanırdı ve onu sık sık sihre benzetirdi. Belki de haklıydı. Belki de viski kendi başına bir tür sihirdir, çünkü kendimi onun gömleğinin önünü tutup onu kendime çekmek isterken buluyorum. Dudakları benimkilerle buluşmadan önce kirpikleri elmacık kemiklerine koyu gölgeler düşürüyor. Dudakları çok dolgun ve yumuşak, ama öpücüğü tereddütlü değil, benim teşvikimle gerçekleşiyor olsa bile. Bir eli ensemin arkasına kayıyor, parmakları saçlarımı karıştırarak beni yerinde tutuyor. O anda öpücüğümüz derinleşiyor ve onun *tarafından* tutulma fikri içimde derin bir şeyleri ateşliyor. Onunla savaşmak için ilkel bir dürtü. Onu işaretlemek. Onu benim yapmak. En azından şu anda, dişlerimi onun alt dudağının dolgun etine batırırken.

Seksi komşum — ona James diyemem çünkü arkadaş değiliz ve bu gecedен sonra onu bir daha görmeyeceğimi biliyorum — erkeksi bir inilti çıkararak geri çekilir ve parmaklarıyla acıyan yeri okşar. Bir anda eli saçlarımı sıkıca kavrar, ağzı kulağımda boğuk bir ses çıkarır.

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Söz mü?" Cevabım ihtiyaçtan dolayı kaba çıkıyor ve o kulak mememi ağzına çekip dişleriyle test ederken, bu cevabın nereden çıktığını bilmiyorum. Dilini acıyan yere değdirdiğinde nefesim kesiliyor, kolunu bana dolayarak sırtımı sararken nefesim kesik kesik çıkıyor.

"Yatak odan nerede?" Bu bir soru değil, daha çok bir talep gibidir.

"Yukarıda." Cevap verirken, popomu tezgahdan kaldırıyorum. "O kadar acele etme. Seni öpmeyi bitirmedim." Ve beni orada tutuyor

orada tutuyor, acele etmeden beni öpüyor. Ve öpüyor. Muhteşem dudakları ve şehvetli diliyle, daha önce hiç olmadığım kadar acı çekiyor ve çaresiz hissediyorum.

Başımı döndüren viski değil, o. Öpücükleriyle sarhoş oldum. Kim böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünürdü ki?

İlk tek gecelik ilişkim, diyor küçük şeytan fısıldayarak. İyi değerlendir.

"Sana yapacağım şeyler."

"İşitsel öğrenmeye göre kinestetik öğrenmeye çok daha iyi tepki veriyorum."

"Sana anlatmamı değil, göstermemi mi istiyorsun?" Kadife gibi gülüşünde eğlenceli bir ifade var. "Yoksa bu, seni yalamama izin vermediğini söylemenin bir yolu muydu?"

O kadar kibar bir aksanla söylenen kaba sözler.

Kafam karışır ve belki biraz boğulurum bile. Hiçbir erkek bana böyle bir şey söylememişti. Yani, geçen arabalardan bana küfürler yağdırılmıştı ve kulüplerde sarhoşlar bana sarkıntılık etmişti, ama hiçbirisi... bu kadar yakın ve kişisel olmamıştı.

Daha da kötüsü, sanırım bundan hoşlanıyorum.

Bütün erkekler onun gibi mi oluyorlar? Bir kadını sınırına kadar kızdırabilecek güce sahip erkekler mi? Çünkü daha önce böyle bir güç 'da beni bu kadar etkilememişti.

"Soruma cevap vermedin." Derin sesi yanağıma çarparak, yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Yüzünün kızardığını hissedebiliyorum."

"Kızarmadım." Kıkırdaması kulağıma sıcak bir nefes gibi geliyor ve kollarıyla belimi sarıyor, ayaklarım aniden soğuk zemine değişiyor ve beni geniş göğsüne bakarken bırakıyor. Onun

egzersiz seansları sayesinde kaslı, uzun boylu ve çok iyi bir vücuda sahip. Ama şu anda, yanımda duran, bana yaklaşan bu adam? Bronzlaşmış bir tanrı gibi.

Elime uzanıyor. "Seni yatağa götüreyim."

"Bence yanlış anladın," diye cevap veriyorum ve onu odadan çıkarıyorum.

Koridor karanlık ve gölgelerle dolu, ama ışığı aramıyorum, çünkü güçlü kolları belimi sarıyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. Serbest eliyle saçlarımı nazikçe bir tarafa topluyor, parmakları ensemin üzerinde hafifçe dokunuyor ve beni titretmeye başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve o boynuma küçük, emici bir öpücük kondururken iniltiyi bastırıyorum.

Benim kriptonitim

"Yukarı çıkacağımızı sanıyordum." Onun eli belimden göğsüme doğru kayarken, başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu sıkarken, içimdeki tüm itirazlar yok oldu. Kekeleme halindeki inlemem havaya yayıldı, vücudum sanki elektrik çarpmış gibi tepki verdi.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

"Eğer sormak zorunda kalıyorsan, doğru yapmıyorsun demektir."

Cevabı, dizlerimin neredeyse bükülmesine neden olacak kadar keskin bir çimdikti. "Eğlenceli olacaksın. Biliyorum." Sözleri soğuk olabilir, ama

Öpücükleri nazik ve ateşli. *Çok ateşli.* "Sanırım bu senin için daha iyi oldu." Sözlerim yetersiz kaldığı için başımı sallıyorum. Sonra elleri vücudumda aşağı kayıyor, uzun parmakları eteğimin elastik bel kısmına giriyor. "Hadi bunu çıkaralım."

"Biraz erken değil mi sence?" Tanrım, yardım et, bu sözler nereden geliyor bilmiyorum. Hala viskinin büyüğü mü?

'Aceleci olmak benim tarzım değil. Zamanımı almayı tercih ederim.' Boyun öpücükleri ve tehdit gibi gelen boğuk fısıltılar. Dergiler erkeklerin oyunlarından bahsederken bunu mu kast ediyorlar? Kesinlikle benimle oynandığını hissediyorum. Dahası, çiçekli pamuktan yapılmış havuzdan çıkarken bundan zevk alıyorum. 'Yukarı çık.' Elleri popomun üzerindeyken, beni nazikçe merdivenlere doğru itiyor.

Arkamda olduğunu düşünmek, ilk birkaç basamağı koşarak çıkmama neden oluyor. Sanırım bir impala, arkasında bir aslan varken böyle hissediyor olmalı.

"Yavaşça." Ellerini kalçalarımaya koymasını beni irkiltti. Başımı omzumun üzerinden çevirip, zihnimde bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Bu manzara aceleye gelmeyecek kadar güzel." Karanlık merdiven boşluğunda, bir anlığına onun bakışlarını karşıladıktan sonra gözlerimi kırıyorum. Ve küçük bir inilti veya inilti içermeyen bir cevap bulamadığım için, geri dönüp merdivenleri daha ağırbaşlı bir şekilde çıkmaya başlıyorum.

O izlemek istiyor.

Merdivenleri çıkarken arkamı izlemek istiyor. Batman iç çamaşırı giyerken...

Merdivene ulaştığımda başım hızla dönüyor ve dişleri cildime baskı yapıyor. Bu harekete kafa yormaya, tepki vermeye vaktim yok, çünkü vahşi bir hızla arkama geçiyor, beni döndürüyor ve önümüzdeki duvara bastırıyor.

"Sen çok büyük bir cazibesin." Bana bakışları, başını eğip dudaklarını benim dudaklarımaya kaydırırken cildimi titretir. Nefesimi kesen ve bana kendi nefesini veren bir öpücük. Hemen ateşli hale gelen bir öpücük, sanki onun gerçek olmadığından endişeleniyormuşum gibi ellerim saçlarına dolanır. "Bunu yatak odasına taşıyalım."

Onun ağzı uzaklaşırken başımı sallayıp dudaklarımı yalıyorum, o da tekrar elimi tutarken, *umarım* odamın yönüne doğru düşüncesizce dönüyor.

Yatak odası karanlık, elimi onunkinden çekip başucu lambasını yakıyorum. Terk edilmiş bir çift ayakkabıya takılıp tökezledikten sonra, sonunda amacımı gerçekleştiriyorum. Enerji tasarruflu ampuller ve somon pembesi abajurlar odayı yavaş yavaş pembe bir ışıkla dolduruyor, çok şükür.

Aptallığımı saklayabilirim.

"Sabah bunu hatırlayacak mısınız?" Kolları belimi sarıyor, ağzı ensemin arkasında, bu da tüm vücudumun titremesine neden oluyor.

"Sanırım bu, senin bunu ne kadar unutulmaz kılacağına bağlı."

"Dağınık yatak odası olan kızdan bir meydan okuma." Sesinde alaycı bir gülümseme duyabiliyorum, ama beni daha iyi tanısaydı, normalde buna alınacağını bilirdi.

"Misafir beklemiyordum." Başımı eğip ona daha iyi ulaşmasını sağlarken, sözlerim bir iç çekişle birlikte dökülüyor. "Bu arada, sarhoş değilim."

"Henüz değilsin."

"Ve yatmadan önce ritüelim bir parçası olarak komodininizde bir litre votka saklamıyorum."

"Siktir et sarhoşluğu. Aklını ve bacaklarını kontrol edemediğin türden sarhoşluğu."

"Hah." Ayrılıkçı olmaktan ziyade, cevabım daha çok bir ciyaklamadan ibaret, çünkü elleri Heather'ın çok dar tişörtünün kenarını kavrayıp başımın üzerinden çekiyor. Nazik bir tezat olarak, parmaklarının arkasını göğsümün yumuşak kıvrımlarına sürüyor. Ve bir elini sütyenimin içine kaydırduğında çıkardığım ses, vücudumun içgüdüsel olarak onun dokunuşunu kovalayarak kıvrılması nedeniyle onaylamadığımdan değil.

"Sana dokunmak için sabırsızlanıyorum." Parmak uçlarıyla okşayıp alay ederken, sözleri içimde derin bir etki yaratıyor. "Bu ses hoşuna gitti. Hanımefendi, nasıl başlamalıyız? Ayakta mı? Yatakta diz çökerek mi? Yoksa geleneksel yolu mu seçmeliyiz?"

"Güzel konuşuyorsun."

"Asla yerine getiremeyeceğim sözler vermem, sevgili Miranda." Dudaklarından çıkan adım dikkatimi dağıtırken, sütyenim birden gevşer ve pembe askıları kollarımdan aşağıya doğru kayar. "Hadi bu güzel şeyi çıkaralım."

"Eğer bu kadar çok beğendiysen, sana ödünç verebilirim." Nakışlı puantiyeli şeffaf şeyi yere bırakıyorum.

"Sahibi gibi çok güzel. Batman iç çamaşırı gibi." Sanki kanıtı ihtiyacım varmış gibi, büyük yarasa logosu bulunan sırtıma çok büyük ve çok sert bir şey bastırıyor.

"Batcave'i ziyaret etmekle ilgili bir şaka yaparsan, seni dışarı atarım." dışarı atarım."

"Hayatta olmaz," diyor imalı bir şekilde, bu da bana tam tersini kastettiğini düşünmeme neden oluyor.

"Benim... Ben hiç..." Zihnim "iptal et! iptal et!" diye bağırırken dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. "Ne dediklerini bilirsin."

, düşünmeden. "Eğer uyumlu iç çamaşırı giyiyorsa, onun iç çamaşırına girersin çünkü o bunu planlamıştır."

"Bu durumun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Belki de bu gece benim mutlu kazayım." Aylarca süren karmaşık bir akşamda parlayan bir ışık.

"Sen bu yıl başıma gelen en güzel şeysin."

Onun tatlı sözleri üzerinde durma fırsatım olmuyor, çünkü ellerini göğüslerime koyuyor, parmaklarıyla meme uçlarımı sıkı ve ağırlı noktalara çekiyor. O beni okşayıp yoğururken her hücrem şarkı söylüyor, diğer elinin uzun parmakları eteğimi bacaklarımdan yukarı doğru çekmeye başladığında nefesim kesiliyor — bu da başka bir lezzetli işkence katmanı.

O bacaklarımdan arasına elini koyduğunda yumuşak bir inilti çıkarırım.

"Tatlım, çok sıcaksın." Sert fısıltısı tamamen övgü dolu, parmağını külotumun lastiğinin altına sokup ıslaklığımı okşuyor. "Benim için çok ıslaksın."

Onun elleri ve ilgisi altında, klitorisimi okşamaya ve okşamaya başladığında küçük, çaresiz bir ses çıkarırım, öpücükleri tüm vücudum titreyene kadar boynumu ele geçirir. Artık dayanamayacağımı, okşamadan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşündüğüm anda, beni keskin bir hareketle döndürür ve yatağa iter. Vücudum berbat şilteye çarpar, o ise vücudumun tepkisini izlerken gözleri açılır. Ya da vücudumun iki belirli kısmı zıplarken.

"Ne çocuk ama," diye alay ediyorum, ağızımdan ve yanaklarımdan saç tellerini çıkarırken dirseklerimin üzerine kalkıyorum.

"Erkek çocuklar. Erkekler. Bebekler. Hepimiz aynı şeye takıntılıyız." Saf kötülük dolu bir gülümsemeyle üzerime düşer, uzuvlarıyla beni hapseder. "Ve kim bunlara karşı koyabilir ki?"

O ellerini göğüslerimin üzerine koyarken sırtım yataktan kalkıyor, parmaklarıyla beni tahrik ederken meme uçlarımı ağzına alıyor, ben de ellerimi saçlarına geçirip vücudumu ona bastırırken dudaklarının çekişini taklit ediyorum. Bu çok iyi geliyor — üstümdeki sağlam ağırlığı, yatakta sadece külotumla yatarken gözlerindeki ışık. Arzulandığımı ve bir başkasının ilgisinin tek odağı olduğumu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Bu kadar yakın olup da yeterince yakın olamamanın çaresizliğini unutmuştum.

"Evet, acele et." Kafasını bırakıyorum, o uzaklaşmaya başlarken, elleri gömleğine uzanırken, taleplerim acil. "Sen... sen *mırıldanıyor* musun?" Birdenbire kendimi sorarken buluyorum.

"Hmm?" Dizlerinin üstüne çökmüş, gömleğinin birkaç düğmesini açıyor, sonra tek bir akıcı hareketle gömleğini başının üzerinden çıkarıyor. Elimi karın kaslarının üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum, parmaklarımın altında kasılmalarını zevkle izliyorum. "Olabilir."

Ona bir soru sorduğumu neredeyse unutmuştum, büyülenmiş gibi, belinin altından belirgin bir V şeklinde aşağıya doğru uzanan kaslarını izliyorum. Sanırım spor salonundaki kaslı erkekler, kaslı olmakla kastettikleri şey budur. Orada tırnaklarımı nazikçe gezdirirken, belki tam olarak kaslı değil, ama alaycı bir şekilde homurdanıyor.

Hırıldadı ve sonra tekrar mırıldanmaya başladı.

"Bu ses *de ne*?" Aslında kıkırdamıştım çünkü adam yakışıklı, kaslı ve açıkça çok iyi donanımlı olabilirdi, ama biri ona bir kova verseydi bile melodiyi taşıyamazdı. O, cüzdanını arka cebinden çıkarıp yatağa düşürürken, önce bir folyo kareyi çıkararak, düşük ve tekrarlayan sesi yerleştirmeye çalışıyorum.

"Şarkı söyleme yeteneğimi mi eleştiriyorsun?"

"Oh, şarkı söylüyorsun. Çok üzgünüm." Yüzümü düzeltmeye çalışıyorum. "Başkalarının başarısızlıklarına gülmek hoş bir şey değil, değil mi?"

"Hiç hoş değil. Aslında, çok, çok kötü." Titriyorum, ama bunun onun alaycı sözlerinden mi, yoksa vücudumda gezdirdiği folyonun kenarından mı kaynaklandığından emin olamıyorum. Prezervatifi yatağa fırlatıyor, geri kalan giysilerini çıkarıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Hâlâ mırıldanıyor.

"Cidden." Dirseklerimin üzerine doğruluyorum. Ağzı karnımın alt kısmına bastırırken gözleri vücudumda yukarı doğru geziniyor. "Bu ses de ne?"

Yüzünün keskin hatları, bana hızlı ama kötücül bir gülümseme attığında daha belirgin hale geliyor, sonra parmaklarını benim yeni Batman külotuma takıyor ve uyumsuz mırıldanmasını bırakıp şimdi sözlere geçiyor.

"Akşam yemeği, akşam yemeği, akşam yemeği, akşam yemeği... Batman!"

"Eminim bu Batman'in tema müziği değildir."

Ama bu, iç çamaşırlarımın anahtarı olabilir, çünkü kendimi yine yatağa yapışmış buluyorum, bu sefer suçlu olan gülüşlerim. Ama komik iç çamaşırım bacaklarımdan aşağı kayarken, uzun süre eğlenemiyorum. O, ıslaklığımın içinden dilini kaydırırken, uzun, gürleyen bir uğultu *çıkarak* nefesimi ve duyularımı çalarken, eğlenemiyorum.

"Özür dilerim. Ne diyordun?"

"Evet, aynen öyle. Lütfen durma."

"Sen çok otoriter birisin." O, iç uyluklarıma alaycı bir ısırik attığında ve ardından ısırılan yeri yaladığında kıvraniyorum. Ama ben otoriterim ve onun altında kıvraniırken biraz çaresizim. Son birkaç aydır orgazmlarımı kendi elimle sağliyorum ve hissettiklerimin kaçınılmaz olduğunu fark etsem de, bunun zamanlaması gerçekten bana bağlı değil.

Bunu çok istiyorum.

Ama sonra kocaman elleri uyluklarımı ayırıyor, bakışları saf sıvı ısı gibi, sonra kadifemsi bir iniltiyle dilini amımın uzunluğu boyunca gezdiriyor.

Aman Tanrım, evet...

O iki parmağını içime derinlemesine sokarken ben çığlık atıyorum, bu giriş o kadar kaygan ve muhteşem ki, büyük bir rahatlama hissediyorum. Elleriyle çarşafı sıkıca kavrarken, o dudakları klitorisimi sararken, bu hissi, bu anı yakalamak istercesine. Dili, dudakları ve parmakları beni ecstasy'nin eşğine getirirken, o en müstehcen sözleri fısıldıyor.

"Çok pembe ve çok... ıslaksın... ve çok mükemmel." "Senin için çok sertleşiyorum. Hissedebiliyor musun?"

Tek gecelik ilişkilerin bu kadar yoğun olması mı gerekiyor, yoksa onun kirli fısıltıları ve boğazından çıkan inlemeleri, dokunuşları kadar çözücü ve gerekli mi, emin değilim, ama bildiğim tek şey, onun haklı olduğu. O beni yalarken, tadarken ve kesinlikle tadını çıkarırken, ben bu deneyimin sarhoşluğuna kapılıyorum.

Ta ki durana kadar, dilinin büyüğü kaymasını ve bacaklarımdan arasından çıkıntı yapan kışkırtıcı sakallarını hareket ettirene kadar. Çok yaklaştım, çok yaklaştım ve o geri çekildiğinde neredeyse ağlayacaktım. Dudakları ve çenesi benim ıslaklığımın parlıyor, parmakları artık içimde değil, ama ıslak bir şekilde bacağımdan aşağıya doğru kayıyor.

"Kimse alay edilmeyi sevmez," diye karşılık veriyorum, onun karanlık kahkahasıyla ödüllendiriliyorum.

"Belki de beni sevmeni istemiyorum. Belki de sadece yalvarmanı istiyorum." Sözleri, lezzetli bir karanlık tonla söyleniyor.

"Belki *de* yalvarmanı istiyorum." Ben kalın penisini elimle kavrarken, vücudu öne doğru eğildi. İnlemesi *çok seksi* bir ses. Başını boynuma gömerken, parmak uçlarımla ipeksi başını keşfediyorum. Kalın sırtı, ağırlığı ve çevresi, saten gibi hissi. *Çelik üzerine saten.*

"İçine girmem lazım." Loş ışıkta, elimi omzuna bastırırken, öpücüklerinde kendimi tadıyorum; ona sırt üstü dönmesi için bir davet.

Hangi erkek buna hayır der ki?

"*Siktir.*" Ben onun penisini elimle tutup dilimi başının üzerinde gezdirirken, uyluklarındaki kaslar gerilir. Sonra dudaklarımı ucuna bastırıp öperim ve sonra başını ağzıma alırım.

"Çok iyi. Çok iyi." Elleriyle saçlarımı yana doğru topladı, gözleri yarı kapalıyken onu ağzımın içine daha da sokmamı izledi.

Bu... bu hareket... hiç sevdiğim bir şey olmadı. Ama onun gergin nefesleri, sıkı inlemeleri ve en ufak bir dokunuşa verdiği tepki, onu biraz işkence etmek istememe neden oluyor. Onu sınırına, daha fazla dayanamayacağı noktaya getirmek istememe neden oluyor.

"Tanrım." Artık onu ciddi ciddi çalıştırmaya başlıyorum, başımı sallarken onun uzunluğu boyunca inliyorum, parmaklarım kökünü kavrayıp büküyor. Başı geriye düşüyor ve bir an için *kazandığımı* düşünüyorum. Ama kazanırsam, belki de kaybederim?

Bu düşünceyi kafamda sindirecek vaktim yok, çünkü o elini kolumun altına geçiriyor ve ağzım ıslak bir emme sesiyle ondan uzaklaşıyor.

"Buraya gel."

Bir anda, James tarafından sırt üstü yatırılmış, topuklarım gıcırdayan yatağa gömülmüş durumdayım. Hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim ya da bu kadar utanmazca yayılmamıştım, ama onun dili bacaklarımla arasında dolaşırken itiraz etmek ya da düşünmek için vaktim yok.

"Sıra bende," diye homurdanarak, sivri uçlu dilinin ucuyla klitorisimi okşamaya başladı. "Amin tadı çok güzel, ."

Aksanıyla kullandığı kaba kelimeler arasındaki kontrast, fazla gelen bir zevk katmanı gibiydi, bu katman yüzünden ağzına doğru kıvrıldım.

"Aynen öyle, sevgilim, amını bana ver. Beni kremalarınla kapla."

"Alay etme," diye inleyerek onun altında kıvrılıyorum. "Sadece iyiliğine karşılık veriyorum."

"Lütfen, ihtiyacım var..." Bir şeye ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var.

"Tek yapman gereken istemek," diye yanıtlıyor sessiz bir homurtuyla, bakışları bacaklarımın arasında uzanırken vücudumda yukarı doğru kayıyor. "Uslu bir kız gibi iste, ben de seni çok mutlu edeyim." Aksanı, bana bakışları. Bunları saklamak istiyorum, bir cin gibi şişeleyip tekrar tekrar yaşamak istiyorum. Gözlerimi kapatıp başımı sert yatağa yaslıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, gözlerim tavanda, parmaklarım sıkılı ve ayak parmaklarım kıvrılmış. "Lütfen beni ağzınla boşalt."

"Ne kadar iyi bir kız." İnlemesi saf erkeklik kokuyor. "Ne kadar güzel tavırlar." Parmakları beni açarken, dili benim hayal bile edemeyeceğim şekilde beni tatmin ediyor. Bu adam, yeteneğini dünyayla paylaşmak için ders vermeli. Bunun böyle olabileceğini kim bilebilirdi? Ve sonra boşalıyorum, şiddetle boşalıyorum, kendimi onun yüzüne itiyorum, ellerim onun kafasında, orgazmım uyluklarımdan yukarı doğru tırmanıyor, pimi çekilmiş bir el bombası gibi patlıyor.

O hareket ederken, vücudu benimkine yapışık haldeyken, protesto edecek gücüm yok. Aslında, o üzerime çıkıp, dişleriyle prezervatif ambalajını yırtıp, oldukça ustaca latekse girerken, bir daha hareket edebilecek miyim emin değilim.

Tekrar izlemek için yakalamak istediğim başka bir görüntü.

"Bana bakıyorsun."

"Sen şikayet etmiyorsun," diye karşılık veriyorum, bu sözüm üzerine ağzı kıvrılıyor ve bakışları ıslak ve açık olan bölgeme düşüyor. Parmakları ıslaklığımı okşamak için uzanıyor, ama bu his çok fazla geliyor ve beni tıslatıyor — bu tıslama, o öne doğru eğilip başımın yanındaki avucuyla kendini tutarken çıkardığı erkeksi homurtuya karşılık geliyor. Diğer elinde sertleşmiş penisini tutuyor ve kasıtlı olarak ıslak bedenime bastırıyor.

"Bu *çok... çok iyi* geliyor." Başımın üstünde, pazı kasları titriyor, sonra eğilip alnını alnıma bastırıyor. Belki bu alaycı tavır ona da zarar veriyor?

Ellerimi boynuna doladım ve ağzımı kulağına dayadım. "Sadist eğilimin olduğunu söylemiştim."

"Daha yarısını bile bilmiyorsun." Ağzı günahkar, kötü bir yarı gülümsemeyle kıvrılır, içimde karanlık bir nabız atmaya başlar. "Ama öğrenebilirsin."

"Peki seni beni yozlaştırmam için nasıl ikna edebilirim?"

"Adımı söyleyerek başlayabilirsin." Ve sanki beni teşvik etmek istercesine, kalın başlığıyla klitorisime dokunur.

"James," diye mırıldandım, ellerimi boynuna dolayarak onu öpmek için kendime doğru çektim. "Bana işkence etmeyi bırak. Lütfen, sadece beni sik." Çünkü yalvarabileceğimi sanmıyorum.

Kibirli gülümsemesi sönüyor, gözleri kararırken penisinin başını bir kez daha bana sürtüyor. Sonra ikimiz de onun ıslaklığını delişini izliyoruz.

"Tanrım. Bu görülmeye değer bir manzara." O, sırtım sessizce onun itmesini isteyen bir şekilde eğilirken, vücudumun onu kabul etmesini izleyerek homurdanır.

Ama cevap veremem, veremem, tabii uzun bir hamle ile beni sonuna kadar doldurduğunda attığım çığlığı saymazsanız. Onu orada tutabilmek, hareketsiz tutabilmek için sanki ellerimi onun pazılarına sıkıca geçiriyorum. Bu kadar dolu olma hissini tutabilmek için.

"Ben..." Tanıdığım penisler azdır, ama hiçbirisi bana böyle hissettirmemişti. Sanki hıçkırırsam kendime zarar verecekmişim gibi. "Çok büyüksün."

"Ama çok büyük değil." Cevabına şeytani bir gülümseme eşlik ediyor. Ve sanki bunu kanıtlamak istercesine, önce yavaşça hareket etmeye başlıyor, ama inlemelerim ağlamaya dönüşüp, ağlamalarım daha yüksek ve biraz daha çaresiz hale geldikçe, hızını artırıyor. Erkeksi bir homurtuyla, tabandan uca kayıyor ve sıkı hareketlere geçiyor; kalçalarını küçük darbelerle ve yumruklarla hareket ettiriyor.

Ve ben bunu seviyorum. Her şeyini seviyorum. Ve kirli konuşma konusunda hiç tecrübem olmasa da, onun aç sözleri beni çok tahrik ediyor.

"Çok sıkısın. Kadife gibi hissediyorsun. Her santimini." Gözleri çok karanlık ve ifadesini sertleştirerek geri çekilip dilinin ucunu

diliyle sırayla her iki meme ucunu da okşarken. Sonra ellerini altına kaydırarak, daha iyi bir pozisyon için beni yataktan kaldırıp kucağına oturttu. Ve *ohhh*.

Oh. Tanrım.

Kollarını bana doladı, dudaklarımız yukarı doğru hareket ederken buluştu, nefesimiz kesik kesik, dillerimiz kayıyordu.

"Sen çok lezzetlisin," diye fısıldadı, yüzünü boynuma gömerek. "Kendimi senin içine gömmek istiyorum."

Onun güçlü itişleriyle orgazmım canlanıyor. İçimdeki her şey geriliyor, başımı geriye atarken omurgam imkansız bir kavis çiziyor. İzlemek istiyorum, onun kalın kaymasını görmek istiyorum, ama onun hareketleriyle, beni ele geçirmesiyle yetiniyorum. Öpüşür gibi sevişiyor — emir ve güvenle — ve ben sadece bu yolculuğa eşlik ediyorum. *Kelimenin tam anlamıyla*. Ona teslim olurken — bedenimin ihtiyaçlarına teslim olurken — her şey çok fazla, neredeyse fazla geliyor.

"Tanrım. Oh, Tanrım. Ben... ben..."

İçimde dalgalanan zevk dalgalarını, beni saran duygu ve sıcaklık dalgasını işleyemiyorum. Yıldızlar görüyorum. Bütün evrenler yaratılıyor. Büyük Patlama mı? *Yine, kelimenin tam anlamıyla*.

"Seni hissedebiliyorum," diye homurdanıyor. "Penisimin etrafında geldiğini hissedebiliyorum."

Ve bu müstehcen duygularla, o da beni takip ediyor.

5
JAMES

Rüyamda yanıyorum, cildim kelimenin tam anlamıyla alevler içinde. Bu tuhaf bir durum, ama rüya gördüğüm için değil, uykuya dalmış olduğum için. Hareket ettiğimde, evde olmadığımı anlıyorum. Hava farklı. Ve parfüm kokuyor. Alevler içinde olmasam da terliyorum ve bunun nedenini kısa sürede anlıyorum.

Sarı saçları göğsüme ve boynuma yapışmış, eli belime uzanmış, bacağı bacaklarımın üzerine çekilmiş. Kadın bir deniz salyangozu gibi yapışmış ve bin derece sıcaklıkta yanıyor. İçimden pişmemek için onun hangi kısmını hareket ettirmem gerektiğini bilemiyorum. Önce saçlarını toplayıp yüzümden uzaklaştırmaya karar veriyorum.

İşte.

Şeytan'ın beni kıcımdan çatalla dürtecekmiş gibi hissetmek dışında, bu his tamamen hoş olmayan bir şey değil. Yatakta bir kadınla uyanmayalı epey zaman oldu. Ya da bir kadının yatağında uyanmayalı, duruma göre. *Ya da çocukluk arkadaşımın, uzun zaman önce vefat etmiş büyükannesinin yatağında uyanmayalı.* Esniyorum ve çenemi ovuşturuyorum, muhtemelen şu anda bulunduğum yerin burası olduğuna karar veriyorum.

Başımı yastıktan kaldırıp odayı inceliyorum ve bu odanın bir zamanlar Eamon'un büyükannesine ait olduğunu ve o zamandan beri muhtemelen yeniden dekore edilmediğini anlıyorum. Daha önce buraya hiç gelmemiştim, ama büyürken bu evde, yan komşumuz olan ailemin evinde geçirdiğim kadar zaman geçirdim. Çiçekli duvar kağıdı, eski bir gardırop ve şifonyer, Liberty desenli bir şömine koltuğu ve çok gıcırdayan bir şilteye sahip üç çeyrek yatak bu odayı dolduruyor.

Acaba bu yatakta mı öldü?

Ölmüş olsun ya da olmasın, bunun bir önemi yok çünkü bu yatağın dün geceki gibi bir egzersiz yapmadığını garanti ederim. Yayıların gıcırdaması ve başlığın duvara çarpmasıyla çıkan protesto seslerine bakılırsa, hala dört ayağı üzerinde durmasına şaşıyorum.

Bir kez daha esnememi bastırıyorum ve bu esneme bir gülümsemeye dönüşüyor, çünkü birinin öldüğü yatakta sevişmek benim morbid tarafımı cezbetmiyor, ama şaşırdığım için. Bu odada uyanmış olmaktan şaşırdım. Dün gece olanlardan şaşırdım.

Yaşlı babam kısa bir tatile çıkarken, sevgili ve aynı derecede yaşlı Labrador'una bakmamı istediğinde, bunun bir rahatsızlık yaratacağından başka bir şey beklemiyordum. Rufus, köpek kulübesinde kalmak için çok yaşlıydı ve babam, benden başka birinin evde kalmasına izin vermezdi. "Komşumuz Marjorie ve onun korkunç tüysüz kedileri için uygun olabilir, ama Rufus gibi yaşlı bir asker için uygun değil," demişti ve şu anda şirketimin rahatlıkla başa çıkabileceğinden daha fazla işim olmasına rağmen, evet dedim. O benim babam ve kalan tek akrabam, bu yüzden gerekirse çalışırken o lanet köpeği bir fular gibi takarım. Ama şu anda, günde yirmi üç saatini sepetinde uyuyarak geçiriyor ve bu günlerde tamamen sağır.

Bu yüzden rahatsızlık bekliyordum, yanımda uzanan bu hoş ara değil. Alnındaki sarı saç tellerini itip, parmağımla zarif burnunun eğimini okşuyorum. Dün gecedен sonra, bir hafta uyuyabilir. Ben de öyle yapabilirdim, ama birkaç gün önce Tokyo'dan döndüğüm için hala Japon saatine göre yaşıyorum.

Ona eşlik etmesi için onu uyandırmayı düşünüyorum — tamam, sevişmek için — ama herkesin sabahın ilk ışığında uyanmayı sevmediğine karar veriyorum. Kesinlikle sabah olduğunda sabah seksine daha istekli olabilir.

Ne derler, hediye atın dişine bakma.

Hediyeler, atlar ya da bu benzetmede kadınları temsil eden her neyse, bunlar bana yabancı değil. Sadece çok spontan biri değilim ve çevremdeki kadınlar genellikle birkaç tipte ve neredeyse her zaman bu sektörün içindeler. Temsil edilmek isteyen bir sanatçı; kimin kimi kullandığından asla emin olmadığım bir durum, ya da bu sektörde hareket eden birçok kadından biri.

Aynı çevreler. Sosyete ve küçük ünlüler, görmek ve görölmek isteyenler. Ve sonra, bazen biraz cinsel onay da alarak, boşanma anlaşmaları için yatırım fırsatları arayan yeni boşanmışlar.

Ne yazık ki, köpek kapısına sıkışmış bir kadın bulduğumu söyleyemem. Ne tür sürprizler beklediğimi bilseydim, Rufus'a daha önce bakabilirdim.

Düşündüm de, seksen yaşındaki dul babam ve Eamon'un altmışlı yaşlarındaki dul annesinin aynı anda tatile çıkması oldukça garip.

Eğer durum böyleyse, onun için iyi, diye karar veriyorum.

Gülümseyerek, komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum, bu noktada hayatımda bırakmam gereken bir alışkanlık. Ama iletişimden kopmak işimi kaybetmek anlamına geliyor, işimi kaybetmek de para kaybetmek anlamına geliyor ve bu hiç ilgimi çekmiyor. Ama dün gece telefonum yanımda olmasaydı, bir saat boyunca İzlandalı bir kavramsal sanatçıyı pencereden atlamaktan vazgeçirmeye çalışmazdım ve muhtemelen eve geldiğimde dikkatimi başka bir şeye vermem gerekmezdi. Dürüst olmak gerekirse, bu iş, en azından sanatçılarla uğraşmak söz konusu olduğunda, kedileri gütmek ya da sinirli küçük çocukları psikanaliz etmek gibi bir şey. Tanrı beni sanatsal mizaçlardan korusun. Ve umarım beni Batman iç çamaşırılı kadınlardan asla korumaz.

Bir hafta boyunca köpek bakıcılığı yapmak kesinlikle...

Kahretsin, köpek!

Saate bakıyorum, saat beş olmuş.

Sadık bir oğul, sikişmek için görevini terk eder mi bilmiyorum, ama Rufus anlamasa da babamın anlayacağından eminim. Yaşlı köpek bütün gece uyuyor, ama prostat problemi olan yaşlı bir adam gibi, şafak sökmeden uyanıyor. Beslenmesi ve sabah ilaçlarını alması gerekiyor, bu yüzden uyuyan Bat Girl'ün altından kayıp, yere bıraktığım pantolonumu alıyorum. Sırt üstü dönüp kollarını başının üzerine kaldırdığında, Modigliani'nin *Uyuyan Çıplak tablosunun* sarışın versiyonu gibi görünüyor.

Daha az kasık kılıyla.

On dakika, karar veriyorum. Bahçeyi hızlıca koklayıp, ilaçlarını ve kahvaltısını hazırlayıp, o benim gittiğimi fark etmeden yatağıma geri döneceğim.

Çünkü böyle bir manzara takdir edilmeyi hak ediyor. Ben sanatçı değilim. Onun portresini çizemem ya da heykelini yapamam. Ama bu güzelliğe bağlılığımı gösterebilirim.

6
MİRANDA

"Taşınmadım, Heather. Bu sadece bir iş, hem de normal tam zamanlı işimin yanı sıra yaptığım yarı zamanlı bir iş." Ve kendimi İkinci *Gül Savaşları'nın* ortasında hissetmediğim bir yerde kalmak için.

Masama bakıyorum, klavyem toz ve kırıntılardan arınmış, kağıtlar düzgünce istiflenmiş, kitaplar sırtları dışarıya bakacak şekilde dizilmiş. Kalemler ve kurşun kalemler *For Fox Sake* kupama düzgünce yerleştirilmiş, yanında da çilekli el dezenfektanı pompalı dağıtıcı duruyor. İş, benim küçük sükunet ve kontrol vaham. Günlük hayatımın kaosunun dışında tanımlayabildiğim tek yer.

"Kedi bakıcılığı pek işe yaramıyor, Mir."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap veriyorum, soluk renkli tırnaklarımı inceleyerek, dirseğimi masaya dayayıp çenemi yumruğuma dayıyorum. "Ama anlaşılan o ki, kaçmaya kararlı, şımarık cehennem kedilerine bakıcılık yapmak, pek de kolay bir iş değil."

"Bazılarının çok komik isimleri var. Kizzy Stardust da onlardan biriydi, değil mi?"

"David Meowie ve Pawdry Hepburn, ama bu haftalar önceydi."

Şu anda, hepsi ayrı ayrı diyet gerektiren ve akşamları tam olarak on beş dakika "ben" zamanı isteyen beş huysuz ve hak iddia eden İran kedisine bakıyorum. En azından, klasörde öyle yazıyor, her sahibi sevgili evcil hayvanının veya evcil hayvanlarının bakımı için talimatlar içeren kullanım kılavuzunu bırakıyor. Genelde oldukça titiz biriyim ve kurallara uymaya çalışıyorum, ama akşamlarımı kedi tüyleriyle kaplı olarak geçirmem mümkün değil. Onları hızlıca fırçalıyorum ve elektrikli süpürgeyle temizlemediğim için bana minnettar olmalılar.

Ancak o iki tüysüz kedilere bakmak artık uzak bir anı gibi geliyor. Oysa gerçekte, onların seksi komşusu geçen ay benim iç organlarımı daha fazla bir zamanlar

akşam, kendini bir beyefendi değil, tam bir erkek olduğunu kanıtlamadan önce. O gece, bir dizi keşifle dolu, bir daha asla tekrarlanmayacak bir deneyimdi. Beşinci orgazmımdan sonra, yorgun ve hiç tahmin edemeyeceğim kadar tatmin olmuş bir şekilde yatağa uzandım, yastığıma en gizli gülümsememi sakladım, acı tatlı bir duyguya boğulmuş olsam da. Tatilin son gecesi gibi, ayrılmak istemediğiniz ve eve dönmek istemediğiniz bir geceydi. Ama bu, uyanınca yastığının yanında pembe bir popo göreceğimi tahmin ettiğim anlamına gelmez.

Son dakika haberi: onun değildi.

Yani bir erkek. Ve hepimiz *erkeklerin* vur-kaç türünden olduğunu biliriz. Yani, sorun değil, anlıyorum. Ama ben uykuya dalmadan önce niyetini açıkça belirtseydi daha iyi olurdu. Hatta yatak odasının kapısını arkasından kapatsaydı daha da iyi olurdu. Uyanınca yüzünde bir kedinin poposu görmek pek hoş bir deneyim değil.

Ajansın erken arayıp ev sahibinin o gün beklenmedik bir şekilde geri döneceğini haber vermesi muhtemelen en iyisiydi. Elbette, bu yüzden evin içinde telaşla koşturup önceki gecenin izlerini temizlemek, valizimi hazırlamak ve işe gitmek için hazırlanmak zorunda kaldım, ama en azından düşünmeye vaktim olmadı. Temizlikçi kadın saat yedi buçukta geldiğinde, onun evde bulunduğunun tek kanıtı, geride bıraktığı tek malt viski şişesiydi.

Ve bacaklarımın arasındaki ağrı.

Yine de, o gecenin iyi yanlarını düşünmeyi tercih ettim. O geniş omuzları, kaslı karın kasları ve vücudunun benim vücudumun üzerinde hareket edişi. Onun hızlı ve duygusuz ayrılışını düşünmemeyi tercih edebildim, ama bazı şeyleri düşünmeden edemiyorum. Karanlıkta zihnimde yeniden canlandırıyorum.

Sanırım mesele, o akşamı yeniden çerçevelemek.

Seks yaptık, kitaplarda okuduğunuz türden, zihni bulandıran, bacakları titretan bir seks. Ya da belki izlediğiniz türden. Porno da kendine göre bir yeri var, inanın bana. Ve *Fast Girls* adlı kadın odaklı bir aboneliği tavsiye edebilirim. Güzelce derlenmiş içerikler — izledikten sonra sigara içmek isteyeceğiniz türden içerikler. En azından bir bakıma.

"En azından filmlerdeki gibi kedi bakıcılığı yapıyorsun."

"Ne?" Heather'ın sesi beni düşüncelerimden, müstehcen olanlardan ve diğerlerinden koparıyor.

"*Notting Hill*, canım. William Thacker ve Anna Scott'ın evi." Kraliçe gibi, biraz RP aksanı taklit ediyor. Belki daha da şık.

"Kim?"

"Hugh Grant ve Julia Roberts'ı bilmiyor musun? Başrollerinde oynadıkları? Aynı adlı film ve tüm o şeyler?"

"Ah, evet, o mu." Bacaklarımı çaprazlayıp yüzümü buruşturuyorum, dizimdeki sıyrık hala hafif bir acı veriyor. Ama tıbbi amaçlı viski içmeyi ya da tenimde hissettiğim yumuşak nefesi düşünmeyi reddediyorum.

"Üşüdün mü?"

"Hayır.

Neden?"

"Az önce titredin. Neyse, Notting Hill'den bahsediyordum. O canlı Londra köyü, yeşillik ve ferahlığın olduğu yer. Büyük portikolu teraslı evlerin ve makaronların pastel renkleriyle boyanmış sokakların olduğu yer."

"Notting Hill. Sıradan insanların yaşamaya gücü yetmeyen yer." En azından benim gibi insanlar için. Yoksul bir aileden gelmiyorum; babam diş hekimi, annem öğretmen. Ama Londra'da kendi evinde yaşayan 22 yaşındaki çok az insan var. Bu yüzüğü satmaya karar vermedikçe, kiralık evler ve ev arkadaşlığı benim kaderim olacak.

"Ama en azından bir süre orada yaşayabilirsin. En azından küçük kedciklerin gerçek annelerini geri alana kadar."

"Bir daha asla o kelimeyi söyleme."

Ben defterimin bir sayfasını buruşturup ofisin diğer ucundaki masasına doğru fırlatınca o gülüyor. Ne yazık ki Jorge, küçük ortak mutfağa onuncu kez giderken yolumu kesiyor. Ama patron kadın yokken, çalışanlar eğlenir, sanırım. Heather'a göre, patronumuz Olivia evlendiğinden beri Jorge bilgisayarına bile bakmıyor. İkimiz de kıskançlık olduğunu düşünüyoruz.

Evlilikler söz konusu olduğunda, Olivia ve Beckett'inki ani ve dürüst olmak gerekirse biraz garipti.

"Bu arada," diye devam ediyor Heather, "ben de ıssız bir yerde sıkışıp kalmış durumdayım, sırf ofise gitmek için şafak sökmeden uyanmak zorundayım."

"Binlerce kilometre uzakta olduğum için elimden bir şey gelmiyor." Onu işe ve eve götürmek için elimden geleni yapıyorum, ama şu anda bu mümkün değil. "Ajansın beni gönderdiği yere gittiğimi biliyorsun." Dürüst olmak gerekirse, ailem acı bir boşanma sürecine girerken onlardan uzaklaşmak için Timbuktu'ya bile giderdim. "En azından ofise gittiğin için para alıyorsun." Bu yaz sadece deneyim kazanmak için staj yapması gerekiyordu, ama bir şekilde Olivia'dan saatlik ücret almayı başardı. "Övgüyle ödeme almaktansa nakit para daha iyidir."

"Evet, para kahve almayı daha kolay hale getiriyor." Ofisindeki düşmanı Jorge'ye tiksinti dolu bir bakış atıyor. Aslında, rakipler arasında o kadar da zorlu bir rakip değil. Daha çok huysuz, kaprisli, büyük kız bluzu giyen bir rakip.

Ah, stajyerlerin zorlu görevleri. Aslında, bu adil değil. Heather'ın sosyal medya ve onu yönlendiren algoritmalar hakkındaki bilgisi oldukça şaşırtıcı.

"Hayır, bu bana uymuyor." İkimiz de Olivia'nın yankılanan sesi ve merdiven boşluğunda topuklarının çıkardığı seslere doğru başımızı çeviriyoruz. Açık planlı, depo tarzı ofise geldiğinde, kaşları çatılmış durumda. "Şu anda bununla pek ilgilenmiyorum." Kaşları bir yana, ses tonu ve yanaklarının kızarmasından kiminle konuştuğunu tahmin etmek zor değil. "Evet, peki, o öneriyi nereye sokabileceğini biliyorsun. Bilmiyor musun? Güneşin parlamadığı yere, *canım*." Ve bununla birlikte telefonu kapatır, yüzündeki ifade Pawdry Hepburn'ün kremle yaptığı gibi.

O, kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadarki en tuhaf yeni evli kişi. 'daki herkes, onun seksi kocasını sevmediğini düşünür.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Ben mi?" diye masumca cevaplar, yanağından sarkan bir saç telini iterek. "Neden, hiçbir şey."

"Bunu başka birine anlat." Dikkatimi klavyeye geri veriyorum. "Buna inanmıyorum."

"Evet, o kötü adam gülümsemesini daha önce bir yerde görmüştük, değil mi?"

"Muhtemelen kocamda," Olivia telefonuna bakarak mırıldanır. Aniden durur, bir elini yanağına koyar. "Belki de ona dönüşüyorum?"

"Hayır, patronum. O köpekler için geçerli."

İkimiz de, pek filtre kullanmayan Heather'ın sözlerine yöneliriz. Heather genellikle aklına gelen ilk şeyi söyler gibi görünse de, genellikle bunun arkasında bir mantık vardır. Bir nevi.

"Evcil hayvan sahibi olan insanlar; evcil hayvanlar onlara dönüşür ya da tam tersi olur. Gazetede bununla ilgili bir şey okuduğuma eminim. Ama aslında öyle değil, çünkü insanlar hayvanlarını tanıdık hissettikleri için seçerler. Arabalar ve diğer şeyler de aynıdır. Kare çeneli bir erkek, daha çok kaba saba bir tamponu olan bir araba seçer. Uzun kıvrıkcık saçlı bir kız ise muhtemelen pudel ya da Portekiz su köpeği gibi bir şey seçer."

"İlginç." Ya da sadece saçma.

Aslında, şimdi düşününce, Heather ekliyor, kalemini yanağına vurarak, "Eminim ki makale, insanların eş seçimi ile paralellikler kuruyordu."

"Öyleyse, kötü bir sırtışı tanımak için kötü bir sırtış mı gerekir?" Olivia'ya göz kırptım.

"Beckett'e dönüştüğümü mü söylüyorsun?"

"Belki de onda kendinde gördüğün özellikleri gördün," diyor Heather.

"Ben ahlaki açıdan iflas etmiş değilim," diye burun kıvrarak söylüyor. Yüzündeki ifadeden, cevabını hemen pişman olduğu anlaşılıyor. Ama onu suçlamasından mı, onu kötü bir kötü adam olarak ifşa etmesinden mi, yoksa burun kıvrmasından mı, bunu anlamak zor. Belki de bugün çok fazla boş vaktim var.

'Bir adama acımasızlığı başka başka başka kadının bağlılık ve azim olarak adlandırdığı şeydir. Ve sadece görünüşe göre eş seçmek konusunda, sen de ona uyuyorsun, patron bebek. Onu geçmek için harekete geçerken, işaret parmağımı yalayıp, koluna bastırırken cızırtı sesi taklidi yaptım. "*Seksi!*" O da çok güzel, ama Beckett, zengin risk sermayedarı kocası, tanıdığım en seksi ikinci erkek.

Seksi

komşu adam ilk sırada.

Acaba ne iş yapıyor? Bu düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum, çünkü ofis onu düşünmek için uygun bir yer değil.

"Olivia?"

"Evet, Jorge?" Ona sırtını dönerek gözlerini devirir, ama dönünce gülümser.

"Mümkünse, personel buzdolabının durumu hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Jorge, ironik olmayan büyükbaba hırkası ve süet böcek ezicileriyle ofisin diğer tarafında duruyor. Kimse ona otuz yaşın üzerindeki erkeklerin skinny jean giymemesi gerektiğini söylemedi mi? Özellikle de bu pantolonlar onu sanki poposunu evde bırakmış gibi gösterirken? Göğsüne sıkıca tuttuğu *Star Wars* kupasıyla, sanki şirketimizin sahibi ve müdürü onunla birlikte küçük mutfağa eşlik edecekmiş gibi davranıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben buraya başladığımdan beri başımın belası oldu, *en* büyük

Huysuz biri, ama Olivia Amerika'dan dönüp daha önce sevmediğini söylediği adamla evlendiğini açıkladığından beri, sanki ofisteki tüm neşeyi emmiş gibi.

"Endişelerini bana e-posta ile gönderebilirsin," diye cevaplar neşeyle. "Bugün programım oldukça yoğun." O cevap veremedi, bana dönerek kalçasını masama dayar. "Hızlı randevu gecesi ne durumda?"

"Geçen yılki *Lust Island* yarışmacılarından üçü katılacağını onayladı."

"Onların katılımına pek ikna olmadım." Yüzünde bir ifade değişikliği olur. "Bu konuyu daha önce konuştuğumuzu biliyorum, ama reality TV yarışmacılarının doğru havayı yaratacağını hiç sanmıyorum."

Haftalardır bu konuyu tartışıp duruyoruz. Sorunun ne olduğunu biliyorum; o, onları flört dünyasındaki tüm sorunların temsilcisi olarak görüyor. Ve belki de bir bakıma haklıdır. *Lust Island*, yarışmacıların dış dünyadan izole edilmiş bir balonun içinde yaşadıkları bir TV programı. Programın başlangıcında çiftler olarak gelen yarışmacılar, adadan her zaman aynı kişiyle ayrılmıyorlar, çoğu zaman partnerleri terk edildikçe veya elendikçe eş değiştiriyorlar. Ancak Olivia'nın gözden kaçırdığı şey, bu kişilerin daha sonra kamuoyunda tanınan kişiler haline geldikleri ve bizim demografik grubumuzun bir nevi takıntılı olduğu gerçeği.

bu yarı ünlülerle. Program yayınlandığında, reytingler çok yüksek oluyor. Herkesin desteklediği bir çift ve sevdiğimiz kadar nefret ettiğimiz bir yarışmacı var. Program bittikten sonra da onların hayatlarına ilgi duymaya devam ediyoruz, bu yüzden bu etkinliğe katılmak için başvuruların sayısı çok fazla.

"Ama hepsi bekar ve yeni ilişkiler kurmaya hazır," diye yanıt veriyorum. "Bu yardımcı olmuyor." Kaşlarını çatarak telefonunu "Biz anlamlı bağlantılar satıyoruz, programda sattıkları gibi geçici ilişkiler ve partner değiş tokuşları değil."

"Ve dediğim gibi, geçici ilişkiler genellikle daha fazlasına yol açar ve bazen çok hızlı bir şekilde."

"Söyleme." Elini önleyici bir şekilde kaldırdı. "Ne söyleyeceğini biliyorum, ama benim evliliğim beni ilgilendirir, başkalarını değil."

"Ve Beckett'ın," diye ekledim. "Hoşuna gitse de gitmese de, onunla evlenmen işler için iyi oldu. İnsanlar da sizin ilişkinize yatırım yaptı."

"Nedenini anlamıyorum."

"Ne önemi var? Ruhunu satmıyorsun. Bu sadece iyi bir iş anlayışı."

"Şahsen, *Lust Island*'ın insanlığı geçerli bir şekilde araştırdığını düşünüyorum."

Olivia ve ben, dizüstü bilgisayarını inceleyen Heather'a dönüyoruz.

"Sert, bronzlaşmış, çıplak erkek göğüsleri yüzünden hoşuna gittiğini sanıyordum?"

"O sadece bir bonus." Heather sözlerimi eliyle savuşturur. "Ve yüzyıllardır kadın bedeninin cinsel nesneleştirilmesinin intikamı."

"Yani feminist olarak sapık olmak senin görevin, öyle mi?"

"Ben öğle yemeğine gidiyorum," diye yüksek sesle duyuran Jorge, sanki Y kromozomuna ihtiyaç duyuyormuş gibi ofisten çıkıp gider.

"Ne sorunu var bu adamın?" Heather kollarını kavuşturarak homurdandı.

"Sadece bu patron bebeği dar bir alana sıkıştırmak istiyor." " " tonum biraz müstehcen olabilir. Sadece eğlence için.

"Bu komik değil," Olivia, ses tonunda hafif bir kınama ile cevap verdi.

.

"Haklısın. Komik değil. Ama bu adamın olabilecekleri yas tuttuğu gerçeğinden kaçış yok. Hâlâ sana aşık, ama şimdi karşılıksız aşkı trajik bir hal aldı."

"Beckett öğrenirse trajik olur," diye ekliyor Heather burun kıvrarak.

"Beckett hiç umursamayacak." Olivia'nın sesi umursamaz.

Telefonunu pantolonunun cebine koyar.

"Tehdit edilecek gibi bir durum yok, doğru, ama yine de çalışanlarından birinin sana aşık olması fikri onu pek memnun etmeyecektir."

"O hayranlık duymuyor. Şimdi asıl meseleye dönelim. *Lust Island'daki* adamlar."

"Bak, onlar oldukça fazla reklam getiriyorlar ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, kesinlikle bir heyecan yaratmaya yardımcı oldular. Başvuruları kapatmak zorunda kaldım. Katılmak isteyenlerin sayısı, bizim kapasitemizi aşıyor."

"Gerçekten mi?" Kaşları çatıldı. "Neden? Kendini beğenmiş, ağartılmış ve cilalanmış bir grup pislikle takılmanın nesi bu kadar çekici?"

"Sert sözler, patron, sert sözler. Ayrıca," diye ekliyorum, "kıç deliklerini ağartıp ağartmadıklarını bilmiyoruz."

"Ve ben, şahsen, bunu öğrenmeye niyetim yok," diye kıkırdar Heather.

"Sakin yapma." Olivia yüzünü buruşturur. Aslında, biraz solgun görünmektedir. "Sürekli kamera önünde yaşamayı kabul eden biri nasıl normal olabilir ki?"

"Halk onların normal olmasını istemiyor. Normal olanı, yanlarındaki koltukta oturan, burnunu karıştıran, osuran ve daha kötüsünü yapan kişiden görebilirler."

"Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum," der Olivia ciddi bir ifadeyle.

Gülümserim, daha çok dudaklarımı kapalı tutmak için, ağzımı kapalı tutmak için. O, fırtınalı bir aşkın ardından bir adamla evlendi ve o adam çok yakışıklı olsa da, yine de bir erkek. Ona bir ay daha veriyorum. Herkes osurur.

Televizyondaki insanlar hariç.

Ve bunun tek nedeni, 24 saat süren çekimlerden bu kısımların kesilmesidir.

"Normal olmak abartılıyor. Ayrıca, bu karmaşık ve kaotik dünyada neyin normal olduğunu kim söyleyebilir ki?"

Heather'ın cevabı Olivia'yı tedirgin eder.

"Kimsenin seçimlerini küçümsemiyorum. Sadece endişelerim olduğunu söylüyorum. Ama etkinlik biletleri tükenirse..."

"Bekleme listemiz var. *Evening News* da bir muhabir ve bir fotoğrafçı gönderecek. Bu başarılı bir fikir, sana söylüyorum."

"Başarılı bir çalışandan mı?"

"Eğer herhangi bir yarışma varsa..."

"Muhtemelen berabere kalırız," diye araya girer Heather, dikkati hala dizüstü bilgisayarında.

"Ha, rüyada gör, part-time çalışan. Ama iyi bir kuzen olursan, kupamı taşımana izin veririm. Kupa var, değil mi?"

"Tabii ki," diye yanıtladı Olivia. "Prosecco şişesi büyüklüğünde ve şeklinde."

"Bir şişe prosecco büyüklüğünde ve bir şişe prosecco şeklinde." Gözlerimi kısarak düşünceli bir ifadeyle elimi çeneme götürdüm, sonra bakışlarım tekrar Olivia'ya döndü. "Şampanya, değil mi?"

"Belki. Ama sadece bu gece sorunsuz geçerse."

"Rahat ol. Kesinlikle öyle olacak. Halkla ilişkiler uzmanları, katılmaktan çok heyecanlı olduklarını söylüyor."

Olivia homurdanır. Tek cevabı budur.

"Biz piyasadaki en popüler yeni uygulamayız. Markamızla görünmek istiyorlar." Kendimi tekrar tekrar söylediğim başka bir şey.

"'deki hedefim E-Volve şampanya. Ama *Lust Island* yarışmacılar daha çok... ucuz bira gibi görünüyorlar."

"Sert. Daha çok prosecco gibiler. En kaliteli ürünlere göre makul bir uzlaşma."

"Bir muzda 105 kalori var, bir kadeh prosecco'da ise sadece 80 kalori," diye Heather araya girerek sandalyesini bize doğru çevirir.

"Sorun şu ki," diyor Olivia, "bir muz soyup altı tane yemeyeceksin. Sonra da bir tane daha açmadan önce muzun tadını sevdiğine karar vermeyeceksin."

"Sanırım öyle." Yüksek sesle söylemesem de, bu *Lust Island*'ın son sezonuna oldukça iyi bir benzetme.

Hayat tanıdık ritimleriyle devam ediyor ve o geceyi neredeyse hiç düşünmüyorum. Tamam, bazen o geceyi düşünüyorum. Çoğunlukla sadece onu düşünüyorum. James. O, ihtiyacım olan tek kadın mastürbasyon malzemesi gibi.

Lust Island'daki erkekler sadece erkek.

Bugün, Heather ve ben, öğle yemeğimizi yerken, alışverişçileri bölgeden uzaklaştıran mevsim dışı rüzgardan kaçmak için yan taraftaki kafede pencere kenarındaki bir masada oturuyoruz. Gerçekten konuşmuyoruz, ama sessizlik rahatlatıcı. Ta ki onun hoşnutsuzluğu herkesin duyabileceği şekilde ortaya çıkana kadar.

"Sence ne onun kışına girip öldü?"

"Ne?" Radyoda çalan şarkıya ayak uydurmayı bırakıp, telefonumda okuduğum e-postadan başımı kaldırdım ve içgüdüsel olarak arkama baktım. Jorge tezgahın önünde duruyordu. Bizi kasten görmezden gelmeseydi, gülümser ya da el sallardım. "Belki bizi görmemiştir." Ya da belki de sadece bir aptaldır.

"Oh, bizi gördü, tamam. Açıkçası, tavırları gittikçe kötüleşiyor." "Belki de kurabiye savaşını durdurmayı düşünmelisin." Jorge, kendi kurabiyelerini masasının çekmecesinde saklarken, başkalarının kurabiyelerini yemeye eğilimlidir. Heather, masanın çekmecesinden kurabiyeleri alıp ortak kurabiye kavanozuna koymuş ve kanıt niteliğindeki ambalajları atmıştır.

"Belki de bu kadar açgözlü ve huysuz olmayı bırakmalı," diye karşılık verir. "Bildiğim kadarıyla hiç hoş bir insan olmamıştı, ama Olivia Amerika'dan döndüğünden beri yüzü dayak yemiş gibi." Sandalyesinde kambur oturarak kollarını göğsünde kavuşturur. "Her neyse, bir iki planım olabilir."

"Sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Geçen hafta bilgisayar faresinin altına bir parça bant yapıştırdığımı söylemiş miydin?"

"Hayır." Bu kelime, gırgır bir kahkaha ile havaya yayıldı. "Neden?"

"Sadece onu kızdırmak için. Bu, faresinin çalışmasını engellemiyor. Sadece çok yavaş ve tepkisiz hale getiriyor."

"Ah, zihin oyunları, seni kötü, tam bir dahi olmayan adam."

"Başka kim de dahi değil biliyor musun?" Cevap olarak, tezgahın yönüne doğru başını salladı. "Yazılım geliştirme alanında çalışan biri için, teknoloji konusunda pek bilgili değil. O şeyi sallayıp durdu ve sonunda odanın diğer ucuna fırlattı."

"Kötü huylu Jorge," diye cevap veriyorum
eleştirel bir şekilde. "Sanırım bir dahaki sefere
parlak bomba deneyeceğim."

"Ah, parıltı, sanat ve zanaat dünyasının herpes virüsü."

"Ve kurtulması imkansız."

"Bu onu daha nazik hale getireceğinden emin değilim. Ve eğer
senin parlak bomba masamın yakınına düşerse, hiç mutlu
olmayacağım." Titremeyi bastırıyorum, parlak, ışıltılı dağınıklık
düşüncesi beni ürpertiyor.

"Sen tam bir temizlik delisisin. Kuzenler arasında biraz parlak patojen
ne fark eder ki?"

"Ciddiyim, kötü ve pek de zeki olmayan dostum. Belki ona biraz daha
nazik davranmalıyız. Olivia'nın evlendiği için açıkça üzgün."

"Hadi ama! Hangi evrende onunla bir şansı olabilirdi ki? Olivia sadece
güzel ve harika değil, aynı zamanda onun patronu."

"Olur böyle şeyler," diye hafifçe omuz silkiyorum. "İnsanlar
patronlarıyla birlikte olurlar."

"Aptal insanlar."

"Kime aşık olacağını sen belirleyemezsin."

"Bilemem," diye kayıtsızca cevaplar.

"Senin de zamanın gelecek." Bu beni yaşlı gibi mi gösterdi? Otobüste,
istesen de istemesen de yaşlı kadınların söylediği türden bir şey gibi
geliyor.

Senin de zamanın gelecek.

Gençlik gençlerde boşa

harcanıyor. Hoş bir genç adam

bul.

Kötü çocuklar büyüdülerinde kötü adamlar olurlar.

Soğuk duvarlara oturma, yoksa hemoroid olursun.

Bu günlerde araba kullandığım için çok mutluyum.

"Acelem yok," diye homurdanarak cevap verdi. "Aşkın sana
yaptıklarından sonra, aşkın canı cehenneme!" Bunu göstermek için,
başparmağını

omzuna takıyor.

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Aşk ve kaybı, bunları hiç yaşamamış birine açıklayamazsın. Hâlâ yas tuttuğumu söylemiyorum, çünkü tutmuyorum. Sadece aşkın çok acı verdiğini ve bunun hiç de değmediğini düşünmeye başladığımı söylüyorum. Yani, annemle babama bak. Yirmi sekiz yıllık evliliklerinin ardından, şimdi birbirlerinin boğazını parçalamaya hazır köpekler gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlar.

Kaydırdığım sosyal medya uygulamasından çıkıp e-postalarımı açıyorum. Sonra, konu satırından anlaşıldığı kadarıyla

ACİL!!!

Değil.

Açmadan siliyorum ve bir kez olsun, o tanıdık panik hissini yaşamıyorum, özellikle de Heather'ın hayır kurumu dükkanındaki şakası hakkında şikayet etme cesaretini gösterdiği son mesajından sonra. Anlaşılan Oxfam'ın merkez ofisini aramış. Sanki umurumda mı? Neyse, numarasını engelledim, artık görmezden gelmem gereken tehditkar aramalar veya mesajlar yok.

Ne mutluluk!

"Bu hafta sonu nerede olacaksın?"

Onun sorusuna bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Evde. Ajansın bana verecek bir işi yok." Yaz da sona eriyor ve tatile çıkanların sayısı giderek azaldığı için iş bulma konusunda endişeliyim, bu da benim için evde geçireceğim zamanın giderek artacağı anlamına geliyor.

Of!

"Bebeğim, yüzüğü sat gitsin. Ailenizi seviyorum, gerçekten. Ama ayrı ayrı. Aralarında bir mil falan mesafe varken gibi."

"Katılıyorum. İşlevsizliğin eğlencesini kaçırıyorlar."

"Eskiden çok tatlıydılar. Yani birlikteyken."

"Evet, ve çok da uzun zaman önce değil. Ama şimdi mesele, kim diğerini daha çok incitebilir. Sanırım babam bir ilişki yaşadı. Yani, babam." Bakışlarım, tek bir yağmur damlasının çarptığı pencereye kayıyor. "Şimdi değil, ama belki geçmişte. Kimse bir şey söylemiyor, ama annemi parçalayan bir şey var. Belki de yeni öğrendi?" Dönüyorum.

Heather'a geri dönelim. "Her neyse, sanki bunu dışa vurmak istemiyor gibi." Babama yönelik şiddetli nefret patlamaları hariç. "Keşke evi satıp bu işten kurtulsalar. Onlarla bir iki gecedan fazla kalamıyorum. Ortam çok zehirli."

"Benim evimde kalabilirsin. Ailem seni orada ağırlamayı çok sever."

Başımı sallayıp, küçük bir gülümseme deniyorum çünkü Heather'ın ailesi harika olsa da, şu anda onun üç küçük kardeşine "mutlu büyük kuzen" rolünü oynayacak kadar zihinsel dayanıklılığım yok.

"Satın gitsin. Bu iş bitsin. Hayatına devam et. Onu ve onun sadakatsiz penisini siktir et. Aslında, son kısmı sil gitsin."

"Onun sadakatsiz penisine lastik eldivenler ve koruyucu giysi giyerek bile dokunmazdım."

"Notting Hill'de yakışıklı komşular var mı?" diye sordu, fincanındaki son kahveyi karıştırarak.

"Varsa da ben görmedim." Görmek için aramam gerekirdi. Ve ben aramadım. Bilerek.

"Sanırım *Lust Island* oyuncularıyla yakından ve kişisel olarak tanışmayı dört gözle beklemelisin."

"Eski oyuncular," diye düzeltiyorum. "Ve bu 'ben' lafı da ne? O gece sen de çalışıyorsun. Onlarla tanışmayı dört gözle beklemiyor musun?"

"Hayır." Gözleri tabağına geri döner ve işaret parmağını tabağın kenarına bastırarak ekmek kırıntılarını toplar ve tabağın diğer tarafına serpiştirir.

"Ama o programı seviyorsun."

"Evet, ama yakında üniversite başlayacak. Konsantre olmam gereken çok şey var. Erkekler hakkında düşünecek vaktim yok. O anlamda değil."

"Her şey yolunda mı, Heth?" Normalde bu kadar çekingen değildir.

"Evet, iyiyim." Omuzlarından biri kalkıp indi, sonra dikkatini ahşap masa tablasının damarlarını izlemeye verdi. Ama hala gözlerime bakmıyordu.

"O gece Acton'da görmeye gittiğin adam." Seksi komşu gecesi. Onun bilmediği gece. "Görmedin mi?"

Onu tekrar mı? Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum; bu tür buluşmaların seks için buluşma kurallarında nasıl adlandırıldığını bilmiyorum. *Tek gecelik ilişki mi?*

O öfkeyle nefes alır.

"Kalmadım." "Nereye

kalmadın?" "O gece.

Kalmadım."

"Heth, bir şey mi oldu?" Kalp atışlarım aniden hızlanır. "Haftalar oldu, neden bu konuyu konuşmadık?" Çünkü ben kötü bir insanım. Kötü bir kuzenim. Çünkü kendi acılarımla meşguldüm. Kendimi tekrar ederken buluyorum, sadece kalp atışlarım hızlandıkça sesim onunkinden çok daha yüksek çıkıyor. "Yemin ederim, bir şey olduysa, o lastik eldivenlere ve koruyucu giysiye ihtiyacım olacak. Bir de bir çift cıvata kesiciye.

"Hayır. Sadece fikrimi değiştirdim, hepsi bu."

"Ve bunu söylemeyi hiç düşünmedin mi?" Onu bırakmamam gerektiğini biliyordum. Onu durdurmak için bir şeyler söylemeliydim ve kendi kararlarını verecek kadar büyük olduğu yönündeki itirazlarını görmezden gelmemeliydim. Yaşın incinme konusunda tekel hakkı olduğunu düşünmüyorum. "Heth, o yapmadı..." Soruyu bitiremiyorum. Onu o kadar çabuk kapatmamalıydim, ertesi gün onu kontrol etmeliydim. Temizlikçi gelmeden önce paketlemeye o kadar dalmıştım ki, sonra hafta sonu geldi, berbat geçti, sonra iş, sonra...

"Hiçbir şey olmadı," diyor sessizce. "Sadece bunu yapamadım."

"Ama o yapmadı... Sana zorluk çıkarmadı ya da başka bir şey yapmadı, değil mi?"

Yüzünde bir dizi duygu belirdi. "Hayır. Şey, bana *zorluk* çıkaramayacağı anlaşılınca vazgeçti. Durdu."

"Neyi bıraktı?"

"Denemeyi bıraktı. Umursamayı bıraktı. PlayStation'ında oyun oynamaya geri döndü."

"Tanrım, beni aramalıydın," dedim, elimi uzatıp onun elini kapattım.

"Neden? Sen de benim kadar içmiştin. Sadece çok daha mantıklıydın. Ayrıca, muhtemelen yatakta yatıyordun."

derin uykudaydım. Ya da üstüne bayılmıştım. Bana alaycı bir gülümseme attı.

"O kadar çok içmemiştim." Başka şeylerden sarhoştum. "Ama evet, kediye geri getirdikten sonra hemen yatmaya gittim." Dudaklarımı sıkıştırıyorum çünkü yatağa tek başıma girmediyimi ona söylemeyeceğim. Ama bunun kötü zamanlama mı yoksa kötü örnek olma ihtimali mi yüzünden olduğunu bilmiyorum.

"Köpek kapısından içeri girdiğine inanamıyorum."

"Girmedim." Sıkıştım. "Girmem gerekiyordu. Onu yakaladım." Onu yakaladım. Üstüne yuvarlandım. Onu sürdüm. Oh, ne eğlenceliydi...

Tabii ki kediyle değil. Gerçi bir ara küstah röntgencilerin birini yatak odasından kovmak zorunda kaldım. İzlenmek biraz rahatsız ediciydi, özellikle de o kadar ilgisiz bir şey tarafından izlenmek... İzlemeyi yarıda bırakıp kendi kışını temizlemeye gitti.

Heather konuşmaya devam ederken, kızaran yanağıma elimi koydum.

"Sen benden kesinlikle daha mantıklıydın, çünkü ben neredeyse tüm haftalık maaşımı eve dönmek için taksiye harcadım. Ve Danny'ye, ertesi gün eve geldiğimi anneme söylememesi için yirmi sterlin vermek zorunda kaldım."

"Ne? Neden?"

'Küçük fare beni gizlice dışarı çıkarken yakaladı. Seninle eve gitmem gerekiyordu, bu yüzden gizlice içeri girip kendi yatağımda uyumak zorunda kaldım, sonra da resmi olarak içeri girmek için gizlice dışarı çıktım. Onların nasıl olduklarını bilirsin. Milyonlarca soru sorarlardı ve ben de seni feda etmek zorunda kalırdım, kavga ettiğimizi falan söylerdim. Sonra seni ararlardı ve "hey dostum, hadi hepimiz iyi arkadaş olalım" gibi şeyler söylerlerdi. Aksanlı konuşur ve parmaklarıyla tırnak işaretleri yapar.

"O kadar da kötü değiller," diye gülerek söylüyorum.

"Onlarla yaşamak zorunda değilsin. Hippiler olmak için çok gençler, ama bu onların özgür aşk olayını engellemiyor. Sevgilerini yatak odalarına sınırlasalar o kadar da kötü olmazdı."

"Özgür mü? Aman Tanrım, Heather. Ailen swinger *değil*, değil mi?"

"Hayır. Hayır, hayır! Ama tavşanlar gibi sevişiyorlar. Ve bunu saklamıyorlar. Yedi çocukları olmasına şaşmamalı."

"Hala birbirlerini seviyor olmaları çok güzel bence."

"Evet, katılıyorum. Keşke evin ortak kullanım alanlarında bunu bu kadar açıkça ifade etmeselerdi. Her neyse, o işe yaramaz küçük testis parçası yüzünden hala meteliksizim. Bana şantaj yapıyor."

"Öyle mi? Hala mı?"

"Bu komik değil. O küçük bir pislik."

"Küçük kardeşin hakkında böyle konuşmamalısın." Bazen onun sadece on dokuz yaşında olduğunu unutuyorum. "Onlara gerçeği söyleyebilirdin."

"Onlarla seks hayatımı tartışmaktansa sessizlik yemini etmeyi tercih ederim," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor. "Ve benim konuşmayı sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca, cevaplarını beğenmeyecekleri sorular sorarlardı. Bu yüzden gizlice dışarı çıktım ve gizlice geri girdim. Keşke kaldığın yerin adresini hatırlayabilseydim."

O gece onun gelmesi hep i m i z için garip olurdu.

"Louisa, ben erkeklerle takılmak için gizlice dışarı çıkmaya başlamadan önce evden ayrıldığı için mutluyum." Ablam Louisa, dünyanın diğer ucunda, sürekli güneşli olan Sidney şehrinde yaşıyor. Komik ama Heather'ın da üç ağabeyi var. Hiçbiri evde yaşamıyor ama birkaç pound için sessiz kalmaktan mutlu olacaklarını sanmıyorum. Ağabeyler çok koruyucu olmalıdır, bunu anlıyorum.

Mutsuz bir şekilde burnunu çeker. "Önemli değil. Sen ve Louisa birbirinizle çok iyi anlaşıyorsunuz, birbirinizden para sızdırmanız mümkün değil. Ayrıca, kokteyl dolu Londra'nın diğer ucuna kadar gitmek için fazla mantıklı birisin."

Keşke bilseydi. Hayır, bilmediği için mutluyum. Seksi komşuyu benim yeni sevgilim yapmaya çok hevesliydi, ama bunu anlayacak kadar büyük değil. Gerçi pişmanlığı iyi anlıyor gibi görünüyor. O geceyi pişman olduğumdan değil. Nasıl bittiğini pişmanım, ama bu benim suçum değil. Sürerken güzeldi, içimdeki insanlarla iletişim kurma ihtiyacını yeniden uyandırmış olsa da. Tanrım, nasıl olur da Cameron'dan daha çok o sürtük Tamara'yı özlerim? En tuhafı da, o b e n i m nasıl hissettiğimi anlayacaktır. Muhtemelen kolunu omzuma atar ve

beni ve ona siktir et—ben uyurken beni terk ettiği için o herifi siktir et ve yalancı bir pislik olduğu için Cameron'ı siktir et.

Ama sonra, sonuncusunu benim için halletti.

Heather'ın hala küçük kardeşi hakkında şikayet ettiğini fark ettim. "O tam bir pislik."

"Adil olmak gerekirse, o daha on üç yaşında. Umarım büyüdükçe bu huyundan vazgeçer."

"Bazı küçük pislikler büyüdükçe daha büyük pislikler olurlar. Tek düşündükleri şey kendi pislikleri olan daha büyük pislikler."

"O gecedен mi bahsediyoruz?" diye dikkatlice soruyorum.

"Hayır. Konuşacak bir şey yok. Gittim. Fikrimi değiştirdim. Gittim. Hikaye bitti. Ve eğer benim hakkımda kötü konuşmak istiyorsa, konuşabilir."

"Ama sen iyisin, değil mi?"

"Maaş gününe kadar meteliksiz kaldım. Bana haftada yirmi pound ödüyorum. Bu arada, öğle yemeğini ödediğin için teşekkürler."

"Önemli değil." Çantamı kucağıma alıp iç cebinden acil durumlar için sakladığım yirmi sterlinlik banknotu çıkardım. "Maaşını aldığında bana geri verebilirsin."

"Teşekkürler Mir. Hayatımı kurtardın." Parayı hemen cebine koydu, sanki fikrimi değiştirebilirimmış gibi. "İşten sonra beni eve bırakabilir misin?"

"Evet, tabii. Danny ile biraz konuşsam iyi olacak galiba.

Ona hatasını fark ettirmeliyim. Ve onu ispiyonlamakla tehdit etmeliyim."

"Ha. İyi şanslar." "Bir şişe su alacağım," diyor ve sandalyesini geri çekiyor. "Bir şey ister misin?" Kafamı sallayıp, yanıımızdaki masada bırakılmış yerel gazeteyi alıyorum. Gazeteyi açıp, doğrudan eğlence ve yaşam tarzı bölümlerine geçiyorum. Londra'da neler olup bittiğini takip etmekten zarar gelmez ve *Lust Island* ekibinin bir veya iki basın danışmanııla iletişime geçme fikri de yerel gazeteleri okurken aklıma gelmişti. Birkaç kızı da yanıımda götürebilseydim iyi olurdu, ama hepsinin programlarında çakışmalar vardı.

Tabii, ne demezsin.

"Hazır mısın?" Gazeteden gözlerimi kaldırdım, parmaklarım onu kapatmaya hazırlanırken bir şey dikkatimi çekti.

Uzun boylu, sarışın ve yakışıklı, dün gece bir hayır galasından çıkarken paparazziler tarafından çekilmiş.

Ve bu... Giselle Hampton mı?

"Hazır mısın?"

"Seni takip edeceğim." Gazeteden başımı kaldırmadan, masanın üzerine yayarak, ünlülerin maceralarının yer aldığı iki sayfalık yayının altındaki küçük başlığı ve eşlik eden köşe yazısını okumaya devam ediyorum. İki Twit, ciddi gazetecilerden çok parti kızlarına benzeyen iki kadın köşe yazarının fotoğraflarının altındaki imza satırında yazıyor.

"Sen bilirsin." Heather, arkasını dönerek suyunun kapağını açıyor.

Ben de okumaya devam ediyorum.

Giselle Hampton, RFW Charity balosundan ismi bilinmeyen biriyle ayrılırken pembe çiçekli elbisesiyle ıslıl ıslıl görünüyor.

Giselle, prestijli Fortnum Club'daki etkinlikten pembe Gucci elbisesiyle güzel bir şekilde ayrılırken, her yönüyle yakında milyoner olacak birine benziyordu. Yakın zamanda milyarder tekstil magnatı eşi Johnno Hampton'dan ayrılan 37 yaşındaki eski model ve aktris, bu yılın sonlarında çiftin mahkemeye çıkmasıyla rekor bir tazminat alması bekleniyor.

Akşamki eşinin adını sorduğumuzda, Madonna'nın hayatını anlatan yeni filmde başrol oynayacağı söylentileri dolaşan Giselle, sadece gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sizin ne düşündüğünüzü bilmiyoruz ama bize göre o, kakaosuna ağlıyor gibi görünmüyor!

Bu kız kim? Daha çok bu yakışıklı kim?

Biliyorsanız tweet atın, 50 sterlin kazanabilirsiniz!

Sanırım o sarışını tanıyorum. O elmacık kemiklerini tanıyorum. Ve o şeytani yarı gülümsemeyi de tanıyorum. Yüzde yüz emin olamıyorum, 50 sterlin kazanma şansı için gazeteye tweet atacak değilim, ama çok yakışıklı komşuma çok benziyor.

James gibi.

Ve bu makale hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ya da belki de hissettiklerimi incelemek istemiyorum çünkü bir şey hissetmek tuhaf olur, değil mi? Yani, buna boşuna tek gecelik ilişki demiyorlar, değil mi? Bu yüzden, normalde Giselle gibi kadınlarla yatan bir adamla yattım; 1,75 boyunda, parlak kestane rengi saçları ve koltuk altlarına kadar uzanan bacakları olan güzeller. Ünlülerin çevresinde dolaşan, meyve suyu detoksuna yemin eden ve St Barts'ta tatil yapan kadınlar.

Belki o gece o da sefil bir hayat sürüyordur.

Bu düşünce daha da büyümeden onu orada durduruyorum. Fortnum Club'da, smokinler ve kanepelerle takılmıyorduk belki, ama müzede yer alabilecek tuhaf küçük yatak odasında eğlenmediğini söyleyemeyiz.

Çok sıkısın. Kadife gibi hissediyorsun. Her santimini.

Elini göğsüme koyuyor ve kulağıma kötü fısıltılar fısıldıyor.

Giselle olmayabilirim, ama o geceyi hiçbir şeye değişmem.

7
MİRANDA

HAYAT tanıdık ritimleriyle akıp gidiyor ve o geceyi neredeyse hiç düşünmüyorum. Tamam, bazen o geceyi düşünüyorum. Çoğunlukla sadece onu düşünüyorum. James. O, ihtiyacım olan tek kadın mastürbasyon malzemesi gibi.

Lust Island'daki erkekler sadece erkek. Erkek.

Bugün, Heather ve ben, öğle yemeğimizi yerken, alışverişçileri cadde boyunca iten mevsim dışı rüzgardan kaçmak için yan taraftaki kafede pencere kenarındaki bir masada oturuyoruz. Pek konuşmuyoruz, ama sessizlik rahatlatıcı. Ta ki onun hoşnutsuzluğu herkesin duyabileceği şekilde ortaya çıkana kadar.

"Sence ne onun kıcına girip öldü?"

"Ne?" Radyoda çalan şarkıya ayak uydurarak parmaklarımı vurmaya bırakıp, telefonumda okuduğum e-postadan başımı kaldırıp içgüdüsel olarak arkama bakıyorum. Jorge tezgahın başında duruyor. Bizi kasten görmezden gelmeseydi, gülümser ya da el sallardım. "Belki bizi görmemiştir." Ya da belki de sadece bir aptaldır.

"Oh, bizi gördü, tamam. Açıkçası, tavırları gittikçe kötüleşiyor." "Belki de kurabiye savaşını durdurmayı düşünmelisin." Jorge'nin kendi kurabiyelerini masasının çekmecesinde saklarken, başkalarının kurabiyelerini yemeye eğilimli. Heather, masanın çekmecesinden kurabiyeleri çıkarıp ortak kurabiye kavanozuna koymuş ve kanıt niteliğindeki ambalajları atmış.

"Belki de bu kadar açgözlü ve huysuz olmayı bırakmalı," diye karşılık verir. "Bildiğim kadarıyla hiç hoş bir insan olmamıştı, ama Olivia ABD'den döndüğünden beri yüzü dayak yemiş gibi." Sandalyesinde kambur oturarak kollarını göğsünde kavuşturur. "Her neyse, bir iki planım olabilir."

"Sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Geçen hafta bilgisayar faresinin altına bir parça bant yapıştırdığımı söylemiş miydin?"

"Hayır." Bu kelime, boğuk bir kıkırdama ile havaya yayıldı. "Neden?"

"Sadece onu kızdırmak için. Farenin çalışmasını engellemiyor. Sadece çok yavaş ve tepkisiz hale getirir."

"Ah, zihin oyunları, seni kötü, tam bir dahi olmayan kişi."

"Başka kim de dahi değil biliyor musun?" Cevap olarak, başını tezgahın yönüne doğru salladı. "Yazılım geliştirme alanında çalışan biri için, teknoloji konusunda pek bilgili değil. O şeyi sallayıp durdu ve sonunda odanın diğer ucuna fırlattı."

"Kötü huylu Jorge," diye cevap veriyorum eleştirel bir şekilde. "Sanırım bir dahaki sefere parlak bomba deneyeceğim."

"Ah, parıltı, sanat ve zanaat dünyasının herpes virüsü."

"Ve kurtulması imkansız."

"Onunla birlikte olmak daha hoş olacak mı, emin değilim. Ve eğer senin parlak bomba masamın yakınına düşerse, hiç mutlu olmayacağım." Titremeyi bastırıyorum, parlak, ışıltılı dağınıklık düşüncesi beni ürpertiyor.

"Sen tam bir temizlik delisisin. Kuzenler arasında biraz parlak patojen ne fark eder ki?"

"Ciddiyim, kötü ve pek de zeki olmayan dostum. Belki ona biraz daha nazik davranmalıyız. Olivia'nın evlendiği için açıkça üzgün."

"Hadi ama! Hangi evrende onunla bir şansı olabilirdi ki? Olivia sadece güzel ve harika bir kadın değil, aynı zamanda onun patronu."

"Olur böyle şeyler," diye hafifçe omuz silkiyorum. "İnsanlar patronlarıyla birlikte olurlar."

"Aptal insanlar."

"Kime aşık olacağını sen belirleyemezsin."

"Bilemem," diye kayıtsızca cevaplar.

"Senin de zamanın gelecek." Bu beni yaşlı gibi mi gösterdi? Otobüste, istesen de istemesen de yaşlı kadınların sana söylediği türden bir şey gibi geliyor.

Senin de zamanın gelecek.

*Gençlik gençlerde boşa
harcanıyor. Hoş bir genç adam
bul.*

Kötü çocuklar büyüdülerinde kötü adamlar olurlar.

Soğuk duvarlara oturma, yoksa hemoroid olursun.

Bu günlerde araba kullandığım için çok mutluyum.

"Acele yok," diyor burun kıvrarak. "Aşkın sana yaptıklarından sonra, aşkın canı cehenneme!" Bunu göstermek için başparmağını omzunun üzerine koyuyor.

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Aşkı ve kaybı, bunları hiç yaşamamış birine açıklayamazsınız. Hala yas tuttuğumu söylemiyorum, çünkü tutmuyorum. Sadece aşkın çok acı verdiğini ve bunun hiç de değmediğini düşünmeye başladığımı söylüyorum. Yani, annemle babama bakın. Yirmi sekiz yıllık evliliklerinin ardından, şimdi birbirlerinin boğazını parçalamaya hazır köpekler gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlar.

Kaydırdığım sosyal medya uygulamasından çıkıp e-postalarımı açtım. Sonra, konu satırına bakarak Cameron'ın son mesajının

ACİL!!!

Değil.

Açmadan siliyorum ve bir kez olsun, o tanıdık panik hissini yaşamıyorum, özellikle de Heather'ın hayır kurumu dükkanındaki şakası hakkında şikayet etme cüretini gösterdiği son mektubundan sonra. Anlaşılan Oxfam'ın merkez ofisini aramış. Sanki umurumda mı? Neyse, numarasını engelledim, artık görmezden gelmem gereken tehditkar aramalar ya da mesajlar yok.

Ne mutluluk!

"Bu hafta sonu nerede olacaksın?"

Onun sorusuna bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Evde. Ajansın bana verecek işi yok." Yaz da sona eriyor ve tatile çıkanların sayısı giderek azaldığı için iş bulma konusunda endişeliyim, bu da benim için evde geçireceğim zamanın giderek artacağı anlamına gelebilir.

İyy!

"Bebeğim, yüzüğü sat gitsin. Ailenizi seviyorum, gerçekten. Ama ayrı ayrı. Aralarında bir mil falan mesafe varken olduğu gibi."

"Katılıyorum. İşlevsizliğin eğlencesini kaçırıyorlar."

"Eskiden çok tatlıydılar. Yani birlikteyken."

"Evet, ve çok da uzun zaman önce değil. Ama şimdi mesele, kim diğerini daha çok incitebilir. Sanırım babam bir ilişki yaşadı. Yani, babam." Bakışlarım, tek bir yağmur damlasının çarptığı pencereye kayıyor. "Şimdi değil, ama belki geçmişte. Kimse bir şey söylemiyor, ama annemi parçalayan bir şey var. Belki de yeni öğrendi?" Heather'a dönüyorum. "Her neyse, sanki bunu dışa vurmak istemiyor gibi." Babama yönelttiği şiddetli nefret patlamaları hariç. "Keşke evi satıp bu işi bitirebilseler. Onlarla bir iki geceden fazla kalamıyorum. Ortam çok zehirli."

"Benim evde kalabilirsin. Ailem seni orada ağırlamayı çok sever."

Başımı sallayıp hafifçe gülümsemeye çalışıyorum, çünkü Heather'ın ailesi harika olsa da, şu anda onun üç küçük kardeşine "mutlu büyük kuzen" rolünü oynayacak kadar zihinsel dayanıklılığım yok.

"Sat gitsin. Bitir bu işi. Hayatına devam et. Onu ve onun sadakatsiz penisini siktir et. Aslında, son kısmı sil gitsin."

"Onun sadakatsiz penisine lastik eldivenler ve koruyucu giysi giyerek bile dokunmam."

"Notting Hill'de seksi komşu erkekler var mı?" diye sordu, fincanındaki son kahveyi karıştırarak.

"Varsa da ben görmedim." Görmek için aramam gerekirdi. Ve aramadım. Bilerek.

"Sanırım *Lust Island* oyuncularıyla yakından ve kişisel olarak tanışmayı dört gözle beklemelisin."

"Eski oyuncu kadrosu" diye düzeltiyorum. "Bu 'ben' lafı da ne demek? O gece sen de çalışıyorsun. Onlarla tanışmayı dört gözle beklemiyor musun?"

"Hayır." Gözleri tabağına geri döner ve işaret parmağını tabağın kenarına bastırarak ekmek kırıntılarını toplar ve tabağın diğer tarafına serpiştirir.

"Ama o programı seviyorsun."

"Evet, ama yakında üniversite başlayacak. Konsantre olmam gereken çok şey var. Erkekleri veya erkekleri düşünmek için vaktim yok. O anlamda değil."

"Her şey yolunda mı, Heth?" Normalde bu kadar çekingen değildir.

"Evet, iyiyim." Omuzlarından biri kalkıp iner ve dikkatini ahşap masa tablasının damarlarını izlemeye verir. Ama hala gözlerime bakmıyor.

"O gece Acton'da görmeye gittiğin adam." Seksi komşu adam gecesi. Onun bilmediği gece. "Onu bir daha görmedin mi?" Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum; bu tür buluşmaların seks için buluşma kurallarında nasıl adlandırıldığını bilmiyorum. *Tek gecelik ilişki mi?*

O, "Kalmedim" diye
homurdanır. "Nereye
kalmadın?" "O gece.
Kalmedim."

"Heth, bir şey mi oldu?" Kalp atışlarım birden hızlanır. "Haftalar oldu, neden bu konuyu konuşmadık?" Çünkü ben kötü bir insanım. Kötü bir kuzenim. Çünkü kendi dertlerimle meşgulüm. Kendimi tekrar ederken buluyorum, sadece kalp atışlarım hızlandıkça sesim onunkinden çok daha yüksek çıkıyor. "Yemin ederim, bir şey olduysa, o lastik eldivenlere ve koruyucu giysiye ihtiyacım olacak. Bir de bir çift cıvata kesiciye.

"Hayır. Sadece fikrimi değiştirdim, hepsi bu."

"Ve bunu söylemeyi hiç düşünmedin mi?" Onu bırakmamam gerektiğini biliyordum. Onu durdurmak için bir şeyler söylemeliydim ve kendi kararlarını verecek kadar büyük olduğu yönündeki itirazlarını görmezden gelmemeliydim. Yaşın incinme konusunda tekel hakkı olduğunu düşünmüyorum. "Heth, o yapmadı..." Soruyu bitiremiyorum. Onu o kadar çabuk kapatmamalıydim, ertesi gün onu kontrol etmeliydim. Temizlikçi gelmeden önce paketlemeye o kadar dalmıştım ki, sonra hafta sonu geldi, berbat geçti, sonra iş, sonra...

"Hiçbir şey olmadı," diyor sessizce. "Sadece bunu yapamadım."

"Ama o yapmadı... Sana zorluk çıkarmadı ya da başka bir şey yapmadı, değil mi?"

Yüzünde bir dizi duygu belirdi. "Hayır. Şey, bana *zorluk* çıkaramayacağı anlaşılınca vazgeçti. Durdu."

"Neyi bıraktı?"

"Denemeyi bıraktı. Umursamayı bıraktı. PlayStation'ında oyun oynamaya geri döndü."

"Tanrım, beni aramalıydın," dedim, elimi uzatıp onun elini kapattım.

"Neden? Sen de benim kadar içmiştin. Sadece sen daha mantıklıydın. Ayrıca, muhtemelen yatağına girmiş, derin uykundaydın. Ya da yatağın üzerinde bayılmıştın." Bana alaycı bir gülümseme attı.

"O kadar çok içmemiştim." Başka şeylerden sarhoş olmuşum. "Ama evet, kediği geri aldıktan sonra hemen yatmaya gittim." Dudaklarımı sıkıştırıyorum çünkü ona yatağı tek başıma girmedigimi söylemeyeceğim. Ama bunun kötü zamanlama mı yoksa kötü örnek olma ihtimali mi yüzünden olduğunu bilmiyorum.

"Köpek kapısından içeri girdiğine inanamıyorum."

"Girmedim." Sıkıştım. "Girmem gerekiyordu. Onu yakaladım." Onu yakaladım. Üstüne yuvarlandım. Onu sürdüm. Oh, ne eğlenceliydi...

Tabii ki kediyle değil. Gerçi bir ara küstah röntgencilerin birini yatak odasından kovmak zorunda kaldım. İzlenmek biraz rahatsız ediciydi, özellikle de o kadar ilgisiz bir şey tarafından izlenmek... İzlemeyi yarıda bırakıp kendi kışını temizlemeye gitti.

Heather konuşmaya devam ederken, kızaran yanağıma elimi koydum.

"Sen benden kesinlikle daha mantıklıydın, çünkü ben neredeyse tüm haftalık maaşımı eve dönmek için taksiye harcadım. Ve Danny'ye, ertesi gün eve geldiğimi anneme söylememesi için yirmi sterlin vermek zorunda kaldım."

"Ne? Neden?"

'Küçük fare beni gizlice dışarı çıkarken yakaladı. Seninle eve gitmem gerekiyordu, bu yüzden gizlice içeri girip kendi yatağımda uyumak zorunda kaldım, sonra da resmi olarak içeri girmek için gizlice dışarı çıktım. Onların nasıl olduklarını bilirsin. Milyonlarca soru sorarlardı ve ben de seni feda etmek zorunda kalırdım, kavga ettiğimizi falan söylerdim. Sonra seni ararlardı ve "hey dostum, hadi hepimiz iyi arkadaş olalım" gibi şeyler söylerlerdi. Aksanlı konuşur ve parmaklarıyla tırnak işaretleri yapar.

"O kadar da kötü değiller," diye gülerek söylüyorum.

"Onlarla yaşamak zorunda değilsin. Hippiler olmak için çok gençler, ama bu onların özgür aşk olayını engellemiyor.

Sevgilerini yatak odalarına sınırlasalar o kadar da kötü olmazdı."

"Özgür mü? Aman Tanrım, Heather. Ailen swinger *değil*, değil mi?"

"Hayır. İğrenç, hayır! Ama tavşanlar gibi sevişiyorlar. Ve bunu saklamıyorlar. Yedi çocukları olmasına şaşmamalı."

"Hala birbirlerini seviyor olmaları çok güzel bence."

"Evet, katılıyorum. Keşke evin ortak kullanım alanlarında bunu bu kadar açıkça ifade etmeselerdi. Her neyse, o işe yaramaz küçük testis parçası yüzünden hala meteliksizim. Bana şantaj yapıyor."

"Öyle mi? Hala mı?"

"Bu komik değil. O küçük bir pislik."

"Küçük kardeşin hakkında böyle konuşmamalısın." Bazen onun sadece on dokuz yaşında olduğunu unutuyorum. "Onlara gerçeği söyleyebilirdin."

"Onlarla seks hayatımı konuşmaktansa sessizlik yemini etmeyi tercih ederim," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor. "Ve benim konuşmayı sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca, cevaplarını beğenmeyecekleri sorular sorarlardı. Bu yüzden gizlice dışarı çıktım ve gizlice geri girdim. Keşke kaldığın yerin adresini hatırlayabilseydim."

O gece onun gelmesi hepimiz için garip olurdu.

"Louisa, ben erkeklerle takılmak için gizlice dışarı çıkmaya başlamadan önce evden ayrıldığı için mutluyum." Ablam Louisa, dünyanın diğer ucunda, sürekli güneşli olan Sidney şehrinde yaşıyor. Komik ama Heather'ın da üç ağabeyi var. Hiçbiri evde yaşamıyor ama birkaç pound için sessiz kalmaktan mutlu olacaklarını sanmıyorum. Ağabeyler çok koruyucu olmalıdır, bunu anlıyorum.

Mutsuz bir şekilde burnunu çeker. "Önemli değil. Sen ve Louisa birbirinizden para sızdırmak için fazla iyi anlaşıyorsunuz. Ayrıca, kokteyllerle dolu Londra'nın diğer ucuna gitmek için fazla mantıklı birisin."

Keşke bilseydi. Hayır, bilmediği için mutluyum. Seksi komşuyu benim tesellim yapmaya tamamen hazır olduğunu biliyorum, ama bunu anlayacak kadar genç değil. Yine de pişmanlığı iyi anlıyor gibi görünüyor. O geceyi pişman olduğumdan değil. Nasıl bittiğini pişmanım, ama bu benim suçum değil. Sürerken güzeldi, her ne kadar yeniden uyandırmış olsa da.

İçimdeki insanlarla iletişim kurma ihtiyacı. Tanrım, nasıl olur da Cameron'dan daha çok o sürtük Tamara'yı özlerim? En tuhaf olanı ise, o benim nasıl hissettiğimi anlayabilirdi. Muhtemelen kolunu omzuma atar ve "Siktir et onu" derdi. "Uyurken beni terk ettiği için o herifi siktir et, yalancı pislik olduğu için Cameron'ı da siktir et."

Ama sonuncusunu benim için halletmişti.

Heather'ın hala küçük kardeşi hakkında şikayet ettiğini fark ettim. "O tam bir pislik."

"Adil olmak gerekirse, o daha on üç yaşında. Umarım büyüdükçe bu huyundan vazgeçer."

"Ve bazı küçük penisler büyüdükçe daha büyük penisler haline gelirler. Penislerinden başka bir şey düşünmeyen daha büyük penisler."

"O gece hakkında mı konuşuyoruz?" diye dikkatlice soruyorum.

"Hayır. Konuşacak bir şey yok. Gittim. Fikrimi değiştirdim. Gittim. Hikayenin sonu. Ve eğer benim hakkımda kötü konuşmak istiyorsa, konuşabilir."

"Ama sen iyisin, değil mi?"

"Maaş gününe kadar meteliksiz kalacağım dışında. Benden haftada yirmi pound istiyor. Bu arada, öğle yemeğini ödediğin için teşekkürler."

"Önemli değil." Çantamı kucağıma alıp iç cebinden acil durumlar için sakladığım yirmi sterlinlik banknotu çıkarırım. "Maaşını aldığı anda bana geri verebilirsin."

"Teşekkürler, Mir. Hayatımı kurtardın." Sanki fikrimi değiştirebilirimmiş gibi, parayı hemen cebine koydu. "İşten sonra beni eve bırakabilir misin?"

"Tabii, olur. Danny ile biraz konuşsam iyi olacak.

Ona hatasını fark ettirmeliyim. Ve onu ispiyonlamakla tehdit etmeliyim."

"Ha. İyi şanslar." "Bir şişe su alacağım," diyor ve sandalyesini geri çekiyor. "Bir şey ister misin?" Kafamı sallayıp, yanımızdaki masada bırakılmış yerel gazeteyi alıyorum. Gazeteyi açıp, doğrudan eğlence ve yaşam tarzı bölümlerine geçiyorum. Londra'da neler olup bittiğini takip etmekten zarar gelmez ve *Lust Island* ekibinin bir veya iki basın danışmanı ile iletişime geçme fikri de yerel gazeteleri okurken aklıma gelmişti. Birkaç kızı da yanımda götürebilseydim iyi olurdu, ama hepsinin programlarında çakışmalar vardı.

Tabii, ne demezsin.

"Hazır mısın?" Gazeteden gözlerimi kaldırdım, parmaklarım onu kapatmaya hazırlanırken bir şey dikkatimi çekti.

Uzun boylu, sarışın ve yakışıklı, dün gece bir hayır galasından çıkarken paparazziler tarafından çekilmiş.

Ve bu... Giselle Hampton mı?

"Hazır mısın?"

"Seni takip edeceğim." Gazeteden gözlerimi ayırmadan, masanın üzerine yayararak, ünlülerin maceralarının yer aldığı iki sayfalık yayının altındaki küçük başlığı ve eşlik eden köşe yazısını okumaya devam ediyorum. *İki Twits*, ciddi gazetecilerden çok parti kızlarına benzeyen iki kadın köşe yazarının fotoğraflarının altındaki imza satırında yazıyor.

"Sen bilirsin." Heather, arkasını dönerek suyunun kapağını açıyor.

Ben de okumaya devam ediyorum.

Giselle Hampton, RFW Charity balosundan ismi bilinmeyen biriyle ayrılırken pembe çiçekli elbisesiyle ışıltı ışıltı görünüyor.

Giselle, prestijli Fortnum Club'daki etkinlikten pembe Gucci elbisesiyle güzel bir şekilde ayrılırken, her yönüyle yakında milyoner olacak birine benziyordu. Yakın zamanda milyarder tekstil magnatı eşi Johnno Hampton'dan ayrılan 37 yaşındaki eski model ve aktris, bu yılın sonlarında çiftin mahkemeye çıkmasıyla rekor bir tazminat alması bekleniyor.

Akşamki eşinin adını sorduğumuzda, Madonna'nın hayatını anlatan yeni filmde başrol oynayacağı söylentileri dolaşan Giselle, sadece gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sizin ne düşündüğünüzü bilmiyoruz ama bize göre o, kakaosuna ağlıyor gibi görünmüyor!

Bu kız kim? Daha çok bu yakışıklı kim?

Biliyorsanız tweet atın, 50 sterlin kazanabilirsiniz!

Sanırım o sarışını tanıyorum. O elmacık kemiklerini tanıyorum. Ve o şeytani yarı gülümsemeyi de tanıyorum. Yüzde yüz emin olamıyorum, 50 sterlin kazanma şansı için gazeteye tweet atacak değilim ama o seksi komşu adama çok benziyor.

James gibi.

Ve bu makale hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ya da belki de hissettiklerimi incelemek istemiyorum çünkü bir şey hissetmek tuhaf olur, değil mi? Yani, buna boşuna tek gecelik ilişki demiyorlar, değil mi? Bu yüzden, normalde Giselle gibi kadınlarla yatan bir adamla yattım; 1,75 boyunda, parlak kestane rengi saçları ve koltuk altlarına kadar uzanan bacakları olan güzeller. Ünlülerin çevresinde dolaşan, meyve suyu detoksuna yemin eden ve St Barts'ta tatil yapan kadınlar.

Belki o gece o da sefil bir hayat sürüyordur.

Bu düşünce daha da büyümeden onu orada durduruyorum. Fortnum Club'da, smokinler ve kanepelerle takılmıyorduk belki, ama müzede yer alabilecek tuhaf küçük yatak odasında eğlenmediğini söyleyemeyiz.

Çok sıkısın. Kadife gibi hissediyorsun. Her santimini.

Elini göğsüme koyuyor ve kulağıma kötü fısıltılar fısıldıyor.

Giselle olmayabilirim, ama o geceyi hiçbir şeye değişmem.

8 JAMES

Eğer geçen haftayı ana konu olarak kullanarak bir gösteri düzenleyecek olsaydım, ona "*Hayatım: Bektan Gösteri*" adını verirdim.

Genellikle yılın bu zamanında işler yavaşlar. Büyük harcamalar yapanlar Mustique, Monako, Fas ve diğer birçok yabancı ülkeye odaklanırlar, sanatçılar ise genellikle çok önemli sergide geçirdikleri büyük günün veya gecenin yorgunluğunu atmaya çalışırlar. Aylarca süren ön ve son partiler, sergilere katılım, bol bol sohbet ve el sıkışmaların ardından, önceki aylar yorucu ama aynı zamanda çok kazançlı geçebilir, ancak Ağustos ayında işler yavaşlamaya başlar.

Sanat tüccarları size sanat sevgisi için bu işi yaptıklarını söyleyeceklerdir. Yeni yetenekleri beslemek ve gelişmelerine yardımcı olmak, onları yetiştirmek ve geliştirmek istediklerini söyleyeceklerdir. Benim deneyimlerime göre bu tamamen saçmalıktır. Sanat tüccarları, süper zenginler için sadece emtia brokerlarıdır ve süper zenginler, bir sanatçının yeteneği veya eserin ofislerinde veya yemek odalarının duvarlarında nasıl görüneceğinin estetik değeriyle ilgilenmezler. Onlar paranın yönüyle ilgilenirler. Sanatın bir yatırım olarak değeriyle.

Birçok yönden, benim yaptığım iş bir finansçının işinden farklı değildir; anlaşılmaya odaklanmak ve gelecekte elde edilecek değer için güvence ve tahminler sunmak.

Mesele sanat değil. En azından bugünlerde değil.

Esasen, ben de paramı bu şekilde kazanıyorum. Galerim, yaratıcı ile yatırımcı arasındaki işlemi kolaylaştırıyor olabilir – elbette yüksek bir komisyon karşılığında – ama ben de sanata yatırım yapıyorum. Bugün, yarın önemli bir kârla satabileceğimi bildiğim şeyleri satın alıyorum. Neden almayayım ki? Yeni sanatçıları temsil ediyorum. Çalışmalarını finanse ediyorum. Onlara stüdyo ve destek sağlıyorum. Onlarla ilgileniyorum, iş konuşuyorum – temalar ve

kavramlar, çok önemli süreçler, kompozisyon ve *eserler hakkında konuşurum*. Blah, blah, lanet blah.

Sanatı hem estetik hem de finansal açıdan takdir ediyorum, ancak görünüşe göre sanatsal bir ruhum yok. Bazıları, özellikle de bana boyun eğmek istemeyenler ya da benim onları temsil etmem için her şeyi göze alacak kadar istekli olanlar, ancak gerekli niteliklere sahip olmayanlar, benim hiç ruhum olmadığını iddia edebilirler.

Kadromdaki kişiler için ben bir nevi üçlü bir varlığım. Tanrı, iyiliksever bir hükümdar, baba, besleyici ve gerektiğinde korku yağdıracak kutsal ruh. Ama ben tamamen kötü değilim. Rehabilitasyon programlarını teşvik ettiğim ve finanse ettiğim bilinir. Kişilerin moralinin bozuk olduğu zamanlarda onları cesaretlendirmek, manik olduklarında ise sakinleştirmek için oldukça fazla zaman harcarım. Böylece, yataklarının altında gizlenen canavar, yani korku, başını gösterdiğinde, aylarca süren çalışmalarını mahvetmelerini engellerim.

İşte burada *My Life: The Shitshow* devreye giriyor.

Salı günüydü. Pazartesi gibi bir Salı günüydü. Akşamın büyük bir kısmını, yeteneksiz olsaydı birkaç ay sonra Londra'da bir sergiye hazırlanmayacak olan, gergin bir İzlandalı yirmili yaşlarındaki gençle tartışarak geçirdim. Ona güveniyordum, ikimiz için de yeterli güven. Bir hafta sonra onun rakiplerimden birine geçtiğini öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

Nankör herif.

Daha da kötüsü, bu konuda gerçekten kızamıyorum. Avantajımı mı kaybediyorum? Sanmıyorum. Ama aklımı kaybediyor olabilirim. Dağınık sarı saçları ve uzun soluk bacakları olan bir kız yüzünden aklımı kaybediyorum. Miranda adında bir kız.

Konsantrasyonum tamamen bozulmuş, aklım tamamen o lanet olası Batman külotuna ve onu giyen kıza takılmış, düşüncelerim o akşamın anlık görüntüleri ve yaşlı bir köpeğe bakmak için eve dönmemiş olsaydım ve Tokyo'daki bir müşteriye anlaşmayı bozmanın sonuçları olacağını hatırlatmak için bir telefon görüşmesine dahil edilmemiş olsaydım neler olabileceğiyle meşgul. Milyonlarca poundluk bir anlaşma.

Çünkü o sabah eve döndüğümde o orada değildi ve bu, kafama ve *kasıklarım*a bir kova soğuk su dökülmüş gibi bir etki yarattı. Marjorie aynı günün ilerleyen saatlerinde tekrar ortaya çıktığında, onun dönüşünü beklemek için evde kalmaya karar verdim.

Sonuç olarak, o zamandan beri başa çıkması zor bir adam oldum ve personelimin rahat bir nefes alıp bu çılgınlığın sona ermesini beklemesi gereken bir zamanda. Bu hafta şimdiye kadar, New York'tan gelen ve Heathrow Havaalanı personeli tarafından kaybolan bir sandığın yerini bulamadığı için sergi müdürümü azarladım.

—eğer gerçekten kaybolursa, sanatçı sokak sanatını ticarileştirdiği için zaten pişmanlık duyduğu için kafalar uçacak. Galeri resepsiyonistinin gümrük beyannamelerini zamanında hazırlamadığı için aptal olduğunu ima etmiş olabilirim ve ayrıca galeri asistanlarından birini yere biraz kahve döktüğü için ağlatmış olabilirim. *Minty olarak anılmakta ısrar eden herkes, ara sıra iyi bir azarlamayı hak eder. O bir ağız gargarası değil, lanet olsun, Araminta da pek bir fark yaratmıyor.*

"Güven fonu bebekleri," diye mırıldanıyorum kendimi, dizüstü bilgisayarımın tuşlarına basarken, sonra da gönder tuşuna basıyorum. Jugendstil masamın pürüzsüz yüzeyinde parmaklarımı ahşabın damarlarını takip ederek yayıyorum, sanki bu hareket zihnim tekrar dalmaya başladığında beni yere indirgeyecekmiş gibi.

Göğsümden aşağı kayan parmaklarının hatırası ile karın kaslarım gerildi. Yumuşak inlemesi, bacaklarını açtığımda nefesinin kesilmesi ile birlikte hafızamda tekrar tekrar çalmaya devam ediyor. Ve Tanrım, tadı. Bana karşı sallanış şekli. Ateşli çılgınlıklarının sesi. Beni çılgına çevirdi ve onu tekrar nasıl görebileceğimi bulamamam, etrafımdakiler için bir kaba dönüşüyor.

Sanki başkalarının ne düşündüğü umurumda.

Bir sorunları varsa, insan kaynaklarından Maryam'ı arasınlar.

Ama bir fikir geldi aklıma, telefonumu elime alırken karar verdim. Maryam'ı aramayacağım. Benim durumuma nasıl yardımcı olabileceğini düşünemiyorum.

"Merhaba baba. Nasılsın?"

"Hafta sonu aradığında olduğu gibi," diye cevaplar babam yumuşak bir sesle.

"Bir haftada iki kez aramak fazla olur." Bunu, günlüğüme not alıyormuş gibi yavaşça telefona okurum. "Tamam. Anladım. İyi bilmek."

"Ha. Çok iyi," diye bağıırır. "Bundan sonra ararsan, Tanrı'nın bekleme odasına gittiğimi düşüneneğim. Henüz ölmeye niyetim yok."

—Yapacak çok işim var.

"Gittiğinde Rufus'un seni yiyeceğini biliyorsun."

"Saçma. Yeterince dişi yok. Ne istiyorsun evlat? *Chase* başlamak üzere." Babam, eski tuğgeneral. Bir lider. Kitlelerin komutanı. Bilgi yarışmaları ve gündüz kuşağı programlarının hayranı.

"Sadece merak ediyordum..."

"Ho, ho." Diye gülerek homurdandı. "Bu tonda bir ses duymayalı uzun zaman oldu. Ne istiyorsun, hmm?"

"Her zamanki gibi. Para. Güç. İngiliz sanat dünyasının benim köşesinde hakimiyet. Bir sonraki nesil çılgınca başarılı YBA'lar üzerinde hakimiyet."

"Ne dedin?" diye biraz daha yüksek sesle sordu. "Sesini yükseltir misin?" "Genç İngiliz Sanatçılar," diye tekrarladım.

"Güç. Başarı. Her zamanki gibi."

"Bunun için benim yardımına ihtiyacın yok, evlat," diye oldukça neşeyle cevaplar. "Ve ben senin sanatla uğraşmana karşıydım."

Hatırladığım kadarıyla, zayıf düşeceğimden korkuyordun. Ama ona bunu hatırlatmayacağım. "Eskiler zeki savaşçı olarak adlandırdıkları kişi, sadece

kazanır, ama kolaylıkla kazanmada mükemmeldir. Ayrıca Sun Tzu ve *Savaş Sanatı'ndan* alıntılar yapmayı sever. "Bu pasaj tam sana göre. Ve bunu benden değil, annenden almışsın. Kadife eldiven içinde demir yumruk, o kadın." Onu ne kadar özlediğini söylemesine gerek olmayan bir duraklama olur. İkimiz de özlüyoruz. "Şu anda kabinde olsaydı, bu Brexit saçmalığı olmazdı. Onları hallederdi. Kulaklarından tutup parlamentodan çıkarırdı. Lanet politikacılar. Ne istiyordun zaten?"

Babamla sohbetlerimiz genellikle dolambaçlıdır.

"Sen yokken, komşumuz Marjorie'nin tatile çıktığını fark ettim."

"Ne zaman yoktum?"

"Haziran, hayır, Temmuz başında. Köpeğe baktığım zaman. Hadi ama, sadece birkaç hafta önceydi."

"Ah, evet," diye tamamen masumca cevaplar. "Evet, tabii ki. O da tatildeydi. Bir süre önce bana bahsetmişti."

"Güzel bir yere mi gitti?"

"Hiçbir fikrim yok. Fells'te yürüyüş tatili yapmadığını söyleyebilirim." Onun yürüyüş botları giyip babamla birlikte Lake District'te dolaştığını hayal edemiyorum. "Muhtemelen İspanya ya da güneşli bir yer, ama tatil önerisi için aramıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Başka tür bir tavsiye. Kedilerine bakması için orada yaşayan biri olduğunu gördüm."

"Çok çirkin şeyler. Waitrose'da rafta kalan son tavuklara benziyorlar. Ne bilmek istiyorsun?" diye ekliyor sert bir şekilde.

"Çalışanlardan biri saygın bir kedi bakıcısının adını istiyor." Çalışanlardan biri de benim, ama bu kedi bakıcısının tamamen saygın olmayan bir şekilde davranmasını çok istiyorum. "Ona benim için şirketin adını sorabilir misin? Sakıncası yoksa."

"Sabah onu yakalarım. Yarın seni ararım. Programım başlamak üzere."

Ve bununla birlikte telefonu kapatır.

Sandalyeye yaslanıp saçma planımı düşünürüm. Bir bakıcıyı arayıp ismiyle randevu alabilir miyim acaba? Belki galeri asistanlarından birini benim adıma arayıp bilgi alması için ikna edebilirim. Böylece biraz daha az şüphe çekici olur.

Delirmiş olmalıyım. O kadar ileri gitsem bile, sevimli Miranda'nın hizmetlerinin rezerve edilmesini takdir edeceğini sanmıyorum, adrese gittiğinde onu bekleyen bir okşamak ve sevmek için bekleyen bir kedi ya da köpek olmadığını görünce.

Olası bir suçlamada suçun ne olacağını merak ediyorum. Taciz mi, takip mi? Yani, polisi aradığında. Manşetleri neredeyse görebiliyorum.

*Belgravia Sanat Tüccarı Genç Kızı Rehin Aldı.
Adam, sadece karnını okşamak istediğini iddia ediyor.*

"Siktir et," diye mırıldanarak masadan uzaklaşıyorum. Bu konuyu biraz daha düşünmem gerek.

MİRANDA

"BURASI pek de ince bir yer sayılmaz, değil mi?"

Olivia'nın bakışlarını takip ediyorum, bar personelinin biri yanımdan geçerken ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorum. Tema mı? Tabii, erkekler *Peaky Blinders* dizisinden çıkmış gibi giyinmişler ve kadınlar da eski moda bir şıklığa sahip, ama burası baktığımız diğer yerlerden çok daha iyi. Dayglo naylon, lise kimya laboratuvarı gibi bir barda servis edilen deneysel kokteyller ve hatta Hampstead'da, kokteyl çubuğunda bir parça ananasla birlikte servis edilen kare cheddar peynirinden daha peynirli olan 70'ler temalı bir mekan. "Beğendim." Bu tam benim tarzım. Bu benim gecem de. Olivia'nın şirketi olabilir, ama bu etkinliği haftalardır planlıyorum; olası mekanları araştırıyor ve tanıtım peşinde koşuyorum. "Ve sen de beğendin

Geçen hafta akşam yemeği için buraya geldim.

"Biliyorum. Sadece..." Bir elini beline koyarken, diğer elini alnına bastırdı.

"Harika bir yer. Biraz samimi bir atmosferi var." Kadife kaplı koltuklar, kanatlı sandalyeler ve eski fotoğraflarla dolu duvarları ile buraya yaramaz ve şehvetli bir hava hakim. Bar çok büyük ve özenle cilalanmış, arkasındaki eski ayna odanın ihtişamını yansıtıyor. Kokteyl menüsü ise biraz kitsch olsa da oldukça zengin ve likörlü likörler ve tentürler sunuyor. Bazıları eski moda eczacı şişelerinde servis ediliyor.

"Emin değilim," diye cevaplar kız, kaşlarını çatarak. "Burası doğru yer mi, emin değilim."

Artık çok geç, bunu belirtmenin bir faydası yok.

"Eğer kastettiğin buysa, burası genelev gibi görünmüyor. Ayrıca, burayı sen seçtin. Ve o zamandan beri iki kez buraya geldik."

"Bana boş yere paniğe kapıldığımı söyle," diyor, uzun ve gergin bir nefes vererek bana dönüyor.

"Kesinlikle panik yapıyorsun. Burası harika bir yer. Tam da aradığımız gibi. Atmosferi harika ve müşteriler bayılacak."

"Canlı mı?" diye tekrarlar, etrafına tekrar bakarak. "Daha çok rafine bir ahlaksızlık gibi değil mi?"

"Retro şıklık" diyorum. "Gangsterlerin ve onların kadınlarının takılacağını bekleyebileceğiniz bir yer. Dar paça pantolonlar ve geniş yakalı ceketler, tüy boa'lar ve ince sigara tutacaklarını tutan kırmızı boyalı tırnaklar."

"Yeraltı dünyasının cazibesi."

"Bu bir bar, Tanrı aşkına. Seksi bir yer. Tam da ilişkilendirilmek isteyeceğin türden bir yer. Burada romantizm satıyoruz, değil mi?" Ben eklerken bana gülümsüyor: "Fotoğrafların nasıl görüneceğini bir düşün."

"Haklısın, sadece stres yapıyorum."

Halleluiah. Tanrım, stresli olmak bile yetmez. Bu kadına bir Valium lazım!

"Bunlarla ne yapmamı istiyorsun?" Heather aniden elinde bir düzine küçük gümüş kova ile ortaya çıkar. Tişörtünde yazan "Beyinler yeni göğüslerdir" yazısını görünce kaşlarımı çatarım.

Beyinler yeni göğüslerdir.

Bu tişörtteki manifesto oldukça güçlü.

"Her masaya bir tane koy," diyorum. "Sonra kartları içine koy."

Heather, misafirlerimizin başlangıç yapabilecekleri bir yer olması için, bir hafta boyunca kovaların içine koymak üzere süslü sorular yazdırdı. Buz kırıcı sorular, sanırım.

Eğlenmek için ne yaparsın?

Rahatlamak için ne yaparsın?

Kendinle ilgili ilginç bir şey anlat.

Sanırım bu, utangaç çiftlerin birbirlerine dört dakika boyunca bakmaktan kurtulmalarını sağlayabilir.

"Yani, geldiklerinde onlara bu küçük puan kartlarından bir tane veriyorum, değil mi?"

"Bunları puan kartı olarak adlandırmamamız daha iyi olabilir," diye yanıtlıyor Ols, her ne kadar bütün hafta boyunca ofiste onlara böyle seslenmiş olsak da. "Bu mini golf oyunu değil ki."

Hayır, bundan çok daha acı verici.

"Ama onlara mini kalem veriyoruz, değil mi?"

"Evet, markalı olanlardan biri." Benim fikrim. Tanrım, mini golften nefret ediyorum, ama bu, muhteşem bir akşamın anılarıyla birlikte yanlarında götürebilecekleri bir şey. Başka neyden nefret ediyorum biliyor musun? Beklemekten. Ve şu anda kuyumcudan geri aranmayı bekliyorum. Dün, bir anda ofisten çıkıp yüzüğü en yakın kuyumcuya, *Joseph & Sons'a* götürdüm ve değer biçilmesini istedim. Anlaşılan, bana 35 sterline mal olacak ve yüzüğü bu öğleden sonra, sigorta yaptırabileceğim değeri gösteren bir sertifika ile birlikte alabileceğim. Gördün mü, tezgâhtaki kıza böyle söyledim. Ona tüm o iğrenç hikâyeyi anlatmaya gerek yoktu.

Onu aldıktan sonra ne yapacağımdan tam emin değilim. Ama bildiğim tek şey, akıl sağlığımı korumak istiyorsam artık ailemle daha fazla kalamayacağım. Patlayıcı öfke, sessiz sessizlikler ve küfürlü sözleri artık gerçekten kaldıramıyorum.

"Onlara geri bildirim kartları diyelim," diyor Oliva.

"Böylece küçük bir kalem alırlar..."

"Ve gevşemeleri için ihtiyaçları kadar bedava içki," diye ekliyorum manik bir kahkaha atarak. Tanrım. Bu görüşmeye ihtiyacım var, sonra da bu günün bitmesine ihtiyacım var.

"Hayır, akşamın şerefine hazırladıkları bir içkiyi içiyorlar." Olivia barı işaret ediyor. "Sonra da biraz prosecco ve birkaç şişe şarap var; kırmızı ve beyaz. En son ihtiyacımız olan şey, sarhoş ve azgın bekarlarla uğraşmak."

"Bu benim en iyi işlerimden biri gibi geliyor." Sözler ağızından çıkmadan önce, seksi komşumun şeytani gülümsemesi zihnimde canlanıyor.

"Heather, puan kartlarını toplamak senin işin..."

"Geri bildirim kartları," diye düzeltir.

"Evet, onlar. Akşamın sonunda onları toplarsınız. Sonra puanları, yani bilgileri derler ve katılımcılara üyelik e-postaları aracılığıyla geri dönüş yaparız."

"Sonra bir veya iki çift birbirlerini tekrar görecek, sinemada randevuya çıkacaklar, sonra erkek kızı güzel bir yemeğe çıkaracak, birkaç hafta flört edecekler, sonra sevişecekler ve aşık olacaklar. Ve sonra E-Volve yine gazetelere çıkacak. Bish, bosh, bash!"

İki kadın da sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyorlar. Ve sanırım haklı olabilirler.

"Evet, göreceğiz," diyor Oliva sert bir şekilde.

"Hala bu gece için pek heyecanlı görünmüyorsun. Hadi, rahatla." Elini kolumdan tuttum. "Büyük bir başarı olacak. İnsanlar hızlı randevuları çok ciddiye almazlar. Sadece eğlenmek, birkaç içki içmek, belki havalı insanlarla tanışmak ya da bir ayrılıktan sonra yeniden hayata dönmek için bir yol."

Bunu listemden çoktan sildim. Muhtemelen, evcil hayvan bakıcısını becerdiği zamanı, şımarık arkadaşlarıyla gülerek anlatan bir adam tarafından.

"Sadece eğlence için. Hepsi bu."

"Ama biz eğlence için bu işi yapmıyoruz, değil mi?" " just feeling the pressure. First, the article in *Hiya* dergisi ve şimdi de *Evening News*. Ama Londra'nın en popüler çiftinin yarısı olduğunda böyle olur. Acı çekiyormuş gibi inliyor. "Bolivya." B harfine çok önem veriyor çünkü onu çok seviyor. *Beckett + Olivia = Bolivya*.

"Yüzündeki o sırtışı sil. Bu çok kötü bir birleşik kelime." "Birleşik ne?"

"Bolivya, Beckett ve Olivia'nın birleşiminden oluşan bir kelime, bilmiyor musun?" "Yani isimlerin birleşimi gibi mi?"

"Evet." Diye iç çeker. "Aynen öyle."

Öyleyse öyle de!

"Bolivya o kadar da kötü değil," diye karşılık verdim. "Sonuçta, Olecket de olabilirdi."

"Her şey hazır," diyor Heather, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma gelerek. "Yaka kartları kapının yanında, profiller ve kalemler masanın üzerinde, buz kırıcılar da kovalarda. Sırada ne var?"

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Prosecco'yu erkenden içmeye başlayalım."

Sadece bir kadeh içmeyi planlıyorum; sonuçta çalışıyorum. Olivia'nın korktuğu gibi gürültücü ve kaba gençler değil, çok nazik ve kibar Home Counties gençleri gibi görünen *Lust Island'daki* üç genci selamladıktan sonra, herkesin tanışmasını sağlıyorum.

Olivia, Romantizmin Meryem

Ana'sı. Reality TV güzeli.

Evening News ekibi.

İçecekleri ikram ettim, sonunculara nerede hazırlanabileceklerini gösterdim, sonra Heather'a kapı görevlisi olarak yardım etmek için yola çıktım, tam o sırada telefonum çaldı.

"Bana iki dakika verin," diyorum ona ve biraz daha sessiz olan barın arkasına doğru ilerliyorum. "Alo?"

"Bayan Jennings?" Telefonun diğer ucundaki ses tanıdık gelmiyor. Erkek sesi ve hafif tiz tonuna bakılırsa oldukça yaşlı. "Bugün meslektaşına bıraktığınız yüzükle ilgili arıyorum."

"Evet. Tek taş pırlanta yüzük. Almaya hazır mı?" Telefonla yüzüğün değerini sormam kötü olur mu?

"Evet." Endişe verici bir tereddütle kelimeyi birkaç heceye yayarak söylüyor.

"Bir sorun mu var? Soyulmadınız, değil mi?" Bazen böyle şeyler duyarsınız — mücevher hırsızlıkları ya da cam kırıp eşya çalma olayları. Mağazanın güvenlik önlemleri pek fazla görünmüyordu. Ayrıca, satış asistanı, değerinin belirlenmesi için şehirdeki şubeye gitmesi gerekebileceğini söyledi, çünkü...

"Hayır, öyle bir şey yok. Sadece, şey, korkarım bu yüzükte elmas yok."

"Kaybettin mi?" diye ciyakladım.

"Hayır, yüzük bıraktığınızda olduğu gibi duruyor."

"O zaman ne demek istediğinizi anlamadım. Bir yanlışlık olmalı." Belki bugün Jennings adında iki müşteri vardı?

"Bu, Miranda Jennings adına bırakılan antika tek taş yüzük ve bu da iletişim noktası olarak bırakılan doğru telefon numarası, değil mi?"

"Evet, sanırım. Antika bir yüzük, değil mi? Aile y

"Evet, sanırım. Bu antika bir yüzük, değil mi? Bir aile yadigarı."

"Yüzüğün kendisi yaklaşık yetmiş yaşında, ama korkarım montajda bulunan taşın moissanite ile değiştirilmiş gibi görünüyor. Muhtemelen oldukça yakın bir zamanda."

Hızlı buluşma odasından gelen gürültü birdenbire duymayı biraz zorlaştırıyor. Dönüp, telefonumu duvara daha yakın tutarak, diğer kulağıma işaret parmağımı sokuyorum ve ona tekrar etmesini rica ediyorum.

"Canım, bu yüzük elmas değil. Dediğim gibi, moissanit."

Hayır. Bu olamaz. Bu bir tür dolandırıcılık mı? Bir elmas getiriyorum ve bana yalanlarla kandırmaya çalışıyorlar, ya da daha kötüsü, farklı bir şey mi geri alacağım?

"Bunun ne olduğunu ya da bana ne anlatmaya çalıştığınızı anlamadım." Ama sanırım anladım. Ne derler? İnkâr ve Mısır'daki nehirler hakkında bir şey.

"Altının ağırlığı kadar para verebiliriz, ama..."

"Altının değeriyle ilgilenmiyorum," diye bağırarak üzereyim. "Moissanite de neyin nesi?"

Bir duraklama olur ve aniden telefonu kapatacağından endişelenirim, ama ses tonum için özür dileyemeden yaşlı adam tekrar konuşur.

"Elmaslar doğal olarak bulunur, en sert malzemeden oluşur ve olağanüstü bir güzelliğe ve değere sahiptir. Moissanitler ise neredeyse her zaman laboratuvarla silikon karbürden üretilir. Eğitimli olmayan bir göze moissanitler elmas gibi görünebilir, ancak elmas değildir."

"Yüzüğün değersiz olduğunu mu söylüyorsun?" Kalbim sanki yüksekten düşmüş gibi hissediyorum. Cevabı bildiğim halde neden sorduğumu bile bilmiyorum. Ve Cameron'ın bu lanet şeyi geri almak için neden bu kadar çaresiz olduğunu da biliyorum.

"Tamamen değersiz değil. Sadece altın fiyatında, anlarsın ya."

"Ama kullanılmış moissanitler için bir pazar yok."

"Hayır, elmaslar için olduğu gibi değil. Üzgünüm," diye ekliyor nazikçe. "Bu sizin için büyük bir şok olmuş olmalı."

"Öyle diyebilirsiniz, ama muhtemelen olmamalı." Bana yaptıklarından sonra olmaz. "Aradığınız için teşekkür ederim. Ve açıklamanız için. Yarın gelip alacağım."

"Kendine iyi bak, canım."

Ellerim yanlarıma düşer ve dizlerim tutmayacakmış gibi hissettiğim için sırtımı duvara dayamak zorunda kalırım.

O piç kurusu. O lanet olası kurbağa. Ama neden şaşıyorum ki? Beni o kadar çok seviyordu ki en yakın arkadaşım ile yattı, tabii ki bana sahte bir yüzük vermek için iki kez düşünmeyecekti. Benim için hiçbir anlamım yoktu, olamazdı da, çünkü düşmanlarına böyle davranmazsın, sevdiğini söylediğin insanlara ise hiç bakma.

Ama sonra kafamın arkasında küçük bir ses duyulur. Zayıf, önemsiz, olmasa da olur türden küçük bir ses.

Sen değilsin, titriyorsun çünkü dickwad seni mahvetti. Titriyorsun çünkü o senin hayatta kalma planını elinden aldı.

Bu hafta, bu ay, hatta bu yıl bitti benim için! Bar personeli E-Volve'un özel kokteyllerini içeren bir tepsiyle yanımdan geçerken, kendimi onun tepsisinden bir bardak kaparken buluyorum.

"Şerefe." Ama ben içeriğini tatmadan boğazımdan aşağıya döküyorum ki o çoktan gitmiş. Sonra bir tane daha arıyorum.

"İlk denemede başarılı olamazsan, bir içki daha al ve başka bir masaya geç. Ne kadar az umursadığını görünce şaşıracaksın." Bir elimde bardakla, önümdeki kadından notu kapıp başımın üstünde döndürdüm. "Git buradan." Hala bardağı tutan parmaklarımla kovma hareketi yaptım, neredeyse düşürüyordu.

"Masaları değiştirenler erkekler," diye söylenir Olivia. "Ne kadar prosecco içtin?"

"Sadece bir çift." Bir çift prosecco ve bir çiftten fazla kokteyl. Cevabımla birlikte, yılmadan ve umursamadan omuz silkiyorum. Onun büyük evinde yakışıklı kocasıyla yaşaması gayet normal.

Güzel kocasıyla büyük bir evde yaşaması sorun değil. Seni sevdiğini söyleyen bir adamın yüksekte üzerine pislemesi nasıl bir şey olduğunu anlamıyor — iki kez pislemesi — ve hayatının parmaklarının arasından kayıp gitmesi ve bu konuda hiçbir şey yapamamak nasıl bir his olduğunu bilmiyor.

"Ver onu bana," diyor ve notu elimden alıyor. "Seks yapmak için en sevdiğin yer neresi?" Heather notu omzumun üzerinden okuyor. okur.

"Bu çok açık olurdu" diyorum sanırım. Yoksa öyle mi düşünüyorum? İki Heather'ı birleştirmek için gözlerimi kısarken bunu söylemek zor.

"Sonuncusu kadar kötü değil," diyor patronun kızına. "Ama onun cevabının kışında olduğunu söyledi." Kıkırdarak dudaklarımı birbirine bastırarak sesi bastırıyorum. "Onun en sevdiği seks yeri kış! Anladın mı?"

Olivia bana ters ters bakıyor ve Heather beni sallamak istiyor gibi görünüyor.

Siktir et, umurumda değil ve umursamazlığımı bir kez daha umursamazca omuz silkerek gösteriyorum. Ve muhtemelen biraz da sendeleyerek.

"Eminim *Lust Island*'dan birileriydi," diyor Ols.

"Onların mizah anlayışı 14 yaşındaki çocuklarınkine benziyordu," diye ekliyor Heather.

Ah, Heather-feather. Erkeklerin gelişmediğini bilmiyor musun? Yaşlanırlar ama büyümmezler. Daha acımasız olurlar ama asla gerçekten... Kahretsin, aradığım kelimeyi hatırlayamıyorum. Zaten önemli de değil çünkü ikisi de bana hiç dikkat etmiyor.

Küçük çocuklar. Küçük büyük küçük Lust Island çocukları. "Onlar seksi." "İğrenç, Mir! İçlerinden biri pembe pantolon giyiyor, o da ayak bileklerine dokun. "Ve beyaz ayakkabılar. Club Tropicana'dan reddedilmiş gibi görünüyor."

"Pssht!" Elimi salladım ve yanlışlıkla Olivia'nın omzuna vurdum. "Onlar moda."

Nedense Heather bana koyun gibi meliyor.

"Miranda, lütfen git otur." Olivia'nın ifadesi sert ve birazcık sinirli, odanın diğer ucundaki boş bir masayı işaret ediyor.

Peki. Bu ayakkabılar zaten beni öldürüyor.

Masaların arasında dolaşırken, katılımcıların küçük puan kartlarına yazdıkları şeylere ara sıra göz atıyorum, ancak kelimeler çoğunlukla bulanık.

"Oh, tanrım." Bir masada duruyorum, mavi saçlı bir kız ve dört dakikalık randevusu olan, bir tarafında "Chris" yazan büyük bir çıkartma olan oduncu gömleği giyen bir erkek.

"Hey, Chris. Dört dakika neredeyse doldu." Kartı önünden alıp bir gözümü kapatarak okudum. "Harika. O senden hoşlanıyor." Masasının diğer tarafındaki mavi saçlı kadını parmağım ile işaret ettikten sonra eğilip ağzımı Chris'in kulağına yaklaştırdım. "Üzgünüm dostum. Bu gece bir şey olacağı benzemiyor," diye fısıldarım. Ya da normal ses tonuyla tıslarım. "Kartına yazdıklarına bakılırsa." Bununla birlikte, başparmağım ile masadaki arkadaşını işaret ederim. "Boş ver. Zaten ahududulu Slurpee'ye benziyor." Düzleşirken kıkırdarım ve sonra ruj izi bırakacak şekilde başının üstüne bir öpücük kondururum. "Ve bence sen haşlanmış yumurtaya benzemiyorsun. Oops!" Biraz sendeledim, bir ayağım diğerine takıldı. Sandalyeler gıcırdadı ve ellerim düşmemem için uzandı, ama garip bir şekilde, onların arkadaşlarıyla karşılaşmadım, kollarım beni geriye doğru savururken sırtım göğüs gibi sert bir şeye çarptı.

Başımı çevirip kulağımı yumuşak bir çift dudakla temas ettiriyorum dudaklara değdiriyorum.

"Merhaba, Batgirl. Burada karşılaşmak ne güzel."

10
JAMES

YILDIZLAR HİZALANDI!

Hamster ya da akvaryum balığı satın alıp hile yapmaya ya da takip suçlamasıyla karşı karşıya kalmaya gerek yok, çünkü o burada! Ve sarhoş. *Birkaç kadeh şampanya içip kafayı bulmuşum ile bir şişe Belvedere sayesinde kafayı çekmişim arasında bir yerdeyim.* Ama umurumda değil. Sarhoşluk geçicidir. Ve o burada olduğu için. Rüyalarımda beni alay eden kız.

Sevimli Miranda.

"James!"

Odanın diğer ucunda, kolsuz ve çoğunlukla mütevazı mavi elbisesi ışıktaki bir aura gibi parlıyor, eteği dizlerinin etrafında cilveli bir şekilde dalgalanıyor. Yakından bakıldığında, o bileklerini boynunun arkasına dolarken kumaş parmaklarının altında kaygan. Vücudunun onun vücudunun şeklini hatırladığını söylemek ne kadar aptalca olurdu? Siktir et, umurumda değil çünkü öyle.

"Merhaba, Miranda." Onun ne kadar güzel olduğunu, gülümsediğinde arı sokmuş gibi şişkin dudaklarının ne kadar genişlediğini unutmuştum. Onun dudaklarının benim aletimi sardığı hissi ne kadar da cennetskti.

"Neden bu kadar güzelsin?" diye soruyor memnun bir iç çekişle. "Gözlerin disko tavuklarınıninkiyle aynı renkte." Kaşlarını çatarken burnunu buruşturuyor. "O şeylerin adını unuttum."

Disko tavukları mı? Artık onun biraz çakırkeyif olmaktan çok *Belvedere'yi kafasına dikmiş* gibi olduğu açık olsa da, kendimi gülümserken buluyorum.

"Tavus kuşlarını mı kastediyorsun?"

"Çok zekisin. Buraya gel. Sana bir şey söylemem lazım." Kafamı kendininkine yaklaştırıyor, dolgun dudakları şimdi kulağıma geliyor. "Tahmin et ne oldu? Tavus kuşu penisini gördüm." Sözleri kısmen şarkı, kısmen de gülme sesi gibi. "Gördüm."

"Gördün, değil mi?" Demek o ağlayan ya da kavgacı tiplerden değil de, sevimli, eğlenceli sarhoşlardan biri. Harika.

Kız başını sallar. "Ve gördüğüm en büyüğüydü." Gözleri yemek tabağı kadar büyür. "*Çok büyüktü.*"

"Eğer çok uslu bir kız olursan, sana tekrar gösterebilirim."

"Hayır. Tekrar olmaz. İzin verilmez." Göreceğiz. Önce onu biraz ayılmam gerekiyor. "Burada olacağımı nereden bildin?"

"Sihirle," diye makul bir cevap veriyorum. Ama sonra gülümsemesi kayboluyor, ellerini boynumdan çekip göğsüme itiyor. Sanki varlığım onu birdenbire rahatsız etmiş gibi.

"Şimdi tekrarın neden yasak olduğunu hatırladım. Senden memnun değilim."

"Öyle mi? Eminim bunu halledebiliriz," diye düşünmeden, imalı bir şekilde cevap veriyorum. Neyse ki önemi yok. O bu tuzığa düşmüyor. Ama mutlu ifadesi tiksintiye dönüşse de, yine de son derece büyüleyici.

"Bana veda etmeden yatakta bıraktın."

Ah.

"Aynen öyle olmadı."

"Pfft! O kadar sarhoş değilim." Soluk pembe tırnağıyla göğsümü dürter. "Pompalayıp attın." Üç kez daha dürter. "Vurup kaçtın. Siz buna öyle diyorsunuz, değil mi?"

"Bizimkiler mi?"

"*Erkekler,*" diye tükürdü.

"Belki de yanlış erkeklerle takılıyordun." Onun işaret parmağını parmağımla kavrayıp, yanına indirirken, Beckett ve Olivia'nın durduğu yerden ne kadarını duyabileceğini düşünerek Beckett'a bakıyorum. Beckett ve onun fikirleri canı cehenneme, ama bu konuşmayı duyması, yeni karısına bırakacağı en iyi ilk izlenim olmazdı. Biz daha konuşmaya fırsat bulamadan, onun çalışanını kirletmek. Neyse ki, her iki taraf da birbirlerine o kadar dalmış görünüyorlar ki, etraflarında olup bitenleri fark etmiyorlar. Kendimi gülümserken buluyorum. Evlilik ve Beckett, şimdiye kadar bir araya getirmeyeceğim iki kelimeydi.

"Bu komik değil." Az önce ayağını yere vurdu mu? "Bu tam bir pislik hareketiydi."

"Üzgünüm, sevgili Miranda."

"Özür dilemelisin. Gerçekten, gerçekten özür dilemelisin çünkü bu tamamen senin kaybın oldu." Uzaklaşarak, uçarı bir safkan at gibi başını salladı.

"Ve ben bunu derinden hissettim."

Biraz canlı sohbetimizle arkadaşlarımızın dikkatini çekmemiş olsak da, çevremizdekilerin dikkatini çekmiş gibiyiz. Hızlı buluşma katılımcıları bir sonraki bölümü heyecanla bekliyorlar.

"Gel, otur." Elleri başının üzerine çıkıp yakalanan balık gibi çırpınmaya başladığında, elimi kalçasına kaydırdım.

"Bırak beni. Çok geç kaldın," diye karşılık verir, bir elini beline koyarken, diğer eliyle ucuz koltukları işaret eder. "Eğlenceni başka bir yerde bulman gerekecek."

"Buraya hızlı randevu için gelmedim, Miranda. Senin için geldim." Belki de asıl sorun o değil, ama şu anda onun elini tutmaya çalışırken odak noktası kesinlikle o. "Hadi gidip oturalım."

"Senin yardımın olmadan da oraya gidebilirim." Çenesini yukarı kaldırarak, parmak uçlarında dönüp, odanın diğer tarafındaki bir masaya sarhoş gibi kayarak gider. Geçen bir garsonu durdurup siparişimi veririm. Birkaç dakika sonra, Miranda'nın alnını ellerinin arkasına dayayarak oturduğu masanın karşısına geçerim. Dirseklerini masanın üzerine genişçe açmış, başını kaldırmaz.

"Uyanık mısın?"

"Seni görmezden geliyorum," diye boğuk bir sesle cevap verdi.

"Buna gerek yok. Hepsi talihsiz bir kazaydı."

Omuzları, pek de neşeli olmayan bir kahkaha ile titriyor. "Harika. Muhteşem. Bir hata... Ben bir hatayım."

"Saçmalama," diye bağıryorum. "Ve dik otur. At kuyruğunla konuşmayı reddediyorum."

"Bu bir *topuz*."

"Dağınık." Yastıkların üzerine güneş ışığı gibi yayılmış bir dağınıklık. Hâlâ ellerimi içine sokmak istediğim bir dağınıklık.

"Öyle olması gerekiyor." Kaşlarını çatarak dikleşti, elleri masadan kucağına düştü, sanki huysuz bir genç gibi. "Buna dağınık topuz denir."

"Bu çok daha iyi," diye mırıldandım, manşetlerimi düzelterek. "Ve bana köpeğini ezmişim gibi bakmayı kes." O gece kedisini öldürmüş olabilirim, ama şimdi bunun konuşulacak zamanı olmadığını hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Cevap veremedim, 1920'lerin barrow boy'ları gibi giyinmiş bir garson, dolu bir tepsiyle kabine yaklaşıyor.

"Kahve mi sipariş ettiniz?" Bu aslında bir soru değil, çünkü tepside kahve fincanını kaldırmaya başlıyor.

"Tanrım, hayır," Miranda titreyerek konuşur. "Eğer varsa, bir E-Volve kokteyli alacağım." Barın yönüne doğru gevşek bir el hareketi yapar. "Ya da bir..."

Garson hareketini durdurur, bakışları Miranda ile benim aramda gidip gelir.

"Kahve yeterli."

Garson büyük, çiçek desenli kahve kabını masaya koyup, ardından fincanları, kremayı ve şekeri getirince, Miranda'nın kaşlarını çatması yerini öfkeye bırakır.

"Panini senin için miydi?"

Soluk renkli bir ekmek dilimi, aynı derecede çiçekli bir tabakta duruyor. Tost istemiştin, ama bu da ona yakın sayılır sanırım. Başımı sallıyorum ama ona bakmıyorum, çünkü gözlerimi Miranda'ya çevirdiğimde, o da benimle bir tür bakışma yarışına girmiş gibi görünüyor.

"Ve bir şişe su." Garson, tepsiyi kalkan gibi yanına sıkıca tutarak dik duruyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Acıktın mı?" Onun isyankar sözleri birbirine karışıyor ve garson uzaklaşırken o hıçkırıyor. "Aşağı iniyor musun?"

"Sadece birimiz sarhoş. Bunu alışkanlık haline mi getirdin?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevaplar, sözleri sertlikle doludur.

"İşvereniniz benden müdahale etmemi istediğinde olur." Bunu söylemek uygunsuz muydu? Muhtemelen, ve arkadaşım Griffin'in deyişiyle "pisliklik"ti. Ama sarhoş halde ofisime gelseydi, ağır suistimal nedeniyle derhal kovulurdu. *Ne kadar güzel olursa olsun.* "Ye," diye mırıldandım, tabağı ona doğru iterken biraz daha nazik konuşmayı umarak

ona doğru iterek, biraz daha nazik konuşmayı umarak fısıldadım, sonra San Pellegrino'yu bardağın içindeki buzun üzerine döktüm. "Ve biraz su da iç."

"Aç değilim."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum." Benim sert bakışım karşısında karşılık vermeyi bırakır ve gözlerini yere indirir.

"Senin bu kadar otoriter olduğunu hatırlamıyorum," diye mırıldanır.

"Belki de yeterince dikkat etmedin." Çenem gerilir, " " bakışım daralır. Herkes karanlığı istemez diye kendimi tuttum. Özellikle de ilk seferinde. "Dizin nasıl?" *Ve iç uyluk derin. Ve senin lezzetli vücudun konusuna gelmişken, tatlı, tatlı amcığın nasıl? İyi mi diyorsun? Belki ikinci bir görüş istersin. Şimdi masaya çık ve bacaklarını benim için aç.*

Bir erkeğin hayallerini kıskanma.

"Besleyici olmasan iyi olur," diye mırıldanarak tabağı kendine yaklaştırır. O na tam olarak ne beslemek istediğimi söyleme çılgınlığından kaçınmak için ağzımı kapatırım. "Ve bu sadece sıradan bir panini," diye şikayet eder, açılmış iki yarıyı incelerken başını kaldırırken yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardır.

"Tanrım, bana güç ver," diye mırıldanıyorum, kollarımı kavuşturarak.

"Eğer dinliyorsa, seni patronluk taslayan bir pislik olduğun için cezalandırmasını tercih ederim."

"Biraz ye. Alkolün etkisini azaltır." "Belki sarhoş kalmak istiyorum."

"Sarhoşlara özür dilemem."

"Yani üzgün müsün?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, bu hareketle göğüslerini birbirine yaklaştırdı. *Tanrım, bana güç ver.*

"Birçok şey için üzgünüm. Ama en çok, uyandığında yanında olmadığım için üzgünüm. Çünkü senin için yaptığım planlar, seni bütün gün orada tutacaktı."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Ne planları? Ve seni onlardan alıkoyan neydi?"

"Ye de sana söyleyeyim."

"Tanrım, çok emir veriyorsun."

Bize kahve doldururken görmezden gelmem gereken başka bir şey daha, çünkü o benim ne kadar baş belası olabileceğimi bilmiyor.

ama bu gidişle, kesinlikle öğrenebilir.

Onun fincanına bir tutam krema ekleyip ona doğru itiyorum.

"Ben sadece yağsız latte içerim." Kızarmış ekmeği parçalıyor, çoğunlukla tabağa kırıntılar bırakıyor. "Ben böyle basit biriyim."

"Senin basit bir yanın yok," diye kendimi eleştirirken buluyorum. "Sen karmaşık olmanın tam tersisin." Tabii sarhoş değilse, ama öyle olduğunu sanmıyorum.

"Sadece beni pohpohlamaya çalışıyorsun."

"Evet, çünkü sarhoş kızlar her zaman çok eğlencelidir." Birdenbire yorgun hissediyorum. Mutfaktaki kıza ne oldu? Onun bu kadar yaramaz olduğunu hatırlamıyorum. "Kahveyi iç. Biraz daha uyanık hissetmeni sağlar."

"Seni burada görünce birdenbire çok uyanık hissettim. Burada ne yapıyorsun?" Dirseklerini masaya dayadı ve yanağını yumruğuna dayadı.

"Biraz kahve iç, belki sana söylerim."

"Tanrım, nasıl bu kadar güzel olup da bu kadar kötü bir tavır sergileyebiliyorsun?"

"Ne garip, ben de aynı şeyi düşünüyordum. *Senin* hakkında."

"Beni ikinci kez kandıramazsın. Beni bir kez kandırırsan, utanç sana ait," diyor, parmağını ikimizin arasında ileri geri sallayarak. "Beni iki kez kandırırsan, aptal olan benim."

Sanki onun sözlerini duymamış gibi kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum.

"Oh, özür dilerim. Seni sıkıyor muyum?"

"Son derece." Bu söz sert bir tonla söylenir.

"Peki, senin berbat içeceğinden içeceğim." Koyu renkli sıvı, o fincanı aldığı anda kenarından dökülüyor. Yutuyor ve fincan tekrar zarif tabağa değdiğinde hala yüzünü buruşturuyor. "Bu iğrenç." Tüm vücudu titriyor. "Sana sadece latte içtiğimi söylemiştim."

"İyi ilaçlar her zaman acıdır."

"Burada yaptığın şey bu mu? Beni daha iyi hissettirmek mi? Haberin olsun, kendimi berbat hissediyorum."

"Buraya bir şeyi düzeltmeye gelmedim, ama şu anda sana bakacak daha uygun biri yok gibi görünüyor." Zarif kremalı sürahiyi ve ona uyan şekerliği ona doğru itiyorum.

"Peki," diye mırıldanarak onları alır. "Biraz da 'umurumda değil' ekleyelim." O kadar çok krema ekler ki, rengi artık kahveye benzemiyor. "Bir ya da üç küp şeker," diye mırıldanarak üç küp ham şeker atar. "Karıştır ve... İşte." Karışımı bana doğru iter. "Boğazına takılmasın."

Onun fincanını kendime yaklaştırıp, benim fincanımla değiştiriyorum.

"Sabah neden orada olmadığımı konuşmak istiyorsun, ama ben aptal sarhoş kızlarla uğraşmaktan daha iyi şeyler yapacağım. Sen biraz yemek yedikten sonra geri geleceğim." Tabakı işaret ediyorum. "Ve ikisini de içtikten sonra. Belki o zaman bunu yetişkinler gibi tartışabiliriz."

Koltuktan kayarak kalkarım ve arkama bakmadan uzaklaşıyorum.

Masaların arasından bir kez daha geçerek Beckett ve Olivia'nın durduğu yerde duruyorum. Akşamın bitmesini beklerken, temel olarak küçük sohbetler yapıyoruz. Ama bu sırada, dikkatimin yarısı odanın diğer ucundaki kıza odaklanmış durumda. Daha önceki tavrına rağmen, orada tek başına otururken çok üzgün görünüyor. Onda bir şey, ona gitmemi, onu kollarıma alıp, ne olursa olsun, durumu düzeltebileceğimi söylememi istiyor, çünkü belli ki bir şeyler oluyor.

Ama ben öyle değilim, karmaşık işlerle uğraşmam, o yüzden olduğum yerde kalırım.

Ve izliyorum.

Potansiyel flörtçü k a l abalığı, içkilerini alıp içkilerini ve diğer tanışmalarını başka yerlere götürürken, ona yakın yaştaki üç adam, biri yanına, ikisi karşısına olmak üzere masaya oturur. O gülümser ve sorularını cevaplayacak kadar kibardır, ama onlar onun arkadaşlık havasında olmadığını anlamış görünmüyorlar. *Tanıdık değil. Arkadaş değil. Sevgili değil.* Hiç flört etmiyor ve vücut dili hiç de rahat değil. Aldıkları en

aldıkları şey küçük, zoraki gülümsemelerdir. Ama en azından gülümsemelerini alıyorlar.

"Pardon, ne dedin?" Olivia'ya, umarım boş bir ifadeyle döndüm. "Aklım başka yerdeydi."

"Bu gece ona ne oldu bilmiyorum dedim." Miranda'yı işaret etti. "Biraz ayılmış gibi görünüyor."

"Karbonhidrat, kahve ve su, bu sırayla."

"Harry, bu konuda çok bilgili birine benziyorsun." Beckett'in beni tanıttığı takma adı kullanması tamamen normal. Başım belada olmadığı sürece kimse bana James demez. Ya da adın Miranda değilse.

"Eminim hepimiz bu durumu yaşamışızdır," diye cevap veriyorum.

"O genelde çok düzenli biridir. Bu kadar dikkatsiz olması ona hiç yakışmıyor." "Birinin içkisine bir şey katmış olabileceğini düşünmüyor musun?" Bakışlarım tekrar kabine kayar, ellerim aniden sıkıca yumruklenir.

iç organlarımı sıkın yumruk.

"Ne? *Lust Island'daki* adamları mı kastediyorsun? Nasıl olur? Öncelikle imajları için iyi olmaz."

"Onlar bir tür ünlüler mi?" "Reality TV," diyor özür dilercesine omuz silkerek.

"Tecrübelerime göre, bu tür övgüler onları iyi gibi şeylerin üstünde hissettirir. Ama bir daha düşündüm de, o kadar akli başında ki, uyuşturulmuş olamaz."

"Katılıyorum. O içki içki içiyor, ama o sarhoş sarhoş değil." Yüzünde bir ifade belirdi. "Stajyerimiz Heather, akşamın erken saatlerinde bir telefon aldığını ve o zamandan beri aynı olmadığını söyledi." "İlginç." Öyle olmaması gerekse de. Neden umursayayım ki?

siktir etmeliyim?

O sadece benim... Aklımdan çıkaramadığım bir kız.

"Elbette disiplin cezası verilecek." Beckett kolunu karısının beline doladı.

"Eğer sorumlu sen olsaydın belki olurdu," dedi kadın, elini kocasının göğsüne koyarak ona sert bir bakış attı. "Ama bu benim şirketim olduğu için, cevap hayır. Oh, öfkeni

etkisi olan birine sakla," diye ekledi, elini dur işareti gibi ikisinin arasına kaldırarak. "Önde olduğun sürece bırak."

"Asla." Onu göğsüne daha yakın çekiyor, kızın yüzü onun öpücüğünü bekleyerek eğiliyor. "Sen etrafımdayken asla önde olmadığımı bilecek kadar akıllıyım."

Görünüşe göre canavar evcilleştirilmiş.

Miranda'ya bir kez daha baktığımda, gitme vaktimin geldiğini anladım.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Olivia." Ve pazartesi cumaya Batman iç çamaşırı giyen kızı nerede bulabileceğimi öğrenmek daha da güzeldi. Bu akşam onunla konuşmanın pek bir anlamı yok, o yüzden zamanımı bekleyeceğim. Ve seyircileri varken veda etmeyeceğim.

"Miranda'ya baktığın için çok teşekkür ederim." Bakışları Miranda'nın oturduğu yerden kayıyor, sıcak ve samimi.

"Benim için zevkti." Ve lanet olsun, bir kez daha bakmadan edemiyorum.

Olivia bana benim için çok genç olduğunu bu şekilde mi söylemek istedi? Miranda'dan çok daha büyük olamaz. Ve o da Beckett ile evlendi.

Hayatını zorlaştırmaktan bahsetmişken.

"O gerçekten çok tatlı," diye mırıldanıyorum, kendimi tutamıyorum. Bu genel bir iltifat, ama içtenlikle söylüyorum. Belki bu gece değil, ama o ilk gece... O ipek ve bal gibi tadı vardı ve ben doyamamıştım. Uzaklaşırken, dilimi çıkarıp alt dudağımı ıslatıyorum. Sanki hala onun tadını alabiliyormuşum gibi.

Arabam dışarıda park edilmiş durumda, ama hemen ayrılmıyorum, Miranda'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum, ya da belki de buna ihtiyacım var.

Tabii ki, eğer o küçük ünlülerden biriyle giderse, bu benim hatam olur. Ve eğer o ünlülerden biriyle giderse, muhtemelen onun burnunu kırdığım için tutuklanırım. Sarhoş kızlar kolay avdır ve evet, o gece, bizim gecemizde, içki içtiği halde

en azından ben onun bacaklarının arasına girene kadar, tüm yeteneklerini tam olarak kullanabiliyordu.

Başımı koltuk başlığına yaslayıp, kafamda dolaşan yüzlerce anıdan birine kendimi kaptırıyorum. Bu anılar, en uygunsuz anda hafızamı doldurup beni kendimden geçirecekmiş gibi bekliyorlar.

Onun üzerindeydim, dizlerim onun uyluklarının iki yanında dengede dururken, o çaresizlik ve ihtiyaç arasında bir yerde kalan bir sesle inliyordu. Prezervatifi takma işlemi durdurdum, onun kirpiklerinin altından beni izlediğini fark ettim, kendi elimde dengede duran penisimin görüntüsünden zevk alıyordu. Parmak uçlarının uyluklarımdaki kaba kılların üzerinde gezindiği hissi, bugün bile o bölgedeki kaslarımı seğirtmeye devam ediyor.

Eğilip, sertleşen penisimi pantolonumun sınırlarına göre ayarlarımken, önümdeki hareket dikkatimi çeker. Miranda ve genç kız, neyse ki yalnız olarak pub'dan çıkarlar. Kollarını birbirine kenetleyerek yürürler, ta ki içlerinden biri elini uzatıp siyah bir taksinin kapısını açana kadar. Taksiye binerler ve taksinin ışıkları uzaklaştıkça gittikçe küçülürken ben de onları izlerim. Taksi trafik ışıklarında durduğunda, ben de kendi arabamı çalıştırdım ve Vanquish'in motoru boğuk bir sesle canlandı. Ama beklemediğim şey, Miranda'nın arkadaşının dar eteği hareketlerini engelliyor olsa da caddeden koşarak gelmesiydi.

Arabadan inip, pub'ın girişine ulaşmadan önce onunla karşılaşıyorum.

"Ne oldu?" Kızın bakışları caddeyi tarar, gözleri tabak kadar büyümüştür. "Heather, değil mi? Ben Harry, Beckett'in arkadaşıyım."

Tanıdığı kişi olduğunu anlayınca yüzündeki ifade hemen aydınlanır.

"Oh, şükürler olsun. İçeri girmek istemiyordum. Beckett zaten ona çok kızgın ve işini kaybedemez." Eli alnını ovuştururken, diğer eliyle büyük bir sırt çantasını tutuyor.

"Miranda mı demek istiyorsun? İkinizin taksiye bindiğini sanıyordum." *Neden eve gitmiyorsun? Ne oldu?* diye eklemek istiyorum.

"Aldık, taksiye bindik. Ama kırmızı ışıkta, o taksiden indi. Yolun ortasında indi!" Heather, taksinin gittiği yönü işaret ederek kolunu uzatır. "Eve gitmeyeceğini söyledi,

Dans etmeye gitmek ve bu gece olan tüm kötü şeyleri unutmak istedi. Onu arabaya geri çekmeye çalıştım, gerçekten denedim, ama kolunu elimden çekip caddenin diğer tarafında başka bir taksi çağırdı. Genç kız sözlü krizini sürdürürken, elim çenemdeki sakallara sürtünüyor. Onu takip edemem, kimliğim yanımda değil. Beni içeri almazlar. Olivia'ya da söyleyemem çünkü Beckett zaten çok sinirli. Ama bu ruh haliyle tek başına kalmamalı. Ne yapacağımı bilmiyorum!

"Öncelikle sakın ol." Kız burnunu çekerek başını eğdiğinde, ellerimle omuzlarını tutuyorum. Gözleri cam gibi parlıyor ve açıkça çok etkilenmiş durumda.

"Sakinim. Sakinim." Elinin tersini burnunun altına sürter. "Ama bu gece kendinde değil. Gerçekten, değil. Onu tanısaydın, her zaman sakın ve akli başında olduğunu bilirdin. Asla çılgınca şeyler yapmaz, asla."

"Sana inanıyorum." Bir yabancıyla seks yapmak delilikse, arkasında güzel tokaları olan beyaz yastıklı ceketlerden bir çift sipariş etsem iyi olur. "Sana yardım edeceğim. Önce, onun nereye gittiğini bulmamız gerekiyor."

"Nereye gittiğini biliyorum," diye cevapladı basitçe. "Kendi kafasının içinde olmaktan bıktığını, dans ederek dertlerini unutmaya gideceğini söyledi."

"Dans mı?" biraz şüpheyile tekrar ediyorum. "Evet. Tissu'ya gitti."

Heather'a Miranda'ya bakacağımı söyledikten sonra, ona bir taksi çağırıp yolcu ettikten sonra, tanıdığım bir kulübe doğru yola çıktım. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, oraya çok uzun zamandır gitmemiştim.

Bu günlerde daha çok

Whites gibi daha sakın yerlerde takılmayı tercih ediyorum.

Arabayı Smithfield pazarının yakınında bırakıp, takım elbise ceketimi arka koltuğa atıp beyaz gömleğimin kollarını kıvrıyorum. Kıvrımlı kuyruğu görmezden gelerek, kendinden emin adımlarla kulübün önüne doğru ilerliyorum. Hayatta çoğu şeyi başarmanın anahtarı özgüvendir, bunu her zaman fark etmişimdir. Gülümsemek de fena olmaz. Bu akşam kapıda bir kadın olması da oldukça şanslı.

Tanrı korusun, bu çocuksu yakışıklılığımı kaybetmemeliyim.

En son buraya geldiğimde, havaalanı tarzı bir güvenlik kontrol noktası yoktu, ama zaman değişiyor sanırım. Cüzdanımı ve telefonumu bana verilen küçük gri tepsiye koyarken, müziğin titreşimi duvarları ve zemini sallıyor gibi geliyor, eşikte dururken tekno bas sesleri ayak tabanlarımdan geçiyor.

Tanrım, buranın bu kadar büyük olduğunu unutmuşum.

Kaç kat var? İki, üç kat mı? İki kat canlı performanslar için, bir kat da ana kat, ev sahibi veya misafir DJ'ler için.

Bu devasa yerde iğne aramak gibi olacak.

Ama bak, arayacağım.

İlk bakışta, ana dans pisti Dante'nin Cehennemi'ni andırıyor, şeytani şekiller kıvranıyor ve kurtulmak için yalvarıyor, ama sonra ışıklar kırmızıdan maviye dönüyor ve manzara artık Eski Ahit'teki kadar korkunç gelmiyor. *Bazı şeyler hiç değişmez*, diye düşünüyorum. Duvardan duvara uzanan bedenler, pahalı ve sulandırılmış içkilerin dökülmesiyle yapış yapış olan zeminler, sıcaklık, tekno basların gümbürtüsü, konuşmayı bırakın kendi düşüncelerinizi bile duyamayacağınız kadar yüksek sesli müzik. Yine de atmosfer elektrikli, endorfin dalgası mekanı kaplıyor ve müziğin ritmini takip ediyor.

Ve sonra, imkansız olan şey gerçekleşir. Karanlıkta ve kalabalığın içinde, sanki kimse izlemiyormuş gibi dans ettiğini görüyorum, ki bu çok saçma. Çünkü kim onun cazibesine kapılmayabilir ki?

11
MİRANDA

BU doğru olan şeydi. Çılgınca, evet, ama çılgınlığı içimde tutmaktan daha iyiydi. Çılgınlığı ailemin evine götürüp daha fazla çılgınlıkla karşılaşmaktan daha iyiydi, orada seçeneklerimin eksikliğini ve lanet olası yüzüğü düşünmekten başka bir şey yapamazdım. Buraya gelirken taksinin camını neredeyse açıp, kolumun ulaşabildiği kadar uzağa fırlatacaktım. Ama yapmadım, yapamadım. İntikam almayı bile beceremiyorum.

Heather'ı endişelendirmiş olabileceğimi biliyorum, ama eve gidemedim. Yapamadım. Bu yüzden arabadan atladım ve ona güvende olacağıma, yalnız kalmayacağıma söz verdim. Ve yalnız değilim. Yüzlerce insanın olduğu bir kulüpteyim. Ve hepsi yabancı değil. Birçoğunu tanıyorum. Tamam, belki "*tanıyorum*" demek biraz abartılı olabilir, ama geldiğimden beri, tanıdık birkaç kişi yanlarından geçerken başlarını salladılar.

Neyse. Buna ihtiyacım vardı. Ruhuma iyi gelecek.

Cameron'dan önce — ha, BC — bu kulüpte adı anılmaması gereken kadınla birçok gece geçirmiştım. *Ya da yangın çıkarsa üzerine işeyebilirdim, o kadar.* Dans edip eğleniyor, ince kalçalı ve dağınık saçlı erkeklerle flört ediyor, bazen karanlık köşelerde onlarla öpüşüyor, sonra sabaha karşı eve koşuyor, birkaç saat uyuduktan sonra tekrar işe hazır oluyordum. Tanrım, ne kolay zamanlardı. Oyunbaz ve havalı erkeklere aşık olduğum, ama bu aşklarımın birkaç saatten fazla sürmediği zamanlar.

Sonra Cameron'la tanıştım ve her şey değişti.

Belki de bu yüzden onunla yattı. Acaba bu ikinci şans ona daha mı uygun?

Hayır, umursamıyorum—onları siktir et.

Bunu düşünmeyeceğim ve kalbim kırık *değil*. Sadece erkeklere ve kadınlara olan inancımı yitirdim. Tanrım, bu duygudan

sa n ki hayatım kaçak bir otobüs ve ben sadece bir yolcusuymuşum gibi.

Ama bunların hiçbirini düşünmeyeceğim. Buraya dans etmeye geldim.

Çantamı boynuma asıp, küçük dikdörtgeni kalçama kaydırıdıktan sonra, bu gece sadece üç kulüpçünün bulunduğu tek barda satın aldığım şişe suyu içtim. Dans pistine doğru ilerlerken kalabalığın arasında dolanırken boş şişeyi masanın üzerine bırakıyorum. Ağır bas sesleri ayak tabanlarımdan geçip vücuduma tırmanıyor, sanki bir sarmaşık gibi, derimi sıkıca kavrayarak beni hareket etmeye zorluyor. Uzun zamandır dans etmemiştim. Ve mutfakta, elimde kedi maması veya köpek maması ile, ayaklarımın dibinde tüylü seyircilerim varken zıplamaktan bahsetmiyorum. İş yerinde su ısıtıcısının kaynamasını beklerken radyoya ayak uydurup kalçalarımı sallamaktan da bahsetmiyorum. Dans etmekten, gerçekten dans etmekten bahsediyorum. Kendini müziğe kaptırıp, sadece inatçı ritmi hissettiğin türden bir dans.

Dans pistine adım atmak, sıcak bir denize dalmak, akıntıya kapılıp kendini ona bırakmak gibidir. Kalabalık beni sarmalar, tek başıma dans ettiğim için aptal gibi hissetmem için korur, çünkü hepimiz bir dereceye kadar yalnızız. Ritimle baş başa.

Bilimin söylediğinin aksine, dans her zaman seksle bağlantılı değildir. Tabii öyle olduğu durumlar hariç.

Tabii, tavus kuşu gibi mavi gözleri olan adamı düşünürken, masanın üzerinden atlayıp onu öpmek istediğini düşünürken, sadece daha fazla yalan söylemeden önce onu susturmak için bile olsa.

Yakışıklı şeytanı düşün, o da ortaya çıksın mı? Pek olası değil. Benim günümün gidişatına bakılırsa değil. Daha çok şeytanı düşün, zihninin sana oyun oynasın, onu dans pistinin kenarında, yüksek elmacık kemikleri ve alaycı bakışlarıyla canlandırırsın gibi.

Bu çok saçma. O burada değil. İkizi de burada değil. Sadece stroboskop ışıkları ve hayalperestlik var. O, böyle bir yerde bulunmak için çok sofistike biri. Yapışkan zeminler, pahalı ve sulandırılmış içkiler, yanıp sönen ışıklar ve house müzik.

Ve öyle olsa bile, benim aptal bir küçük kız olduğumu düşündüğünü açıkça belli etti. Onu mahvedeceğiz.

Lütfen.

Çünkü gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, bakışları neredeyse fiziksel bir şey gibi.

Saçma. Kendime gülümsediğimi fark ettim. Hayal kurmaktan bahsedelim.

Ama sonra neredeyse kozmik bir şey oluyor. Gülmeyin, bu gerçek — dansçılar aniden Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor. Ama o Musa değil ve onda Eski Ahit'le ilgili hiçbir şey yok, hatta en ufak bir şans olsa bile, putperestlik günahından cehenneme gidebilirim.

Ona tapabilirim. O vücuda tapabilirim. Bütün gece boyunca.

Ama kalabalık. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ve sadece bir anlık bir şey, ama onunla göz göze geldiğimi fark etmem için bu bir anlık süre yeterli.

James'e bakıyorum. Ve

o da bana bakıyor.

Ve bu gece ikinci kez kalbim kıpır kıpır oluyor. Ama bu sefer, bunun ne olduğunu anlayacağım.

Bir hediye.

İkinci bir şans. Teknik olarak bakarsak, bu gecenin skoru altıncı bir şans gibi görünüyor.

Ceketini çıkarmış, gömlek kolları sıyrılmış haliyle, bir erkeğin olabileceğinden on kat daha seksi görünüyor. Ve o benim patronumun kocasının arkadaşı mı? Ya da öyle bir şey.

Bu önemli mi? Şu anda işte değilim. Ve onun için önemli görünmüyor. Bana öyle kararlı, öyle karanlık bir bakışla bakıyor ki. O bakışı her yerde tanırım çünkü hafızama kazınmış, kendimi tekrar tekrar dinlediğim küçük bir ses kaydıyla birlikte.

Erkeksi bir inilti.

Fısıldayan bir

tıslama.

Kulağıma fısıldanan tehlikeli bir iltifat.

Her santimin kadife gibi.

Ve onun her bir santimini hatırlıyorum. Geniş göğsünü, karamel rengi tenini ve bacaklarının arasında sivrilen kum rengi tüylerini. Karın kasları benim dokunuşumla gerginleşirken gözlerinin nasıl karardığını, onu ilk kez elimle tuttuğumda boğazının nasıl titrediğini ve oradaki derinin tadını.

Burası yavaş dans parçaları çalan türden bir kulüp değil, bu yüzden hoparlörlerden biraz daha şehvetli, karanlık ve baştan çıkarıcı bir şey duyduğumda şaşırıyorum. Ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirirken o geceyi yeniden canlandırmaya başlıyorum, kendi ellerimi saçlarıma kaydırırken onun ellerinin izlediği yolu yeniden yaratıyorum. Mutfakta, viski kokulu öpücükler yağdırırken beni sıkıca tuttuğunu hatırlıyorum.

Onun öpücükleri, onun tarzı.

Ben sadece ona eşlik ediyordum. Ve her dakikasından keyif almıştım.

Bakışlarımız bir kez daha buluşuyor, onun beni izlediğinin farkına varıyorum. Bunlar dans pistinde rastgele atılan bakışlar değil ve bu da başka bir tesadüfi karşılaşma değil. O burada. Benim için. Bakışları dokunduğu yeri yakıyor, parmaklarım neredeyse onun izini takip etmek zorunda kalıyor. Hareketlerim şarkının ritmine göre değişiyor, çünkü aniden dans etmek istiyorum. Kendimi kaybetmek için değil, onun için dans etmek için. Gözlerinin üzerimde olmasını, o gece olduğu gibi beni izlemesini, benden keyif almasını istiyorum. Onun ihtiyacını hissetmek ve dokunuşunda hissettiğim gibi bakışlarında da görmek istiyorum.

Onun beni her şeyden çok istemesi istiyorum.

Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir tür arzu, okuduğum ama hiç anlamadığım bir tür istek, o gece birlikte olduğumuzu hayal ederken. Üzerimde dururken kolunun titremesi, mavi gözlerinin tamamen büyümesi, ışığın yanağındaki sakalları altın rengine çevirmesi. Islandım, çok islandım, meme uçlarım sertleşti ve sütyenimin danteli onları sıyırdı, kendimi müziğe ve stroboskop ışıklarına kaptırdım. Artık kendim için ya da kendimi kaybetmek için dans etmiyorum. Onun için dans ediyorum, ellerimi vücudumda gezdirip kalçalarımı sallarken ellerimin onun elleri olduğunu hayal ediyorum. Vücudum artık ritmin insafına kalmış değil, onun emrine amade.

Parça yine değişiyor. Kalabalığın içinden ona doğru ilerlerken bunu zar zor fark ediyorum, ancak nabzım ritimle uyumluymuş gibi, bacaklarımın arasında acımasızca atıyor.

Stroboskop ışığının parlaması, elini uzattığında onu neredeyse şeytani birine dönüştürüyor. Yine de elini tutuyorum ve o, sessizce beni göğsüne çekiyor. Sonra öpüşüyoruz, vücutlarımız birbirine uyum sağlıyor, benim yumuşaklığım onun sertliğine. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, ama ben halka açık yerlerde bunu gösteren biri değilim...

Hayır, öyle değil. Bu sevgi değil. Bu dokunmadan seks yapmak, giyinik halde seks yapmak. Eli benim elimi göğsüne götürüyor, gömleğinin altındaki sert kaslara bastırıyor. Serbest eliyle enseme dokunuyor, beni kendine yaklaştırıyor, odunsu ve baharatlı kolonyasının kokusuyla beni sarhoş ediyor. Peki öpücükleri? Ah, öpücükleri...

Sert ve sahiplenici, hem bacakları hem de külotun lastiğini zayıflatan türden öpücükler. Tam da ilk gece yaptığı türden öpücükler.

Ama daha da güçlüydü.

Bir şekilde güçlü bir şekilde güçlendirilmiş.

Ama sonra, ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldadığında, artık onun öpücüğünde kendimi kaybetmiyorum.

"Benimle eve gel."

12
JAMES

Onun rıza gösterdiğini duymaktan daha fazlasını hissediyorum, o tek kelime yanaklarımdan geçen tatlı bir nefes gibi. Elini tutup onu çılgınlıktan, gürültüden ve sıcaktan uzaklaştırıyorum, dökülen içeceklerle kaplı titreyen zeminden uzaklaştırıyorum. Sonra dışarı çıkıyoruz ve bir an için sanki sağır olmuşum gibi hissediyorum. En azından diğer sesler duyulmaya başlayana kadar. Geçen bir arabanın düşük uğultusu ve uzaktan gelen hafif bir küfür sesi. İçeri alınmayan sarhoş kızların hoşnutsuzluk çığlıkları.

"Bu taraftan." Miranda'nın eli hala elimde, arabayı bıraktığım yere geri dönerken beni takip ediyor. Topukları kaldırıma vuruyor, kalbim bu sesle aynı ritmi tutuyor.

Anahtarlığı tıklıyorum ve arka farlar kısa bir süreliğine karanlık yolu aydınlatıyor.

"Batman'in arabasını ödünç almışsın," diye mırıldanır, hafifçe gülümseyerek.

"Bu gece için ödünç verdi. Umarım sakıncası yoktur, ama karşılığında ona senin iç çamaşırının fotoğrafını göndereceğime söz verdim." Kapıyı açmak için kapı koluna uzandığımda gülümsemesi daha da derinleşir. "O tam bir sapık. Sence maske ne için?"

"Bekle. Bir dakika." Derin bir nefes alır, bakışları göğsüme dayadığı elinin arkasına sabitlenir, kirpikleri yanaklarında koyu renkli yarım aylar oluşturur. "Heather, Beckett'le birlikte geldiğini söyledi."

"Hızlı randevu için orada değildim." "Seni benim peşimden mi gönderdi?"

Başımı sallarım. "Endişelendi. Sanırım Olivia ya da Beckett'e senin davranışlarından bahsetmeyeceğimi düşündü."

"Peki o haklı mıydı?" diye dikkatlice sorar. Sanki konuşmaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi dişleriyle alt dudağını ısırmaya başlar.

konuşmaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi.

"Haklıydı," diyorum yumuşak bir sesle, başparmağımla alt dudağını serbest bırakırken.

"Zavallı Heather." Cevabı rahatlamış bir i çekişle dökülüyor.

"O iyi bir arkadaş."

"O bir arkadaştan daha fazlası. O aileden biri."

"İyi arkadaşlıklar bazen öyle hissettirir, değil mi?" "Hayır, demek istediğim o gerçekten aileden biri. O benim kuzenim."

"Seni önemseyen biri olduğu için mutluyum. Ama bil ki, onun için seni takip etmedim." Bakışları belirsizlikle doluydu, sonra hızla başka yere kaydı. "İyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Lütfen bana neden böyle olduğumu sorma," diye fısıldadı. "Bu seni ilgilendirmez." En azından şimdilik.

Artık sarhoş olmadığı belli, ama onu bu yüzden takip etmedim. Ben parlak bir atın üzerinde gelen beyaz şövalye değilim. Sadece ilginç bir kıza ilgi duyan bir erkeğim.

"Beckett'i nereden tanıyorsun?" Sesi kasıtlı olarak düzgün, ama yine de ihtiyatlı olduğunu duyuyorum.

"Yıllardır arkadaşız. Üniversitede tanıştık. Neden soruyorsun?"

Bana bakmasa da, yüzündeki ifade birden sertleşir. "nk onun karısı için çalışıyorum. Hiçbir sorun yaşamamalıyım. Her şeyim alt st olmuş bir beceriksiz gibi grnebilirim, ama işimde çok iyiyim ve işimi kaybetmek istemiyorum."

"Miranda." Parmağımı çenesinin altına koyup bana bakmasını sağladım. "Hepimizin kötü günleri olur. Seni yargılayacak son kişi benim."

"Az önce oldukça yargılayıcı görünüyordun."

"Senin de pek hoş bir arkadaş olmadığın ortada."

"Anladım." Bir anlığına gözlerini benden ayırdı, sonraki sözleri neredeyse bir meydan okumaydı. "Seninle yattığım için bana kötü davrandığını sanmıştım. Yani, seni tanımıyorum bile."

"Tekrarlamak isteyeceğim bir şey için seni eleştirecek kadar ne kadar pislik olurdu?" O nefesini verirken, ben de ekledim: "Ancak, köpek kapısına sıkışmış olman konusunda o kadar nazik olamıyorum."

"Bu herkesin başına gelebilirdi," diyor, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Sana olduğu için memnunum." Dudaklarımı bir anlığına dudaklarına bastırıyorum, ama göğsümdeki eli beni durduruyor.

"Bu gece, tek seferlik olmalı. Bir daha tekrarlamayacağım bir şey."

"Geçen seferki gibi mi?" Dudaklarım gülümsemeye çekiliyor, ama o karşılık vermiyor

. "Biliyorsun, o sabah kaçıp seni terk etmedim. İş görüşmesi için meşguldüm." Yüzündeki ifade temkinli olmaktan etkilenmemişliğe dönüştü. "Bu doğru. Tokyo'daki sinir bozucu insanlar kendi zamanlarını yaşıyor gibi görünüyor. Dünya, neşeli eski İngiliz Standart Saati etrafında dönmüyor."

"Yani telefonda mıydın?"

"Bu kadar şüpheli davranmana gerek yok. Benim de bakmam gereken yaşlı bir akrabam vardı. Onların iyi olduğundan emin olmak için geri dönmem gerekiyordu."

"Aptal mı görünüyorum?" Başını salladı, eli aniden kalçasının üzerine koydu. "Buna inanmamı bekliyorsan aptal görünüyor olmalıyım..."

"İşte, sana kanıtlayayım." Cebimden telefonumu çıkarır, ekran kilidini açar ve onu köpek kapısında sıkışmış halde bulduğum gün çektiğim fotoğrafı gösteririm. Fotoğrafta, üstüm çıplak, sadece şort giymiş, bahçedeki çimlere oturmuşum. *Spor yapmıştım. Güneşin altında biraz yoga yapmak ruha iyi gelir.* Rufus bacaklarımın arasında oturuyor, ben de kolumu onun etrafına dolamış, önümde *The Times* gazetesini sallandırıyorum, tarihi göstermek için katlanmış. Bu, sevgili evcil hayvanını bırakmaktan endişe duyan babama göndermek için hazırladığım, mizahi *bir yaşam kanıtıydı*. Ya da belki de köpeğe düzgün bakabileceğime olan güven eksikliğinin bir yansımasıydı.

Miranda telefonu elimden alır ve onu havuzun altındaki sokak lambasının altına eğerak daha iyi görebilmek için.

"Bunu yaşlı bir teyzeye gönderirsen, felç geçirmesine hazırlıklı olsan iyi olur."

"Bu bir söz mü?"

"Ne?" Gözleri benimkilere doğru kayıyor.

"Bana kalp krizi geçirteceğine söz veriyor musun?"

"Sen bir kabusun," diye karşılık verir ve telefonu bana geri uzatır. "Bakman gereken yaşlı bir akraban olduğuna inanmıyorum. Sadece pislik olduğun için bahaneler uyduruyorsun."

"Şu anda yaşlı akrabamı görüyorsunuz. İkisi arasında daha sarışın olan, daha kıllı olan." Telefonu kısa bir süre ona geri verip, tekrar kendim inceledim. "Kabul ediyorum, ben de tıraş olsam iyi olur. Ama Rufus, en azından babamın gözünde, kardeşimden farksızdır. Ayrıca onun en sevdiği çocuk olduğundan da eminim."

"Köpek mi?"

"Evcil hayvan bakıcılığında tekel sizde değil, biliyorsunuz." Kaşlarımı kışkırtıcı bir şekilde kaldırıyorum. "Köpek kapısı ne için vardı sence?"

Bana aniden inansa da, saçma balsa da, ya da sadece beni susturmak istese de, parmaklarını gömleğime geçirip parmak uçlarına basarak ağzını ağzıma bastırıyor.

Beni susturmak için etkili bir yöntem. Ama kamuya açık bir yerde ahlaksızlık suçlamasından kaçınmak için pek etkili değil, çünkü diğer elim kalçalarını bulup yuvarlak kıcına kayıyor ve onu ağrıyan sikime doğru çekiyorum.

Bu onun inlemesi miydi, yoksa benimki mi?

"Seni istiyorum." O, kesinlikle o, ellerini boynuma dolarken fısıldadı.

Parmaklarım onun kalçalarında, sıkı ve acımasızca, bizi birbirimize yaklaştırırken sıkıyor ve yoğuruyor - hala tamamen giyinik iki insan için imkansız bir yakınlık - kalçalarım neredeyse kendi kendine hareket ediyor.

"Bana sürtünmeyi bırakmazsan, beni burada, arabanın üzerinde becereceksin." Sanki ona bir davet yapmışım gibi, elini aramıza soktu ve avucunu şişmiş penisimin üzerine koydu. "*Siktir.*"

Ağzımı onunkinden ayırıp alnımı boynuna dayadığımda, cevabım kelimelerden çok sert bir nefes alma sesiydi. "Burada yapmamalıyız, ama seni istiyorum. Seni o kadar sert sikmek istiyorum ki, kulüpte çığlıklarını duyacaklar. Seni o kadar sert sikmek istiyorum ki, bütün hafta sonu beni hissedeceksin."

"Vay canına," diye mırıldanıyor, "ne kadar da pis bir ağzın var."

"Seni yemek için daha iyi. Beklediğin cevap bu mu?" En iyi niyetime rağmen, parmaklarım elbisesinin eteğinin altına kayarken, onu çoğunlukla görüşten korumak için kendimi açmışım gibi görünüyorum.

"Oh." Nefesini yumuşak bir iç çekişle verir, karamel rengi gözleri uyuşuk bir şekilde kırpışırken parmakları pantolonumun fermuarını açar.

"Burada mı?" Sesim uzun süredir kullanılmamış gibi paslanmış geliyor. Onun cevabını beklerken, işaret parmağımı iç uyluk kısmına doğru kaydırıyorum. Hareketlerimi R derecesinin sınırları içinde tutmaya çalışıyorum. *R, sürtünme, sürüş ve serbest bırakma anlamına geliyor.* Onun dili, öpücüklerden şişmiş dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarken, dişleri sanki hala benim sorunun cevabını düşünüyormuş gibi dudaklarına sürtünürken, ben de tüm bunları arzuluyorum.

Ama bekleyemem, cevabını bir öpücükle kesiyorum çünkü onu duymak, ikimizin de memnun olmayacağı bir şeye yol açabilir. Vanquish'in arka koltuğu yok ve onun için yaptığım planlar için ihtiyacım olan alan da yok. Bu, elinin açık fermuarımdan içeri girmesini engellemiyor tabii.

"Siktir."

Küfürle birlikte vücudum öne eğilir, alnım omzuna yaslanır ve nefesimi tutarım. *En son ne zaman bir kız benim sikimi açık havada okşadı? Siktir, adımı bile zar zor hatırlıyorum, o bilgiyi hiç hatırlamıyorum.*

"Bu bir davet miydi?" Sesi karanlık ve kadifemsi, ben geri çekilirken yüzünde zafer ifadesi beliriyor. Ama cevap vermiyorum. Veremem çünkü eli benim aletimde, başparmağı başını okşuyor. Sinir uçlarımdan hepsinin bir araya gelmeye karar verdiği yer.

Hoşça kal dil becerileri, merhaba başının üstündeki elbise.

Ağızlarımız bir kez daha birleşiyor ve arabanın yaklaştığını duymamama rağmen, kaba bir teşvik çığlığı başımı kaldırıyor. Elimi iç çamaşırına doğru ilerleyen yoldan çekiyorum çünkü bu, ikimizin de ihtiyacı olmayan aptal bir seyirci türü.

"Bu bir davet değildi." Boğazımı temizledim ve pantolonumdaki hareketi bastırmaya çalışarak, görünüşte elbisesini düzeltmek için

gerçekte ise ellerimi kendime hakim olamadığım içindir. "Bu bir sözdü."

Eve dönerken arabada neredeyse hiç konuşmuyor, bu beklenmedik bir durum. Onu göz ucuyla izliyorum, sokak lambaları onu ışıkla yıkıyor, sonra tekrar ışığı alıyor. Saat geç olabilir, ama Londra asla gerçekten karanlık olmaz, asla gerçekten sessiz olmaz. Yeterince dikkatli dinlerseniz, her zaman yolun üzerinde lastik sesleri veya uzaktan siren sesleri duyarsınız.

Ama Miranda sessizce oturuyor. Daha önceki alaycı tavırları ya da kibirli davranışları yok, ki bence bu, yargılanma korkusundan kaynaklanıyor, bu gece kendini savunmak için sergilediği bir tavır. Bu savunmayı, o çaresiz ve savunmasız hale gelene kadar, yavaş yavaş parçalamaktan zevk alacağım, böylece bir daha bana o gözlerle bakmayacak.

Evimin arkasında, garaj kapısı yavaşça açılırken biz araba yolunda bekliyoruz.

"St Johns Wood'da yaşadığını sanıyordum?" "Hayır, sana söyledim, evcil hayvan bakıcılığı yapıyordum."

"Ciddi ol."

"Orası babamın evi. Çocukluğumun geçtiği ev."

Arabayı kenara çekip motoru durduruyorum, ama ben kapıyı açmak için onun tarafına gelemenden o çoktan arabadan inmiş.

"Güzel park yeri." Kapıyı kapatır. Bu, bölgedeki garajı olan birkaç evden biridir. Tarihi eser olarak listelenmiş bir bina; ayak izi o kadar dar ki, alan oldukça sınırlı. Özellikle de burada iki araba ve bir motosiklet olduğunu düşünürseniz. Ön cepheden bakıldığında, bu ev sadece dar bir orta teras, ama bilenler için burası, otuz milyon pounddan fazla para bırakmayacak bir yer. Belgravia, Londra'nın oldukça seçkin bir bölgesi.

"Teşekkürler." Kendi kapımı *sessizce* kapatıyorum. "Büyük eşyaları dar alanlara sığdırmada ne kadar becerikli olduğumu hatırlıyoursundur

"Aman Tanrım!" Kıkırdar. "Sen çok...

"Sert." Elini elimde tutup avucunu sikime bastırıyorum, ona doğru eğiliyorum. "Sanırım aradığın kelime bu. Ne yapacaksın?" Yüzündeki ifade yumuşar, pembe dudakları hafifçe açılır ve yumuşakça nefes alır. "Bana öyle bakmamalısın," diye fısıldarım, eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdiririm. "Bu gece bana yaşattığın sıkıntılardan sonra, o güzel ağzını dolduracak bir şey bulabilirim."

Sanki cevap veriyormuş gibi, parmakları benim çevremde sıkılaşıp.

"Tatlım, kötü bir kız gibi davranılmak istiyorsan, sadece taşı Çünkü bana her türlü fikri aklımda canlandırıyorsun. Kötü, müstehcen fikirler ama en azından önce kapıdan geçmek istiyorum.

Sanki dikkatini çevremize çekmek istercesine, omurgası düzleşir ve elinin tersiyle yüzündeki saçları geriye iter.

"Önden git, Macduff." Macbeth referansına gülümserim ve büyük bir şaşkınlık ve mutlulukla, elini uzattığımda çekinmez.

"Medeni davranalım mı?" Kapıyı kapattığımda, oda karardı. Koridorun sonunda, evin içinde bir yerlerde açık bırakılmış bir lambadan gelen bir ışık vardı. Sağda merdivenler, ileride oturma odaları, arkada mutfak. Önce nereye gidelim? Elini tuttum ve koridordan ilerleyerek evin içine doğru girdim, merdivenlerin başında durup onu öptüm.

"Medeni," diye tekrarlar ve kollarımdan kurtulur. Çantasını konsol masasına bırakır ve bana döner. Yüzündeki ifadeyi okumak zor. "Seçeneklerim neler?"

"Sana bir içki ikram etmemi ister misin?" Eğlenerek kollarımı kavuşturup omzumu duvara yasladım.

"Böyle bir bahaneye ihtiyacımız var mı?" diye karşılık verir. "Yeterince çektim sence de öyle değil mi?"

"Ayık olduğunu biliyorum. Sarhoş kızlarla yatmam."

"O yüzden tekrar soruyorum." Yaklaşır, başı neredeyse çenemle aynı hizadadır. "Seçeneklerim medeni ve...?" Bu sözlü ön sevişme,

saldırı ve savunma, ama içinde şaşırtıcı bir tema var. "Bir şey bana geçen sefer kendini tuttuğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?" Bu söz tamamen tehdit ve alaycı bir tondadır. "Bundan performansımın yetersiz olduğu sonucunu mu çıkarmalıyım?"

"Hayır." O gülüyor, ama bana bakmıyor, daha çok elini göğsüme koyarken elinin arkasını izliyor. "Sen fazlasıyla yeterliydin. Ama o zamandan beri işler değişti."

"Nasıl yani?" diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilerden sadece bir nefes uzaklıkta.

"Lütfen açıklamamı isteme." Safkan bir at sinekleri kovar gibi başını sallıyor. "Bu gece hayatımı unutmak istiyorum. Beni unutmamı sağla."

"Seni mi?" Kaşlarım çatılır ve kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuştururken, bakışları pazıma düşer ve hemen ardından parmak uçları da oraya uzanır. "Bunu bana açıklaman gerekebilir." Kimsenin cinsel tercihlerini sorgulamak bana düşmez, ama bu tür bir fantezi önceden tartışılması ve somut sınırlar belirlenmesi gereken bir fantezidir.

"Beni başka biri gibi hissettir. Hayatı paramparça olmuş gibi hissetmeyen biri gibi." Gözleri aniden yaşlarla doldu, ama onu kollarımın arasına aldığım için bana teşekkür etmeyeceğini hissettim. Kaybolmuş durumda ve dikkatini başka yere yönlendirecek bir şeye ihtiyacı var. Şu anda hayatında olan biten her şeyi unutacak bir şeye.

Ve bunu benim vermemi istiyor.

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, o da keskin bir nefes alıyor. Tek bir dokunuş bile olmadan onu bu kadar etkileyebileceğimi bilmek? Bu baş döndürücü bir güç, hiçbir erkeğin görmezden gelemeyeceği bir güç.

"İç çamaşırını çıkar." "Ne?"

"Duydun beni. Çıkar. Seni yatağa götürmüyorum, tatlı kız." En azından, henüz değil.

Geçen sefer eteğiymiş. Bu sefer biraz daha fazlasını isteyeceğim. Onu biraz daha zorlayacağım. Dengesi bozulacak. Elleri elbisesinin eteğinin altına kayıyor, başparmakları yanlara takılıyor ve sonra küçük giysiye aşağı kaydırıyor. Soluk mavi dantel, çizgi film karakterleriyle süslenmiş pamuk değil, yere düşüyor ve havuzdan çıkarken elini benim ön koluma koyuyor.

"Onları bana ver." Eğilip yerden alır ve bana uzatır, parmaklarımız dokunduğunda beklentinin kıvılcımı belirginleşir. "Ne merak ediyorum biliyor musun? Sütyeninle uyumlu mu diye merak ediyorum. Ve eğer öyleyse, bu gece kimi sikmeyi planladığını."

"Bazen kızlar uyumlu iç çamaşırı giymeyi severler," diye cevaplar, başını dik tutarak.

"Yani bu gece biriyle yatmak niyetiyle dışarı çıkmadın mı?"

"Çalışıyordum," diye cevaplar yumuşak bir sesle. "Ayrıca, hız benim için işe yaramıyor."

Ben kahkahayı patlatırım.

"Ayrıca, ambulansın ne zaman çağrılacağını asla bilemezsin." "Ya da ne zaman köpek kapısına sıkışıp kalacağını?" Gülümsemesi donar, gözleri kararır. Ben mavi danteli işaret parmağımın etrafında döndürür, sonra kumaşı burnuma götürürüm. "Sen çok baş döndürüyorsun."

İç çamaşırını cebime tıktırıp onu göğsüme çekiyorum, hız değişikliği onu hazırlıksız yakalıyor, onu duvara bastırıp dudaklarımla onun dudaklarını yavaş, alaycı bir öpücükle yakalıyorum.

"Bu uygun mu?" diye soruyorum, ellerini kaldırıp duvara bastırırken. O başını sallıyor, parmaklarım eteğinin altına girip iç bacağını okşarken nefes alışını düzensizleştiriyor. Parmaklarımı çıplak amına kaydırırken gerginliği uzun bir iç çekişle gevşiyor.

"Aç bana, Miranda," diye fısıldayarak onu hala kızdırıyorum. Bacaklarını ayırırken, iki parmağımı derinlere kaydırıyorum. *O buna çok hazır.* Ani girişime irkiliyor, bakışları kararmış ve karanlık. "Benim için çok ılsaksın, tatlım. Sana daha yeni dokundum ve parmaklarımı berbat ediyorsun." Dokunuşumdaki kanıt ve parmaklarımı daha derine sokarken, bileğimi bükerek çıkardığım sesler.

"Oh, Tanrım," diye inliyor, ben o tatlı sinir demetini derinlerde okşarken, başparmağım klitorisinin yumuşak çıkıntısını sırayla okşuyor. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Neden, hoşuna gittiğini biliyorsun." Ses tonum biraz acımasız. "Tadının nasıl olduğunu biliyor musun?" Parmaklarımı içinden çıkarırken, dudaklarına ıslak bir çizgi çizerek duvara vuruyor. "Cennet gibi," diye fısıldıyorum, hareketini dudaklarımla bir öpücükle takip ederek. "Ama bunu zaten biliyordun, değil mi? Kendi tadını biliyorsun."

Bir kez daha, ıslak parmaklarımı onun tatlı dudaklarının arasına sokuyorum. "Onları em, tatlım. Onları güzelce ıslat." Böylece, parmaklarımı bir kez daha bacaklarının arasına soktuğumda, baştan çıkarıcı bir serinlik izi bırakıyorlar.

"Sen çok tatlısın, çok pembe ve narinsin. Başından ayak parmaklarına kadar her yerini yalamak istiyorum." Sözlerimin arasında dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Seni son damlasına kadar içime çekeceğim. Senin okyanusunu yutacağım ve daha fazlası için geri döneceğim."

"Oh, Tanrım, lütfen."

"Bu konuyu konuşmuştuk sanıyordum. Tanrı, bu gece cennete gitmenden sorumlu olmayacak."

Sonra onu öpüyorum, parmaklarım derinlerde, başparmağım klitorisine bastırıyor. Bu, ateşli ve arzulu bir öpücük, dillerin ve dişlerin öpücüğü. Sahiplenme öpücüğü, yoğunluğu tamamen ona ait, iç organları titriyor ve parmaklarımın etrafında kasılıyor. Ama, bir piç gibi, orgazmı yükselmeye başladığında, parmaklarımı bacaklarının arasından çekiyorum.

"Bu... bu çok kötüydü," diye nefes nefese söylüyor. Kaşları çatılmış, elleri hala başının üzerinde.

"Ama sonunda buna değecek." Parmaklarım ışıktaki parıldarken, elbisesinin gizli fermuarını çekiyorum. "Tanrım, çok güzelsin." Dudaklarının köşesini öperken, gülümsemesini görmekten çok hissediyorum.

"Sen de tatlı dillisin," diye fısıldadı, ben de dudaklarımı boynu ile omzunun birleştiği yere bastırdım. Dilimi o zarif kavisin üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesildi, nefes vermesi güzel ve titrek bir şeydi.

"Bir erkek, güzel bir kadının ışığında güneşlenirken ya şair ya da aptal olur." Ona cevap verecek zaman tanımadan onu kollarımda döndürüp elbisesini başının üzerinden kaldırıyorum. Elbise yere düşmeden önce sütyenini çözüp omurgası boyunca ıslak, emici öpücükler konduruyorum.

Ve geri dönerken dişlerimle çizdim.

"Bacaklarının benim etrafımda titremesini istiyorum." Kulak memesini ağzıma alıp dişlerimle test ediyorum ve bu onu biraz daha titretiriyor. "Yüzümün üzerinde tekrar kıvranmanı ve ellerinle saçımı çekmeni istiyorum, sanki beni kendine yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğinden emin değilmişsin gibi. Hatırlıyor musun?"

"Evet..." Cevabı bir nefes gibi. "Evet, hatırlıyorum." Acaba o da benim kadar net hatırlıyor mu? Benim gibi. "Senin içinde olmak istiyorum, sevgilim. Artık daha fazla bekleyemem."

Onu öne doğru ittiğimde itiraz etmiyor, avuç içleri konsol masasının üstüne çarparak yapışıyor.

Ve sonra bu oluyor. Soluk,
soluk ten.

Onun çukurları ve kutsal vadileri.

Elimi titreyerek saçlarını topluyorum, başını çevirip benimkiyle öpüşmek için.

"James." Sesi kısık ve ağzı bir cazibe. "Lütfen, lütfen beni sik."

Cüzdanımı arka cebimden çıkarıp ceviz ağacından yapılmış masanın üzerine koyuyorum ve tek elimle bir prezervatif çıkarıyorum. Onun hevesli bir ifadeyle beni izlediğini fark ediyorum, bu yüzden parmaklarımla çenesini tutup başını bana doğru çeviriyorum. Küçük öpücük anında vahşileşiyor — dişler, dil ve tutku — sonra geri çekilip kemerimle uğraşmaya başlıyorum.

Ben prezervatifi alıp açarken, o çaresizlik ve ihtiyaç arasında kalan sesi bastırmak istercesine dudaklarını ısırarak inliyor. En büyük baş belası gibi, kirpiklerinin altından izliyor, başını omzunun üzerinden çevirmiş, koyu renkli gözleri elimdeki sikime kilitlenmiş.

Kendimi sararken ve pozisyonumu değiştirirken, karın kaslarım ham bir ihtiyaçla geriliyor, ama fikrimi değiştiriyorum. Bir hayran gibi dizlerimin üzerine çöküyorum, dilimi onun parıldayan amına, o tatlı cazibeye, o kaygan pembe et şeridine kaydırıyorum. Miranda bir çılgılık atarak ön kollarına doğru düşüyor, boşluk aniden onun çaresiz çılgınlıklarıyla yankılanıyor.

Ve Tanrım, onun tadı. Bana doğru sallanışı, dudaklarından çıkan adımın sesi. Hepsi beni çılgına çeviriyor, ellerim onun soluk tenine sıkıca tutunmuş, dilim onun kayganlığıyla kaplanmış, ne yeterince tadını alabiliyorum ne de *yeterince* dokunabiliyorum, *yeterince hissedebiliyorum*. Karnımdaki düğüm sıkılaşıyor, elimi oraya koyduğumda onun vücudu titriyor. Onu tekrar tekrar yaladıkça ıslaklık uyluklarını kaplıyor

ve titremeye başlarlar. Ama bu benim için yeterli değil, kan dolaşımda dolaşan kimyasallara karşı çaresizim.

"Boşalma." Sanki koşmuşum gibi sesim kısık, elimi yüzüme sürerken sesim boğuk çıkıyor. "Henüz değil."

"Lütfen." Fısıldayarak söylediğim bir kelime. Ellerimi beline dolayarak ayağa kalkarken yalvarırcasına. "Lütfen, bir daha olmasın."

"Geldiğinde seni görmek istiyorum. Seni izlemek istiyorum. Dön, sevgilim."

Onu döndürdüğümde inliyor, onu masanın üzerine yatırıyorum. Bakır bir kase dönüyor ve parke zeminde gürültü yapıyor, ama bunu neredeyse fark etmiyorum, onu geri itmek için kolumu omzuna doladığımda diğer çöpler de etrafa saçılıyor.

"Çok yakındın." Dudaklarım göbek deliğinden dudaklarına doğru kayıyor, dilim yol boyunca meme uçlarındaki küçük taşlara saygılarını sunuyor. "Hissedebiliyordum." Belki de onun kadar çok arzuluyordum.

"Çok acımasısın," diye inliyor, yüzünde çelişkili duygular beliriyor.

"Sen de çok sevimlisin, somurturken bile."

"Bu bir cevap değil," diye fısıldadı, dudaklarını biraz daha büzerek dokunuşuma doğru eğildi.

"Hazır mısın?"

"*Tanrım, evet.*" Cevabı tamamen şehvet doluydu.

"Başka biri olmana gerek olmadığını kabul etmeye hazır mısın?" Vücudu parmaklarımın altında hareketsiz kalıyor, ama konuşmuyor. "Çünkü bir tanrıça asla gücünden vazgeçmez. O, gücünün tadını çıkarır."

"Bazen kendimi pek güçlü hissetmiyorum." Başını geriye eğip gözlerini benden ayırırken sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Bana bak," emrediyorum, bakışları tekrar benimkilere denk geliyor. "Bana karşı sahip olduğun gücü gör." Elimi karın kaslarımdan aşağı, şişmiş ve gururlu duran penisime doğru kaydırırken sözlerim akıp gidiyor. Bu pek de ince olmayan imada, bacaklarını açıyor. Bir mıknatıs gibi, başparmağım kıvrımlarının arasına kayıyor, klitorisinin yumuşak çıkıntısına dokunmak için çekiliyor. "Bana ne istediğini söyle, Miranda. Neye ihtiyacın olduğunu."

"Oh, Tanrım," diye inleyerek, dokunuşuma doğru kıvrılıyor. " 'ın içimde olmana ihtiyacım var."

Daha güzel sözler söylenmiş miydi hiç?

Benim aletimi tutup ıslaklığına sürerken, o yumuşak bir iç çekişle *benim homurtuma karşılık veriyor, sonra da benim elimi kendi eliyle değiştirip işkenceye devam ediyor.*

Ama işkenceci kim, işkence gören kim?

Alnımı omzuna yaslayıp, kulağına zar zor duyulacak bir sesle konuşuyorum.

"Demek beni öldürmek istiyorsun. Anlıyorum."

"Buna ihtiyacım var, James," diye mırıldanıyor, parmaklarını başımın üstünde gezdiriyor. "İçimde olmana ihtiyacım var." Sözleri damarlarımdan saf adrenalin gibi akıyor. Makyajından neredeyse hiçbir iz kalmamış, saçları parmaklarımdan dolayı dağınık, ama yine de en güzel ve en zarif dağınıklık. Gerçek. Samimi. Ve ben kendimi bacaklarının arasına gömdüğümde, şehvetin resmini çiziyor.

"İçime gir, Miranda."

Elini tutup penisimin dibine götürüyorum ve başını kaygan teninde gezdiriyorum. Elim onun elinin üzerinde, ikimiz de titriyoruz, o beni girişine bastırırken. Başlarımızı eğip, ikimiz de onu deldiğimi izliyoruz, o beni kabul ediyor, kaygan ve direnç göstermiyor, ben kalçalarımı ellerine alıp bacaklarının arasına gömüyorum.

Çekildiğimde, "Oh, Tanrım" diye inliyor. Kalçalarımı hareket ettirdiğimde, elleri beni orada tutmak, dolu olma hissini korumak istercesine pazılarımı kavlıyor.

Bu çok... *Tanrım!* Çenem gerilir, hareketlerim sertleşir, kasları etrafımda titrer. Keskin nefes alıp verme sesi ve nefes nefese inlemeleri beni çılgına çevirir. Beni azdırır ve sikmek isterim. Ağırlığını avuç içlerine verir, göğüsleri çok büyük bir cazibe oluşturur. Başparmaklarımla sert meme uçlarını okşuyorum, sonra yuvarlak dolgunlukları ellerime alıp, bir dizi kısa, sert itmeyle sıkıca kavıyorum.

"Kalbinin atışını elimde hissedebiliyorum, amının nabızıyla aynı ritimde atıyor."

Miranda, bu manzara ona fazla geliyormuş gibi başını geriye atıyor ve ben eğilip dilimin ucuyla

Sonra ellerimi onun altına kaydırarak onu masadan kaldırıp kendime yaklaştırırım, kolları boynuma dolandır.

Derinlik değişikliği anında olur.

"*Tanrım, evet. Evet!*" Ağızlarımız yukarı doğru itişte buluşur, nefeslerim kesik kesik, dilim onu arar.

"Çok sıkısın," diye fısıldarım, yüzümü boynuna gömerek. "Çok sıkı. Çok iyi hissettiriyorsun."

"Tanrım. Oh, Tanrım. Ben... Ben..."

Kıçını sıkıca kavrayıp boynunu yalıyorum, bana karşı sallanmaya başladığında çığlıklarını hafızama kazıyorum, yüksekliğini kovalarken hareketleri çılgınca. Vücudu aniden zevkten kaskatı kesiliyor, iç organları benden son damlasına kadar emiyor.

"Oh, sevgilim." Onu sıkıca kavrayarak, kasılmaya ve pompalamaya başlıyorum, o sertleşirken ona sürtünüyorum, sonra kollarımda parçalanıyor. Kendi doruğum da oluşmaya başlıyor, beyaz, sıcak ve yoğun. Damarlarımdan akan ve neredeyse bacaklarımı altımdan alan bir yangın gibi.

MİRANDA

Sanırım Tanrı'nın ellerinde uyanmak böyle bir his olmalı.

Birkaç dakika önce uyandım, ama henüz hareket etmeye cesaret edemedim. Yanımda kıvrılmış durumdayım, dua eder gibi ellerim yastıkla aramda duruyor, ama zaman geçtikçe, bunun şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak olduğunu fark ettim. Çok fazla uyuduğumdan değil. En fazla iki ya da üç saat olabilir mi? Diğer şeylerin arasında, çoğunlukla uyuklama nöbetleri.

Kollarını bana dolamış, karanlıkta sıcak nefesiyle fısıldıyor. Boynuma öpücükler ve dişleriyle ısırıklar, aşırı hassas tenimde sakallarının harika, işkence gibi dokunuşu. Elimle onu ağzıma alırken, o acı verici derecede güzel erkeksi inlemeler. Saçlarımı yumruğunda sıkarken, uzun, şehvetli öpücükler. Ellerim yatağa bastırılmış, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş. Vücudunun benimkine sürtünmesi. Onunla dolmuş olma hissi.

Diğer şeyler, dediğim
gibi. Akıllara durgunluk
veren şeyler.

Yutkunuyorum. *Tek gecelik ilişki* başlığı, onunla geçirdiğim bir gecenin ne olduğunu asla anlatamaz. Deneyim çok şehvetli, çok samimi ve çok fazla.

Ve onu bir daha görmeyeceğim için mutlu olacağımı hissederek ayrılmak için çok cazip.

Bu düşünceyi zihnimin arkasına itiyorum. Sadece bir gecelik, iki kez olan bir şeydi. Berbat hayatımdan bir adım uzaklaşmak için bir fırsat. İki gece boyunca, her şeyi unutmamı sağladı, sorunlarımı kapıda bırakmamı sağladı, ama sokağa çıktığımda, hepsinin beni bekliyor olacağını biliyorum.

Tanrım, bu yatak. Kelimenin tam anlamıyla bulutların üzerinde uyumak gibi.

Acaba çok fazla hareket görüyor mu? Tabii ki görüyor, çünkü saçmalığımdan dolayı sessizce kendimi azarlıyorum.

Tadın nasıl biliyor musun?

Cennet gibi.

Dur, dur artık! Düşünmeyi bırak, kendine sorular sormayı bırak ve dün geceyi kafanda tekrar tekrar yaşamayı bırak, çünkü bu tek gecelik bir ilişki değil. Tek gecelik ilişkiler böyle olmaz.

Muhtemelen.

Böyle bir geceyi yaşayıp da ikinci kez istemeyecekler mi? Üçüncü kez? Bu yüzden bu işi bitirmeleri, öncesine ve sonrasına ilgi göstermemeleri gerekiyor.

Çünkü onun yetenekleri ve dayanıklılığı tek bir kıza adanmak için çok fazla.

Bunu da düşünme. Bu, bir kızı çıldırtmanın en garantili yoludur.

Her zaman, bir erkek yaşlandıkça, ilk seferden sonra, şey, bilirsiniz, daha zor hale geldiğini düşünmüşümdür. Bu küçük bilgiyi anneme borçluyum, tabii ki bana bunu açıkça söylemedi. Birkaç yıl önce, bir şişe şarap eşliğinde, kıkırdayan arkadaşlarından birine bunu söylerken kulak misafiri oldum.

Bu tür şeyler, doğru olsun ya da olmasın, insanın kafasında kalır.

Yeterli deneysel kanıtım yok. Ve daha büyük bir örneklem toplamakla da ilgilenmiyorum.

Yavaşça ellerimi altımdan çekip, başımı omzumun üzerinden çevirerek, onun hala uyuyor olması için içimden dua ediyorum. Neden mi? Çünkü ona bakmaya cesaretim yok. Dün geceki davranışım... Şey, bana yakışmadı. Koridorda ve bu yatakta yaptıklarımız, normalde Batman iç çamaşırı giyen bir kızın davranışları değildi.

Sadece bir bakışla yetinmeyip, onu uyandırmamaya dikkat ederek dikkatlice tamamen dönüyorum. Elleri yastığın altına itilmiş halde yüzüstü yatıyor ve onu bu şekilde izlemek tuhaf kaçır mı diye merak ediyorum. Muhtemelen. Ama bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyi çünkü adam gözlere bayram ediyor. Onda neredeyse aslan gibi bir şey var. Cildi hafif altın rengi, muhtemelen açık havada yoga yapmaktan ya da belki de yakın zamanda tatile çıkmış olmasından. A

benimle hiçbir ilgisi olmayan bir hayat sürüyor. Kalın saçları dağınık ve kontrolsüz — gerçekten, Heather'ın "yeni sevişmiş gibi" diye tanımlayacağı bir görünümde gibi görünüyor ve keskin çenesi, dün gecedен çok daha belirgin olan kum rengi sakallarla kaplı.

Tanrım, nefes kesici.

Ve nefes kesici derecede uygunsuz. Yani, eğer bir ilişkiye girmek isteseydim, ki istemiyorum. Ve sanırım o da istemiyor. En azından benimle değil.

Em, tatlım. Onları ıslat. Görüntüleri, sesini kafamdan atmak için başımı sallıyorum.

Birçok açıdan çok farklıyız, diyorum kendime.

Birincisi, yaşlı. Yaşlı, ama çok yaşlı değil. Kaç yaşında ki zaten?

İkincisi, geçmişimiz. Eminim Harrow veya Eton'a gitmiş şık çocuklardan biridir.

Üçüncüsü, hayattaki konumlarımız. O açıkça çok başarılı, ya da en azından çok cömert bir güven fonuna sahip, oysa ben kim olduğumu ya da haftanın herhangi bir gününde nereye gittiğimi tam olarak bilmiyorum.

İşimi seviyorum, ama sonsuza kadar yapmak istediğim şey olup olmadığından emin değilim. Ve iç gözlem yapmaya imkan veren sessiz anlarda — ki bu günlerde çok nadir oluyor — Olivia'yı düşündüğümde biraz kıskançlık duyuyorum. Benden çok da büyük değil, ama çok düzenli bir hayatı var. Çok azimli ve odaklanmış. Şu anda hayatında çok rahat.

James'in ne iş yaptığını bile bilmiyorum, tabii bir işi varsa. Ama hayatı boyunca ailesinin parasıyla geçinen bir tip gibi görünmüyor. Satın alma işinde olduğunu söylediğini biliyorum, ama yaşadığı evi görünce, tam olarak ne satın aldığını merak etmeye başladım.

İnsanları

mı?

Silah

mı?

Uyuştur

ucu

mu?

Bunu nasıl bilebilirim ya da öğrenebilirim ki? Sanırım kendimi bir nakliye konteynirinde bulursam, öğrenirim. Gerçi, çocukluğumda korkunç büyükannemin dediğine göre, biri beni kaçırrsa, kısa sürede geri verirlermiş.

Çürümüş yaşlı cadaloz.

Dün gece Londra'da Knightsbridge ve ardından Belgravia'dan geçerken, ne kadar farklı olduğumuzu anladım. Belgravia, bence dünyanın en pahalı yerlerinden biri ve uzun zamandır yabancı elçiliklerin, milyarder şeyhlerin, oligarkların, ziyaret eden üst düzey yetkililerin tatil evlerinin bulunduğu bir yer. Michelin yıldızlı restoranlar, Sloane Square alışveriş merkezi, Harrods, Harvey Nichols ve daha fazlasına da çok yakın.

Burada yaşamak, James'in zengin olduğu anlamına geliyor. Muhtemelen benim anlayabileceğimden daha zengin. Ve bu beni... tuhaf hissettiriyor. Açıklaması zor. Kesinlikle benimle oynanmadı ve ben zengin bir adam bulma hayalleri kuran aptal bir kız da değilim. Her iki gece de rahatlama ile geçti — birkaç saatliğine hayatımı bırakmak gibi, ama başka bir şekilde de.

Ama yine de kendimi biraz rahatsız hissediyorum. Dengesiz.

Bu son kafa karıştırıcı düşünceyle yataktan kayarak, dün gece yere düşen giysilerimi alıp, lüks bir otele ait gibi görünen banyoya giriyorum. Kendimi toparlamak için elimden geleni yapma zamanı.

Karşılıklı duvarlarda uzanan, koyu mermer kaplı, erkekler ve kadınlar için ayrı ayrı tasarlanmış lavaboların üzerindeki aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Parmaklarımla omzumun arkasını okşuyorum, neredeyse onun dişlerinin lezzetli acısını hâlâ hissedebildiğime kendimi ikna etmişim gibi.

Sen baş döndürüyorsun.

Gülümseyerek, şu anda da böyle düşünecek mi diye merak ediyorum.

Sarhoş değil, sarhoş olmuş gibi görünüyorum; kahverengi kağıt torba içinde bir litre votka ve çöp dolu bir alışveriş arabası ile gelen türden.

Saçım tam bir felaket — sanki bütün gece rüzgar tüneline seks yapmışım gibi görünüyor — gözlerim bir gece eğlendikten sonra bir pandaya benziyor ve boynum onun sakallarından dolayı hala kırmızı.

Ama bunların çoğu doğru aletlerle düzeltilebilir.

Yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra, cüzdanımın aşağıda olduğunu fark ettim, bu yüzden şu anda saç tokam yok. Tabii ki...

Aniden bir endişe duyarak ve "*lütfen öyle olmasın*" diye fısıldayarak, iki lavabonun altındaki çekmeceleri açarım.

Saçımı bağlamak için bir lastik bant kullanabilirim, ama hayır, *La Mer* nemlendirici krem, *Chanel* ruj veya tampon kutusu yanında bir tane bulmak istemiyorum. Çünkü dün gece gördüğüm kadarıyla, bu ev bekar evi gibi görünmüyor. Ama yine de, bir aile evi gibi de gelmedi bana. Daha çok lüks bir ev dergisinin çekim seti gibi, zengin ve ünlülerin yaşam tarzlarına bir bakış gibi.

Ama çekmecelere geri dönersek, ikisinde de aradığım şey yok; bir taraftaki çekmeceler neredeyse tamamen boş, ama vicdansızca temiz. Diğer tarafta ise, bir çekmece kabarık beyaz el havlularla dolu, diğerinde ise tahta çorap ayırıcı gibi görünen bir şey var ve her bölmede bir şişe tıraş losyonu var.

Kesinlikle güzel kokmayı seviyor.

Yani saç tokası yok, bu benim için sorun değil, hatta büyük bir rahatlama. Aniden gazetede gördüğüm makaleyi ve onunla birlikte olan kadını hatırlıyorum, sonra Cameron güvenimi suistimal etmeden önceki halime geri dönebilecek miyim diye merak ediyorum. Yine de, onun en çok hangi parfümü kullandığını tahmin edebilmek için bir iki şişenin kapağını açmaktan kendimi alamıyorum.

Koyu ve baharatlı, hafif deri kokusu var. Bu. En sevdiğim koku. İç çekerek çekmeceyi kapatıp giysilerime yöneliyorum ve iç çamaşırlarım dışında her şeyin burada olduğunu görüyorum. Giyinip odanın ortasındaki yumuşak şezlonga oturuyorum. Büyük buzlu cam pencerenin altında modern yumurta şekilli bir küvet, odanın ortasında ise parti verebilecek kadar büyük bir duş, 360 derece görüş açısı sunan 360 derece görüş açısına sahip bir cam kutu gibi yer alıyor.

Hissediyorum... Şey, sanki bütün gece ciddi anlamda iyi donanımlı bir adamla seks yapmışım gibi hissediyorum. Muhtemelen seks kokuyorum da, ama eve gidene kadar duş almayacağım. Mümkünse, onu uyandırmadan gizlice çıkmak istiyorum. Bu korkakça bir çıkış yolu, elbette, ama aynı zamanda bir şekilde sapkın bir çekiciliği de var. Sanki onun beni terk ettiği şekilde tam bir döngü tamamlamak gibi. Durumu ne kadar hafifletici bulursa bulsun, öyle tek başına uyanmak hoş bir deneyim değildi. *Yüzüme bir kedinin poposu görünerek uyanmanın ek hakareti olmasa bile.*

Küçük bir intikam, benim bakış açımı anlamasına yardımcı olabilir.

Parmaklarımla saçımı taramaya çalışıyorum, ama saçımın yarısını koparmadan vazgeçiyorum. Onun deodorantını ve diş macununu kullanıyorum ama fırçasını kullanmıyorum çünkü nedense çok samimi geliyor, ki bu oldukça saçma çünkü dün gece onun diğer eşyalarını ağızıma almıştım.

Ayrıca, o süslü elektrikli alet gürültülü olabilir, o yüzden parmağımı kullanmaya devam edeceğim.

Kapıya iki adım kala, aniden bir his beni sardı, ama bu his daha çok midemin derinliklerinden başlayıp tüm vücudumu saran ve beni tuvaletin önünd 'in dizlerinin üzerine çöktüren bir dalga gibiydi.

Diş fırçasının sesinden endişelenmiş olabilirim, ama şu anda benden çıkan sesleri engelleyemiyorum. *Kimse sessizce kusabilir mi?* Şahsen, ben bunu yapamıyorum, çünkü yüksek sesle ağlayarak, mırıldanarak ve *iğrenerek* kusuyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek, elimle ağızımı sildim. Bir daha *asla* prosecco içmeyeceğim. Ne derler? Şaraptan önce likör iç, asla hasta olmazsın?

"Hay aksi." Aynada gördüğüm yansımam, tüm vücudumu çok rahatsız edici bir şekilde titretir. Ellerimi yıkarım, temiz bir havluyu ıslatır, yüzümü silerek kızarmış gözlerimi okşarım. Artık *uyuyan yakışıklıyı* uyandırmış olmayı umursamıyorum, çünkü bana bir bakış attığında kaçıp gidecektir.

Sonra, onun diş fırçasını alıp, muhtemelen diş minesinin bir katmanını kazıyacak kadar iyice fırçalıyorum. Havluyu çamaşır sepetine atıp, diş fırçasının başını çıkarıp, uzay çağına ait gibi görünen çöp kutusuna atıyorum ve orada çürüyen latekse bakıp yüzümü buruşturuyorum. Aslında, bu beni biraz mide bulandırıyor.

"Bir daha asla içmeyeceğim, nokta." Yüzüme bakarak, derin nefesler alıp verirken kendime söz veriyorum. Bir daha kusmayacağımdan emin olduktan sonra, kapıya dönüp dışarıya bakıyorum.

Engellenmeden kaçabileceğimi görmek için sadece bir kez bakıyorum.

Hareket etmemiş. Tanrıya şükür. Sessizce dışarı çıkıyorum, odanın karşısına geçiyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Dar koridorda bir, iki, üç kapı geçtikten sonra yukarı ve aşağıya çıkan merdivenlere varıyorum. Elbette aşağıya iniyorum, evin geri kalanını çok merak etsem de, şu anda değil.

Muhtemelen hiç görmeyeceğim.

Çıplak ayaklarımla sıcak ahşap zemine basarken, ayakkabılarım parmak uçlarımda sallanıyor. Uber'i arayabilmek için çantamı bulmam gerekiyor ve adresi alabilen uygulama için şükrediyorum çünkü Belgravia dışında nerede olduğumu bilmiyorum.

Merdivenleri en alta kadar takip edip etrafa bakıyorum, burasının istediğim yer olup olmadığından emin değilim. *Burası bana doğru ya da tanıdık gelmiyor.* Küçük bir koridordayım, biraz karanlık ve farklı yönlere açılan birkaç kapı var. Garajdan girip birkaç basamak çıktık, değil mi? Belki burası bodrum katıdır, muhtemelen eski mahzen. Buraya gelirken geçtiğimiz evlerin hepsi Gürcü tarzındaydı. Muhtemelen tarihi eser olarak listelenmişlerdir. Bu kapılardan biri muhtemelen hizmet girişine ve bir çıkışa açılıyor, ya da bir kat merdiven çıkıp ön kapıyı bulabilirim. Çantam da yukarıda olduğu için, o yoldan gideceğim. Ama kapılar çok yakın ve James iki kat yukarıda, bu yüzden merakımın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

En yakın kapının kolunu çekiyorum ve yaklaşık yirmi metre veya daha uzun bir kapalı yüzme havuzu ortaya çıkıyor. *Beklediğim gibi değildi.* Uzakta mozaik karolarla döşenmiş bir spa var, bir tarafında cam bir duvar var ve diğer tarafta küçük bir spor salonu görünüyor.

Igh. Hiç spor salonu tanımıyorum. Tanısam da onlarla konuşmazdım.

konuşmazdım.

Bir sonraki kapı garaja açılıyor; Vanquish, kutu gibi bir Jeep ve Batman'in imrendiği bir motosiklet gibi görünen bir motosiklet var. Ve üçüncü kapının arkasında olan şey beni çılgın attırıyor. Aslında, ikimizi de çılgın attırıyor.

"Aman Tanrım, ne şok ama." Önümdeki kadın, ilk başta gösterdiği dehşet ifadesinin yerini, boğazına elini koyarak titrek bir kahkaha atarak değiştiriyor. "Evde kimse yok sanıyordum." Ayaklarının dibindeki Waitrose alışveriş çantasını ve daha yukarıda duran çantayı görüyorum.

mutfak tezgahı, hafif makyajı ve kısa, pratik bob kesim saçları. Birinin annesi gibi görünüyor. Ama nedense onun annesi değil.

"Hala uyuyor." Bu sözler rahatsız edici, boğazım kısılmış, kadının bakışları bu sefer şaşkınlık ve şokla genişliyor. Ve bana hakaretler ya da sebzeler fırlatmıyor, oysa şu anda Hester Prynne'e rakip olabileceğimi hissediyorum. Belki de onun kırmızı A'sını H ile değiştirebilirim. *Ho için.*

"Bay Harrison genellikle bu saatte işte olur." Dikkatlice gülümsüyor ve birdenbire her şey anlam kazanıyor. O, onun için çalışıyor. Belki de hizmetçi? Ya da sadece buzdolabına yiyecekleri koyan kadın. *Acaba alışveriş listesini kendisi mi yazıyor?* Bu düşünce beni gülümsetiyor çünkü bunu hayal edemiyorum.

"Hâlâ baygın durumda," omuz silkiyorum ve sonra az önce söylediğim şeyin farkına varıyorum. Yanaklarım aniden ve şiddetli bir kızarıklıkla kızarıyor. *Evet, kısacası, onu üst katta çıplak ve devasa sevişmemizin ardından uykuya dalmış halde bıraktım.* Aslında bunu söylememiş olabilirim, ama giydiğim kıyafet, elimdeki ayakkabılar ve seks delisi halimle, söylemiş de olabilirdim. En azından elbisem oldukça mütevazı, geri kalanım bir sokak köşesinde takılmış gibi görünse de. "Üzgünüm, ön kapıyı arıyordum." *Kaçmak için. Bilirsin, şimdi onun cüzdanını çaldığım için.* Kapa çenenen, beyin! "Kaybolmuş olmalıym."

"Oh, bu çok kolay. Bu ev tavşan yuvası gibi. Ön kapı bir üst katta, canım. Sana yolu göstereyim."

Başka bir şey çalarsan diye eklemiyor, ama ben yine de öyle düşünüyorum.

"Alışveriş poşetlerinden birini yukarı taşımamı ister misin?" O eğilirken, en azından bunu yapabileceğimi düşündüm.

"Hayır, sadece ayağımdan çıkarıyorum. Onları daha sonra asansörle yukarı çıkaracağım." Çünkü havuzlu bir evde neden asansör olmasın ki?

Kadını üst kata takip ederken, onun sessizliğini, sadece son derece kibar olduğu için olarak yorumlayabiliyorum. Belki de bu evde dolaşan garip genç kadınlar sık görülen bir durum değildir? Ya da belki de soru sormak için fazla kibardır?

"Oh, o benim," diyorum ve bıraktığım yerde duran çantamı kapıyorum. Neyse ki, külotumun izi yok, çünkü *bu* çok utanç verici olurdu. Onları avizeye, resim çerçevesine asılı ya da onun sanatsal biblolarından birine sarılmış halde bulmaktansa, kaybetmeyi tercih ederim. Sanatsal biblolardan bahsetmişken, dün gece tutkulu anımızda masadan düşenler hala yerde dağınık halde. Özür dileme, onları toplama isteğine direniyorum ve bunun yerine üzerinden atlıyorum.

"Ulaşım ayarladın mı?" Oh, tanrım. Bakır kasenin üzerinden atlarken, bariz olanı görmezden gelme konusunda çok iyi. "Arabayı çağırabilirim, değil mi?"

Araba mı, yoksa bir araba mı?

"Teşekkürler. Çok nazıksınız," diye tamamen sakın bir ses tonuyla cevap verdiğimi duyuyorum, "ama ben taksi çağıracağım." Ya da telefonumun şarjı varsa Uber çağıracağım. "Yolu gösterdiğiniz için teşekkürler," diye ekliyorum ve kapı kolunu çekiyorum, ama kapı açılmıyor.

"Durun, ben açayım." Ben kenara çekilirken, o düğmesiz bir tuş takımı gibi görünen bir şeye bir kod giriyor. "Bu yüksek teknoloji güvenlik sistemleri bazen yararlarından çok sorun çıkarıyor."

"Tekrar teşekkürler." Sıkı bir gülümsemeyle, o kapıyı tamamen açmadan önce dışarı çıkıp, hızlı adımlarla merdivenlerden aşağı koşarım.

Aşağıda sola dönüyorum, nereye gittiğimi bildiğim için değil, bir yere gitmem gerektiği için. Sokak köşesinde durduğumda, çarpıntılı kalbim daha normal bir ritme yavaşlıyor.

Omuzlarımı düzelterip etrafıma bakıyorum. Arkamdaki sokak, Regency dönemini anlatan bir dizide yer alsa hiç de sırtmazdı. Anneler ve babalar, evlenme çağındaki kızlarını sezon ve evlilik pazarı için bu tür evlerin bulunduğu şehre getirirlerdi. Uzun, dar ve oldukça tek tip olan sıvalı cepheleri, biraz Roma mimarisini andırıyor. Şüphesiz, konuşabilselerdi, anlatacak çok şeyleri olurdu. Sadece benim gelip gidişlerimden daha fazlası.

Çantamdan telefonumu çıkararak, telefonumda kalan yüzde altı pil şarjı için sessizce şükranlarımı sunuyorum, ardından Uber uygulamasını açıyorum. Ayrıntıları giriyorum, arabamın kırmızı bir Subaru olduğunu ve şoförünün adının Javid olduğunu belirtiyorum, sonra başımı kaldırıp

sabah güneşinin yüzümü ısıtmasına izin verirken, beni bu ana getiren şeylerin kafamda dolanan, filizlenen düşüncelerini kabul etmeyi reddediyorum.

Yüzük. Sarhoşluğum. Yine uygun olmayan bir adamla seks yapmak.

Hepsi başka bir güne kadar bekleyebilir çünkü şu anda ilgilenmem gereken başka şeyler var. Mesela, Javid'in güzel kırmızı arabasında kusmamak için midemi sakinleştirmek gibi.

14
HARRY

"GRIFF AMCA, o bayanın göğüsleri gerçekten çok büyük."

Yanımda, Griffin gazetesinden başını kaldırıp çocuğun cesurca işaret ettiği yöne doğru bakar.

"Bunu bu kadar yüksek sesle söylememelisin, Mo," diye hafifçe azarladı Griffin. Çocuk kaşlarını çatı, eli masanın üzerine düştü ve amcası "Haklı olsan bile" diye mırıldandı.

Dün gece elimde onlardan biriyle uykuya daldığımı düşünmek zor geliyor – küçük çocuklar değil, göğüsler – ve normalden çok daha geç saatte, tek başıma uyandığımda, o güzel göğüslerin sahibi çoktan gitmişti. Ama en azından artık onu pazartesi cumaya nerede bulabileceğimi biliyorum.

Her zamanki gibi birkaç saatliğine ofise gitmek yerine, doğrudan Mortcombs'daki her cumartesi gittiğimiz mekana gittim. Hem bar hem de Fransız brasserie olan bu mekan, bir nedenden dolayı en sevdiğim yer. Aslında birkaç nedeni var. Yemekleri lezzetli, garsonlar harika ve turistler tarafından nadiren keşfedilmesi de ek bir avantajı.

Ve her zamanki cumartesi mekanımız derken, Beckett ve Griffin'in de genellikle aynı anda orada olduğunu kastediyorum. Ancak bugün, grubumuz hala üç kişi olmasına rağmen Beckett'in orada olmadığını görünce şaşırdım. Ayrıca, genellikle orada çocuk olmaz. Griff'i saymazsanız tabii.

"Annem bana Mo demeni sevmiyor," diye cevaplar çocuk, bukleleri hafif esintiyle sallanırken. *Belki de içeride oturmalıydık.* Bugün çok sıcak; herkesin keyifli olduğu, en sevdiğiniz mekanda brunch yaptıktan sonra bir çatı terasında kokteyl içmek istediğiniz, tembel ve puslu bir yaz günü. "Bana Mo derseniz, radikal bir şekilde profillenirim diyor ve bana gerçek adımla hitap etmeniz gerektiğini söylüyor."

"İrksal olarak profillenmiş," diye düzeltiyor Griff, çocuğun başını okşayarak. "Bir isim temelinde irksal olarak profillenebilir misin?" Bakışları bana kayıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Bu daha çok senin alanın. Ama sanırım tüm fikir, varsayımlara dayalı bilgilerin ekstrapolasyonudur. Belirli bir şekilde görünür veya konuşursan, profillenirsin, değil mi?"

"Kim bilir," diye mırıldanır Griff, bir kez daha çocuğa bakar, ki çocuk şükürler olsun ki dikkatini tabağına vermiştir. "Her neyse, Montague uygun bir isim değil," diye ekler. "O yüzden Mo olsun. Şimdi uslu bir çocuk gibi patates kızartmalarını ye."

"Neden bu kadar huysuz?" diye sorar çocuk bir süre sonra. Bakışları benimkilere yönelir ve bu beni şaşırtır. Huysuz muyum? Belki de kendimi özel biriyle kokteyl içerken hayal ettiğim içindir. Sarışın biriyle. Cesur ve ilgi çekici biriyle.

Çocuğun sıksa bacakları sandalyenin altında ileri geri sallanıyor, ara sıra ayakkabısının burnuyla masanın ayağına vuruyor. Beşinci kez sallandığında, beton zemine sürtünerek çıkardığı sese irkiliyorum. Normalde bu kadar sinirli biri değilim, değil mi?

"Sneezy ve Doc'un pozisyonları çoktan alınmış olduğu için huysuzlanıyor." Griff, kendi esprisine gülerek geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Evet, ama neden o kızgın yüz ifadesini takınıyor?" diye soruyor, yarı çiğnenmiş kızarmış patates açık ağzından sarkıyor, sonra kolalı masa örtüsünden sekip yere düşüyor.

"Başka bir seçeneği olsaydı o yüz ifadesini takınır mıydı sence?"

"Ha?"

kapının çalınmasını bekliyor.

"Harry'nin ifadesi kızgınlıktan çok şikayetçi," diye cevaplar Griff, sinirleri giderek artarken. Adam seyirciyi seviyor, ama seyirci mizahını takdir etmezse eğlenceli olmuyor. Övgü eksikliği onu açıkça öldürüyor.

"Sadece arkadaşlarım bana Harry der," diyorum çocuğa. "Amcan neden bu nezaketin kendisine de uzandığını düşünüyor, bilmiyorum."

"Huysuz ne demek?"

"Kabız bir emekli gibi görüldüğü anlamına geliyor." "Evet, ama neden?"

"Öyle işte. Çünkü o bir piç," diye cevaplar Griff, kollarını göğsünde kavuştururken sinirli sesi daha da kalınlaşır. "Biliyorum, kötü bir kelime kullandım. Ama annene söylemezsin, değil mi? Çünkü sen erkeklerle dışarıdasın."

"Sorun değil. Daha önce duymuştum. Annem seni tanımlamak için *sürekli* bu kelimeyi kullanıyor."

"Sanırım neden sinirli olduğumu anladım. Şu anda birlikte olduğum arkadaşlarım yüzünden."

Bu sabah uyanmayı beklediğim arkadaşlarımın aksine. Miranda için planlarım vardı ve bunların hepsi yatak odasıyla ilgili değildi. Bazıları duş almakla ilgiliydi, bazıları ise yatakta çıplak ve tembel bir kahvaltı yapmakla ilgiliydi. Ama çoğunlukla, onun hayatında neler olup bittiğini anlamakla ilgiliydi. Onu daha iyi tanımakla ilgiliydi.

"Bak, Rosa beni hazırlıksız yakaladı. Dadı gelmedi ve ben hayır diyemedim. Sadece bir saatliğine olması gerekiyordu."

"Peki bu benim sorunum ne?"

"Ne derler bilirsin, zor günde dost, gerçek dosttur." Griff'in cevabı alaycı bir gülümsemeyle birlikte gelir, kabaca çevirisi şöyledir: kız kardeşi bir bakıcıya ihtiyaç duyuyordu ve çoğu insanın altın balığını bile emanet etmeyeceği türden bir insan olmasına rağmen, kız kardeşi hiç düşünmeden sevgili oğlunu ona bıraktı. Ve çocuğu tek başına bakmak istemediği için onu Motcombs'a getirdi.

"Zor durumda olan bir arkadaş daha çok baş belasıdır." Çocukların önünde küfür etmemek gerekir, değil mi? Amcasının küfür ettiğini biliyorum, ama bunun hoş karşılanmadığından eminim. Genelde çocuklarla pek ilgim yoktur.

"Monty, gidip kendine bir dondurma alsana." Annene götürmek için yepyeni bir kelime dağarcığı öğrenmeden önce.

"Yabancılardan para almamalıyım." Çocuk, önündeki on sterlinlik banknotu açgözlülükle izliyor.

"O yabancı değil," diye araya girer Griff. "O Harry amca. Anneni tanıyor. Aslında, anneni *çok* iyi tanıyor. Kolaylıkla senin..."

"Yeter." Nadiren sinirlenirim, ama sinirlendiğimde, bunun sebebi genellikle Griff'in söylediği veya yaptığı bir şeydir. Hangi laboratuvar olursa olsun.

O yaratıldığında, genetik yapısına nezaket eklemeyi unutmuş gibi görünüyordu. Genellikle Beckett'ın katılımı aramızdaki gerginliği yatıştırır. Bugün gelmemesi birkaç açıdan can sıkıcı, ama en çok da onun fikirlerinden yararlanmak istediğim için. Ama sanırım bu kaçınılmaz. Sevdiğin kadınla birlikte olma seçeneği varken kim diğer erkeklerle takılmak ister ki? Çıplak mı? Giydirilmiş mi? Yine de, çok kötü bir zamanlama. "Parayı al," diye ısrar ediyorum. "Git kendine bir dondurma al."

"Ben de kola alabilir miyim?" Gözlerini kısarak annesi Rosa'yı tuhaf bir şekilde andırıyor. Onun koyu renkli buklelerini de almış. Ama benden hiçbir şey almamış, onu bedensel olarak tanıdığım halde. Bu bilgiyi yıllar önce edindiğimi hemen eklemeliyim.

"Annen izin verirse, neden olmasın."

"İzin vermiyor," der ve aniden elimden notu kapar. "Ama Griff amca izin veriyor ve karar yetkisi onda." Koşarak uzaklaşır.

"Neyin sorumlusu?" diye kendi kendime mırıldanıyorum ve bakışlarım Griff'e kayıyor. "Bir daha böyle bir şey ima edersen, seni geberdiririm." Tanrı aşkına, Griff ve ben on yıl önce onun kız kardeşi sayesinde tanışmıştık.

"Sakin ol. Sanki senin evinde küçük piçler koşuşturuyormuş gibi."

"Bu tam olarak *ne* anlama geliyor?"

"Zarif bir alay, bin hakaretten daha değerlidir dostum."

"Siktir git," diye bağırırım, artan öfkeme rağmen. "Bu sözünde zarif olan hiçbir şey yoktu."

"Sen tanıdığım en kontrollü adamsın. Beckett gibi, sen de bir amaç olmadan hiçbir şey yapmazsın. İkiniz de bekarlığa adanmışsınız. En azından o gidip evlenene kadar."

" 'da nabızı atan her şeyi becerecek olan sana kıyasla mı?"

"Hepsinin biraz sevgiye ihtiyacı var," diye sırtarak cevaplar. "Çirkin olanların bile."

"Geniş dünyanın bir yerinde, tükettiğin oksijeni yerine koymak için çok çalışan bir ağaç var. Senin yerinde olsam, gidip onu bulur ve özür dilerim."

"Ben doğruyu söylüyorum."

"Saçmalıklar konuşuyorsun, ama kafanın içindekiler hakkında konuşmayalım."

"Ateş açıldı," diyor gülerek. "Sadece çocuğun senin olmadığını söylüyorum. Bir babası var, işe yaramaz, güvenilir bir aptal, ama Mo onun. Sen bir yıl önc 'da Rosa'nın kalbini kırdıktan sonra onu hamile bıraktı. Ve onunla evlendi, gerçi ben onun bacaklarını kırmakla tehdit etmek zorunda kalmış olabilirim."

"Ne hoş. Eminim Rosa'nın aklından, annenin seni yutmuş olmasını dilemek hiç geçmemiştir."

"Senin kardeşin yok, o yüzden bana ders vermeye kalkışma, tamam mı?" Griff içkisini alır, sesi kırılgan.

"Rosa'nın kocası film sektöründe çalışmıyor muydu?" Onunla evlendikten hemen sonra başka bir galeride tanışmıştım. Eminim öyle demiştir. O kadar A tipi bir kişilik ki, amaçsız biriyle birlikte olduğunu hayal edemiyorum.

Griff, bir yudum bira içmeden önce burnunu çekiyor. "Çalışmıyor. Kendini yazmak ve bulmak için düzenli aralıklarla Ibiza ve Fas'a giden, kendini beğenmiş bir pislik. Bol bol esrar içmenin onu aydınlattığını düşünüyor."

"Tüm bunlar çok ilginç olsa da, hala burada ne yaptığımızı anlamıyorum." Sandalyemde daha dik oturarak, gömleğimin manşetlerini geri katladım.

"Bu çok açık değil mi? Bebek bakıcılığı yapıyoruz."

"Seninle arkadaşlık kurarken, bazı tuhaf şeyler yaptım. Bazı tuhaf şeylere maruz kaldım..."

"Ne? Benim sorumlu olduğum tuhaf bir şey söyle." "İki yıl önce, benim doğum günüm olduğuna karar verdin."

"Bu güzel bir şey," diye itiraz eder, gülümsememeye çalışarak. "Bundan şikayet edemezsin. Ve herkesin yılda bir kez doğum günü vardır."

" anahtar anahtar anahtar kelime kelimedede günde. *Doğum günü*, değil birbir bir yıl." Her yerde gittiğim gittiğim gittiğim serenat serenat ve dileçok mutlu yıllar dilendi. I was given free desserts—shots on the house. People gittiğim her yerde bana mutlu yıllar dilediler.

"Hadi ama, herkes bedava şeyleri sever. Senin gibi zengin bir piç bile." "Fark ettin mi bilmiyorum, ama ben bakılmayı sevmiyorum."

"O zaman kendi ağırlığının üstündeki kadınlarla çıkmamalısın."

"Mesela?" *He knows Miranda?* The immediate thought is

bağırsaklarımda bir kramp eşlik ediyor. *Onu ne kadar iyi tanıyor ve bacaklarını kırmak için bir plan yapmam gerekecek mi?*

"Şu Giselle denen kadın. O bir tür."

Siktir, rahatladığım belli oluyor. "Giselle işidir."

"Benim *yapmak* istediğim türden bir iş, anlarsın ya."

"Giselle ile çıkmak yerine baş yargıç olmak daha kolay."

"Onunla çıkmak istemiyorum, Harry."

"O zaman belki kartını gönderebilirsin, ama bence onun avukat ihtiyacı yok. Çünkü onun iç çamaşırlarına girme şansın yok bile."

"Sen lanet olası bir komedyensin."

"Garip, şu anda çocuk bakıcısı olduğumu sanıyordum. Biri bana senin bir çocuğa bakmakla görevlendirileceğini söyleseydi, o kişinin çok aptal olduğunu söyledim."

"Rosa aptal değil. Öyle olsaydı, kokulu huş ağacı, meşe ve okaliptüs dallarıyla dövülürken pancar kvas içmezdi. Bunu biliyorum çünkü ona doğum günü hediyesi olarak buraya giriş kuponu aldım."

"Acı evi için kupon mu?" Sanki acı çekiyormuşum gibi konuşuyorum.

"Sadece sen bir aile üyesine dominatrix seansı satın alırsın."

"Lanet olsun, benim dominatrix'im yok. İki kez gittim, hepsi bu. Sadece ne olduğunu görmek için."

"Onların seks yapmadığını öğrenmenin sana maliyeti ne oldu?" Gülümsememi bastırmaya çalışırdım, ama bunun ne eğlencesi kalırdı ki?

"İstedğimden daha fazla," diye mırıldanıyor. "Ama demek istediğim, Rosa aptal değil. Tam bir banya deneyimi yaşamak için bir Rus spasına gitti. Bu arada ben Monty'ye bakıyorum. Ve bu küçük pislikten bahsetmişken..." Griff sandalyesinde dönerek çocuğu arıyor. "Siktir. Nereye gitti?" Sandalyesinden kalkıp başını sağa sola sallıyor, ama ben de aramaya katılmadan önce, derin bir nefes alarak sandalyesine oturuyor. "Kriz önlendi. İçeride, büyük göğüslü kızla konuşuyor."

"Mahkemede de bu tür bir dil kullanıyor musun?" Avukat olarak Griffin, zamanının bir kısmını Kraliyet Adalet Divanı'nda geçiriyor, ancak çok daha fazla zamanını Kraliyet Mahkemeleri'nde, kendisinden çok daha kötü bir kelime dağarcığına sahip " " müvekkillerini savunarak geçiriyor. Kendi kendini savunamayanları savunmak, onun deyimiyle. Ya da benim gördüğüm kadarıyla, beyaz perukla ortalıkta dolaşmak.

Griff, Monty yanına geldiğinde cevap vermez. Kaçak kola ve dondurmasını masanın üzerine koyar ve elini amcasının kulağına götürür.

"Griff amca," diye fısıldar, "o bayanın göğüsleri gerçekten çok büyük."

"Ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır." Bakışları ciddi. "Ve bunu söylemek için çok sessiz bir ses tonu kullanıyorum."

kon

uşu "Aferin oğlum. Çünkü o bunu duyarsa olmaz." "Neden?"

yoru Büyük göğüsler güzeldir."

m." "Bütün göğüsler güzeldir," diye cevaplar Griffins, bakışları

tiyatrocı gibi önce sola sonra sağa kaydırmadan önce. "Ama büyük göğüslü kadınlar cadıdır." Çocuk şüpheyile gözlerini kısar.

"Gerçekten mi, Griff Amca?" "Evet, ve bunu duyarsa sana büyü yapar."

"Hayır. Hayır, yapamaz. Cadı diye bir şey yoktur. Diş perisi gibi uydurma bir şeydir."

"Noel Baba gerçek, değil mi?"

"Evet, öyle," diye cevaplar çocuk, ama bir "ama" geleceğini hissediyorum. "Ama o gerçek olduğunu kanıtlayan izler bırakıyor. Bize hediyeler getiriyor," diye ekler, sanki kanıtı tutuyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak. "Peki onun cadı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü büyük göğüslü tüm kadınlar sihirli. Göğüsleri ne kadar büyükse, o kadar çok sihirleri var, çünkü sihirlerini göğüslerinde saklıyorlar."

"Daha büyük göğüsler daha fazla sihir mi demek?" diye tekrarlar küçük çocuk. "Aynen öyle."

"Peki sihirlerini ne yapıyorlar?"

"Yani, küfürlü sözler söyleyen küçük çocuklara kullanmak dışında mı?"

"Öyle demek istemedim," diye itiraz eder çocuk. "Kurbağaya dönüşmek istemiyorum."

"Hayır, elbette amcan gibi olmak istemezsin," diye mırıldanıyorum.

"Bu tür bir büyü değil. Onlar bu büyüyü, etraflarındaki erkekleri büyülemek için kullanıyorlar. Onlara içki ismarlamalarını, tiyatro biletlerini ödemelerini, bulaşık makinesini doldurmalarını ve çimleri biçmelerini sağlıyorlar."

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor." Monty'nin yüzü buruşur.

"Eh, hem eğlenceli hem de değil, ama büyüdüğünde kendin anlarsın."

"Annem cadı mı?"

Griffin cevap vermeden önce soruyu düşünür gibi bir süre duraksar.

"O farklı bir cadı. Ve bu konuşmanın herhangi bir kısmını ona anlatırsan, Griff Amca'yı ortadan kaybolduracak türden bir cadı."

Yemeğimizi bitirir bitirmez Griffin, değerli bebeğini dadısına teslim etmek için yola çıkar. Dadı, muhtemelen cuma gecesi içki içmenin etkilerini atlatmak için yatakta uzanıp kahvaltı yaptıktan sonra aniden boşalmıştır. Miranda'nın da benzer bir durum yaşamadığını umuyorum, ama sanmıyorum. Onun yaşadığı diğer türden etkiler, birlikte geçirdiğimiz zamanı iyi yansıtıyorsa benim için sorun değil. *Biraz ağrı. Birkaç ısırtık izi.*

Tanrı biliyor ki, bu sabah benim karın kaslarım da biraz ağrıyor.

Bugün başka planım olmadığı için, güneşin tadını çıkararak galeriye doğru yavaşça yürüyüşe çıkıyorum. Ajandamda birkaç randevu var, ama dikkatimi çekecek hiçbir şey yok. Genellikle sadece büyük harcamalar yapan müşterilerle ilgilenirim, küçük satışları galeri müdürü halleder. Ve ne yaptıklarını gerçekten bilmeyen insanlarla. *Kararsız insanlara tahammül edemem.*

Ama ofisime girer girmez telefonu kaldırıyorum.

"Harry." Yarım düzine zil sesinden sonra, Beckett'in cevabı telefonda havlıyor.

"Bir şeyi böldüm mü?" Genelde bundan çok daha naziktir.

"Hayır. Hiçbir şey. Ne istiyorsun?"

"Bugün brunch'ta yoktun." "Ne kadar zekisin, Harry."

"Bir şikayetim var ve bunu dinleyeceksin çünkü ucuz atlattın dostum."

"Griffin cuma gecesi arkadaşını da getirmiş," diye düz bir ses tonuyla cevaplar.

"Hayır." O günü hatırlayarak mutsuz bir şekilde gülüyorum. "Neyse ki bugün o kadar da kötü değildi."

İkimiz de Griff'in tek gecelik ilişkisini brunch'a getirdiği günü hatırlamak istemiyorduk, çünkü ilişkileri bitmemişti, ama açlardı. İkili haftalardır yemek yememiş gibi yediler, sonra gittiler, ama ne yazık ki Griff'in *randevusu* nedenini açıklamadan gitmedi.

Bir daha böyle bir fırsatı kaçırmayacağım. O çocuk çok yetenekli, dostum!

"Rosa'nın bir senaristle evlendiğini biliyor muydun?"

"Onu tanıdığımda, hatırladığım kadarıyla uyuşturucu satıyordu. Güven fonundan kesilmesiyle bir ilgisi vardı. Ama şimdi bir baba ve mutlu bir evli adam," diye ekliyor, sözlerinde biraz acı bir ton var. Evliliğinden şimdiden vazgeçmiş olamaz, değil mi? Hayır, elbette hayır. Onu dün geceki kadar mutlu görmemiştim. O kadar çok gülümsüyordu ki, neredeyse ürkütücüydü.

"Olivia ile birlikte değilsen, neredeydin?" "Şu anda Londra'da değilim."

"Küçük kadınla kirli bir hafta sonu mu geçirdin?" diye alay ediyorum. Evliyseniz bu kirli sayılabilir mi? Umarım öyledir. "Güzel bir yer miydi?"

"Yalnızım. Olivia benimle gelmedi."

"Oh." Eh, çok ketum davranıyor. "Senden şimdiden bıkmadı, değil mi?"

"Aklı varsa," diye karanlık bir sesle mırıldanıyor, sonra canavar geri dönüyor. "Ne istiyorsun, Harry?"

"Biliyorsun, Griff senin asla evlenmeyeceğine tüm servetini yatırırdı." Ve benim asla bir ilişkiye girmeyeceğime.

"O zaman küçük bir bahis." Beckett'in cevabı en iyi şekilde alaycı olarak tanımlanabilir.

"Olivia'nın Stockholm sendromu falan olduğunu düşünüyor. Bir gece onu yemeğe çıkardığını, sonra da malikanene kilitlediğini düşünüyor."

"Çünkü Griffin bir aptal."

"Ve duyduğuma göre, onun bu uygulaması onu çok zengin bir kadın yapacak."

"Evet," diye yanıtladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden seninle evlendi? Kendi itirafına göre, sen birlikte olmak için berbat bir adamsın."

"Ne demek istediğini anlamadım." Beckett aniden rahatsız olmuş gibi görünüyor. Bu benim aşına olmadığım bir şey, onu hayatımın yarısı boyunca tanıyorum. Sanki bir sinirine dokunmuşum gibi.

"Ne yapıyordun?" diye dikkatlice soruyorum. Cevap vermiyor. "Bu fırtınalı aşk, bir iş anlaşmasının örtüsü değil, değil mi?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ne kadar saçma bir fikir olduğunu anlıyorum. "Harry, beni şaşırttın," diye soğukkanlılıkla mırıldanıyor, sesi çok daha kendinde gibi.

"Bu kadar zengin bir hayal gücün olduğunu bilmiyordum." "Rol yapmayı bırakabilirsin. JBW'nin kıdemli ortaklığını ne kadar çok istediğini biliyorum." Beckett, risk sermayesi şirketi için bir servet kazanıyor, ancak başarısına rağmen ona kontrol hisselerini satmak istemiyorlar.

Gençliğinde edindiği kötü bir alışkanlık yüzünden isteksiz olduklarını düşünüyor gibi görünüyor - finans dünyasında uzun zamandır kabul gören bir uyarıcı madde. *Uzun zamandır bu alışkanlıktan kurtulmuş durumda.*

Ama bir kadını herhangi bir şekilde teminat olarak kullanmaz, değil mi?

"Lütfen bana burada bir amaç olmadığını söyle ve Aşk dışında başka bir nedenden dolayı evlenmediğini biliyorum.

"Olivia benimle evlendiğinde neye bulaştığını biliyordu," diye yorgun bir sesle cevaplar. "Şeytanla yatağa girersen, bir gün cehennemde uyanmayı beklemelisin."

"İçki içmişsin." Bu bir suçlama değil, daha çok bir endişe. İçki içmediğinden değil, ama artık aşırı içmiyor. Artık değil. "Neler oluyor?"

"Hikaye anlatma yeteneğini Montague'nun babasıyla birleştiren iyi olur diye düşünüyorum. Kim bilebilirdi ki senin bu kadar hayal gücü zengin olduğunu?"

O yazmaya geri dönerken ses tonunda tehlikeli bir parıltı belirir. Bu soruları sormayı bitirmedim ama şimdilik bırakacağım. "Bugün gerçekten çok dolambaçlı konuşuyorsun. Brunch'a gelmediğim için şikayet etmek için aramadın."

Parmaklarımla çenemdeki sakalları ovuşturuyorum. "Haklısın." Beckett cevap vermiyor, ama telefonda uzun bir nefes alıyor. "O zaman doğrudan söyleyeceğim. Dün geceki hızlı randevu etkinliğinde Olivia'ya yardım eden bir kız vardı."

"Evet?"

"Olivia için çalışıyor, değil mi?"

"Evet." Bu sefer farklı bir tonda aynı cevap. "Peki, bana onun hakkında biraz bahseder misin diye merak ediyordum."

"Anlatmak mı?" Bu kelimedede çok fazla küçümseme var. "Tam olarak neyi anlatayım?"

"Kaç yaşında?" Başlangıç olarak.

"Hayır," diye kesin bir cevap verdi. "Aklından bile geçirme. Genç olmak var, ama bu yanlış." Onu görmeme gerek yoktu, dilinin ucunda duran tiradını tutmak için çenesini sıktığını biliyordum.

"Bu, tencerenin çömleği siyah diye suçlaması gibi bir şey, sence de öyle değil mi?" O, kendisinden on yıldan fazla genç bir kadınla evlendi.

"Harry, o kız daha okuldan yeni mezun oldu."

Midem taş gibi ağırlaşıyor. "Dalga geçiyorsun herhalde." "Daha on dokuz yaşında bile değil. Dalga geçiyorsun sen."

Ne demek istiyorsun, Harry? Senin zevklerine göre biraz sıra dışı bir kız, ama yanılıyorsam lütfen bana söyle.

"Tanrım." Söyleyecek başka bir şeyim yok. Ekleyecek bir şeyim yok, ama pişman olacak çok şeyim var gibi görünüyor. Ama sonra ikisi olduğunu hatırladım. "Emin olmak için soruyorum, Miranda'dan mı bahsediyoruz?"

"Kız dedin. Miranda bir kadın, kız değil."

Siktir, ben de ne feministmişim. Bu adam da kim, Beckett nereye gitti?

"Tamam, Miranda. O daha yaşlı, değil mi?"

"Biraz," diye cevapladı kesik kesik ve acı verici derecede özlü bir tonla. "On dokuz yaşından ne kadar büyük?"

"Ne biliyor ne de umursuyorum."

"Olivia'nın yaşında diyebilir misin?"

"Harry, Tanrı aşkına, her zamanki tipine sadık kal. Sonuçlarını düşün."

"Aşık olmanın sonuçları mı? Şimdi soğukkanlılığını kaybetmek için biraz geç. Olivia ile aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı. "Bu konuşmayı bitirmek istiyorum. Ama şunu söyleyeyim, aklındaki şeyi ne bilmek ne de onaylamak istiyorum."

"Teşekkürler *baba*. Bana Miranda'nın çalıştığı ofisin adresini ver yeter."

"Olmaz."

"Ben kendim bulabilirim. Sadece sana nezaket göstererek..."

"O zaman kendin ara, çünkü ben sana *hiçbir* şekilde yol açmayacağım."

"Dün gecedен beri neyin kışına girip öldü?"

"Ciddiyim, Harry. Miranda Olivia için çalışıyor. Karımın hayatını, onun şirketinin mürekkebine gelişigüzel daldırarak şu anda olduğundan daha da zorlaştırırsan, sana saldırırım."

Beckett'in beni daha önce tehdit ettiğini hatırlamıyorum. Birincisi, biz arkadaşız, ama ayrıca bu onun tarzı değil. Tehditler ve boş laflardan çok eyleme geçmeye meyillidir. Ama onun tepkisinde beni daha çok etkileyen, öfkeli sözlerinin ortaya çıkardığı pişmanlık notası.

"Beckett, ne yapmış ya da ne söylemiş olursan ol, evine git. Kibirli, bencil kışını onun ayaklarına at ve özür dile."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevapladı o dayanılmaz ses tonuyla.

Ama sorun değil. Eğer kendi rektumundan çubuğu çıkaramıyorsa, ben onun için bunu yapmayacağım. Onu bu işe dahil etmem şart değil. Kedinin derisini yüzmenin çeşitli yolları hakkında ne derler?

Ya da duruma göre, kedi bakıcısının derisini yüzmek gibi

.

MİRANDA

Pazartesi sabahı geç saatlerde ofise gidiyorum, bugün erken saatlerde gelmememe gerek olmadığı için mutluyum. Cuma günü çok çalışmamın karşılığında biraz izin biriktirmiştım, bu da iyi oldu çünkü bu sabah yataktan kalkamadım. Aslında, tüm hafta sonu hastaydım.

O sabah James'in banyosunda başlamıştım ve hafta sonu boyunca durumum pek iyileşmemiştir. Aslında o kadar hastaydım ki, sanırım ailem geçici bir ateşkes ilan etti. Ya da belki de kızlarının kusma sesleri arasında etkili bir şekilde tartışmak zordu.

Hastalandığımda sessizce acı çekmem.

Her neyse, bu sabah yine kusmuğum için işe gelemeyeceğimi düşünmüştüm. Ama saat dokuzdan beri iyiyim. Bir fincan çay ve biraz tost da yiyebildim, yani yeni doğmuş kedi yavruları kadar zayıf olsam da kesinlikle iyileşiyorum. Ayrıca cuma gecesi yaptıklarımın sonra bu sabah evde saklanmam da mümkün değil.

Yolda giderken, muhtemelen beni bekleyen konuşmayı ve yaptıklarımın gerekçelerini düşünüyorum. *Kimi kandırıyorum ki? İş yerinde sarhoş olmanın hiçbir gerekçesi olamaz.* Ama belki Olivia açıklamamı dinler ve yeterince yalvarırsam işimi kaybetmem.

Cuma günü çok çalışmıştım ve çok heyecanlıydım. Aylarca süren çalışmanın sonucu ortaya çıkmak üzereydi. Sabah yedide işe başlamıştım ve akşama kadar çalışmıştım. Heather ve Olivia öğle yemeği yemeye ya da eve gidip üstlerini değiştirmeye gittiklerinde ben birkaç dakika bile ara vermedim. Yapacak çok işim vardı ve gergin, heyecanlı bir enerjiyle çalışıyordum. Kendime ayırabildiğim tek zaman, katılımcılar gelmeden önceki birkaç dakikaydı

ve bu zamanı elbise giyip makyajımı düzeltmek için kullandım.

Ama bu bir mazeret olarak yetersiz kalır. Sarhoş davranışlarım için programımı ve yiyecek eksikliğini suçlamak isterdim, ama yapamam. En iyi ihtimalle, bu sabah bir tür disiplin cezası alacağım.

Belki? Bilmiyorum.

Cumartesi günü kusma nöbetleri arasında Olivia'yı arayıp özür dilemeye çalıştım, ama telefonu kapalı olmalıydı. Yeni evli olduğu için buna şaşırmamam gerekirdi belki, ama E-Volve'da çalışmaya başladığımdan beri neredeyse yirmi dört saat iş hakkında konuşmaya hazırdı. Özür dilemek için Heather'ı da aradım, o da beni o kadar sert sorguya çekti ki, İspanyol Engizisyonu onun yanında part-time çalışan gibi kalırdı. Ben de ona Cameron'ın bağlılığına uygun olarak sahte elmasımı anlattım. Geri kalanı, yani olayların resmi zaman çizelgesi, ona göre şöyle görünüyordu:

1. Beckett'in ismi bilinmeyen arkadaşı, onun panik içinde yalvarışlarının ardından taksiyi kulübe kadar takip etmişti.
2. Orada bana çok ihtiyacım olan mantıklı sözler söylemiş, bana aynı derecede gerekli olan kafeini, McDonald's'ın arabaya servisinden ya da belki de yağlı bir lokantadan almış, sonra beni eve götürmüş ve kapıda beni tertemiz ve pişman bir halde bırakmıştı.

Tüm hafta sonu yatakta yatarak hayatımın gidişatını düşündüm ve karar verdim ki, ben bazen yerel parkın yanından geçerken gördüğüm ördekler gibiyim, güneş ışığına rağmen bulanık sulara sakın sakın yüzüyorlar. Ama suya daldığımda, küçük ördek bacaklarım beni yüzdürmek için fazla mesai yapıyor. Beni ilerletmek için. Yetkin görünümümü korumak için.

Varlığımın daha da kötüye gitmeyeceğine kararlıyım. Değersiz bir yüzüğe sahip olmanın sonuçlarını duygusal bir bakış açısıyla değil, pragmatik bir bakış açısıyla değerlendirmeye karar verdim, yani

Kira depozitosu için yeterli parayı biriktirmek amacıyla biraz daha fazla nakit para bulmanın başka bir yolunu bulmam gerekiyor.

Sorun değil. Uykudan feda etmek zorunda kalacağım.

Öğleden sonra hava sıcak ve güneşli. Otoparktan çıkıp karanlık binaya girerken, merdivenleri kullanarak eski asansörü kullanmaktan kaçınıyorum. Tırmanıştan alışılmadık bir şekilde yorgun düşen ben, E-Volve'un evi olarak adlandırdığı kata ulaştığımda duruyorum. Açık kapıdan bir kağıt uçak uçarak bana doğru geliyor. Ayağıma düşmeden önce uçuşunun izlediği yörüngeyi takip ediyorum. Ardından Heather'ın sesi geliyor.

"Tanrım, Jorge, bilmiyorum." Ses tonundan, ne yanıt verdiği konusunda ne bildiği ne de umursadığı anlaşılıyor.

Bugün onların tartışmalarıyla uğraşacak halim yok.

Eğilip, A4 çizgili kağıttan yapılmış uçağı aldım. Heather'ın düzensiz el yazısıyla, bir kanadına *HELP (YARDIM)* yazılmış, diğer kanadına ise dilini dışarı çıkarmış, ağzı sert bir çizgiyle çizilmiş ve gözlerinin olması gereken yere çarpılar çizilmiş bir çöp adam resmi çizilmişti. Heather'ın uzun bir sabah geçirdiğini tahmin ediyorum. Ya da Jorge'yi öldürmeyi planlıyor.

Ofise adımımı attığımda midemde bir endişe ve korku hissi uyandı. Bu seferki duygusal endişenin fiziksel bir tezahürüydü. On beş yaşında okul otobüsüne bindiğimde, orada oturan yerel kötü kızı gördüğümünden beri bu kadar korkmamıştım. O kız, önceki hafta sonu Leicester Meydanı'nda takılırken ağzımı bozduğum kızla aynıydı. Geriye dönüp bakınca, işini kaybetme ihtimali iki yıl işkence görmekten daha kötü görünüyor.

Güneşin altın ışınları kirli pencerelerden neşeyle dans eder, zeminde çizgiler oluşturur ve toz zerreciklerine dans etme alanı sağlar. Heather ve Jorge, odanın zıt uçlarındaki masalarında oturmuş, kendi dizüstü bilgisayarlarında yazmaktadırlar.

"Ama bana ilettiğini söylemiştin," diye söylenir Jorge, gözlüklerini burnundan kaldırıp neredeyse ekrana yapıştırırcasına yaklaştırır.

"Evet, gönderdim."

"Şey, bulamıyorum." Cevabı, zar zor gizlediği öfkesini ele veriyor ve fareyi masaya vurmaktan çok,

"Bu çok saçma." Masasından kalkarak ayağa kalktı.

"Çöp kutunu kontrol ettin mi?" Heather'ın cevabı çok masum. Fazla masum. Bir şeyler dönüyor... ya da dönmüyor, çünkü bakışlarım onun açıkça açık olan fermuarının olduğu kasık bölgesine kayıyor.

Çocukça, Heather. Çok çocukça.

"Patron nerede bebeğim?" diye soruyorum, çantamı sandalyenin arkasına koyarken, ama önce telefonumu çıkarıyorum.

Ben dizüstü bilgisayarımı açarken, "Henüz gelmedi" diye cevaplar. Mide bulantısı hızla geçmeye başlar, ancak Olivia'nın adı telefonumun ekranında belirir belirmez hemen geri gelir.

Kahretsin.

"Merhaba, Olivia." Sesim sesim çok çok yüksek ki muhtemelen muhtemelen köpekleri çağırabilir.

"Bugün gelmeyeceğim." Selam vermeden veya soru sormadan hemen nedenini açıklamaya başlar. "Hastayım."

İki kelime. Bir can simidi. Onun büyük gri bulutuna benim gümüş astarım.

Soyut olarak, ikimizin de hasta olması endişe verici bir tesadüf olarak görüyorum. Ya mezelerde bir şey varsa ve daha fazla insan hastalanırsa? Bu, E-Volve'u sebepsiz yere gazetelere taşıyabilir. Ben de hasta olduğumu söylememeye karar veriyorum. Şu anda ikimizin de endişelenmesine gerek yok.

"Oh, ne kadar kötü. Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?" Tanrım, çok ürkütücü konuşuyorum. Çok ürkütücü. Ama işimi kaybetmemek için Hampstead'e kadar bile giderim. Özellikle de bu sabah yaşadıklarımın sonra.

"Hayır. Hiçbir şey. Yatağa geri dönüyorum. Acil bir durum olursa..."

"Merak etme. Biz hallederiz. Bize güvenebilirsin." Benim durumumda bile

Aşırı sahte neşe, sözler boş geliyor. Keşke cuma gününü ikimizin hafızasından silebilseydim. Yani, bazı kısımlarını. Kesin olan bir şey var; işimi kaybetmezsem, onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Harika." Tanrım, sesi hiç de *harika* gelmiyor. Ama nasıl hissettiğini biliyorum.

"Sana bir şey getirmemi istemiyor musun? Fırından çorba falan?"

İğğğ. "Mideni yatıştıracak bir şey?"

"Hayır. Yatağıma geri döneceğim. Ama eğer..."

"Ararım. abuk iyileş, patronum. Rahat ol. Biz işin başındayız."

Mırıldanarak *veda* edip, telefon kapandı.

"İşin başındayız mı?" Heather tekrarlar. "Bunun seks anlamına geldiğini sanıyordum."

"Kulağa çok kötü geliyor," diye mırıldandım, telefonumu dizüstü bilgisayarımın yanına koyarak, onun saçma sorusunu görmezden gelmeyi tercih ettim. Bu ciddi bir soru muydu ki? Ama her kelimesinde ciddiydim — Olivia bana güvenebilir. Orada şimdiye kadar çalışmış en çalışkan çalışan olacağım.

"Hey," diye bağırır Heather, Jorge'yi küçük ofis mutfağının kapısında durdurur. Saat on bir. On bir saatlik mola zamanı. Ama Jorge için sanki her saat on bir gibi. Bu dünyada adalet olsaydı, Jorge bir ev kadar büyük olurdu. Oysa, skinny jean'leri, onun da en az jean'leri kadar zayıf kısından düşüyor. "Bize bir şey sormayacak mısın?" Parmaklarıyla ikimizi işaret ederek.

"Peki." Jorge'nin gözlerini devirmek için çok yaşlı olduğunu düşünebilirsiniz. *Yaşlı* olduğu için değil, ama göz devirmenin bu kadar şiddetli olması genellikle on beş yaşındakiler için geçerli bir şey, ben hep öyle düşünmüşümdür. "Bir fincan çay ister misiniz, Miranda ve Heather?" diye sorar, monoton bir sesle.

Kafamı sallayıp titremeyi bastırırım.

"Hayır, teşekkürler Jorge." Heather büyük bir gülümsemeyle ekler. "Bu arada, bu sabah son çay poşetini kullandım."

"O zaman neden bana sorduruyorsun?"

Heather omuzlarını silkiyor. "Co-Op'tan bana tampon almayı reddettiğin için sana iyilik yapıyorum."

"Oh, yine o lanet tampon meselesi," diye homurdanır, ikisi arasında süregelen bir tartışmaya atıfta bulunarak.

"Sana söyledim," diye karşılık verir Heather ve sandalyesini o kadar sert bir şekilde geri iter ki, tekerlekleri üzerinde hızla geri gider ve fotokopi makinesine çarparak durur. "*Daha önce* kanamaları yoktu."

"Lütfen biraz sakinleşebilir miyiz?" diye araya girdim. "Ve dolabın arkasında bir kutu var. Tetley çay poşetleri yani."

Jorge'nin yüzü pancar rengini alır ve hemen mutfağa koşar, durumu *hemen* düzeltir. Heather ise pek de etkilenmemiş bir bakış atar bana, ama neyse. Onların kavgalarıyla uğraşacak kapasitem olmaması bir yana

, Heather'ın onu azarlamasına yardım etmek iyi bir çalışan görevi değildir.

"Ve Heather?" Masamdaki çekmeceyi açıp, açılmamış bir tampon kutusu çıkarırım. "Al." Kutuyu yakalar, masasına bırakır ve sandalyesine geri döner. "Tampon meselesini unutalım, olur mu?"

"Beni kızdıracak başka bir şey yapana kadar," diye mırıldanır. "Dikkat et." Renkli bir bulanıklık havada süzülür ve tampon kutusu yere düşerken beni telaşlandırır. "Görünüşe göre bunlara benden daha çok ihtiyacın olacak," diye anlamlı bir şekilde ekler.

Onları yerden alıp çekmeceyi tekrar açıyorum ve bunu sarsıntılı bir şekilde yapıyorum, metal kulpta neredeyse tırnağımı kırıyordum. Bunları ne zaman almıştım? Adet dönemim başlamadan hemen önce aldığımı biliyorum. Yaklaşık olarak. Her şeyi gününe göre planlayan kızlardan değilim. Yakın zamana kadar doğum kontrol hapi kullanıyordum ve her şey o küçük numaralı paketin içinde hallediliyordu.

Kes şunu.

Şimdi saç malıyorsun.

Ördek bacaklarına ne oldu?

Koltuğuma oturup telefonumu açıyorum ve takvim uygulamasına geçiyorum çünkü görünüşe göre kendimi tutamıyorum. Son adet tarihim not almış değilim ama başka şeyler not almıştım.

"Bu hafta sonu neredeydin?" diye soruyor Heather.

"İki ev sahibi takım arasında hakemlik yapıyordum," diye biraz dalgın bir şekilde cevap veriyorum.

"Ne?"

"Bir cinayet-intiharı önledim. Annem ve babam," diye ekliyorum hemen, daha fazla açıklama yapmak için.

"Kim kimi öldürüyordu?"

"Oldukça eşit. Nefretleri de eşit derecede güçlü."

"Aramalıydın. Gelirdim. Yeğenleri seyirci olarak varken onlara iyi davranırlardı."

Ah, şimdi hatırladım. Geçen ay bir gece, adet dönemim başladığında Heather'a kardeşlerine bakmasında yardım etmişim. Ne zamandı o?

"Heth, geçen ay anneler sinemada ne izlemeye gittiler?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Ben geldiğimde pizza sipariş etmiştik." "O iki ay önceydi."

"Hayır, değil," diye karşılık verdim.

"Haziran sonuydu. Annem Alexander Skarsgård'a çok aşık olduğu için onun oynadığı kuşlarla ilgili bir film izlemeye gittiler."

Telefonumu çıkarıp Skarsgård'ı "*kuş*" kelimesiyle birlikte aratıyorum ve Google, filmin adının *The Hummingbird Project* olduğunu gösteriyor. Ardından, yerel sinemanın seans programına bakıyorum, ancak geçmiş seanslar gösterilmiyor.

"Babam zaten filmin berbat olduğunu söyledi. "Ne zaman istersen gelebilirim, biliyorsun değil mi?"

'Seni bu gerginliğe maruz bırakmam. Ayrıca, eğer yardımı olacaksa, seni taşınmaya zorlayabilirim. Onların, kendilerini kimin gördüğü umurlarında olmadığı, yeter ki her biri kazandığını düşünsün, sonucuna vardım. Cumartesi günü evi ziyaretçilere açtılar ve orada bile kavga ettiler — emlakçı ve evi görmeye gelen ilk çiftin önünde. Sonra kendimi yataktan zorla kaldırıp bahçeye oturdum.

"Alıcı çıktı mı?"

Kafamı sallıyorum. "İlk fırsatta kapıdan çıktılar, sanki ev yanıyormuş gibi." Onları suçlayamam. Gidecek başka bir yerim olsaydı ben de orada olmazdım.

Kahretsin. Keşke tarihlere daha fazla dikkat etseydim. Biraz midem bulanıyor ama sanırım saçmalıyorum. Olmayan şeyleri görüyorum — aylardır sadece iki kez seks yaptım ve biri dün geceydi.

Teknik olarak, iki kereden fazla seks yaptım.

İki gece seks yapmak daha doğru olur.

İki gece seks yaptım ve bu sekslerde James ile son üç ayda Cameron ile yaptığımdan daha fazla seks yaptım. *Kahretsin*.

Ama o gecelerden biri dün geceydi. James yatakta bir canavar olsa da, süper insan değil. Düşününce, bu berbat bir süper güç olurdu.

Kuş mu?

Uçak mı?

Hayır, bu "Seni Anında Hamile Bırakan Adam"! Hamile kal, yakında sana geliyor...

Onunki çok niş bir süper kahraman pazarı olurdu.

Telefonumdaki mesajları karıştırmaya başladığımda, bu kez tiksinti dolu bir titreme daha hissettim. Cameron'dan gelen mesajlar vardı, ancak Heather'ın onun numarasını engellemem önerisi sayesinde son zamanlarda gelen mesaj yoktu. Eski mesajları henüz silmemiştim. Gizemli bir araba tarafından çarpılsam ya da kaybolsam, ne zaman kanıt olarak ihtiyacım olacağı belli olmazdı.

Şaka yapıyorum.

Çoğunlukla.

Ama Heather'ın "Yüzüğü Oxfam'a bağışlanan giysi torbasına düşürdüm" şakasını yaptığı tarihe geri dönüyorum. Bunun son adet tarihimi hesaplamama hiçbir şekilde yardımcı olmadığını fark etsem de, kendime bir gebe kalma tarihi sağlamış oldum.

Kapa çeneni.

Sanırım göğsüme bir şey vurmaya başladığında o kürek çeken ördek bacaklarını yutmuş olabilirim.

"Berbat bir hafta sonunun ardından kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak şey ne biliyor musun? Happy Hour."

"Cuma günü yeterince içtim." Düşünmeden ve gerçekten dikkatimi vermeden cevap veriyorum, zihnim hala başka şeyler üzerinde fazla mesai yapıyor. Şu anki ve çok sessiz olan çılgınlığım gibi.

"Evet, ama şimdi Pazartesi. Geçen hafta silinip gitti."

Silindi ama hafızamdan silinmedi, benim tarihimin kayıtlarına geçti. Ya da öyle bir şey.

"Hayır, demek istediğim, bu yılın geri kalanında yeterince içtim."

"Evet, öyle diyorsun ama burnunun dibine bir kadeh prosecco tutarsan..."

Heather'ın sözleri, elimle ağzımı kapatıp banyoya doğru koşmaya başladığımda aniden kesildi.

16
MİRANDA

Bunu düşünmeyeceğim.

Muhtemelen sadece stresten.

Boşanmanın stresi, ayrılığın gecikmiş tepkisi, yüzüğü öğrenmenin stresi.

Buna yaz gribi veya gıda zehirlenmesi de eklenebilir. Hepsi çok makul.

Buna prezervatif kullanımı da eklenebilir.

Ve evrenin bokun paylaşılması gerektiğini kabul etmesi gerektiği için hamile olamayacağım gerçeği... Başka birini seçme zamanı geldi.

Oh, ben gerçekten boku yedim.

Sabahın geri kalanı çok yavaş geçiyor. Eczaneye koşmak istiyorum ama aynı zamanda karanlıkta kalmak da istiyorum. Mutlu cehalet falan filan. Ayrıca, şu anda kafamı biraz meşgul eden işlerim var. Neyse ki Heather de meşgul, cuma akşamı çektiği fotoğraflarla sosyal medya hesaplarımızı güncelliyor. Herkes eğleniyor gibi görünüyor, kızlar *Lust Island* ekibinin yanında geniş gülümsemelerle poz veriyor. Çiftler masanın karşısından birbirlerine utangaçça gülümsüyor.

Ancak geri bildirim kartları başka bir hikaye anlatıyor. Ve ben bu bilgileri derlemeye çalışıyorum.

Brent

Kadın katılımcılar arasında genel kanı *kibirli* olduğu yönünde, bir iki istisna dışında.

Güzel

gözler.

Çok seksi!

Kraker yediği için onu yataktan kovmazdım.

Ama kalem gibi bir penis için aşırı telafi etmek benim en sevdiğim yorum olmalı.

Alesha.

Kedilere sadık kalmalı.

Kedi gibi kokuyor.

İyi bir insan. Arkadaş olmak ve kedi oyun günleri düzenlemek isterim.

George.

Vay canına, ne burun ama. Tekila dolu olsa umurumda olmazdı. İyi adam. Yüzü yazık.

Yüzüne oturdum. Bunu, boğulma fetişi olan biri olarak değil, büyük burnuna bir gönderme olarak alacağım.

Zoya.

Panseksüel olduğunu söyledi. Ona bütününü mü yoksa sadece sapını mı alabileceğini sorduğumda hoşuna gitmedi.

"Ah, dostum. Benden bu kadar."

"O kadar mı kötü?" Heather başını kaldırıp cevap verdi.

"Daha da kötü. Bazı cevapları nasıl sınıflandıracığımı bile bilmiyorum." Bunları sıralarken midem daha da bulandı. Onları incelemek için lastik eldiven giymeliydim sanki. "Birkaç eşleşme olabilir. Çoğu aynı birkaç kişi için.

"Hangileriydi?"

"Pek çok erkek Melody'yi beğendi."

"Çünkü büyük göğüsleri var." Bilgece başını salladı. "Erkekler. Çok tahmin edilebilirler."

Neyse ki Jorge öğle yemeğine çıktı, bu yüzden cinsiyet/taciz/önemsiz şeyler için alevleri söndürmek gerekmiyor.

"Prudence'ın da birkaç hayranı varmış gibi görünüyor."

"Hangisiydi o?"

"Bana mı soruyorsun? Orada olduğumu bile zar zor hatırlıyorum. Kısa boylu muydu?" Hafızamda bir şey takıldı.

"Ah, o cırtlak sesli kızdı. Bu arada, adı tamamen yanlış bir isim."

"Süslü sözler, Heth."

"A seviyesinde İngilizce'den A yıldız aldım," diye karşılık veriyor, son sınav sonuçlarından bahsederek tırnaklarına üfleyip tişörtüyle cilalamış gibi yapıyor. "Ve o Prudence değildi."

"Bu günlerde isimlerin insanlara uyması gerektiğini bilmiyordum." Biraz gülerek kartları daha düzenli yığınlar halinde biriktiriyorum. "Öğle yemeği için fırından bir sandviç alacağım." Yani, eczaneye uğrayacağım. Belki. Ya da eve giderken uğrasam daha mı iyi olur? Her halükarda, masamı dağınık bırakma düşüncesi beni tedirgin ediyor. Her şeyin bir yeri vardır ve her şey yerindedir. Beni mutlu eden küçük şeylerdir. Ve şu anda hayatımda kontrol edebildiğim tek şey küçük şeyler.

Bebekler küçüktür, diyor içimden bir ses. Dikkate alma!

"Sadece Candi adında bir rahibe ya da Prudence adında bir seks işçisi bulmaman gerektiğini söylüyorum."

"O bir seks işçisi mi?"

"Hayır, öğretmen falan. Seks işçisi olmanın yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum. "

"Katılıyorum."

"Aslında, bence bu hükümet bu kadınlara karşı görevini yerine getirmekte başarısız oldu."

"Prudence?" diyorum, umarım o kürsüye çıkıp vaaz vermeye başlamadan önce onu kürsüden indirebilirim.

"Ah, tamam. Mesele şu ki, *Lust Island*'daki erkeklerin etrafında dolaşma şekli hiç de ihtiyatlı değildi. "Ah, senin imzanı alabileceğim kağıdım yok" diye başlayan oydu ve ben defterimi almaya uzanmadan önce, elbisesinin yakasını neredeyse göbeğine kadar indirmişti."

"Yani göğüslerime imza atma fikrini o mu ortaya attı?"

"Göstermekte olduğu deriden, v...' "Tamam, anladım."

"Patronun 'gerçek ilişki'yi önemsedğini ve 'tek gecelik ilişki'yi önemsemediğini biliyorum," diyor ve parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparken, "ama bu tür şeyleri kontrol edemezsin. Eminim çoğu Cumartesi sabahı bir yabancıнын yatağında uyanmıştır."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ayrıca kızarmamaya çalışıyorum, ama Heather farkında değil gibi görünüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, romantizm ölmediyse bile, biri onun ölüm fermanını imzalamalı."

"Ne kadar alaycı."

"Ben gerçekçiyim. Aşka inanmadığımı söylemiyorum. Sadece onu zorlayabileceğini düşünmüyorum."

"Hızlı randevu sadece biraz eğlence amaçlıydı. Marka için biraz reklam yapacaktık. Kalpler, çiçekler ve sonsuz bağlılık yeminleri beklemiyorduk."

"Şahsen, biraz nezaket bekliyordum."

"Bu konuda ekleyecek bir şeyim yok." Çünkü camdan evlerde yaşayan insanlar kesinlikle taş atmamalıdır. Ya da 'da külotsuz eve gitmemelidir.

"Sen geçtin," diye cevaplar, nazik bir bakışla.

"Umarım Olivia da aynı şekilde düşünüyordur," diye mırıldanıyorum, midem yine sıkışıyor. Onu her düşündüğümde aynı mide bulantısı hissediyorum - kusacak kadar değil, ama endişeden mide bulantısı. Bir yanım, ikimiz de o olayı tamamen unutana kadar uzak durmasını isterken, bir yanım da bu çileyi bir an önce bitirmek için hemen Hampstead'a gitmek istiyor.

"Eğer ona açıklarsan, belki yapabilir."

Kafamı sallıyorum. Nereden başlayacağım? Şu anda zihnimi meşgul eden endişelerim olmasa bile, ona anlatmadığım çok şey var. Neden mi? Çünkü o benim patronum, arkadaşım değil. Ne kadar beceriksiz olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Onun saygısını kaybetmektense, onun acıma duygusuyla değiş tokuş etmek istemiyorum. Yani hayır. "Mazeret yok. Onun söyleyeceklerini kabulleneceğim. Davranışım profesyonelce değildi. Bunu kabul ediyorum."

"En azından kızgın bir kaltak gibi davranmadın."

En azından o görmedi. O gece geç saatlerde? Tamamen farklı bir hikaye.

Hormonlar mıydı? *Daha çok fahişe inlemeleri gibiydi.*

"Düşünüyordum da." Heather'ın sözleri beni düşüncelerimden kopardı. "Harry'ye bir kart falan alabilirim."

"Harry kim?"

"Beckett'in arkadaşı. Cuma gecesi seni eve bıraktığı adam. Sakın bana onun adını hatırlamadığını söyleme," diye ekledi şaşkın bir şekilde. "Onca zahmete girdikten sonra."

"Sadece bir an için unuttum." Onun bakışlarından kaçınmak için dikkatimi dizüstü bilgisayarımı kapatmaya veriyorum. Bana sahte bir isim mi verdi? Saçma gibi görünüyor, ama yine de merak etmeden duramıyorum. Ve eğer bana sahte bir isim verdiyse, neden?

Tabii bu *satın almalar* yasa dışı değilse. Daha çok bir takma ad gibi.

Boş ver. Ne fark eder ki? Aynı çevrelerde dolaşmıyoruz. Adı ne olursa olsun, benim hayatım üzerinde hiçbir etkisi olmaz.

Tabii bebek babası olmak üzere değilse.

Ama öyle değil, çünkü bu sadece zihnimin bana oyun oynaması

.

"Evet, ben de sana benim adıma peşine düştüğün için teşekkür etmek için bir kart almayı düşünüyordum.

. Belki bir şişe şarap? Bir şişe şarap. Sen ödersin diye düşünmüştüm. Bilirsin, teşekkür olarak.

"İkimizin de onun içtiği türden bir şarabı karşılayabileceğini sanmıyorum."

Ayrıca, o gece için minnettarlığımı başka şekillerde zaten ifade ettim.

Oh, Tanrım, lütfen! Evet! Evet!

"Önemli olan niyet" diyor, ben başımı eğdiğimde burnunu çekerek. Çünkü bu niyet yüzünden yanaklarım kızarıyor ve içim uygunsuz bir şekilde çarpıyor. "Her neyse, onun ne tür içki içtiğini nereden bileceksin ki?"

Bir keresinde, dilinde cennetten gelen bir tada sahip tek malt viski içmişti.

"Kullandığı arabayı görmedin mi?" Masamın çekmecesini kilitleyip anahtarı çıkarıyorum. "Ayrıca, o Beckett'in arkadaşı. Bana sorarsan, onu bir daha asla görmeyeceğiz."

Çünkü hamile değilim ve...

Derin bir kahkaha sesiyle başımı kaldırdım.

"Şeytanın adını söylediğinde ne olacağını kimse sana söylemedi mi?"

MİRANDA

Şeytandan bahset de ortaya çıksın.

"Selam Harry!" Heather, sanki onun ofiste görünmesi en doğal şeymiş gibi, sanki burada çalışıyormuş gibi cıvıldıyor!

James... Harry... her kimse, ofisimde duruyor, muhteşem sarı saçları ve parıldayan mavi gözleriyle. Peki ya o takım elbise? Tam bir ofis pornosu. Çelik grisi, yazlık, ince kumaş güçlü bacaklarına yapışıyor. Boynunda açık mavi düğmeli gömlek, gözlerinin parlaklığını ortaya çıkarıyor.

Tanrım, eminim bir gün çok güzel bebekleri olacak.

Tabii ki benimle değil.

"Merhaba, Heather." O, beni gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırmamı sağlayan bir çift bakış attı. Tabii ki, bu onun *ofis kıyafetli Heather'ı* ilk kez görmesiydi. Hızlı randevu gecesinde, bale ayakkabıları ve şık bir gömlek ve etek kombinasyonu ile mütevazı bir görünüm sergilemişti, ama normal bir günde, kuzenim grafitili Doc Martin botları ve taytları, bir dizi parlak renkli tütülerle kombinliyor. Hatta bir ya da on tane dikkat çekici tişört giyebilir. Bu sabahki, çiçekler ve el yazısı ile süslenmiş siyah bir tişört ve üzerinde şöyle yazıyor:

Bir Çift Büyüt

İkinci kez baktığınızda, çiçeklerin vazoda değil, bir çift yumurtalık şeklinde dokunmuş olduğunu görüyorsunuz.

Her neyse, kim olursa olsun — Harry mi, James mi? — şaşırdığını belli etmemek için gösterdiği nezaketi takdir ediyorum.

"Olivia'yı mı görmeye geldin?" Heather cevap beklemeden sorar.
"Bugün yok. Hasta."

"Çok yazık," diye cevaplar adam nazikçe, "ama aslında Miranda'yı görmeye geldim."

"Ne?" diye soruyorum keskin bir sesle, Heather ise "Gerçekten mi?" diye ciyaklıyor.

"Bir sorun mu var?" O, ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, neredeyse topukları üzerinde sallanarak, o rahat tavrını kullanıyor.

Adi herif. Bundan çok fazla zevk alıyor. Bir kız, iş yerine gelmemesini söylediğinde, hangi pislik herif onun iş yerine gelir ki? *Ona* yaklaşılmaması gerektiğini söylediğinde? Telefon numaramı bırakmadan onun yatağından kaçmamın onun için hiçbir anlamı yok mu?

"Seni öğle yemeğine kaçırırım diye düşündüm."

O cümleyi bitirmeden önce kafamı sallamıştım bile, ama aynı zamanda, *sanki iç çamaşırlarımı çalmışsın gibi*, o sabah hiçbir yerde görünmedikleri için, karşılık verme dürtüsüne karşı dudaklarımı ısırمام gerektiğini fark ettim.

"Üzgünüm. Yapamam." Hâlâ elimde olan anahtarı kullanarak eğilip masamın çekmecesini tekrar açtım. "Yapacak çok işim var. Olivia hasta olduğu için." Sözlerim aceleyle dökülüyordu ve ona bakmaya cesaret edemiyordum çünkü bunun iyi bir sonucu olmayacaktı. Çünkü bakmak dokunmaya, dokunmak da başka türlü şeylere yol açardı.

"Az önce sandviç almaya gittiğini söyledin."

Hayır, o adamla olan ilişkilerimle ilgili olarak hamilelik testi yaptırmaya gidiyordum!

Heather'a bakabileceğimi fark ettim, bakmamayı dileseydim de, çünkü beyinde çarkların döndüğünü, milyonlarca sorunun oluştuğunu, daha sonra bir noktada bana yöneltilecek soruları neredeyse görebiliyorum.

"Evet. Ama. Şey. O daha önceydi. Bugün öğle yemeğimi yanımda getirdiğimi fark etmeden önceydi."

"Geçen hafta çantanın dibinde bulduğun ezilmiş mısır gevreği barının öğle yemeği olarak sınıflandırılmayacağını biliyorsun." Yüzündeki ifade, düşünceli ve inatçı bir karışım. "Onlara yeterince ip ver" deyişini bilir misin? Bana verdiği şeyin bu olduğunu hissediyorum. İp. Metrelerce ip. Ve bu ofisten çıkıp çıkmayacağım...

Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum ama, oldukça asılı olduğumu biliyorum. Tanrım, asılı değil, asılmış. Bu, pantolonunda olanlara atıfta bulunan bir Freudyen kayma değildi.

"Cuma gününden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim." Yüzündeki ifade sertleşir, güçlü çenesindeki kaslar gerilir.

"Miranda çok vicdanlıdır." Dikkatini ona çevirir. "O, bu ofisin belkemiği gibidir. Pazarlama müdürüdür, biliyorsun." Neden beni övme ihtiyacı duyuyor? Hmm. Sanırım cuma gecesi davranışlarımdan dolayı ya da Beckett'in arkadaşı olduğu için. Tabii bunun arkasında başka bir şey yoksa. "Ama eminim kahve içmek için vakti vardır."

Beni biriyle tanıştırmaya mı çalışıyor?

"Yapacak çok işim var." Bir tür ilkel kendini koruma duygusu, bilgisayarımı çalıştırmak için faremi hareket ettirirken sandalyemin arkasına yaslanmak yerine ayakta kalmamı sağlıyor. Önümdeki ekran titremeyince, biraz daha şiddetli bir şekilde tekrar deniyorum. Encore olarak, masanın kenarına vuruyorum.

Kahretsin. Bilgisayarımı zaten kapatmıştım.

Sonra ikisinin de bana baktığını fark ediyorum.

"Çok, çok meşgulüm."

Korkudan deli gibi.

"Cuma akşamı olduğu gibi mi?" Davranışında bir şey kafamı keskin bir şekilde kaldırmamı sağladı. Bu bir tehdit miydi? "Meşgul olmak."

Parmaklarım gümüş tuşların üzerinde dururken, zihnim onun sözlerine takılıyor. Bu, söylenenleri yanlış anladığınızdan *oldukça emin olduğunuz*, ancak yüzde yüz emin olmadığınız anlardan biri. Ama *meşgul olmak* demek... Sonra birden her şey anlaşılıyor. Bir örs gibi.

"Evet, o gece *hepimiz* çok meşguldük." Bakışlarım, az önce söylenenlerin farkında olmayan Heather'a kayıyor, çünkü *meşgul olmakla meşgul olmak* farklı şeyler, ama o bunu anlamamış gibi görünüyor. "Meşgul, meşgul, meşgul." Birdenbire kendimi çok İngiliz bir tiyatro komedisinin ortasında bir oyuncu gibi hissediyorum.

İş gününün ortasında ofisime gelip, şantaj kokan üstü kapalı sözler sarf etmesine inanamıyorum.

Bunu sonlandırmam ve ona neden cuma günü tekrar olamayacağını açıklamam gerekiyor, ama Heather dinlerken bunu pek yapamıyorum. Ve aşağıdaki kafede bunu yapmaya da niyetim yok. Duvarların kulakları vardır. Genellikle yargılama ve dedikodu yapmaya meraklı yaşlı kadınların kulakları, buradan anlayabildiğim kadarıyla. Onların dedikodularının konusu olmak gibi bir niyetim yok.

Telefonum bir mesajla titriyor ve bakmadan bile kimin gönderdiğini biliyorum.

Bu seksi kız seni öğle yemeğine çıkardıktan SONRA bunu konuşmamız lazım.

Ona orta parmağımı gösteren emojiyi geri gönderiyorum.

Lütfen. Bu odadaki cinsel gerilimi gidermek için adaçayı yakmam lazım. Seni utandırmamı mı istiyorsun?

Daha fazla mı? Mesajla cevap veriyorum.

Bu akşam kokteyl içelim, yoksa herkese büyükbabamı kokladığını söyleyeceğim.

Sen de mi, Heather? Notu kaçırdım mı? Bugün Şantaj Pazartesi mi?

"Son şansın," diye alay ediyor. Neyin son şans? Öğrenmek için risk almaya istekli olduğumdan emin değilim.

"Evet, tamam. Peki. Yirmi dakika zararı olmaz." Çekmecemden ofis anahtarlarını ve sandalyemin arkasından çantamı alıp, biraz agresif bir şekilde omzuma atıyorum. Heather'ın yanından geçerken anlamlı bir şekilde "Uzun sürmez" diye mırıldanıyorum. Sonra ofisten çıkıp gidiyorum.

Koridorda, aniden aklıma bir fikir gelir ve aşağı inen merdiven yerine yukarı çıkan merdivene doğru yönelirim.

"Bu taraftan," diye mırıldanarak, arkamdan ofisten çıkan adama yolu işaret ettim.

"Özel bir nedeni var mı?" diye sorar o yumuşak ses tonuyla.

"Seyirci istemiyorum." Karanlık ve baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdar. "Hayal kurma." Omzumun üzerinden karşılık veririm. "Ve popomu izlemeyi kes."

"Senin merdivenleri çıkmanı izlemeyi çok seviyorum."

Onun yorumu tuhaf bir tür onaylama ve hala arkamda olduğu için gülümsememi görememesine seviniyorum.

Kısa merdivenlerin en üstünde, Olivia'nın yeni ofisinin kapısını açıyorum. Birkaç hafta öncesine kadar masası alt kattaki açık plan ofisteydi, ancak Beckett ile evlendiğinden beri her türlü değişikliği yaptı. E-Volve yeni personel ve üst katta başka bir ofis aldı, Olivia yeni süreçler uyguladı, uygulama kullanımını kolaylaştırdı ve yeni katta kendine özel bir ofis aldı. Ama çok zengin biriyle evlenmiş olmasına rağmen, Olivia hala aynı Olivia ve birkaç dakika ofisini kullanmamın ona sorun olmayacağından neredeyse eminim.

Neredeyse eminim.

Kapı açılır ve ben içeri girerim, kollarımı kavuşturarak ona dönüp bakarım. Etkisi biraz bozulur, çünkü onun bana bakmadığını fark ederim, sırtı bana dönük, arkasında kapıyı kapatmaktadır. Ama sonra dönüp bana içten bir gülümseme atar, neredeyse her şeyi affederim. Ta ki bunu yapamayacağımı hatırlayana kadar.

Ve onunla ilişki kuramam.

"Biraz mahremiyetin daha iyi olacağını düşündüm." Soğuk davranmaya çalışıyorum, ama o bunu görmezden geliyor gibi.

"Düşüncenizi beğendim." Bakışları, çok açık bir şekilde beni baştan aşağı süzer ve hevesli bir değerlendirme yapar.

"Hayır!" Birdenbire sinirlenerek kollarımı yanlarıma indiriyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama senin düşündüğünün aksine, ben her zaman, her yerde buna uygun değilim."

Hatırladığım kadarıyla, seni öğle yemeğine davet etmiştim. Hiçbir zaman ana yemek olacağını ima etmedim.

"İyi, çünkü seninle seks yapmayacağım." Bunu biraz yüksek sesle mi söyledim? Hatta bağırarak mı? Umarım öyle değildir. Ofis, tuğla duvarları, ahşap zeminleri ve yüksek tavanları olan eski bir depo binasında bulunuyor ve sesler bu alanda çok kötü yankılanıyor. Başka bir deyişle, ofiste sessiz bir günde seks yapsak, Heather duyardı. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü Beckett'in ziyaretleri sırasında aşağıda radyoyu açmak zorunda kaldım. "Biliyor musun James, Harry, ya da her kimsen? Bu öğleden sonra yapacak çok işim var, o yüzden bunu çabucak halledeceğiz."

"Hızlı olabilirim."

"Bu gülünecek bir şey *değil*." Kahretsin. Bu oyunu oynamamamız gerekiyordu, ben de tüm bu olayı teşvik etmemeliydim. Belki de buraya gelmek en iyi fikir değildi.

"Bu bir beceridir," diye cevaplar o, sakın bir sesle. "Özellikle zamanın kısıtlı olduğu anlarda çok önemli bir beceri. Eğer çok, çok meşgulsen, seni tatmin etmek sadece birkaç dakikamı alır."

"Sanki açıklamaya ihtiyacım varmış gibi!" Neredeyse ağlayacağım. Elimi dur işareti gibi kaldırdığımda kapıdan uzaklaşır. "Ve... ve uygunsuz."

"Ama yine de sahip olunması yararlı bir beceri." "Bu *konuşma* uygunsuz."

"Sen başlattın, Miranda." Neden adımları mırıldanıyormuş gibi geliyor?

"Ve şimdi ben bitiriyorum. Bu bir daha olmamalı." Taylor Swift'in hayranlarından biriymişim gibi ikimizin arasında gidip geliyorum.

Asla, asla, asla birlikte seks yapmayacağız.

"Bu arada, adım James. Ya da Harry. Hangisini tercih edersen." Harika, devam et, beni görmezden gel, ama eminim ki, "James Harrison, sonsuza kadar hizmetinizdeyim" diye eklerken, yüzümdeki şaşkınlık belli oluyordu.

Oh. Peki. James/Harry meselesi şimdi mantıklı geliyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor ama.

"Seninle seks yapamam." *Asla, asla, asla.*

"Seks hakkında kim bir şey söyledi?" diyor ciddi bir yüzle, ama gözleri gizleyemediği bir eğlenceyle parıldıyor.

"Sen yaptın. Cinsel hizmet - sonsuz."

"Kulağa acı verici geliyor. Ama denemeye hazırım. Hızlı olabileceğim gibi, yavaş da olabilirim, ama bunu zaten biliyorsun."

Beni kasten kışkırtmaya çalışıyor ve dahası, işe yarıyor. Ve ben ateşliyim, çok ateşli. Yanaklarım yanıyor ve bunun öfkeden olduğunu söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu. *Daha çok ona olan ihtiyacımdan yanıyorum.*

"Önemli değil." Gömleğimin eteğini çekip boğazımı temizliyorum. "Dediğim gibi, cuma günü tek seferlikti."

"Tek seferlik mi?" Bir adım yaklaşıyor, ben bir adım geri çekiliyorum.

"Aynen öyle."

"Tek seferlik bir şey iki kez mi?" O bir adım attı, ben bir adım attım, sanki beni dansa kaldırıyormuş gibi.

"Tebrikler, sayabiliyorsun demek."

"Evet, parmaklarımı bile kullanmam gerekmedi. Ama istersen kullanabilirim," diye alay ediyor. Biraz daha yaklaşırsa kendiliğinden alev alabilirim. "Başka ne yapabilirim biliyor musun? Senin blöfünü görebilirim. Korkuyorsun." Uyluklarım Olivia'nın masasının kenarına değiyor ve gidecek başka yerim olmadığını fark ediyorum.

"Senden korkmak mı?" Alay etmek istemiştım ama sonunda sanki bir soru soruyormuşum gibi geldi. Korkuyor muyum? Evet, muhtemelen korkuyorum, daha çok ona karşı vereceğim tepki nedeniyle. Onun, aşık olabileceğim türden bir erkek olduğunu söylemeyeceğim çünkü o, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. O çok farklı. Çok yakışıklı. Çok zengin. Ve her şeyiyle çok fazla.

"Benden hoşlanmaktan korkuyorsun. Yani, sikimden daha fazlasından."

Ve... Bir şeyi unuttum. Kendini çok fazla beğeniyor.

"İnanılmazsın. Ve yüzündeki o gülümsemeyi silebilirsin çünkü bu bir iltifat değildi."

"Ben öyle duymadım."

"İki dakika... İki dakika sonra o merdivenlerden aşağı iniyorum."

"Hadi ama Miranda. Bana biraz müsaade et. Hoxton'ın vahşi doğasına kadar

Hoxton'ın vahşi doğasına kadar geldim ve sen benimle öğle yemeği bile yemiyorsun." "Bir ilişkiye girmek istemiyorum."

"Bir sandviçle mi?"

"Ve bir erkek arıyor olsaydım," diye ekledim, onun saçmalığını görmezden gelerek, "ki aramıyorum. Ama sen ve ben, biz çok farklıyız."

"Yani sadece senin gibi erkeklerle çıkıyorsun mu diyorsun? Yakışıklı, komik ve iç çamaşırı zevki olan erkeklerle, çünkü eğer öyleyse, kafam karıştı."

"Sen gerçekten çok saçmalıyorsun."

"Sana gülünç derecede ilgi duyuyorum." Elleri kalçalarını kavradığında, başparmakları kemikleri yavaşça okşarken, keskin bir nefes alıyorum. Masaya yaslanıp erime isteğine direnmek için çok uğraşıyorum.

aniden beni desteklemeye başladı. Kendime bunun nedeninin onun çok yakınımda durması ve onun banyosunda en sevdiğim parfümün kokusunu almam olduğunu söylüyorum. Ve gözlerinin çok mavi olması ve sözlerinin çok cazip olması. Sonuç olarak onu istiyorum. Bundan iyi bir şey çıkmayacak olsa da.

"Üzgünüm." Kafamı sallıyorum, cevabım kesik kesik. "Sadece... Şu anda kimseyle ilişki kurmak istemiyorum."

Konuşmuyor, ama bakışlarında hesaplayıcı bir ifade beliriyor, sonra bakışları kasıtlı olarak göğsüme iniyor. Göğüs uçlarımın sertleşmesini görmezden gelmeye çalışıyorum, bunun yerine kirpiklerinin yanaklarına düşen gölgesine odaklanıyorum. Bakışları bir anlığına yukarı doğru kayınca, *beni öpecek diye* düşünüyorum.

Bu düşüncenin hemen ardından başka bir düşünce geliyor. *Ona izin vereceğim.*

Ama bunun yerine, ağzını kulağımın kabuğuna yaklaştırıyor.

"Sen karışık mesajların ustasıdır." Sesi alçak ve boğuk, ve söylenmemiş sözlerle dolu. Cevap vermek, inkar etmek için ağzımı açtığımda, çıkardığım tek sesin yumuşak bir inilti olduğunu fark ediyorum — parmak eklemlerinin sert meme ucuma dokunmasına tepki olarak.

"Senden hoşlanıyorum, Miranda. Sen de benden hoşlanıyorsun. Beni içeri almalısın."

O uzaklaşmaya başlar, benim vücudum da bu harekete, gelgitler kadar doğal ve direnmesi zor bir hareketle eşlik eder, göğsümü onun eline daha da sıkıca bastırırım.

Bir sonraki hamleyi kimin yapacağına emin değilim — o mu bana uzanacak, yoksa ben mi ona — ama tek bildiğim, dudaklarımızın buluştuğu. Bu öpücük... bir nevi mükemmel. Dudakları benimkine dokunduğunda yumuşak ama sert. Dilimi onun diline dokundurduğumda yumuşak bir inilti çıkarır, sesin titreşimi bana bir şeyler yapar. Öpücüğün benim tarafımı daha aç, daha sert hale getirir, kendimi ona bastırırım ve öpücüğümüz başka bir türe dönüşür. Sahiplenme mücadelesi olan bir öpücük. İhtiyaç ve ateşle dolu, dişlerin çarpıştığı ve dillerin birbirine dolandığı, ortak inlemelerimizin havada karıştığı bir öpücük. Dolaşan eller ve kavrayan parmaklar. Olivia'nın masasına yaslanmış popom ve bacaklarımdan yukarı itilen eteğim. Ve iç çamaşırımın pamuğuna baskı yapan parmağı.

"James," diye fısıldıyorum, sırtımı kamburlaştırarak. "Tanrım, adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor."

"Harry." Adını uzatarak söylüyorum ve bir sonraki öpücüğü dudaklarıma bastırdığı bir gülümseme oluyor.

"Senin için James."

"Ben senin arkadaşın değil miyim?" Cevap veremeden, alt dudaklarını emip dilimle tadına bakıyorum.

"Bence biz artık o aşamayı geçtik."

Zihnimde bir ses, olabileceğimiz şeyi fısıldıyor ve vücudum onun ellerinde kaskatı kesiliyor. Ama James, bir şekilde bu değişimi önceden tahmin etmiş gibi, elini dizimin altına geçirip kalçasına doğru kaldırıyor. Bir anda parmakları pamuğun altına giriyor ve iki parmağı içime derinlemesine giriyor. Sanki bu hareketimden bir rahatlama çığlığı çıkıyor, ama bu çığlık onun öpücüğüyle boğuluyor. Ve bu öpücükle... başparmağı klitorisimin kabarmasını okşarken, kimin kontrolü elinde tuttuğu şüpheye yer bırakmıyor. Vücudum canlı bir elektrik hattına çarpmış gibi tepki veriyor, sırtım kavisleniyor ve kendimi parmaklarına saplayarak onları daha derine itiyorum.

"Çok seksisin," diye boğuk sesiyle fısıldadı. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Söyle bana." Talebim, kendi kulaklarıma bile ipeksi ve yumuşak geliyor. "Beni ne kadar istediğini söyle bana."

"Bu sabah seni düşünmeme yetecek kadar." "Öyle mi?"

Senin hatıran, beni çok çabuk boşaltmak için altımda yayıldı." Dudaklarını boynuma bastırırken gülümsemesini görmekten çok hissediyorum. "Midem ve elimdeki pislik."

Onun sözleriyle oluşan görüntüler beni gerginleştiriyor ve sırtımı kamburlaştırarak eline doğru itiyorum. "Ben... bunu görmek isterim." Gözlerimi kapatıp hayal ediyorum, kafamda renkli görüntüler belirliyor. Beyaz çarşaf. Bileğindeki altın rengi tüyler. Elini kendine dokundurduğunda ön kolundaki mor damar.

"Yapmak ister misin?" "Evet.

Tanrım, evet."

"Çok güzelsin, hayatım. Seni soyup, yaymak ve zamanımı almak istiyorum. Seni çılgına çevirmek istiyorum."

"Evet. Evet!" İçeride, parmakları kıvrılıyor, ayak parmaklarımı kıvırtan ve içimi çarpıtan o sinir demetini okşuyor, orgazmım artık neredeyse elle tutulur hale geldi. Göğsünün derinliklerinden düşük, takdir dolu bir uğultu yükseliyor, gözleri bacaklarımın arasındaki boşluğu açgözlülikle izliyor, birleşmemizin müstehcen sesleri aramızdaki boşluğu dolduruyor.

"Bu günün var olmasının, parmaklarımın arasında seni hissetmekten daha güzel bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum. Belki sen bunu düşünebilirsin, çünkü sanırım iki dakikam doldu." Parmakları ıslak bir şekilde bacaklarımın arasından kayıyor. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Miranda."

Dudakları ağzımın köşesine değdiğinde ve tam ben... tam ben...

Parmakları, benim heyecanımla parıldarken dudaklarına bastırıyor, diğer eliyle ceketinin iç cebine uzanıp, kartvizit gibi bir şey çıkarıyor. O bunu elime bastırırken parmaklarım otomatik olarak açılıyor. Ceketinin tek düğmesini iliklerken, normalde beni şiddete teşvik edecek türden bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Ama şiddet gerçekleşmez, çünkü bacaklarımın beni tutacağına güvenemem, kollarımı sallayabileceğimi hiç sanmıyorum, çünkü gözlerimi pantolonuna baskı yapan kalın şişkinlikten ayıramıyorum.

18
MİRANDA

KAZA
/aksɯd'ent(ə)l/ Sıfat

tesadüfen, kasıtsız olarak veya beklenmedik bir şekilde gerçekleşen.

Kesinlikle evet.

Eş anlamlılar

Tesadüfi. *Ee, hayır.*

Kaza sonucu meydana gelen. *Belki de resmim buraya hiperlink olarak eklenmelidir.*

Tesadüfi. *Bu ne anlama geliyor ki?*

Şans eseri. *Sanırım burada duracağım.*

Bazı insanların neden tuvalete telefonlarını götürmekte ısrar ettiklerini ASLA ANLAMADIM. Bana her zaman çok hijyenik olmayan bir şey gibi geldi. Ve hala öyle düşünüyorum. Yine de burada oturmuş, hiperventilasyona girmeye çalışmadan kazara kelimesinin tanımını düşünmeye çalışıyorum.

James? Harry? *James*, beni Olivia'nın masasına sarkık bir makarna gibi bırakıp gittikten sonra, kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. *Buruşuk giysilerim, çarpıntılı kalbim, onun yüzündeki ifade. İğrenç. Hiçbirini hatırlayamıyorum.* Ama hemen ardından ezici bir utanç duygusu geldi, kısa süre sonra da öfke. *O piç kurusu — kesinlikle kışkırtıcı, sinir bozucu piç kurusu!* Heather'ın odaya koşarak gelmesine neden olacak türden bir ses çıkarmak istemediğim için sessizce öfkelenmişim.

Merdivenlerden aşağı inip, bağırarak, birkaç şeyi tekmelemek, sonra belki de lanet olası James Harrison'ın kuklasını yakmak istesem de, yapamadım. Aşağıdaki ofiste sorgulayıcı Heather varken, sorularla pozitif bir şekilde titreyen

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım, merdivenlerden aşağı kata kadar sessizce indim ve öfkemi atmak için hızlıca yürüyüşe çıktım.

Ve işe yaradı. Bir dereceye kadar. Yeterince uzun ve yeterince sert yürüdüm ve bunun kendi hatam olduğunu fark ettim. Gerçekten uzak durmasını isteseydim, öyle söylerdim. Ve o da öyle yapardı, çünkü o onurlu biridir.

Garip bir şekilde, onursuzca davrandığı zamanlarda bile.

Eğer söylediklerimde ciddi olsaydım, o göğüslerimi okşarken ihtiyaçtan inlemeyecektim ve kesinlikle onunla sözlü atışmaya girip aramızdaki gerilimi tutuşacak hale getirmeyecektim. O, sadece benimle sevişmekle değil, benimle ilgilenmekle de ilgilendiğini söylüyor. Beni tanımak istediğini, benim de onu tanımamı istediğini söylüyor.

Ama ona bunu söylediğimde hala aynı şekilde hissedecek mi, merak ediyorum. Tuvaletin kapağına oturmuş, elimdeki mavi ve beyaz idrar çubuğuna bakarken. Hatta pahalı bir marka aldım, çünkü bunu sadece bir kez yapmam gerekeceğini düşündüm, şüpheli kanepeler yediğimi ve hamile kalmadığımı kanıtlamak için. Sorumluluk sadece bende değil. Aslında, şu anda onu suçluyorum, çünkü prezervatif takmadım.

Yani, pahalı gebelik testi. Benim için kafa karıştırıcı çizgiler yok. Ekranı bakıp yazan sonucu okuduğumda, sonuç oldukça kesin görünüyor.

Hamileyim.

Çünkü James beni öfkeli ve kızgın bir şekilde terk ettikten sonra, eczanenin önünden geçtim ve hamilelik testi almaya karar verdim. Ve şimdi keşke o lanet sandviçi yeseydim diyorum.

Karbonhidratlar sindirimi kolaydır.

Neredeyse hiç tanımadığın birinden hamile kalmak o kadar kolay değil.

MİRANDA

"İnanamıyorum. Harry seksi komşu mu?" Heather, zarif çay fincanını havada durdurarak bir an durakladı. "Onu sapıkça izlediğimi öğrendiğim için şimdi kendimi biraz iğrenç hissediyorum."

"Ne? Neden?"

Neyse ki, ofise döndüğümde Jorge de oradaydı. Kriz önlendi ve sorgulama, akşamüstü kokteyl saatinin yerine erken bir akşam yemeği önerdiğim akşama ertelendi. Tabii ki, yakınlardaki bir gastro pub'da, benden.

Bu, uyuşturulmasını istediğim bir konuşma değildi. Yani, onunla ilgili olan. İçki içme günlerim bir süreliğine geride kalmış olabilir. Aslında, şu anda her türlü alkole karşı hissettiklerim, Batı'nın Kötü Cadısı'nın o kova suyu gördüğünde hissettiklerine benziyor.

Ama konudan sapıyorum, çünkü yemeğimizi —onun için turta ve patates püresi, benim için tavuk çorbası— çok sıkıcı içeceklerle yiyoruz.

"Neden? Bilmiyorum. Belki de onunla tanıştığım için? Sana karşı nazik davranan birini nesnel olarak değerlendirmek zor. Ayrıca, o benim babam olacak yaşta."

"Öyle değil," diyorum alaycı bir şekilde.

"Kırkına basmak üzere."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kesinlikle o kadar yaşlı değil. Kırk yaş tam olarak yaşlı sayılmaz, ama bu onu benden çok babamın yaşına yaklaştırır.

"Olivia, Beckett'in otuz sekiz yaşında olduğunu ve Harry ile birlikte okula gittiklerini falan söyledi." O zaman ikisinin birlikte üniversiteye gittiklerini söylediğini hatırladım. Harry'nin daha yaşlı olduğunu biliyordum, Beckett de öyle; ama ikisinin de o kadar yaşlı olduğunu düşünmemiştim.

"O zaman o benim iki katım yaşında olur," diye devam ediyor Heather, benim ahlaki yaş ayrımcılığı ikilemimin farkında olmadan. Onun yaşında bir adamla yatmaktan dolayı kendimi kötü hissetmeli miyim? Yani, benimle seks yapmak ona kalp krizi geçirecek değil ya, onun durumunda değil. Daha çok *benim* kalp krizi geçirmeme neden olur. Dürüst olmak gerekirse, kırk yaşında olması kimin umurunda? Kırk yaşında formda. Kırk yaşında seks yapabilir! Adam atmosferi seksilikle dolduruyor. Ozon tabakasına feromonlar yayıyor. Benim için kedi nanesi gibi. Yakınımdayken, onu koklamak ve ona sürtünmek istiyorum. Parkta pis bir yer bulan köpek gibi onunla yuvarlanmak istiyorum.

Onu istiyorum işte.

Ama yaşı büyük diye baba olmaya hazır olduğu anlamına gelmez.

"Ve benim iki katım yaşında biri, babam olacak kadar yaşlıdır."

"Teknik olarak bakarsak, o benim babam olacak kadar yaşlı."

"Evet, ve sen onunla seks yapıyorsun," diye ekliyor havalı bir şekilde.

"Tanrım." En azından bu kadarını yaparım diye başımı ellerimin arasına alıyorum. "Hayır, öyle demek istemedim. Sadece tamamen

Onunla seks yapıyorsam, bu çok iğrenç olurdu. Sen daha yaşlısın, o yüzden o kadar da kötü görünmüyor.

Daha yaşlıyım, evet, ama o kadar da değil. Onun kırkına basmak üzereyken ben neredeyse yirmi üç yaşındayım.

"Ama onun gibi bir baban olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Asla arkadaşlarını eve getiremezsin," diye cevap veriyorum, dirseğimi masaya, çenemi yumruğuma dayayarak. "Özellikle benim gibi arkadaşlarını."

"Skank," diye mırıldanır Heather, Tamara'yı kastederek. Çay fincanını kaldırıp kadeh kaldırır. "Bütün kaşıntıları labia lobster olsun."

Latte bardağımlı kaldırırken, kendimi inanamayan bir şekilde "Ne?" diye mırıldanırken buluyorum.

"Bilirsin, yengeçler." Bu, o sürtüğün hak ettiği en az şey. Ve bana sorarsan, Harry en iyi intikam türüdür.

"Onun benim intikam seks partnerim olmaya razı olacağını sanmıyorum."

"Ha. Eminim kabul ederdi. Seks sekstir."

Bu doğru değil. Ona açıklamak istediğimden daha fazla seks türü var ve bunu neyin nereye girdiğinden bahsetmiyorum. İki kazanan arasındaki bir kavga gibi öfkeli seks türünden bahsediyorum. Dokunuşların anlara, anların da tırnakları kıvrılana kadar orgazmlara dönüştüğü yavaş ve rahat seks türünden bahsediyorum. İlk kavgaya değecek kadar değerli olan barışma seksi vardır, ve sabah seksi vardır, işe gitmen gerektiğini unutturacak kadar lezzetli olan türden. Ve sonra tek gecelik türden gündelik seks vardır. Hiçbir anlamı olmaması gereken, ama şimdiye kadar yaşadığın en iyi seks gibi hissettiren türden. Hepsi bir arada. Ve yüz katı.

Dünyayı değiştirebilecek türden bir seks. Birçok yönden.

"Bence bu biraz daha karmaşık olacak." Latte'mi içerek kaşlarımı çattım.

"O hız tanışma etkinliğine girdiğinde neredeyse boğuluyordun."

"O anda çok sarhoş olduğum için umursamadım galiba." İç çekip soğuyan kahvemi yudumladım ve geçen hafta hamileyken sarhoş olduğumu fark etmemiştim.

Kendime not: Hamileliğin ilk aşamalarında sarhoş olmanın etkilerini araştır.

Ayrıca, bu araştırma görevini yaparken, kafein.

Ve gizlice sigara içmeyi. Şu anda, bu kötü alışkanlıklara tekrar düşkün olacağımı hissetmiyorum.

"En iyi anım değildi." Ve endişelerime bir yenisi daha eklendi. Şu anda önümde duran endişeler yığınınına, çünkü sanırım hala şoktan hiçbirini sindiremiyorum.

"Hayır," diye onaylıyor, "ama neden öyle davrandığını ve neden öyle tepki verdiğini anlıyorum." Yine diken ve yüzük benzetmesine geri döndük. "Sana onun bir yılan olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Evet, söyledin." Eklemem gereken şey, onun bunu olaydan sonra söylediği. Bu bir şeyi değiştirmezdii tabii. Aşk kördür, öyle derler. Bana sorarsan, aşk gerçekten çok aptalca bir şey. Ya da insanları tam bir aptal haline getiriyor.

"Demek Harry'nin köpek kapısında sıkışıp kaldın," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Kulağa tamamen bir örtmece gibi geliyor."

"Evet, bunu da biliyorum." "Sonra da seks yaptınız."

Dudak içimi ısırıp başımı sallıyorum. "Ama köpek kapısında sıkışmışken değil."

"Bunu açıklığa kavuşturduğuna sevindim," diye ekliyor burnunu çekerek. "Ama neden bana söylemedin?"

Tanrım. Bu daha yarısı bile değil. Midem endişeden kıvrılıyor. Keşke ona geri kalanını anlatabileceğim noktaya gelebilseydim.

"Çünkü bir yabancıнын evinde bir yabancıyla seks yaptım ve sabah uyandığımda o orada değildi. Geçirdiğim bir yılın ardından - Tamara, Cameron, yüzük ve ailem - daha fazla hatayı kabul etmek istemedim."

Bu listeye ekleyecek bir şeyim daha var. Çıkar ağzından! Her an olabilir.

"Mir." Bu sesi yüzlerce heceye yayarak söylüyor. "Bunların hiçbiri seninle ilgili değil. Sen aldatmadın. Birine hayal sattın ve bok verdin. Ailen de işleri kendileri mahvetti. Onların evliliği seninle ilgili değil."

"Öyle söylediğinde çok basit geliyor, ama basit değil, değil mi? Çünkü o da var. Ve iyi bir nedeni olmasa bile, onunla tekrar seks yaptım. Ve bugün patronumuzun ofisinde onun parmaklamasına izin verdim!"

Bu yüzden, içinde bulunduğum karmaşık durumu açıklamak için kelimeler ararken, konuşmanın başında biraz fazla konuşmuş olabilirim.

"Biraz daha yüksek sesle söyler misin?" Kıkırdamamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Barın diğer tarafında bir adam var, pek duymadı."

"Devam et. Gülün bakalım." Onu günah çıkarma rahibim olarak atadığım için en azından bunu yapmasına izin verebilirim. Beni affet Heth, çünkü günah işledim. Hem de çok.

"En azından bu sefer külotunu almamış." "Hiç yardımcı olmadın."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Belki de Batman olanları saklamıştı."

"Urgh!" Başımı ellerimin arasına gömdüm ve yüzümü ovduktan sonra tekrar başımı kaldırdım. "Mesele seks, ofis ya da bunun gibi şeyler değil."

"O zaman ne?"

"O benden yaşlı," diyorum ve parmaklarımla biraz çılgınca noktaları saymaya başlıyorum. "O çok zengin, sosyal olarak farklı dünyalarda yaşıyoruz, patronumuzun kocasının arkadaşı, seks yaparken çıkardığım sesleri biliyor ve onları tekrar duymak istiyor, ve ben hamileyim lan."

"Sofistike ve zengin. Bir sorun göremiyorum," diyor ve tekrar fincanına uzanıyor. Sonra fincanı tekrar tabağa koyarken tabağa çarparak ses çıkarır. Aceleyle. Şok halinde. Gözlerim terliyor gibi görüldüğü için emin olamıyorum.

"Hamile."

Dudaklarım, boğazımdan akan gözyaşlarına karşı sıkı sıkıya kapanıyor. "Kesinlikle mi?"

"Teste göre." Kesinlikle başımı sallıyorum, sözlerim ıslak ve köpüklü. Tanrım, gözyaşlarına teslim olmaktan nefret ediyorum.

"Ne zaman yaptın?"

"Bu öğleden sonra personel tuvaletinde."

"Ve bütün öğleden sonra çalışıp, Facebook ve Twitter ve algoritmaları hakkında saçmalıklarımı dinledin mi? Jorge'nin giyim tarzından şikayet ettim mi? Ve bir kez bile beni kenara çekmeyi düşünmedin mi?"

"Aklımı meşgul ediyordu."

"Siktir," diye fısıldadı, uzun bir nefes vererek. "Harry, değil mi?" Başımı salladım. "O biliyor mu?"

Bu sefer başımı sallarım. "Sadece sana söyledim. Önce sebzeli lazanyanı sindirmeni istedim."

"Ne yapacaksın? Biliyor musun? Düşündün mü?"

Omuz silkiyorum. Onu doğurmak istediğimi söylemenin mantıklı olmadığını biliyorum. Yirmi iki yaşındayım ve hayatım zaten başımdan aşkın. Ama evet

—yine de başka bir şey yapmaya nasıl cesaret edebileceğimi bilmiyorum. Kendimi modern bir kadın olarak görüyorum. Feministim. Kadınların seçim hakkını tamamen destekliyorum. Benim bedenim, benim seçimim. O kadar da kolay olmayan bir seçim

o çubuğun küçük penceresindeki kelimeler kadar içgüdüsel olarak anlaşılan bir şey.

HAMİLE.

"Önce doktora gidip teyit ettirmem gerek, sanırım. Sonra ona söylemeden önce kendime kocaman bir çift kadınlık cesareti bulmam gerekecek."

"Ben senin yanındayım," diyor ve elimi tutuyor. "Ve neye ihtiyacın olursa olsun yanında olacağım. Ama onu göz ardı etme. Bunun onun için ne anlama gelebileceğini bilemezsin. İkiniz için de."

"Ya da bana defolup gitmemi söyleyebilir."

"O zaman anlarsın. Şu an olduğundan daha kötü durumda olmazsın, değil mi?"

"Hayır, sanırım

olmaz." "Tabii..."

Eğer onu tutmayacaksam, demek istiyor.

"Heth," diye başlıyorum, bundan sonra ne diyeceğimi bilemeden. Daha konuşmadan, bunun ne kadar saçma geleceğini biliyorum. Henüz yirmi üç yaşında bile değilim ve şu anda maddi olarak zar zor geçiniyorum. Kariyerim henüz başlangıç aşamasında, yaşayacak bir yerim yok, dokuz aydır servise gitmemiş bir arabam ve limitine yaklaşmış bir kredi kartım var. Bu duruma bir bebek eklemek mantıklı bir hareket değil. Ama dürüst olmak gerekirse, başka bir seçenek göremiyorum.

"Biliyorum." Eli benim elimi sıkıca tuttu. "Onu doğuracaksın." Sözlerinde herhangi bir yargılama yoktu. "O zaman ona söylemelisin."

"Ya benden nefret ederse? Ya bunu bilerek yaptığımı düşünürse?" Bütün öğleden sonra içime attığım korkular yüzeye çıkıyor, ağzımdan fışkırıyor. "Ya işimi kaybedersem?"

"Ya bunun onun kadar senin de sorumluluğun olduğunu fark ederse? Ve işini kaybetmeyeceksin, aptal. Olivia için çalışıyorsun, bir canavar için değil. Ama ona söylemelisin, hem de çabuk. O zaman onun tepkilerini şeytanlaştırmayacaksın, çünkü gerçekte ne olduğunu göreceksin."

Haklı. Düşünmeme gerek yok. Umut etmeme gerek yok. Merak etmeme gerek yok. Endişelenmeme gerek yok. Yapmam gereken şey, gerçeklerle yüzleşmek; bu ne şekilde olursa olsun.

"O zaman ona ne kadar erken söylersen o kadar iyi, değil mi?"

"Doğru." Ama şu anda değil. Ben kendimle barışana kadar değil. Umarım çok uzak olmayan bir gelecekte olur. Kendime birkaç ay süre vereceğim. "Tanrım." Sandalyeye yaslanarak iç çekiyorum. "Bu benim annus horribilis'im gibi."

"İğrenç. Bu tamamen bir serseri hastalığı gibi geliyor. Hey, serseri yoluna gitseydin, hamile kalmayabilirdin."

"Konuyu daha da kötüleştirmeye devam ediyorsun. Bilmeni isterim ki bu Latince. Kraliçe'den ödünç aldım. Korkunç yıl anlamına geliyor."

"Yine de, bunu çok yüksek sesle söyleme, yoksa insanlar senin bulaşıcı olduğunu düşünebilir."

Gülümsüyoruz, belki biraz hüzünlü bir şekilde, ve onun benim için ne kadar endişelendiğini görebiliyorum. Bu yüzden eğilip tek elimle yanaklarını sıkıyorum.

"Ah, Heather-feather, büyümek bu kadar karmaşık olacağını kim düşünürdü? İğrenç!"

O dilini çıkarıp elimdeki ıslak izi yalarken, ben geri çekiliyorum.

"Ama diğer seçenekten daha iyi, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye iç çekerek söylüyorum. "Büyümek de pek iyi bir plan gibi gelmiyor."

"Ben öyle demek istemedim, sen de biliyorsun."

"Biliyorum." Büyümenin tam tersi, hiç büyüme şansı olmamasıdır. Bir yaşta kalmak, sonsuza kadar donmak. Ölüm, sanırım.

Nasıl oldu da işler bu kadar kasvetli hale geldi?

"Ne karmaşa." Sandalyeye yaslanıp ellerimi kaldırarak at kuyruğumu düzelttim. "Evrenden biraz yardım istemek çok mu fazla? Tek istediğim nazik ve sadık birini bulmaktı. Beni yeterince seven, sevdiğim malzemelerle pizza sipariş etmeme izin veren biri. Soğuk algınlığım olduğunda bana bir fincan çay, kramp girdiğimde sıcak su torbası getiren, ama yine de beni yeterince sevip yatak direğine kelepçeleyip ara sıra bana gerçekten iyi bakacak biri?"

"Sapık!" Heather kıkırdarak haykırır.

Şaka olarak söylenmiş olsa da, küçük masamızdaki endişe bulutunu dağıtmak için, kuzenimin kulaklarına hafif bir an yaşatmak için söylenmiş olsa da,

nedense benim sözlerim, yirmili yaşlarındaki bir adamın masamızın önünden geçerken tökezlemesine neden oldu. Adam doğruldu ve tökezlemesinin nedenini arıyormuş gibi yere baktı. Doğrulduğunda, bana megavatlık bir gülümseme gönderdi. O şehirli finansçı erkeklerin sevimli tarzında, normalde benim tipim olurdu. Şık takım elbise, kendini beğenmiş bir gülümseme ve sizi çoğu şeye ikna edecek kadar tatlı dilli.

Sadece birkaç ay geç kalmış olması üzücü.

"Şanslısın, tatlım."

"Sen de yanlış masadasın," diye cevap veriyorum, başımı kaldırmadan. "Şimdi, beni dinle." Elini pantolon cebinden çıkarıyor. yapmak bir yatıştırıcı hareket ile onun serbest eliyle diğer diğer bira bardağını tutmaya devam ediyor.

"Zamanını boşa harcıyorsun." Ses tonum kibarca ilgisizden sıkılmışa dönüşüyor.

"Ama ben tüm sorunlarının çözümü olabilirim."

"Ya da sen, ipucunu anlamayabilirsin," diye Heather fısıldadı.

"Bebğim, seks yaparsak ne olacağını bir düşün..."

"Sen hayal et." Başımı kaldırıp ona tüm dikkatimi veriyorum, sesim o kadar soğuk ki, buz sarkıtları oluşmadığına şaşıyorum. "Çünkü bu, senin ulaşabileceğin en yakın şey." Tekrar Heather'a dönüyorum.

"Kelepçelerim var," diye şarkı söyler gibi konuşur.

"Ve benim bir penisim var." Bu sefer, ona gerçek bir gülümseme olmayan bir gülümseme atıyorum. Daha çok dişlerimi ve diş etlerimi gösteren bir ifade. "Ve üstte olmayı seviyorum."

"Sen... sen..." Nasıl devam edeceğini bilemeyen şehirli çocuk, içkisini bir yudum alır.

"Penisi olan kızlar bile sevgiye ihtiyaç duyar," der Heather ciddi bir yüzle.

Neyse ki, onun çıkarken yarattığı toz nedeniyle onu zar zor görebiliyoruz, bu da ikimizin de kahkahalarla gülmeye başlamasına neden oluyor.

"Biliyor musun?" Heather, kahkahalarımız dinmeye başlayınca söze başlıyor. "Bir zamanlar, ona kirpiklerini kırptıtırırdın. Tam senin tipindi."

"Ha, sanki," diye cevap veriyorum, göz kapaklarımın altını parmaklarımla okşayarak eyeliner lekelerini düzeltiyorum. "Şey, belki," diye ekliyorum düşününce. "Ama

şu anda hayatımda yeterince şey var."

"Sanmıyorum." Sözlerini, ya da belki de beni düşünürcesine başını eğdi. "Bence bunun nedeni zevklerinin değişmiş olması."

"Belki," diye kabul ettim.

"Bence yeni bir tipten hoşlanıyorsun. Aslında, özellikle bir modelden."

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," diyorum alaycı bir gülümsemeyle, "ama bu yardımcı olmuyor." Çünkü ilişki açısından o benim ligimin çok dışında.

"Sadece olayları olduğu gibi görmüyorsun. Hayatın paramparça değil. Sadece bir değişimin eşiğindeysen. İnsanlar temelde değişime dirençlidir, biliyorsun."

"Peki, bu insan tuvalete gitmek zorunda. Hemen gitmek ister misin, yoksa bir fincan çay daha sipariş etmek ister misin?"

"Hmm. Sanırım sana bir fincan daha çay, bana da hak ettiğim için gerçek bir içki. Seninkini önümüzdeki birkaç ay buzda saklayacağım."

"Urgh. Çok adaletsiz."

"İstersen koklamana izin veririm."

"Harika," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Bu arada bana yeşil çay sipariş et." Tuvalete gidip ellerimi yıkarken Heather'ın sözlerini düşünüyorum.

Kendimi toparlamam lazım. Olanlara takılmayı bırakmalıyım. Değiştiremeyeceğim şeylere. Sanırım buna tutum değişikliği deniyor. Çıkmadan önce boy aynasının önünde durup, ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirerek belimi inceliyorum. *Değişecek olan sadece tavrım değil.* Aptalca olduğunu biliyorum, ama elimi karnıma bastırdığımda garip bir memnuniyet hissediyorum. Bir tür sıcaklık. Ama sonra banyo kapısı açılıyor, sesler ve müzik içeri doluyor ve o an yine geçip gidiyor, endişeler geri geliyor.

Ben iyiyim. Her şey olması gerektiği gibi yoluna girecek. Umarım.

Masaya döndüğümde, söz verdiği gibi, masada fincanlar ve çaydanlık duruyordu. Otururken gülümsedim, önümüzdeki birkaç ay boyunca bunun sıradan bir şey olabileceğini fark ettim.

Hoşça kal Prosecco.

"Ee," diye başlıyor, ben
yerleşirken. "Hmm?"

"Şimdi yüzükle ne yapacağını merak ediyordum?"

Kaşlarımı çattığımı hissediyorum. "Bunu gerçekten
düşünmemiştim. Şu anda pek bir önemi yok."

"Bence öyle değil. Onunla epik derecede korkunç bir şey yapmalısın."

"Artık umurumda değil," diye itiraz ediyorum. "Eskiden, bir değeri
varken, doğru olanı yapmakla kendim için doğru olanı yapmak
arasında kalmıştım."

"Anlıyorum. Bu klasik Miranda tavrı." Başını sallar. "Sana
yaptıklarından sonra... Cidden, ben olsam Thames Nehri'ne atardım."

"Biliyorum. Bu konuyu konuştuk." Birçok kez.

"Evet, ama bunu konuşmadık. Cuma gecesi öğrendin ve bu seni çok
sarstı."

Fincanı parmaklarımla kavrayıp nefesimi veriyorum.

"Yüzüğün parasal değerinin ne olduğu bile önemli değildi. Sanki
karnıma tekme yemiş gibi hissettim. Beni ne kadar az önemsiyordu
acaba?"

"Büyük resimde bakıldığında, bunun bir önemi yok. O, sana o yüzüğü
verirken verdiği söz kadar değersiz. Bunların hiçbirisi seninle ilgili değildi."

Evet. Özetle durum bu.

Beceriksiz adam. Anlamsız sözler. Değersiz yüzük.

"Ve başka ne var biliyor musun? Duyguların değişmedi çünkü senin
için bir anlamı yoktu. Zihniyetin değişti çünkü hayatına devam ediyorsun."

"Aylar önce hayatıma devam ettim, Heth."

"Hayır, sen sıkışmıştın. Ve şimdi serbest kaldın. Ve daha büyük ve
daha iyi şeylere doğru ilerliyorsun."

"Optimizmini seviyorum," diye cevap veriyorum, ikna olmamış bir
şekilde.

"Ciddiyim. Kola kutusu büyüklüğünde daha iyi şeyler." Ellerini
birleştirerek büyüklüğünü gösterir gibi yapar.

"Onun konusuna ne zaman geri döneceğimizi merak ediyordum."

"Bu düşünceyi aklında tut," diyor, masadan telefonunu ve yerden sırt çantası büyüklüğündeki çantasını alıyor. "Tuvalete gitmem lazım."

"Telefonunu bana emanet edebilirsin, biliyorsun."

"Kendimi oyalamak için ihtiyacım olabilir," diye cevapladı, sandalyemin yanında durarak. "Ne kadar süre orada kalacağım bilmiyorum."

"Bunu duymak istemiyorum." Yüzüm buruşuyor. "Artık sekiz yaşında değiliz, biliyorsun."

"O zaman soru sormadan önce iyi düşünmelisin," diye karşılık verir. "Çünkü cevapları beğenmeyebilirsin. Görüşürüz!"

O pub'ın içinden neredeyse zıplayarak geçerken, ben dikkatimi çayımı içmeye verip sosyal medya uygulamalarımı karıştırmaya başlıyorum. Heather sözünün eri bir şekilde, tuvalette ne yapıyorsa onu yavaş yavaş yapıyor, ben de E-Volve uygulamama geçiyorum. Bu hizmet için para ödemiyorum, paketimin bir parçası olarak alıyorum. Aslında, ona bakmaktan başka bir şey yapmadım. Profilim basit ve hiç fotoğraf eklemedim.

Bardağım neredeyse boşaldı ve karşımdaki sandalye masanın altından çekilirken tahta zeminde sürtünme sesi çıkardığında arama ekibi göndermeyi düşünüyordum.

"Sen tatlımını aldın..."

Başımı kaldırdığımda, sözlerim boğazımda kalıyor. Bugün ikinci kez, James Harrison nefesimi kesiyor.

20
JAMES

"ÖĞLEDEN SONRA BENİ TERK ETTİĞİNDE... tatlılığını mı aldın?"

Masaya eğilip parmağımı çenesine bastırarak o baştan çıkarıcı ağzını kapatma isteğine direniyorum, çünkü büyük olasılıkla beni ısırır.

"Nereye gitti? Heather, yani?" Miranda, kuzeni, Cupid'in beklenmedik elçisini ararken başını çevirir. Tütü giymiş hali çok hoş görünse de, aşırı büyümüş bir bebek gibi görünse de, onun aşk tanrısının hizmetinde olmadığına eminim.

"Kızma. Davet edildim."

"Heather tarafından mı?"

"Aradı ve konuşmamız gerektiğini söyledi. Sen ve ben, Heather ve..."

"Aman Tanrım."

Başını ellerinin arasına gömer ve *bu konuşmayı yapmak için henüz çok erken olduğunu* ima eden bir şeyler mırıldanır.

"Yardıma olacaksa, bana bir mesaj da verdi. Aynen şöyle dedi: "Erken olmak her zaman daha iyidir, çünkü sen bunu mümkün olan en son dakikaya kadar erteleyeceksin" ve "eğer kalıp bunu konuşursan, bu büyükbabamı bir taktik olarak kullanacağım son sefer olacak." Biraz soyut, ama bunun ne anlama geldiğini anlayacağını söyledi.

"Peki sana neye inanmanı sağladı? Seninle konuşmak istediğime mi?"

"Sanırım kullandığı ifade, benimle konuşman gerektiği idi."

İtiraf etmeliyim ki, meraklandım. "Doğal olarak, olabildiğince çabuk geldim ve taksiyle gelmem söylendi."

Ama nereye gitti? Muhtemelen taksiyle eve.

"Heather bir öğrenci ve kalabalık bir ailenin ortanca çocuğu. Taksiye para harcayacak parası yok," diye küçümseyerek cevaplar. Yüzündeki ifade değişir ve yanılmıyorsa, dudagının içini ısırılmaktadır.

"Ben ödedim. Bu da talimatlarda vardı." Yüzündeki ifade hemen yumuşar, gırgır gülüşü tenimi ısıtır. Gerçekten çok zarif bir kız, loş ışıktaki gözleri neredeyse kahverengi, saçları eski altın gibi parlıyor. "Heather benim indiğim taksiye bindi. Kendini biraz James Bond gibi hissettiğini söyledi."

"Sinsi kadın," diye mırıldanır. "Belki de gelecek ay üniversiteye başladığında sosyal medyadan başka şeyler de çalışmalı."

"Ne gibi?"

"Yönetim." Ağzı düz bir çizgiye dönüşür.

"İşte buradayız." Hâlâ koltuğunda oturuyor olması cesaret verici. Bu öğleden sonra onu masanın üzerine uzanmış halde bıraktıktan sonra pek çok şey olabilir. *Öfkeyle dışarı fırlayabilir ya da kucağıma tırmanıp ellerini boğazıma dolayabilirdi.* En iyi anım değildi, ama bir şeyi vurgulamak istedim, o da ağzıyla bir şey söylerken, vücudunun geri kalanı başka bir sayfada gibi davranmasıydı.

"İsterseniz gidebilirim. Ya da bize birer içki daha alabilirim ve konuşabiliriz."

"Bu... " Bir an için bunun hoş bir şey olduğunu söyleyeceğini düşündüm. "Yeni bir deneyim olur."

Onunla birlikte yaşayabileceğimiz yenilikler ve yaratıcı deneyimler hakkında esprili bir şey söylemek dilimin ucunda, ama altıncı hislerim bunun şu anda uygun olmayacağını söylüyor. Onun için bir yenilikten daha fazlası olabilir miyim? Birbirimizi çok iyi tanımadığımız doğru, ama onda görmezden gelemediğim bir şey var. Birini düşünmek, ona karşı bir şeyler hissetmek, ama bu duyguları kelimelere dökememek tuhaf bir deneyim. Hala onu keşfediyor, tökezleyerek ilerliyorum gibi hissediyorum. Kulağa saçma gelse de, bunu başka türlü ifade edemiyorum.

"Bara gideceğim." Düşünceli bir gülümsemeyle, ayağa kalkarken avuçlarımı masanın üzerine koydum. "Döndüğümde hala burada olacak mısın?"

O, başını geriye atıp gülme cüretini gösteriyor. Sanırım onu bu kadar sevmemin nedenlerinden biri de bu. Mizah anlayışı neredeyse sapkın.

"Yine gitme sırası bende, değil mi?" Gözleri kısılır. "Sanırım şansını denemelisin."

Ve ne biliyor musun? Bunu çok isterim.

O n dakika sonra, ikimiz de viskilerimizi yudumlarken, konuşmamız azalır. İçki seçimimin bir hata olup olmadığını merak ediyorum, çünkü onun içkisini dudaklarına götürdüğünü henüz görmedim.

"Kartlar masanın üstünde." Parmak eklemlerimi ahşap kaplamaya vuruyorum. "Daha önce söylediğim şey ciddiye." "

"Hangi kısmı? Biraz aceleci olabileceğini söylediğin kısım mı?"

"Sanırım hızlı dedim, ama ayrılmamın biraz aceleci olduğunu kabul ediyorum. Özür dilerim." Ağzını açar, sonra tekrar kapatır. "Ama seni sevdiğimi söylediğimde kastettiğim şey buydu."

"Beni tanı mıyorsun." Bakışları bardağındaki kehribar rengi sıvıya düşer. "Gerçekten tanı mıyorsun."

"Belki değil, ama gördüğüm kısımları beğendim." Kafasını kaldırır, kaşlarından biri soru işareti şeklindedir. "Öyle değil," derim, ekleyerek, "ama şunu da belirtmeliyim ki, senin tüm kısımlarını da beğeniyorum." Eğer gardını indirsen, eminim harika anlarız.

"Bunu fark etmiş olabilirim," diye mırıldanır. "Ve dürüst olmak gerekirse, ben senin özelliklerini sen benim özelliklerimi takdir ettiğinden daha uzun süredir takdir ediyorum."

"Öyle mi?" Bunun cevabı ilginç olmalı. "Yatak odama kamera takmadığın sürece, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

"İlginç bir görüntü olur mu?" diye sorar küstahça. "Çok fazla *el emeği*. Belki tuhaf çıplak danslar." "Çıplak dans etmeyi seviyorsun, itiraf et."

"Neden olmasın? Sen yapmadın mı?"

"Denediğimi söyleyemem."

"Bunu düzeltmemiz gerekecek. Peki ya senin bu takdirin ne olacak?"

Tırnağıyla düşünceli bir şekilde dolgun alt dudağını tıklatıyor ve dikkatimi oraya çekiyor. Belki onu iyi tanımıyorum, ama o dudakları tanıyorum. Onların benim dudaklarıma değdiğinde nasıl hissettirdiğini biliyorum ve bu da başlı başına bir bilgi.

"Komşunuzun kedilerine bakarken bahçede yoga yapmanızı izlemiş olabilirim." Pub'ın loş ışığında bile kızardığını anlayabiliyorum. Onun hakkında sevdiğim bir başka şey, ama belki de sevmemeliyim. Ama kızarmasında karşı konulmaz bir şey var.

"Beğendiğin bir şey var mı?" İkimizin de birbirimize yaklaştığımızın farkında mı acaba?

"Birkaç şeyi sevmiş olabilirim."

Sesi biraz müstehcen, kaşlarım saç çizgime doğru yükselirken, ona birkaç numara göstermemi önerme dürtüsüne kesinlikle direniyorum. Örneğin, kertenkele pozunu yapmak akıllara durgunluk verebilir. *Akıllara durgunluk veren ve yükü patlatan.*

"Bunu burada bırakamazsın, açıklamak zorundasın." Başını salladı, bakışları artık benimkilerden kaçıyordu. "Utangaç olma. Cesur ol. Cesur ve talepkar ol."

"O mavi şort." Sözleri aceleyle dökülüyor. "Gördüğüm kadarıyla tişört ya da iç çamaşırı giymiyorsun."

Gülmemek için çok uğraşıyorum, gülümsememi elimle bastırıyorum. "Yapma," diye yarı yürekten itiraz ediyor. "Yoksa sana başka hiçbir şey başka bir şey söylemeyeceğim."

"Başka şeyler de mi var?" Komik bir şekilde gözlerimi genişletiyorum. "Belki de tişörtümü veya pantolonumu beğenmişsindir?"

"Çok güzeller ama çok fazla örtüyorlar."

"Çıkarayım mı?"

"Ha, komik. Tanrım. Muhtemelen çıkarırdın, değil mi? Otur!" diye itiraz ediyor, ben sandalyemi geri çekiyorum. "Lütfen teşhirci olduğunu veya başka sapkın şeylerden hoşlandığını söyleme."

"Sapıkçılığı tanımla," diye alay ediyorum. "Çıplak olmaktan hoşlanıyorum..." "Bu sürpriz *değil*."

"Keşke izlendiğimi birazcık bile sezseydim," diye ekledim. "Bir gösteri yapardım."

"Gösteri olduğu gibi iyiydi. Bazen tek ayak üzerinde. Ya da popon havada. Ama bilge bir kadının dediği gibi, adını bilmediğim zaman seni nesneleştirmek çok daha kolaydı ."

"Bu bilge kadının kim olduğunu bilmiyorum ama istediğin gibi nesneleştirmeye devam et." Sanki bir davetmiş gibi, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sandalyeme yaslanıyorum. "Ben burada oturup hayranlığın tadını çıkaracağım." Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslıyorum. "Hazır olduğunda," diyorum, tek gözümle ona bakarak.

O, küçümseyerek başını sallar. "Sen çok garip birisin."

"Ama sevdiğin birisin. Ve günün herhangi bir saatinde sana yakın ve kişisel bir yoga seansı verecek birisin."

"Aşağı bakan köpek?" Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışır ama başaramaz.

"İsterseniz, ben kendim bebek pozunun hayranıyım. Harika bir manzara sunmasının yanı sıra, sakral çakrayı açmak için de iyidir ve..."

Sanki birden iplerle çekiliyormuş gibi uzaklaşır, yüzündeki renk de aynı hızla kaybolur.

"Ne oldu?" Uzun ve sert bir nefes verir. "O kadar da kötü olamaz." Olabilir mi?

"Ne bildiğini gösteriyor," diye mırıldanır, bakışları kayar. "Keşke Heather seni aramamış olsaydı. Birkaç gün bekleseydi, zamanlama daha iyi olurdu. En azından ben daha emin olurdum."

Zamanlama mı? Günler mi? Hasta mı? "Miranda, beni endişelendirmeye başlıyorsun. Ne olursa olsun, söyle gitsin. Anlat bana."

"Ama sorun da bu." Elleri havada, saçlarını okşadıktan sonra, eskiden düzgün olan at kuyruğunu çözdü. "Söyleyebilir miyim? Nereden başlayayım?"

"Başlangıçtan," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Daha önce bana ne düşündüğünü hiç saklamadın."

"Sen beni gerçekten tanı mıyorsun." Elleri kucağına düşer, bakışları da onu takip eder. "Gerçek beni tanı mıyorsun. Sen sadece benim görmeni istediğim parçaları görüyorsun." Birlikte olduğumuz parçaları. Cesur parçaları.

Beni bu kadar sığ biri mi sanıyor? Bizim, parçalarımızın toplamından daha fazlası olduğumuzu bilmediğimi mi düşünüyor? O, yuvarlak ve dolgun bir çift göğüsten daha fazlası. Dişlerimi geçirmek istediğim şeftali gibi bir popodan daha fazlası. Onun hakkında bilmediğim çok şey var.

"Bana daha fazlasını bilmek istememi sağlayacak kadarını gösterdiğini düşünmek istiyorum."

"Göreceğiz." O, ikna edici bir şekilde kötü bir his uyandırmak için biraz fazla sevimli. "Başlangıçta mı?" Ne yazık ki boş olan bardağıma uzanırken, umarım cesaret verici bir şekilde başımı sallıyorum. "Al, bunu içsen iyi olur."

"İstemiyor musun?"

"Ben... detoks yapıyorum." Bardağı masanın üzerinde kaydırıyor ve elini geri çekmeden önce, ben kendi elimle bardağı kapıyorum.

"Ne olursa olsun."

"Hiçbir fikrin yok." Biraz gülüyor, ama gülüşünde mizah yok. "Ama öncelikle, sen suçlu değilsin, değil mi?"

"Öyle olsaydım, bunu itiraf etmem pek olası olmazdı, değil mi?"

"Bilmiyorum. O tür çevrelerde dolaşmıyorum."

"Değilim."

"Ne iş yaptığını bilmiyorum," diye cevaplar, omuzlarını hafifçe silker. "Ve seni uyarmak isterim, eğer *bana bir şey* söylersen, seni masanın altında tekmelerim."

"Durumu düzeltmek için viski kokulu öpücükler fısıldayacak mısın?"

"Bu, sıyrık bir dizden daha zor olacak, hangi işte çalışırsan çalış .
Yani, çalışıyorsan tabii."

"Bu konuşmayı daha önce yaptığımızı hissediyorum." Oldukça doğrudan bir soru ve nedenini merak etmeye başlıyorum.

"Satın alma işinde olduğunu
söyledin." "Doğru."

"Evinize girdikten sonra, tam olarak neyi satın aldığınızı merak etmeye başladım."

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye soruyorum, kollarımı masanın üzerine koyarak, şüpheden çok merakla. Bir kadın senin net servetinin ne kadar olduğunu merak ettiğinde, nadiren bu konuda açık sözlü olur. Ama bunun öyle olduğunu sanmıyorum.

"Uyuşturucu ya da yasadışı silahlar olabileceğini düşünüyorum."

Ah, bu daha mantıklı. Kendi çıkarını gözetmekten çok kendini korumak için.

"Sanat," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Sanat eseri alıp satıyorum. Belgravia'da bir galerim var. Bir ara sana gösterebilirim."

"Beni gelip gravürlerine bakmam için bir taktik gibi geliyor."

"Ah, orijinal Netflix ve chill." Çenemi abartılı bir şekilde okşuyorum. "Bence biz bunun biraz ötesindeyiz." Kıkırdamaktan boğulmak üzereyken bana el sallıyor. "Ben sadece bir sanat hayranıyım, ama yeteneğim bundan para kazanmakta yatıyor. Bahsedilecek gravürüm yok. Ama sana başka birkaç şey göstermekten memnuniyet duyarım."

"Şeyler mi?" Bu tek kelime çok cazip geliyor. Çok cesaret verici.

"Sadece söyle."

Yumuşak bir şekilde iç çeker, bu anı adeta soğuk suyla söndürür. Ama sorun değil. Benim işimde, uzun vadeli oynamaya alışkınım. Hızlı getirisi olan çok az şey vardır.

"Sordum çünkü yollarımız zaman zaman kesişebilir diye düşünüyorum. Yani gelecekte."

"Bunu duyduğuma sevindim." Her ne kadar biraz gizemli davranıyor olsa da.

"Ve birlikte zaman geçirecekseniz, bence birbirimizi daha iyi tanımalıyız."

"Bunu çok isterim."

"Ama eminim, sana anlatacaklarımın hepsini duyduktan sonra, seni bir daha göremeyeceğim."

"Ben daha sert biriyim."

"Başından beri bunu istediğinden emin misin?"

Viski bardağını alıp devam etmesini işaret ettim.

Ve öyle de yapıyor. Bana nişanlısının pislik olduğunu, değersiz nişan yüzüğünü, ailesinin yaşam koşullarını ve acımasız ayrılıklarını, evcil hayvan bakıcılığı yapmasının nedenlerini anlatıyor. Bir an için, tüm bunları kendine sakladığına inanmak zor geliyor. Ama öte yandan, birlikte geçirdiğimiz anlar çoğunlukla çıplak anlardı. Bana hayat hikayesini anlatabilirdi, ama muhtemelen ben dinlemeyecektim.

Erkekler, değil mi? Ne yaparsın? En gelişmiş yazılıma sahip değiliz.

"Sakıncası yoksa, bu eski sevgilin tam bir pislik gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Buna itirazım yok."

"Birisi sana bu kadar aşağılıkça, bu kadar umursamazca davranıyorsa, bu aşk değildir. Bu, onların kırık parçalarını senin parçalarıyla tamir etmeye çalışmalarıdır."

"Bir süreliğine, onun kırık parçalarıyla onu bıçaklamak istedim, ama artık bunu aştım."

"Bu duyguyu mu, yoksa onu mu?"

"Oh, onu bir süredir aştım. Artık tüm bu deneyimi aştım ve hayatıma devam ediyorum. Esas olarak daha büyük sorunlarım olduğu için. Sorunlar. Meseleler? Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini nasıl sınıflandıracığımı bilmiyorum."

"Belki ben yardımcı olabilirim?"

"Ve şimdi işin en zor kısmına geldik," diye mırıldanır, başını eğip eliyle elbisesinin önünü düzeltir. "Çünkü bak, James. Ben hamileyim."

21
JAMES

HAKKIMDA AZ KİŞİNİN bildiği bir şey var ki, o da küçük bir çocukken kekemeliğim olduğu. İlk başta doktorlar bunu gelişimsel bir sorun olarak değerlendirdiler. Görünüşe göre, bu durum konuşma ve dilin erken aşamalarda hızlı bir şekilde gelişmesi nedeniyle oldukça yaygın ve erkek çocuklarda daha sık görülüyor. *Erkek türünün erkekleri. Bizler her zaman bu kadar yavaş mı anlıyoruz?*

Ancak bu sorun, bu tür şeylerin normal kabul edildiği yaşı geçtikten sonra da devam etti ve sanırım bir konuşma terapistinden yardım istendi. Kekemeliğimin, belki de annesinin kanser olduğunu kendisine söylenmemiş olmasına rağmen bir şekilde bilen bir çocukta görülen anksiyeteye bağlantılı olduğu ortaya çıktı. Ergenliğe girdiğimde, hem kekemeliğimi hem de annemi kaybetmiştim.

Ancak, ağzımdan tek bir kelime kekeleyişinde, o korku dolu duyguların bir kısmı geri döndüğü için konudan sapıyorum.

"G-hamile mi?"

Bakışlarım çiziklerle dolu masa üstüne düşüyor, sonra da antika bahçe aletleriyle süslenmiş tavana yükseliyor. Duvarlara bir göz attığımda, onların da aynı türden soyut kalıntılarla kaplı olduğunu görüyorum ve barda oldukça iyi bir cin seçkisi olduğunu fark ediyorum. Çünkü her yere bakabiliyorum, ama Miranda'ya bakamıyorum. Ta ki onun titrek sesi dikkatimi tekrar ona çekene kadar.

"Bak, bunu burada ve bu şekilde söylemekten üzgünüm." Nefesini verir, yüzünün etrafındaki yumuşak saç telleri bu hareketle dağılıverir. "Burası benim ilk tercih ettiğim yer ya da zaman olmazdı. Ve Heather'ı öldüreceğim." Ayağa kalkar, koluna hafif bir ceket asar, sonra mavi çantasını omzuna atar, görünüşe göre

aynı dikkat sorunlarından muzdarip. "Ve bilgin olsun, henüz doktora gitmedim. Sadece evde test yaptım."

Boğazıma takılan büyük bir panik topunu yutarken, bu testlerin ne kadar etkili olabileceğini soyut bir şekilde merak ediyorum. Bu haber kafamı karıştırıyor. Bir şok. Ama şu anki paniğim, onun haberiyle ilgili değil, ki bu başka bir zaman için bir panik olabilir, en çok korktuğum şeyle ilgili; bir kelime nefes nefese bir patlamayla havaya çarparak özgürlük için mücadele ederken, etkili bir şekilde iletişim kuramama korkusu.

"Ne zaman."

"Ne zaman?" Ben tekrar yutkunurken, o kaşlarını çatıyor, körü körüne bardağı uzanıp içindekileri yudumluyor. Viski'nin ateşli yakıcılığı, kasların gerginliğini gevşetiyor gibi görünüyor. *Tanrıya şükür.*

"Testi ne zaman yaptın?"

"Bu öğleden sonra. Sen gittikten sonra." Bir meydan okuma var ama suçlama yok. Belki de bu noktada, onu ıslak, titrek ve patronunun masasına uzanmış halde bıraktığım için özür dilemeliyim. Ama dilemeyeceğim. İstemiyorum. Bu kadar güzel bir anı nasıl pişman olabilirim? Sonucunu? Onu tekrar görmek istediğim için yaptığım bir manipölasyon olduğunu açıklamak anlamsız görünüyor.

Hayal bile edemediğim şey, bunun nasıl bu kadar çabuk ve bu koşullar altında gerçekleşmiş olduğuydu.

İşte, yine birlikteyiz.

Belki de parmaklamaya devam etseydim, bu zor durumda olmazdım.

Bu hoş olmayan düşüncayı kafamdan uzaklaştırıyorum.

O hamile ve ben baba olmak üzereyim. Yoksa

kendimi fazla mı kaptırıyorum?

"Nasıl hissediyorsun?" Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum, ama gerçekten onun ne düşündüğünü, planlarının ne olduğunu bilmek istiyorum. Kendi tepkilerimin ne olacağını veya şu anda ne düşündüğümü bilmesem bile.

"Uyuşmuş. Kafası karışık. Korkmuş." Sandalyenin arkasını kavradığı yerlerde parmak eklemleri bembeyaz olmuş ve titrek bir nefes veriyor. "Ama belki de kesin olarak öğrenene kadar bu konuşmayı bırakmalıyız. Bilirsin, paniğe kapılmadan önce."

"Panikle miyorum." Cevabım neden bu kadar soğukkanlı, sıradan ve normal halim gibi geliyor, hiç bilmiyorum, çünkü durum hiç de normal değil. Ama artık sesimi kontrol edebiliyorum, sakınım.

"Kartın bende, seni ararım. Haber veririm." "Otur."

Onun asil tavrını korumak onun için zor olduğu açıkça belli olmasına rağmen, çenesini kaldırdı. "Bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

"Konuşmamız gereken şeyler var. Test bir yana, bana emin olduğunu söylediğine göre..." Konuşurken, yüzünde bir dizi duygu belirliyor ve beni keserek garip bir kararlılık sergiliyor.

"Aylardır senden başka kimseyle seks yapmadığım gerçeği dışında hiçbir şeyden emin değilim. Beni iyi becerdin ve şimdi iyi becerilmiş durumdayım, diyebilirsin."

"Ama ben öyle demezdim. En azından öyle ifade etmezdim."

Düşünmem gereken çok şey var ama nedense, gözlerim istemeden karnına kayıp sonra tekrar yüzüne dönmeden önce, onun sözlerine inanabileceğimi biliyorum. Bu korku mu? Bakışlarında parıldayan endişe mi?

"Peki, ne zaman uygun olursan kullanacağın terimleri bana bildir, çünkü şimdi gitmem gerekiyor."

"Miranda, otur." Kendi kafamdaki karışıklığın ortasında, elini tutmak için uzanıyorum. Elimi tutmasına izin verse de, oturuyor. "Konuşmalıyız." Hamilelik testleri gerçekten ne kadar etkilidir? Prezervatiflerden daha mı güvenilir, yoksa daha mı az? Yirmi yıldır prezervatif kullanıyorum ve hiç başarısızlık yaşamadım, yüzde birlik gruba hiç girmedim. Asla katılmayı düşünmediğim yüzde birlik grup. "Konuş benimle, lütfen."

Aniden yüzü buruşur ve dünyanın, *onun* dünyasının ağırlığı içe doğru çöker, omuzları düşer ve yüzündeki ifade kaybolur.

"Sorun yok." Ayağa kalkarım, kollarımı ona dolanırım, o ise göğsüme sessizce ağlayarak, vücudu hıçkırıklarla sarsılır. Barmen bana kaşlarını çatarken, ben de sırtını avuçlarımla okşamaya başlarım. Yanımdan geçen bir garson, tam da ben mutlak bir bilişsel uyumsuzluk yaşarken, bana pis bir bakış atar. Sikiştiğim kadın

ve sonradan rüyalarımaya giren kadın hamile, ve ben baba olmayı hiç düşünmemiştim, ama onun vücudu benimkine değdiğinde bu çok doğal geliyor. Sanki olması gereken buymuş gibi.

"Kasten yapmadım," diyor boğuk bir hıçkırıkla.

"Tabii ki yapmadın." Yüzünü avuçlarımla tutup göğsümden çekerek onu görebilmek için. "Doğum kontrolünden ben sorumlu değil miydin?" Ve ben her zaman çok dikkatliyimdir, ama artık bunun önemi yok.

"Yani, bunu bana sen yaptın," diye ıslak bir sesle şikayet ederken, etkisiz bir eliyle göğsüme vurur. "Varislerim olacak, sızıntı yapacağım ve çok, çok şişmanlayacağım, ve bunların hepsi senin suçun."

Sonlandırma planı yok, diye fısıldıyor zihnim. Bu düşüncenin ardından bir panik dalgası gelmesi gerekmez mi?

"Kaderi suçlayamaz mıyız?" Yüzündeki ıslak saç tellerini itip, başparmaklarımla gözyaşlarını silirim. "Ya da yüzde doksan dokuzluk acınası etkinlik oranıyla prezervatif üreticilerini?"

"Ya da köpek kapısı üreticilerini. Kesinlikle dava etmeliyiz." "Çok şüpheli bir avukat tanıyorum. Sana sormalıyım mı? bir toplantı ayarlamak istiyorum, ama korkarım seni benden çalabilir.

Gülümserken çok üzgün ama aynı zamanda çok güzel görünüyor. Ve ben kendimi tutamıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, çarpıcı eli şimdi daha güçlüydü ve göğsüme bastırıyordu.

"Seni öpmek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Duruma bağlı." Gözleri biraz kısılır. "Beni teselli etmeye mi çalışıyorsun?"

"Sanırım sadece öpmek istiyorum çünkü seni öpmek istiyorum."

"Böyle daha iyi." Gülümsemesi hala biraz çarpık, ama eli hala orada.

Cevabını anlamadan dudaklarım onun dudaklarına dokunuyor. "Daha mı iyi?"

"En azından beklediğimden daha iyi."

Şimdi sıra bende, kaşlarım çatılırken kendimi emin olamıyorum. "Hakkımda bu kadar kötü mü düşünüyorsun?"

Şimdi gerçek bir gülümseme. "Beni tekrar yatağıma atmak için öpmek istediğini söylemeni bekliyordum."

"O zaman aslında şiir hakkında düşündüğümü duyunca şaşıracaksın. Bana inanmıyor musun?" Başparmağımla onun kırışmış kaşlarını düzeltiyorum. "Bu doğru. Gözyaşı tadı olan dudaklar öpmek için en iyisidir," diyorum, Dorothy Parker'ın bir şiirini yorumlayarak. "Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum." O yorum yapamadan ekledim: "Ama bunun önemi yok diye karar verdim, çünkü seni öpmekten zevk almayacağım bir an bile yok."

Ancak o zaman eli gevşer, gözleri yumuşar ve ben dudaklarımı onun dudaklarına sadece bir okşama kadar yaklaştırıyorum.

"Hala sorun yok mu?" Koyu renkli kirpikleri, melas rengi gözlerinin üzerinde titriyor, dili öpücüğün tadını almak istercesine dışarı çıkıyor.

"Ne yaptığımızı bilmiyorum." "Emin olmak zorunda mıyız?"

"Dikkate almamız gereken bir kişi daha olabilir..."

Onun sözlerini yumuşak ve uzun bir öpücükle kesiyorum. Dikkatini dağıtmak için mi, yoksa o sözlerin yarattığı bir ihtiyaçtan mı, emin değilim. Tek bildiğim, onu öpmek istediğim. Onu kucaklamak. Ona sahip olmak.

"Bu gece benimle eve gel." Geri çekilirken, dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdiğimde, gözleri artık pekmez gibi değil, koyu melas gibi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Şeyler hakkında konuşabiliriz..." Ya da sevişebiliriz.

"Ama doktora gidene kadar beklememiz gerekmez mi? Yani, yanlış pozitif olabilir ya da her ne diyorlarsa."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dizlerimi bükerek, bakışlarımı onunla aynı seviyeye getirdim. "Sen ne hissediyorsun?"

"Kadın sezgisi gibi mi?" Kaşlarını kaldırdı. Reddedilince, kendimi toparladım. "Sana ne hissettiğimi söyleyeyim," dedi aniden. "Kendimi berbat hissediyorum. Yorgun ve ağlamaklıyım, ama bunu başka şeylere bağlıyordum. Ama gerçek şu ki, günlerdir kusmaktan başka bir şey yapmamışım gibi görünüyor. Ve bu berbat bir durum. Ve biraz korkuyorum." Boğazını temizledi, bakışları uzaklara kayd. "Ne yaptığımı bilmiyorum ve her şey yolundaymış gibi davranmaktan yoruldum."

"Benimle eve gel," diye tekrar ediyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına kaydırarak. "Konuşabiliriz." Gerçekten konuşabiliriz. Sikişmek değil, öyle görünüyor.

Bir kez başını salladı, dokunuşuma yaslandı ve göğsümde bir şey sıkıştı.

"Seninle eve geleceğim, ama seks yok."

"O kadar güzelken mi?" Gözleri kısılır, eli geri çekilir. "Masada. Yatakta. Ah-ah," diye şarkı söyler gibi, eli tekrar vurmadan önce yakalarım. Ama o gülümsüyor, ben de öyle. Ve Tanrım, onu tekrar öpmek istiyorum. İtaat edene kadar öpmek, bana eriyip tüm endişelerini unutana kadar öpmek.

Eğer izin verirse, endişelerini onun için saklayacağım. "Sadece benimle eve gel."

"Sadece seninle eve gelmek mi?"

"Evet, sadece. Beklenti yok. Talep yok. Sadece istediğin için gel."

Ve şaşırtıcı bir şekilde, bunu içtenlikle söylediğimi fark ettim.

Buraya taksiyle geldim ve Miranda arabası olduğu için o sürüyor. Kural olarak, araba sürmeyi severim. Londra'nın aynı bölgesinde yaşıyor ve çalışıyorum, bu yüzden genellikle işe yürüyerek gidiyorum. Yürümediğim günlerde veya havaalanına gitmem gerektiğinde ya da daha uzak bir yere gitmem gerektiğinde şoförüm var. Arabayla götürülmek, işlerim için zaman kazanmamı sağlıyor — *telefon görüşmeleri, e-postalar ve benzeri şeyler*. Bu yüzden, araba kullanma fırsatım olduğunda genellikle kullanırım. Ya da bisikletime binerim, bu da Londra'yı geçmek için daha kolay bir yoldur, ancak ben daha uzun mesafeli kırsal yollarda bisiklet sürmeyi tercih ederim. Temelde büyük çocukların oyuncağı gibi. Bu yüzden bu akşam Miranda'nın beni eve arabayla götürmesi yeni bir deneyim. Eski model bir Mini Cooper kullanıyor, bu yüzden çok rahat bir deneyim sayılmaz, ama yine de koltuğumda kıvrılmış halde, sürücü koltuğundaki kızdan gözlerimi alamıyorum.

Bir şey bana bunun, ileride ilişkimiz için mükemmel bir benzetme olabileceğini söylüyor.

"Bana bakmayı keser misin?" diye mırıldanıyor.

"Biliyor musun, o soluk bilek parçasının bu kadar erotik olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Ne?" Cevabı kahkahayla titriyor. "Bileğim mi?" Şaşkın bir şekilde bakışları aşağıya kayıyor.

"Hm. Erotik ve zarif. Sen sinyal lambasını yakarken fark ettim."

"Evet." Işıқта durduğumuzda, daralmış bakışları benimkilere kayıyor. "Çünkü bu *çok* masumane geldi."

"El bileğini hafifçe sallamak çok masum bir harekettir. Neredeyse Viktorya dönemindeki heyecanla aynıdır."

"Ben... sinyal lambasını çevirirken mi? Gerçekten mi?"

Tanrım, bu kadının kahkahası. Onu şişeleyip içebilirim. Tabii bunun benim üzerimde yarattığı etkiyi ona belli etmiyorum.

"Miranda," diyorum, "böyle bir şeyi hayal ettiğin için şok oldum, bahsetmene gerek bile yok."

"Evet, incilerini sıkıca tuttuğunu görüyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık verir, biz tekrar hareket etmeye başlarken.

"Bu da başka bir örtmece mi?" Ona dokunmak, parmaklarımı saçlarında gezdirmek ya da elimi dizine koymak istiyorum, ama sözlü olarak sohbete katılmış olmama rağmen, içimden bir ses onun dokunmamı hoş karşılamayacağını söylüyor. Sanki vücudu titreşiyor, bir yay gibi gergin. "Çünkü açıkça, ben değilim." Bakışlarım aşağıya, kasıklarına kayıyor. O da gözünün ucuyla takip ediyor. "Ama hala görmek istiyorsan, yapabilirim."

Cevap vermekten kaçınmak için dudağını ısıırıyor, ama ikimiz de aynı şeyi hatırlıyoruz galiba.

Kendi elimle boşaldığımda seni düşündüm.

Penisim seğiriyor ve yanılmıyorsa, nefes alış veriş değişiyor, hızlanıyor. Ama bu an geçiyor ve sonunda o, yavan bir cevap veriyor.

"Yorum yok. Ve bence konuyu değiştirmeliyiz.

Bileklerden bahsetmişken, Avustralya hakkında küçük bir bilgi ister misin?"

"Senin bana yaptıklarından ya da benim senden yapmanı istediğim şeylerden bahsedemiyorsak, tabii ki."

"Sınırlarımı saygı duyduğuna sevindim." Yumuşak bir şekilde kıkırdar. "En azından şimdilik."

"Devam edelim! Evet, bilekler. Ablam Sidney'de yaşıyor ve bana Avustralyalıların *wristy* çok

Özellikle. Ne olduğunu tahmin edemeyeceğine bahse girerim.

Eminim tahmin edebilirim. Aslında, üniversiteden sonra Avustralya'da bir süre geçirdikten sonra tahmin edebileceğimi biliyorum. Görünüşe göre, şık erkekler Avustralyalı kızlar, ya da yaş gruplarına göre sheilas arasında çok popüler. Her ikisini de deneyimlediğimi söyleyebilirsin. *Bileklikler ve yaş grupları*.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyorum. "Süslemeyle ilgili bir şey mi? Belki bir bilezik?"

Onu süslemek istiyorum. Hiç bilmediğim bir arzu gücüyle, inci dizileriyle. Bu öğleden sonra onu masanın üzerine bırakmak, tek istediğim onu tatmakken, işkence gibiydi. Kendimi ona gömmek istedim. Adımı haykırmasını duymak istedim. Ama onun haberini, bizim haberimizi öğrendiğimden beri, ona sahip olma arzusu neredeyse dayanılmaz hale geldi. Yine de burada oturmuş oyun oynuyorum.

"Hayır. Bir daha tahmin et."

"Sen göstermeye ne dersin?"

Derin bir nefes alarak başını çevirdi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Evet dersem, bir elimle incilerimi tutarken diğer elimle sana göstermemi ister misin? Miranda merkezli bir seyirci fikri hoşuma gitti."

"Ah, sen çok kötüsün!" Onun çınlayan kahkahası arabayı doldururken, bu söz bir azarlama değil de daha çok bir iltifat gibi geliyor.

"Buradan sola," diye mırıldanıyorum, o da tekrar sinyal lambasını yakarken hafifçe gülümsüyor. "Neredeyse eve vardık."

Miranda, arabasının sadece sakinlerin park edebileceği bölgede park cezası almayacağından emin olduktan sonra evin önüne park eder ve ben onun elini tutup eski taş merdivenlerden yukarı çıkarırım.

"Çok güzel bir ev," diyor, ben kapıyı açarken, önce onun içeri girmesini işaret ediyorum.

"Biraz mozole gibi ve tek bir adam için fazla büyük." Kendi sözlerimi duyarak aceleyle devam ediyorum, kafamda küçük bir fikir oluşuyor. Şu an dışındaki bir zaman için bir fikir. "Ama iyi bir zamanda satın aldım. Ve tabii ki galeriye de yakın."

"Ah, evet." Giriş salonunda, siyah beyaz karo zeminin ortasında duran masanın üzerinde parmaklarını gezdiriyor, neredeyse

Sanki hatırlıyormuş gibi. Lanet olsun, oradan geçerken sertleşmeden duramıyorum. "Bir ara gelip gravürlerine bakmam lazım." Bunu çok nazikçe, önemsizmiş gibi söylüyor, ama çantasını bakır kasenin yanına koyarken, parmak uçlarıyla ona da dokunurken, bu sözler alay gibi geliyor.

"Bu çok güzel."

"Sen kadar güzel değil." Kendimi onun arkasında buluyorum, o bana daha iyi erişebilmem için boynunu eğdiğinde ağzımı boynuna bastırıyorum. "Miranda." Onun adı fısıldanmış bir yalvarış çünkü elini tutup onu yatağıma götürmek istiyorum. Onun soluk, ipeksi uyluklarını genişçe açmak ve dilimle ona işkence etmek istiyorum, sadece onun adımı tekrar tekrar haykırmasını duymak için.

Onun dudaklarından çıkan adımın beni orada dengelemek istememe neden olan şey nedir? Dolgun alt dudağında dengede dururken, gözleri geniş ama tam olarak masum değil.

"Tanrım, seni istiyorum," diye mırıldanıyorum, o bana yaslanırken, yumuşak teni benim sertliğime boyun eğiyor. Sonra başını çevirip bana profilini gösteriyor, arı sokmuş gibi dudakları gizli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir cazibe. Ben de görmezden gelmiyorum, dudaklarının köşesine bir öpücük konduruyorum. "Durmamı söyle."

Yumuşak bir iç çekiş. Bir fısıltı kadar cazip. Elim bilinçsizce düz karnına bastırıyor.

"Buraya konuşmak için geldiğimizi sanıyordum." Cevabı sessiz bir mırıldanma ama pek de masum değil ve onu kollarımda döndürdüğümde, gözleri arzuyla kararmış.

"Yapabiliriz ve yapacağız. Ama şu anda ağzım için çok daha iyi bir planım var."

Onu tanıımıyorsun bile, diye fısıldıyor zihnim. Bu hisleri sana yaşatan sadece havada uçuşan endorfinler.

Miranda çıplak bir şekilde altında yatıyor, saçları yastığın üzerinde yayılmış, gözleri loş ışıktaki karanlık ve güven dolu. Elleri

başının üstündeki yastığın üzerinde avuç içleri yukarı bakacak şekilde yatıyor, bileklerindeki nabız parmak uçlarımda titriyor.

"Henüz değil, sevgilim. Henüz düşünme." Parmaklarım gergin bir meme ucunda dans ediyor, fısıltı gibi bir dokunuş, ay ışığında yıkanan güzelliğinin manzarasına dalarken, kekeleyen bir iç çekişle karşılanıyor.

"Ama çok yaklaştım," diye neredeyse ağlayacak gibi.

"Biliyorum." Ses tonumda şefkat olsa da, gerçek bir sempati yok, çünkü o, son zamanlarda onu tuttuğum bıçak sırtında dengede duruyor.

Dilimle. Parmaklarımla. Penisimle.

"Parmaklarımda üzerinde sürerken seni tekrar öpmemi ister misin?"

"Alay etme," diye yalvarır, ben ellerimi bacaklarının arasına kaydırırken altında kıvrılır.

Öpüşmeler ve dokunuşlar arasında yatak odasına vardığımızda ve kıyafetlerimizi çıkardığımızda, birkaç farklı şekilde gelişebilirdi. Hızlı ve ateşli bir birleşme olabilirdi, yatağa zar zor ulaşabildiğimiz bir birleşme. Ya da onu yatağa yatırıp, onun hassas duygularına ve durumuna saygı göstererek ona tatlı bir şekilde sevişebilirdim. Bunun yerine, üçüncü bir seçenek ortaya çıktı. Belki de tek seçenek. Onun dili kurumuş dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarken, beni de kendi dilimle aynı yolu izlemeye davet ederken, ikimize de çok çekici gelen seçenek.

"Hiç bilmiyordum," diye fısıldadı, sözleri kadife gibi, büyük bir suç ortaklığıyla. "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum."

Gerçek şu ki, tüm cesaretine rağmen Miranda biraz itaatkâr bir kız. *Ve bu ne kadar da güzel bir gerçek.* İlk gece mutfak tezgahında otururken, sıyrılmış dizine viski dökerken, karanlık ve iri gözleriyle ilk kez sezmiştim bunu. İyi bir kız gibi kabullenmişti ve o günden beri onu istiyorum.

"Bacaklarını aç bana, sevgilim." Bir kitabın sayfaları gibi kendini açığa vuruyor. "Çok güzelsin. Bağımlılık yapıyorsun. Dilimde çok tatlısın. Amını tekrar tekrar öpmek istiyorum." Vücudunu aşağı doğru okşuyorum, dilimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, vücudu altımda dalgalanıyor, çılgılığı sevimli bir kırılganlık.

En son kollarımda olduğunda, unutmasını istedi. Başka biri gibi hissetmesini istedi. Bu gece, ona kim olduğu, kime ait olduğu, orgazmının kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmayacağım.

kim olduğu konusunda. Kime ait olduğu konusunda. Orgazmının kime ait olduğu konusunda.

O Miranda.

Yakında çocuğumun annesi olacak.

Ve benimki, her anlamda, bana izin verdiği ölçüde.

"Nefes al, sevgilim." Birkaç ustaca hareketle tekrar onun üzerine çıkıyorum. Bilekleri hala yastığın üzerinde, biri diğzerinin üzerinde, pozisyonları değişmemiş. Bu farkındalık, karnımda bir zevk düğümü gibi ve parmaklarımı penisime doladığımda, gözleri bu hareketi hevesle izliyor. Yumruğumu şişmiş penisim boyunca kaydırıyorum ve iyi çalışılmış bir hareketle başını kavriyorum.

"Seni tatmak istiyorum." Fısıltısı karanlık ve boğuk, göz ardı edilemeyecek bir sirenin çağrısı gibi. Benimle aynı anda hareket ediyormuş gibi yapıyor, vücudu elimdeki ağırlığın altında hareketsiz kalıyor. Hemen anlıyor. O tatmak istiyor, ben beslemek istiyorum.

Bir elim onun başının arkasındaki duvarda, diğzer elim ise ağrıyan penisimin dibindeyken, kendimi onun dudaklarına indiriyorum. Dili dışarı çıktığında, vücudum beklenmedik temasa boyun eğiyor.

"Bunun cesurca mı yoksa aptalca mı olduğunu bilmiyorum." Sesim boğuk çıkıyor, midemdeki düğüm şimdi daha da büyümüş, gergin ve gergin.

"Daha çok sabırsızlık gibi," diyor, o yaramaz diliyle alt dudağını ıslatarak, damarlarımda kanımın uğultusuna neden oluyor.

Onun dudakları arasında kendimi besliyorum, kirpikleri titriyor, dili frenulumumu okşuyor. Geri çekildiğimde, kalçalarım titriyor, ağzı benim başıma emici bir öpücükle büzülüyor. Uzun bir küfürle inliyorum, onun dokunuşuna esir düşmüş olarak kendimi onun ağzına daha derine kaydırıyorum.

Ağzı genişçe açılmış ve gözleri o kadar da masum değildi. O dilini benim uzunluğumun alt kısmına doğru sürüklerken, ben de nazikçe dudaklarının içine girip çıkıyordum. O akıllara durgunluk veren emici öpücükler, şişkin başıma ulaşıyordu.

"Senin tatlılığıyla kaplı olsam daha mı lezzetli olurum acaba?" O yanaklarını çukurlaştırırken, cildimin her santimi canlanıyor ve yanıyor. "Aynen öyle, sevgilim. Em beni." Beni sertçe em.

Dayanamayıp eğildim ve parmaklarımla onun parıldayan amını doldurdum. Tekrar tekrar birbirimizi işkence ettik, ta ki Miranda pes etmek üzere olan tek kişi kalmayana kadar. Geri çekildim, nefesim zorlanıyordu, yumruğumu tekrar penisimin üzerine kaydırdım, onun salyası sürtünmeyi kolaylaştırıyordu.

"Cevap vermedin," diye hırıldıyorum, ağzımı kapatarak, benim sikimle dolduktan hemen sonra ağzımı ona dayamanın ne kadar sinir bozucu olduğunu ona söyleme fikrini bastırıyorum.

"Ağzın doluyken konuşmanın kaba bir davranış olduğunu kimse sana söylemedi mi?"

Karanlık kahkaham odayı doldurur, bakışları başka bir tür zevkle parlar. Gece masasından prezervatif alırken ona doğru eğildiğimde kaşlarının çatıldığını fark ederim. Kendimi sararken beni izler, bakışları tekrar bacaklarının arasına yerleştiğimde beni takip eder. Eski ve sessiz bir anlaşma ile kendimi bir kez daha ona bırakırım.

Kasıtlı olarak
yavaş. Acı verecek
kadar yavaş.

Vücudu benimkinin altında kıvrılırken, son rahatlamayı ararken, nefesini vücudundan dışarı itiyorum.

"Lütfen... İhtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Son hecede sesi titriyor, vücudu bu dalganın üzerinde süzülüyor. Vücudu isyan ederken, bileklerini tekrar kavrayıp iki ucundan da sabitliyorum.

"Biliyorum ihtiyacın var." O, daha sert ve daha hızlı bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyor, işkence gibi yavaş dokunuşlara ve hareketlere değil, ama yanılıyor. Çünkü her şeyin ve herkesin bir zamanı vardır ve benim zamanım şimdi.

"Hissediyorum... İhtiyacım var." Göğsümdeki acı onun sözleriyle daha da artarken, dudaklarımı uzun ve uzun bir öpücükle onun dudaklarına değdiriyorum. Nefes almayı unutana kadar geceyi uzatacağım. Zihnini dağınık düşüncelerden, korku ve endişelerinin kakofonisinden arındıracağım. Onu ağırlaştıran düşüncelerden kurtaracağım. Yardımcı olabileceğimi biliyorum. Şu anda. Gelecekte. Ona yaslanabileceği geniş omuzlar olacağım. Ona her türlü rahatlamayı sağlayacağım.

"Bırak ben alayım, tatlım." Seni o noktaya götürüp tekrar tekrar geri getireyim. "Seni parçalara ayırayım,

nereden başladığını, nerede biteceğini bilemez hale gelene kadar parçalara ayırayım. Sadece nefes al...

Nefesini kesik kesik verirken, ben de içinden bir santim daha aşağı iniyorum, kas hafızası sanki beni içine çekmek istercesine etrafımı sıkıca sarıyor.

Dişlerimi sıkıp inliyorum, onun dokunuşu beni mahvediyor. Onun kemiklerinden bir kap yapmak istiyorum çünkü bu neredeyse kutsal bir his. Sanki o bana aitmiş gibi hissediyorum, eğilip onu tekrar öpüyorum, göğüslerimiz birbirine yapışmış, kalplerimiz tek bir kalp gibi atıyor.

"Seni soyup soğana çevirmek istiyorum," diye homurdanıyorum, bileklerini bırakıp kalçalarımı bir hareketle onun içine giriyorum. "Kendi nefesinin yerine benim nefesimi sana vermek istiyorum."

Senin bedenini ve kalbini sahiplenmek istiyorum.

"Oh, Tanrım, evet!" Elleri boynuma dolanıyor, topukları uyluklarıma takılıyor, ama ben geri çekilmeden önce, lateks bariyeri penisimden çıkarırken onun sıcaklığını kaybetmeyi hissediyorum.

"Seni çıplak, etrafımda atan bir şekilde istiyorum." Onun cevabını beklerken kalbim gümbür gümbür atıyor, reddedilmeye hazır değilim. Ama cevabında hiçbir belirsizlik ya da eksiklik yok, başımı aşağı çekip tutkulu bir öpücük veriyor.

Görünüşe göre ikimiz de deliliğin pençesindeyiz. Aşk ve deliliğin.

Onun bakışları penisimden yüzüme kayarken, bir cevap düşünmek için zihinsel gücüm kalmaz.

"James." Bu şekilde ona gerçeğimi gösterirken, bu tek kelime çok anlamlıydı, kendimi içine sokarken ortak inlemelerimiz havayı doldurdu.

22
MİRANDA

"GÜNAYDIN, UYKUBAŞI." Aşağıdan gelen uyumsuz sesler ya da bir köpeğin ıslak burnunun baskısı yerine, yanağımda hissettiğim bir el ve adımın tatlı fısıltısıyla uyanıyorum.

"Saat kaç?" Dirseklerimi dayanak olarak kullanarak yukarı doğru sürünmeye başlıyorum, ama soğuk bir nefes meme uçlarıma çarptığında her şey geri geliyor.

Yaptığımız ama söylemediğimiz şeyler.

Konuşma fırsatı, sekse dönüştü.

Kaçınmayı suçlardım, dün gece onunla "konuşmayı" kaçınmamın nedeninin korkak olduğumdan olduğunu söyledim, ama aslında durum öyle değil. Evet, insan teması arzuluyordum ve kollarının beni sardığı hissi ve yanağımın altında göğsünün olması ihtiyacım olan güven duygusunu veriyordu, ama bunun ötesinde, dün geceki olay çekicilikle ilgiliydi. Bizimle ilgiliydi, durumumuzla değil. Onun kapısından içeri girmeden önce, o kriptonit gibi etkileyici boyun öpücüklerinden birini vermeden önce, o akşam seks yapacağımızı biliyordum.

Sadece nasıl olacağını, bana nasıl bakacağını bilmiyordum. Bana nasıl dokunacağını, ya da son bir rahatlama ile nasıl ağlayacağını bilmiyordum.

"Oopsies." Karanlıkta keşfedilen zevkler her zaman gün ışığına çıkarmak kolay değildir, diye karar veriyorum, çarşafı çekerek mahremiyetimi geri kazanırken. James, harika, bulut gibi yatağının kenarında otururken bana ipeksi bir gülümsemeyle bakıyor. Sanırım hiç bu kadar rahat uyumamıştım. Bu yatakta, yani. Beni ölü gibi uyutmasının nedeninin onun varlığı değil, yatağının fiziksel konforu olduğuna eminim.

Eminim.

Ya da yorgunluktan bayılmış olabilirim. Ya da oksijen eksikliğinden. Onunla seks yapmak nasıl oluyor da nefes almayı unutturuyor?

Uzak duvardaki uzun pencereleri kapatan orijinal görünümlü panjurların olduğu yere bakıyorum. En uzaktaki panjur biraz açık, sıcak sabah güneş ışığı hırsız gibi odaya sızıyor. Oda geniş ve havadar, beyaz ve grilerin hakim olduğu renk paleti sert olmaktan çok sakinleştirici. Sola bakan duvarı süslü, orijinal bir şömine kaplıyor, sağdaki duvar ise beyaz çerçeveli karakalem çizimlerle dolu ve yakından bakıldığında erotik nitelikte oldukları anlaşılıyor. Kadınlar, ya da belki bir kadın, çeşitli pozlarda, gerçekçi olmaktan çok figüratif, yüzleri belirsiz. Görüntülerde müstehcen bir şey yok. Aslında, oldukça güzeller.

Beyaz badanalı döşeme tahtaları, dokunsal kumaşlar ve gümüş rengi kadife halı, odayı bir araya getirirken, soluk renkli bir köşe kanepesi ve büyük bir televizyon, daha erkeksi bir görünüme sahip medya köşesini ve ötesindeki lüks giyinme odasını tamamlıyor.

"Benim yüzümden kendini saklamana gerek yok." Onun sözleri, aniden gerilen sinirlerimi yatıştırıyor. Sıcak bakışları yargılayıcı değil. Kaçındığımız konuşmadan ya da onun yerine yaşadığımız seks gecesinden bahsetmiyor.

Sadece kendin ol, Mir. Başka biri ya da daha iyi bir versiyonun gibi davranmanın bir anlamı yok. Tanrı biliyor ki, bunu on sekiz yıl boyunca sürdüremeyeceksin.

"Saat kaç?" Dişlerini henüz takmamış bir büyükanne gibi dudaklarımı şapırdatırken, bir süreliğine Miranda'dan biraz *uzaklaşabilir* miyim diye düşünüyorum.

"Beş buçuğu biraz geçiyor."

"İğrenç, bu saatte sadece Tanrı ve serçeler uyanıktır." Gözlerimin altını parmağımla ovuştururken, bu sabah yine ne kadar *sürtük bir panda* gibi göründüğümü düşünüyorum. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Ben her zaman erken kalkarım. Ve bu sabah Berlin'e uçacağım."

"Oh, tamam." Midem ağır bir taş gibi çöküyor, çünkü endişelerim geri geliyor. "Uzun süre yok mu olacaksın?" *Sakin ol, muhtaç Nora. Eğer bundan kaçmak, benden kaçmak için uçağa biniyorsa, Berlin'den çok Buenos Aires'e gitme ihtimali daha yüksek.*

Belki de düşüncelerim yüzümden okunuyor, çünkü ekliyor: 'İ've yeniden düzenledim a birkaç şeyi, ve I'm geliyorum geri bu

öğleden sonra. Ve doktor hakkında merak ediyordum.

"Doktor," biraz daha ağır bir sesle tekrar ediyorum. "Hasta mısınız?"

"Sizi kastettim. Sabahları her zaman bu kadar yavaş mı anlarsınız?"

"Belki yeterince uyumamışımdır."

"Özür dilemeli miyim?" diye neredeyse mırıldanır. Saçma ve yayılan bir gülümsemeyi kontrol etmek için dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallarım. "İyi, çünkü hiç üzgün değilim. Dahası, seninle ilgili konularda kendimi tutabileceğimi sanmıyorum." Brinkhaus yatak çarşafalarını çekmeye başlar, parmakları pamuğu vücudumdan en ufak hareketlerle aşağı doğru çeker. Ve ona izin vererek kendimi şaşırtırım, yumuşak kumaş tenime dokundukça meme uçlarım sertleşir ve ağrır, kumaş kalçalarımın üzerinden aşağı doğru inerken karın kaslarım gerilir.

"Friesseke'ye benziyorsun."

"Frisky mi?" Bakışları vücudumda dolaşırken, sanki fiziksel bir dokunuş gibi hissederek, bacaklarımı birbirine sıkıştırmaktan kendimi alamıyorum.

"Friesseke," diye düzeltiyor, sesi şimdi bir oktav daha alçalmış. "O bir sanatçıydı. Fransa'da resim yapan bir Amerikalı. Güneş ışığıyla benekli yaz çıplaklarından birine benziyorsun."

Parmaklarının, panjurların arasından süzülen güneşin yarattığı deseni uyluklarımın üzerinde izlemesini izliyorum. Cesaretle, tamamen kendime ait olmayan bir anda, dizlerimi açarak kendimi ona açıyorum.

"Beni geç kalacağım." Bakışları neredeyse yırtıcı bir hal alıyor, ama ben cevap vermiyorum. Tabii, başparmağı bacaklarımın arasına kayarken çıkardığım iç çekişi saymazsak. Neredeyse şehvetle kabul ediyorum, o klitorisime sürtünürken vücudum ona doğru yükseliyor.

Sürtüyor. Okşuyor.

Yastığa yanağımı çeviriyorum, parmakları bacaklarımın arasında hafifçe hareket etmeye başladığında tüm kaslarım gerginleşiyor ve titriyor. Ama bu yeterli değil, böyle olmaz. Dün gecedен sonra, bu sabahki orgazm potansiyeli bir şekilde dün geceye bağlı gibi görünüyor. Baskıya ihtiyacım var. Hızlı hareketler ve iten parmak uçları. Sadece karanlık bakışlarının ağırlığı değil, vücudunun ağırlığı da üzerimde. Beni izliyor. Beni ölçüyor.

"Bana bak." Sesi neredeyse mırıldanıyor. Geri dönüp ona göz kırpıyorum. "Sana bakacağım, Miranda. Ve sen de bana izin vereceksin."

Onun eline doğru kendimi iterek bacaklarımı açarak onayladım, onun ustaca parmak hareketleri kadar, en iyi teşvikleri ve en müstehcen sözleri fısıldarkenki müstehcen fısıltıları da beni tahrik ediyordu.

Ne kadar güzelim.

Onun elini sürerken ne kadar muhteşem görünüyorum. Ne kadar kaygan hissediyorum.

Parmaklarını nasıl temizleyecek.

Ve işim bittiğinde, erimiş sıcak orgazmım içimi doldurduğunda, öyle yapıyor.

"Doktor." Onun sorusu bilincimi delip geçtiğinde, birkaç dakika ya da birkaç saat geçmiş olabilir. Neden tekrar karanlık olmadığını merak ederek gözlerimi ağır ağır kırpıyorum. "Seni götüreceğim."

Seni götüreceğim.

Sana bakacağım.

Ama ne bağlamda?

"Önce randevu almam gerekiyor." Yatağa uzanıyorum, uzuvlarım jöle dolu çoraplar kadar kontrol edilebilir ve kullanışlı. "Bugün arayacağım, ama muhtemelen önümüzdeki haftaya kadar bana randevu veremeyecekler."

Doktorumun muayenehanesinde resepsiyonist yok. İkili takım giymiş, altın çerçeveli gözlük takmış, telefonda ateş püsküren bir ejderha var. Smaug tipi bir kapı bekçisi, ama çok daha kibirli bir tavırla. Randevuları, telefonda ne kadar yalvarırsanız ona göre verdiğiinden eminim, çünkü hasta, burun akıntılı veya boğuk sesle konuşmak hiç sempati uyandırmıyor. Tanrı yardımcım olsun, eğer gerçekten hastalanırsam.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü bunun için beyin gücü gerekir. Ve şu anda beynim kafatasımın içinde bilye gibi yuvarlanıyor.

"Bu hafta içinde bizi görerek durumu teyit edebilecek bir tanıdığım var."

Bunların hepsi gerçekten... şüpheli geliyor. Bir bağlantı. Onay. Acaba kendimi, kim bilir nereye giden bir nakliye konteynırında bulacak mıyım? Aniden daha uyanık hale geliyorum ve saçımı

alnınımdan elimizin tersiyle iterek birdenbire daha uyanık hale geldim. Nefes aldım ve sesimi sabit tutmaya çalıştım.

"Ne tür bir bağlantı?"

"Doktorla bir tür temas." Bana kaşlarını çatarak ekliyor: "Bir kadın doğum uzmanı. Şahsen tanıdığım biri." Bu bilgi beni hiç rahatlatmıyor. Hiç de bile. Neden bir kadın doğum uzmanına ihtiyacı olsun ki?

"Kendi doktoruma devam edeceğim, teşekkürler." Onu görmem gerekemeyebilir. Hemşire de işimi görür belki?

"Miranda, beni içeri almalısın. Sana bakmak istiyorum." Daha önce söylediği bu sözler, farklı bir niyetle söylendiğinde bilincimi sarsıyor. "Sen izin verdiğin her şekilde." Sesi en şehvetli tonunda gibi geliyor, ama ben bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. "Seninle birlikte bu sürecin bir parçası olmak istiyorum, ama randevulara ve benzeri şeylere katılmak için uygun bir programım yok." Yorgunluk yüzüne gölge düşürüyor, ama bir anda kayboluyor. "Ama elimde kraliyet bebeklerini doğurtan adamın özel numarası var. Will Travers. *Lord* Travers," diye ekliyor, ağır bir vurguyla. "Onun hizmetlerine hiç ihtiyaç duyacağımı düşünmemiştim, ama işte böyle. 'a onun bilgilerini vereceğim, ve hala emin değilsen, Google'da onu istediğin kadar araştırabilirsin. Ve eğer beklentilerini karşılırsa, bu hafta bir akşam saat altıda bizimle görüşecek."

Altıda *görüşürüz*? O da geliyor mu? Sabırlı ol, benim açgözlü kalbim. "Onunla zaten görüştün mü?"

"Dün gece geç saatlerde ona bir mesaj attım. Cevap verdiği için çalışıyor olduğunu tahmin ediyorum."

"Bebeklerin kendi programlarına göre çalıştıklarını duydum," diye cevap verdim.

"Sanırım bunu öğrenmek için bolca vaktimiz var. Ama ne düşünüyorsun?"

Onu görmek konusunda, yani?

"Evet, kulağa hoş geliyor." Daha sonra biraz araştırma yapabilirim, ama kraliyet ailesine bakıyorsa, eminim harikadır. "Kraliyet ailesinin hoo-haw'ı da sıradan olanlardan farklı değildir herhalde."

"Kraliyet ne?"

"O kelimeye fazladan bir hece eklediğinin farkında mısın? *W-hot*." Onun diksiyonunu taklit etmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum hala umut ediyorum bu saçmalığın bir kısmı

saçmalık onu diğer kısımdan uzaklaştıracak. *Hoo-haw? Gerçekten mi?*

"Senin amcığının sıradan olmaktan uzak olduğuna eminim."

Burnumu kıvrarak yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım hoo-ha'yı tercih ederim."

"Ben cunt'ı tercih ederim. Aslında, senin cunt'ını tercih ederim."

Anında bir tepki olarak içimde sıcak ve hızlı bir şey filizleniyor. Bunu bu kadar net bir şekilde ifade etmesi, bir şekilde etkisini daha da artırıyor. Böylesine kötü, küfürlü bir kelimeyi böylesine kibirli bir tonla söylemesi. Eğer külot giyiyor olsaydım, eminim kendiliğinden düşerdi.

"Kötü adam." Bu, bir uyarıdan çok bir teşvik gibi geliyor.

"Şok edici olması hoşuma gitti. Ama senin gülün başka bir isimle de aynı tatlılıkta olurdu."

Şu anda tadı tatlıdan başka her şey olacağına eminim, ama bunu söylemekten kaçınıyorum. *Akıllıca bir davranış, diye düşünüyorum.*

"Tatlı ve kaygan." O öne eğilir ve ben dudaklarımı tekrar içeri doğru kıvrırken, aniden ağzını ağızıma bastırır.

"Mormim bref," diyorum, ağızımı tam olarak açmadan.

Pürüzsüz yanağı benimkine sürtünce, bacaklarım neredeyse istemsizce kasılır, dün geceki hislerle arasındaki kontrast biraz bunaltıcıdır.

Sakalları göğsüme sürtünürken, çenesi klitorisime değdiğinde nasıl elektriklendiğimi hatırlıyorum.

Bu sabahki hali, parmak uçlarından beni tatmak için çıkardığı müstehcen dili.

Ayakta dururken, duş almış olduğunu ve yarı giyinik olmasına rağmen temiz ve oldukça bakımlı görüldüğünü fark ediyorum. *Yarı giyinik olmak, yarı çıplak olmakla aynı şey mi?* Hiç bu kadar kendinden emin bir erkek görmemiştim. Ben onun görüntüsünü bir an için takdir ederken, o dönüp giyinme odasının kapı koluna asılı askıdan bir gömlek alıyor. Sabahın bu saatinde birinin bu kadar iyi görünmesi haksızlık. Duştan çıkmış koyu renk saçları hala biraz nemli, sırtı geniş ve bronzlaşmış, lacivert pantolonu ise lezzetli kalçalarının gergin kaslarını sarıyor.

Cildim birdenbire milyonlarca iğneyle delinmiş gibi hissediyorum, meme uçlarım çarşafın altında geriliyor. Hormonları suçlamak için henüz çok mu erken?

Başka neden onun dokunuşuyla sivilaşıyım ki?

"Seni işten alayım mı?" Başını kaldırıp, bakışlarımla onun cildi arasındaki küçük engelleri düzeltiyor. Bana sinsî bir gülümseme atıyor. "Belki de seni daha erken uyandırmalıydım."

"Ne?" İki nedenden dolayı başımı sallıyorum. Birincisi, beni saat beş buçuktan önce uyandırmak, pratikte dün gece beni uyandırmakla aynı şey. İkincisi, onu yatağa geri çekme fikrinden kurtulmak için de başımı sallıyorum. "Arabam var, unuttun mu?" *Elini sallama ve diğer kötü davranışları hatırlıyor musun?* "Ve bu gece köpek bakıcılığı yapacağım."

"Hâlâ bunu yapmayı mı planlıyorsun?" Ses tonu biraz rahatsız edici, bu da benim tepkimi açıklayabilir.

"Evet, tabii. Dün aldığım e-posta gerçekse ve ben gerçekten de yeni vefat eden ve bana on milyon miras bırakan Kongolu bir prensle akraba isem başka. Aksi takdirde, öngörülebilir bir gelecekte hala evcil hayvan bakıcılığı yapacağım."

J a m e s , *inanılmaz* gibi gelen bir şey mırıldanır.

"Artık para konusunda endişelenmene gerek yok."

"Dün gece bu konuyu konuşmalıydık," diye mırıldanıyorum ve yorganı çenemin altına kadar çekiyorum. "Müstehcen konuşmak gerçek bir konuşma sayılmaz, değil mi?" diye soruyorum sakın bir sesle. Tamam, alay ediyorum.

"Hafifmeşreplik yapma," diye cevaplar, ama gülümsüyor. "Açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Sana ve bizim..."

Aramıza parmağımı kaldırırım. "Bu konuşmayı yapmadan önce doktora gidebilir miyiz?"

"Tabii ki, ama hamile olduğundan emin olduğumu sanıyordum?"

Yüzde doksán dokuz etkili, diye cevap vermek üzereyim. Ama sonra bunların prezervatiflerle aynı olasılıklar olduğunu hatırlıyorum.

"Bu dünyada kesin olan hiçbir şey yoktur, ama..."

"Ölüm ve vergiler," diye cümlemi tamamlar, ama ben çoktan yatak örtüsünü geri çekip yataktan kalkmaya çalışıyorum, sanki Doğa Ana hem sözlerimi hem de düşüncelerimi çürütmek istiyormuş gibi.

"Affedersiniz." Gerçekten bu kadar kibar mıydım, yoksa *Dwayne "The Rock" Johnson'ı* bir kız öğrenci gibi gösterecek bir ses tonuyla "*Çekil, kaltak!*" diye bağırdım mı? Ağzımdan ne çıktığını söylemek zor.

kelimenin tam anlamıyla bir şey isyan ederken, elimle ağzımı kapatırken içimdeki her şeyin dışıma çıkması gerektiğini ısrarla hissediyorum.

"Ne oldu Miranda?"

Yatağın çarşafını da yanımda sürükleyerek, banyoya doğru geniş zeminde koşmaya başlıyorum, sanırım midemdeki içeriğe karşı bir yarış. Kapıyı kapatacak ya da çarşafı tamamen üzerime saracak vaktim olmadan dizlerim sert fayanslara değiyor ve doğanın lanetine boyun eğiyorum.

"Oh, Gog... *bleurgh*. Tanrım! Lanet olsun, *bleurgh*, lanet olsun!"

Lanet olası Havva. Bir elma o kadar da heyecan verici değil ki. Eğer bir çörek ya da bir parça...

"Hayır!"

Kusuyorum ve ağlıyorum, ve artık dayanamayacağımı düşünene kadar biraz daha kusuyorum. Çıkardığım sesler şiddetli, hıçkırıklarım yalvaran ve acınası. Ve ben her zaman biraz temizlik delisiydim. Okulda, sandviçlerini yemeden önce öğle yemeği kutusundan mini bir el dezenfektanı şişesi çıkaran çocuk bendim. Ama şimdi burada diz çökmüş, tuvalet klozetine sarılmış durumdayım.

En azından bir hizmetçisi var.

Hıçkırıklarım hıçkırığa dönüşürken, saçımı tutan adamın farkına varıyorum. Evet, bir eliyle saçımı tutarken, sırtımı nazikçe, yatıştırıcı bir şekilde ovuşturuyor.

"Doktor çağırmamıza gerek yok galiba, tatlım. En azından kesin teşhis için." Islak bir bez yapışkan alnıma bastırılıyor. "Ayağa kalkabilir misin?" Başımı sallayıp kalkmaya çalışıyorum, sarı yapışkan maddeyi sifonu çekmek için uzanırken eli kolumun altına giriyor. "Yardım edeyim."

O, ayak parmaklarımın etrafında biriken çarşafı almak için eğildiğinde, yansımamı bir anlık görüyorum. Korku filminden çıkmış gibi görünüyorum; dağınık saçlar, kırmızı gözler ve macun rengi bir cilt. Aslında, saçımı siyaha boyasam, *The Ring* filmindeki kıza rakip olabilirdim.

Sessizce bana söylenen yöne doğru ilerliyorum, ki o da duş. Ama içeri girmeden önce James eğilip sıcak suyu açıyor. Suyu kontrol ederken gömleğinin manşeti hemen ıslanıyor. Geri çekilirken elini sallıyor ve parmak uçlarından minik damlacıklar akıyor

. Bu hareket, bir sihirbazın numarasını izlemek kadar büyüleyici.

"Su artık uygun olmalı." Gömleğinin düğmelerini açmaya başlar; üç düğmeyi açar, sonra gömleği başından çıkarır. Kemerine uzanırken, benim hareket etmediğimi, camın yanlış tarafında durduğumu fark eder gibi olur. "Atla," der ve kemerini açar.

Ona kendim duş alabileceğimi söylemek istiyorum. İyi olacağımı. Onun yardımına ihtiyacım olmadığını, ama aslında kendimi yeni doğmuş bir tay kadar zayıf hissediyorum. Güçlü bir çift kol beni koruyarak sardığında, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi biraz inleyen yeni doğmuş bir tay.

"Uçağa yetişmen gerektiğini sanıyordum." Sesim yumuşak ve sırtımı göğsüne dayadığım için suyun akış sesinden duyulup duyulmayacağından yüzde yüz emin değilim.

"Daha sonra başka bir uçuş olacak," diye cevaplıyor, elleriyle vücudumu sabunlarken. Omuzlarımdaki gerginliği gidermek için kollarımı uzun hareketlerle ovuyor. "İş ve para kazanmak hakkında böyle bir şey söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bazı şeyler daha önemli." Sözleri o kadar sessiz söyleniyor ki, benim kulağıma mı söylendiğinden emin olamıyorum, ama eli karnıma dokunduğunda, içimi yine de sıcak bir ısıltı kaplıyor.

23
JAMES

"WILL, NASILSİN?"

"Harry, seni görmek ne güzel. Tebrikler."

Will'in el sıkışması, birkaç yıl önce rugby sahasında bir itişme sırasında omzuma yaptığı kadar acı verici. O ve ben, babası ölmeden ve o soyunun bir sonraki Lord Travers'i olmadan çok önce, birkaç yıldır tanışıyoruz. Sanırım o dönemi fahişelik yılları olarak adlandırırdı. Tabii ki fahişe olduğu için değil, ama eminim ona para ödeyecek birçok kadın vardı. *Hala da vardır herhalde.*

Dikkatini birdenbire sessizce yanımda duran Miranda'ya çevirdiğinde, birinin bana bir keresinde karısıyla nasıl tanıştığını anlattığı bir hikâyeyi hatırladım. İletişim sorunu ve Will'in erkek eskort gibi davranmasıyla ilgili bir şeydi galiba? Sadie ile tanıştıktan sonra, onu bir yabancıyla randevu için para ödemek isteyecek ya da buna ihtiyaç duyacak bir tip olarak göremiyorum. *Ya da daha fazlası.*

Biriyle vakit geçirmek için para ödemekten bahsetmişken, bir köpek almayı düşünüyorum. Miranda ile sohbet etmek için bu gerekiyorsa, yaparım. Salı günü Berlin'e gidemedim, bu hiç de şaşırtıcı değil. Onun iyi olduğundan emin olmadan onu bırakamazdım. Onu görmeyeli üç gün oldu, ama bana hala ayakta olduğunu söylüyor, her sabah yirmi dakika boyunca, kendi deyimiyle, porselen tanrılara dua ettiği zamanlar hariç.

Üç gün ve çok uzun saatler geçti, onu kollarıma almak için büyük bir istek duyuyorum.

Sadece birkaç hafta önce hayatım bu kadar tanıdık bir ritimle akarken, onu Rufus'un kanlı köpek kapısında sıkışmış halde bulduğumdan beri başka hiçbir şey düşünmüyorum.

Konsantre olamıyorum. Onun benden kaçması da işleri kolaylaştırmıyor. İşiyse meşgul olduğunu ve başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğunu söylüyor

ama bu nedenler tek başına şu anda bana bakmasını engellemez.

Belki de ikinci kez düşünüyor, hayatı boyunca bana bağlı kalmak konusunda ikinci kez düşünüyor.

"Sen de Miranda olmalısın." Will'in sesi beni kasvetli düşüncelerimden koparıyor.

"Vay canına. Evet, ben Miranda." Will, Miranda'nın selamlamasını biraz garip bulsa da, profesyonelliği sayesinde bunu belli etmiyor. Görünüşe göre, o piç kurusu hala yeteneğini kaybetmemiş.

Dr Pussy lakabını boşuna kazanmadı. Sanırım bu günlerde lakabı *Lord Pussy*'dir.

Biraz saçma ama, yerlerimize otururken kendimi onun elini tutarken buluyorum. Tanıdığım diğer doktorların aksine, saygısız kıcını masasının bizim tarafına koyuyor ve parmağını gömleğinin yakasına sokarak kravatını biraz gevşetiyor.

"Bu geç saatte bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Önemli değil. En azından bunu yapabiliyordum. Ayrıca, sana bir borcum var.

Sadie, Alyssa Monkton'ın eserine bayılmıştı."

Birkaç ay önce Will galeriyi arayarak karısının doğum günü için bir hediye bulmasına yardım edip edemeyeceğimi sordu. Sonunda, oldukça duygusal, neredeyse erotik bir karakalem çizim seçti. Karısı bu hediyeyi beğendiği için çok mutluyum, çünkü neredeyse kendim için saklayacaktım.

"Bunu duymak güzel. Peki." Boğazımı temizledim. Birini hamile bıraktığını nasıl nazikçe duyurabilirsin ki?

"Miranda, nasıl hissediyorsun, tatlım?" Ona dönerken, keskin bakışları kararlıdır. Belki de İskoç aksanına kayması, hasta başı tavırlarının bir parçasıdır?

"Dürüst olmak gerekirse? Dr Google'ın yardımıyla kendi kendine teşhis koymaman gerektiğini biliyorum, ama hamile olduğumu hissediyorum."

Derin kahkahası odayı doldurur. "Peki, belirtiler?" Kollarını göğsünde kavuşturur, yumruğunu çenesinin altına kıvrır, sanki Rodin'in *Düşünen Adam heykelinin* etten bir versiyonu gibidir.

"Kusma. Bol miktarda kusma." "Sabahları mı?"

"Çoğunlukla." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bazen daha fazla."

"Bu normal, ve bu genellikle düz düz bir ikinci ikinci üç aylık dönemde

"O zamana kadar beni bayılabilir misin?"

"Ne? Ve tüm eğlenceyi kaçırmaya izin mi vereyim?"

"Bu, hiç hamile kalmamış bir adamın sözleri."

"Yeterince . Biz hepsi tüm tüm eğlencenin eğlenceninve hiç eğlencenin rahatsızlık yok, eşim öyle

diyor.

"Çocuğunuz var mı?" diye sordu, başını bir yana eğerek. "Bir kızım var ve bir tane daha yolda."

"Ben birden fazla çocuk sahibi olacağımı sanmıyorum."

"En azından, aynı anda değil, umalım da." Sohnete katılma girişimim, her iki tarafın da kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Bununla ilgili şaka bile yapma," diyor ve hemen dikkatini benden başka yöne çeviriyor. "Ve doğumdan sonra, bir daha asla böyle hissetmek istemediğim için kadınlık organımı diktireceğim."

"Eğer çok fazla olursa, rahatlatıcı bir ilaç yazabilirim. Ama önce önemli olan şeyleri halledelim; köpeğin tavşanı görmesine izin vereceğiz."

Arkasını dönüp Miranda'nın dosyasını aldığı anda rahatladım, çünkü bir an için onun o atasözündeki köpek olduğunu ve tavşanı görmemesi gerektiğini düşündüm. Ama görüyor, değil mi? Sanırım işin işli kısmında olmadan çocuk doğurtamazsın.

"Yani bir sonraki doğum gününde yirmi üç yaşına gireceksin." Will dosyadan başını kaldırmıyor, ama yine de onun kınamasını hissediyorum.

"Doğru." Yanılmıyorsam, çenesi biraz yukarı kalkıyor. "Ve son adet tarihiniz?" Dosyayı dizlerinin üzerine koyuyor biraz eski tip bir açölçere benzeyen, üç yüz altmış derecelik bir alete uzanır.

"Öyleydi. Şey, tam olarak bilmiyorum. Size yaklaşık bir tahmin verebilirim. Ya da gebe kaldığım tarihi söyleyebilirim."

Will, onun ifadesini sindirirken gözleri ikimiz arasında gidip gelir.

"Evet, bu işe yarar," diyor, kafasının arkasını kaşıyarak rahat bir gülümsemeyle.

"1 Temmuz'du."

"Fazla gururlanma," diye mırıldanır Will, dosyaya not alırken. "Eminim Miranda'nın o gün ajandasında başka şeyler de vardı."

"Bunun çok profesyonelce olduğunu sanmıyorum," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum. "En azından randevunun fiyatına göre."

"Seni başka birine yönlendirebilirim," diyor sinsi bir gülümsemeyle, çünkü bu piç kurusu en iyisi olduğunu biliyor ve istediğini söyleyebiliyor. Zenginlik ve zirvede olmanın ayrıcalığı, sanırım.

"Tamam, o zaman doğum tarihini gelecek yılın 5 Nisan olarak belirliyorum." "Hayır, bu doğru olamaz," diye araya girdim.

"Öyle mi?" diyor Will. "Bilim ve İngiltere'nin en çok aranan kadın doğum uzmanı nasıl bu kadar yanılabılır, bizi aydınlatın lütfen."

"Hayır, yanlış değil. Sadece o hafta Köln Sanat Fuarı var."

"Ciddi misin?" Miranda sandalyesinde bana doğru dönerek, neredeyse düşmanca bir ifadeyle bana baktı.

"Öyle demek istemedim," diye cevap veriyorum, zihnimde söylediklerimi yeniden hesaplayarak. Yıl içinde, işim için katılmam gereken bazı etkinlikler var. Bu da onlardan biri. Çok önemli. Ama yine de, şu da öyle...

"Sen orada olsan da olmasan da gerçekleşecek, dostum. Miranda senin rahatın için sezaryen doğum yapmaya karar vermedikçe tabii."

Bakışlarım, bir bacağını diğerinin üzerine atarken, oldukça zarif bir şekilde kendini toparlamasını takip ediyor, bu hareket, sert bir nefes vermeyle çelişiyor. *Pfft!*

"Orada olmak istiyor musun?"

"İlk çocuğumun doğumunda mı? Bu ne biçim bir soru?" "Dürüst bir soru. Eğer vekaleten yapabilirsem, yapardım." "*Ben* orada olmak istiyorum."

"Peki, sanırım doğum sancıları başladığında bacaklarımı çaprazlayıp sen gelene kadar bekleyebilirim."

"Burada olacağım," diye sinirli bir şekilde söylüyorum. *Bu bizim ilk ev içi kavgamız mı? Kendileri bile evcilleşmemiş bir çiftin?* "Düşünmeden konuştum."

düşünmeden konuştum." Sergi müdürü Theo'yu gönderebilirim, sanırım. Eğer mecbur kalırsam. Açıkçası, mecbur kalacağım.

"Daha çok kışından konuşuyorsun," diye mırıldanır.

"Üzgünüm." Yine. "Bunu hayatta kaçırmak istemem." Çünkü ne kadar çok düşünürsem, bunun doğruluğunu o kadar çok görüyorum. Ayrıca, tüm bunlara alışmak için biraz zaman gerekeceği de bir gerçek. Şimdiye kadar hayatımı kendim için yaşadım, ama artık başkalarını da düşünmem gerekiyor.

"Bu bir sanat sergisinden daha eğlenceli olacak dostum. Bir sürü renk ve ses. Kaçırmak istemeyeceksin."

"Kaçırmayacağım," diye cevap veriyorum ve tekrar elini tutuyorum.

"Tamam, peki," Will, şükürler olsun ki konuyu değiştirerek devam ediyor. "Miranda, bir sonraki odaya geçersen, Jenny seni tartacak ve sonra sana küçük bir tarama yapacağız."

"Ultrason mu?" diye soruyor, şaşkın ve belki biraz da korkmuş bir şekilde. Bu sürecin nasıl başladığı ve nasıl biteceği dışında hiçbir şey bilmediğim hemen aklıma geliyor. Neden alını birdenbire kırışmış ya da neden dudağının içini ısıyor, hiç anlamıyorum. Literatür. Hamile kadınlar için yazılmış basit kitaplardan bir tane bulmam lazım. "Bu kadar erken dönemde sadece endişe varsa yapıldığını sanıyordum? Henüz hamile olduğumu teyit etmedik ki."

"Eczaneden test mi aldın?" Will'in sesi kaygısız. "Evet."

"Ve test hamileliğin olduğunu gösterdi mi?"

"Evet. Hamile olduğunu söylüyordu. Çizgiler falan olanlardan değildi."

"O zaman tebrikler. Ev testleri artık çok doğru sonuç veriyor, tekrar yapmanın pek bir anlamı yok. Ultrasona gelince, NHS yerine özel bir hastaneyi tercih edersen, istediğini hemen hemen elde edebilirsin. Özellikle de masrafları o karşılıyorsa." Will başını bana doğru salladı.

"Oh. Peki, tamam." Miranda ayağa kalkar, muhtemelen Jenny olan bir hemşire odaya girer.

Will masasında oturmaya devam ederken, gözleri kafama dikilmiş, konuşmak zorunda hissediyorum.

"Söylemen gereken bir şey mi var?" "Hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Hoş bir kıza benziyor."

"Kadın." O bir kız değil, ben de sapık değilim. "Evet, oldukça sevimli," diye cevap veriyorum, onun hakkında gerçekte düşündüklerimi, ki oldukça fazla, hafifleterek. O eşsiz birisi. Karşılaştığı zorluklara rağmen cesur ve yetenekli.

"Oldukça sevimli ve oldukça genç." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen baba olmak üzeresin." Kafamı eğiyorum, soğukkanlı cevabım midemdeki gerginlikle çelişiyor. "Tek gecelik bir ilişkiden sonra. Anlık bir heves miydi, yoksa prezervatif mi bozuldu?"

"Ne garip. Senin bir kadın doğum uzmanı olduğunu sanıyordum, sorgulayıcı değil."

"Benim işim dünyanın en güzel işi," diyor bir süre durduktan sonra. "Ben dünyaya hayat getiriyorum. Ve sonra bu küçük hazineleri teslim ediyorum." Ellerini öyle bir şekilde tutuyor ki, söylediklerinin samimi olduğuna hiç şüphe duymuyorum. "Onları, o günü dokuz uzun ay boyunca bekleyen ebeveynlere teslim ediyorum. Ama bu sadece başlangıç. Ebeveynlik, mezara girene kadar sürdüreceğiniz tek iştir."

"Sanırım benim hakkımda çok kötü bir fikrin var, Will."

"Hastalarım hakkında asla fikir sahibi olmamayı kendime ilke edindim."

"İyi," diye kendimi sinirli bir şekilde söylüyorum. O bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Miranda'ya veya çocuğumuza karşı hissettiklerim hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu duygular henüz ölçülebilir düşüncelere dönüşmeye başlamış olsa bile. Onun bu kadar hasta olduğunu görmeye dayanamadığım için Berlin uçağını kaçırmadım mı?

"Ama sen benim hastam değilsin. Ve ben seni tanıyorum."

"Öyle sanıyor olabilirsin. Tanrım, Will, bana bakışınla, herkes onu birkaç kuruş ve bir litre cinle arka sokaklardaki bir kliniğe getirdiğimi sanır. Ama öyle değil; onu İngiltere'deki en iyi özel kliniğe getirdim."

"Avrupa'nın en iyisi," diye düzeltir. "Aslında, dünyanın her yerinden kadınlar tedavi için bana geliyor."

"Peki bu kadınlara eşlik eden tüm erkekleri de sorguya çekiyor musun?"

"Miranda, tek gecelik ilişkisini yanına getiren ilk kişi."

"Bundan şüpheliyim. Hatırlayacağın üzere, onu ben getirdim. Ve o benim için sadece yattığım bir kızıdan daha fazlası."

"Yani bu çocuğu birlikte mi büyüteceksiniz?"

"Detayları henüz netleştirmedik." Sandalyemde daha dik oturarak gömleğimin manşetlerini çektim. "Ama o beni kabul ederse, ne olursa olsun yanında olacağım. Çocuğumun hayatının bir parçası olmak istiyorum. Mümkünse, onun hayatının da."

"İlginç," diye cevapladı.

"Öyle düşündüğüne sevindim." Ses tonum tam tersini gösteriyordu, çünkü onun şu anki ifadesini ya da sözlerimden ne anladığını incelemek istemiyordum. "Sen en iyisi olduğun için seninle birlikte olmaya katlanacağım."

"Ve sen biraz snob olduğun için."

"Siktir git, Will," diye bağıryorum, öfkemi ve sesimin diğer odaya ulaşmayacak şekilde kontrol etmeye çalışarak. "Senin kaba imalarına tek bir nedenden dolayı katlanıyorum, o da Miranda ve çocuğumuz için en iyisini istemem. Evet, o benden daha genç, ama ben yaşlı bir sapık değilim. Bu durumun tüm sorumluluğunu üstleniyorum ve ona ve çocuğumuza fayda sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Emin misin?" Cevabı etkilenmemiş, tavrı kayıtsız.

"Tabii ki eminim. Seni benim günah çıkaran rahibim mi yaptılar?"

"Belki de sadece konuşacak birine ihtiyacın varmış gibi göründün." "Siktir git," diyorum.

Masadan iri vücudunu kaldırarak, geniş bir gülümsemeyle şöyle der: "Evet, ama önce çocuğuna bir göz atalım."

Neden sanki lanet bir sınava girmişim gibi hissediyorum?

Cevap veremedi, hemşire odaya kafasını sokar. "Hazırsınız, Dr. T."

T, "twit" anlamına gelir, diye karar veriyorum ve ayağa kalkıp onu diğer odaya takip ediyorum.

Miranda'nın yattığı yastıklı bankın sol tarafına geçiyorum, kıvrınması altındaki kağıt mendilin hışırdamasına ve sallanmasına neden oluyor.

"Gömleğini biraz daha yukarı çek. Evet, işte böyle." Will, şu anda tehlikeli bir şekilde aşağıya kaymış olan eteğinin bel kısmına daha fazla kağıt mendil sıkıştırdıktan sonra, endüstriyel bir yağ şişesi gibi görünen bir şeyle kadının cildine sıvı sıktı.

Will, elindeki çubukla onu dürtmeye başlamadan önce odadaki ışıklar söner. Ve tıpkı bir televizyon filminde olduğu gibi, oda, benim bile çocuğumuzun kalp atışı olduğunu anlayabileceğim bir uğultu sesiyle dolar.

Boğazımda bir yumru oluşur ve aniden üzerimde garip bir sorumluluk hissi hissedirim. Bu hoş olmayan bir his değildir. Sanki dünyanın tüm ağırlığı omuzlarıma yüklenmiş gibidir, ama en iyi şekilde. Beni içimden ısıtan bir şekilde. Sanki tarif edemediğim bir şey yayıyormuşum gibi hissettirir.

Çocuğum. O benim çocuğumu taşıyor.

Bu, binlerce anın ilki ve dünyanın önümde açıldığını görebiliyorum. İlk adımlar ve ilk kelimeler. Dans dersleri ve okul tiyatrosu. Gurur. İşte bu. "Bu sesi duyuyor musun? Bu benim bebeğimin kalp atışı. Harika değil mi?" demek istememe neden olan türden bir gurur.

"Bir kalp atışı, bunu duyduğuna şüphesiz sevineceksin."

Tanrım, omuzlarım rahatlamış gibi görünse de bunu hiç düşünmemiştim.

"Haribo paketinde bulunan jelibon ayıcıklarına benziyor." Miranda'nın sesi çok yumuşak ve bana baktığında gözleri yumuşak ve sulu. Elini tuttuğumda, o da benim elimi sıkıyor ve ben ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Gözlük takman gerekiyor mu?" diye soruyor, sözleri gözyaşları ve eğlencenin karışımı gibi.

"Hayır, ayırt edici özellikler arıyorum." Cevap vermek için, boğazımı tıkayan duygusal yumruyu yutmam gerektiğini fark ettim.

"Evet, tabii." Cevabı, tekrar tekrar dinlemek için şişeleylebilmeyi dilediğim türden bir kahkaha ile karışıyor.

"Bu kadar erken bir aşamada görülecek pek bir şey yok," diyor Will, eğlenceli olmayan vibratörünü dürtmeye ve kaydırmaya devam ediyor. "Bir sonraki taramalarda daha fazlası görünecek. İsterseniz videolar da alabilirsiniz. 3D, 4D ve daha fazlası. Ama bugün sadece basit bir ön izleme. Birkaç ölçüm yapalım. Kalp iyi; dakikada yüz yetmiş atım. Ve görünüşe göre işinden anlıyorsun, Miranda. Tarih doğru gibi görünüyor, bu da sekiz haftalık olduğun anlamına geliyor."

"Peki ya seks?" diye soruyorum kendime.

"Teşekkürler dostum, ama sen gerçekten benim tipim değilsin."

"Tanrım. Saatlik ücretin karşılığında aldığımız şey bu mu?"

"Ben bir fırsatım. Tecrübe, asalet ve biraz da mizah. Merak etme," diyor Miranda'nın eteğinden mendili çekip karnını silerek. "Sadece önümüzdeki birkaç ay bana katlanman gerekecek." Ve sonra göz kırpmıyor.

24
MİRANDA

"TANRIM. BU İNANILMAZDI!" Dışarıda yaz akşamı serinlemiş, güneş şeftali rengi gökyüzünün üzerine basılmış koyu, mürekkepli lekeler gibi görünen bulutların arkasında batıyor. "Bu şimdiye kadarki en inanılmaz deneyim değil miydi! Bilmek bir şey, ama kanıtını görmek? Bu akıl almaz bir şey!"

James'in tepkisinin coşkulu olduğunu söylemek, elindeki ultrason görüntüsüne neredeyse sersemlemiş bir şekilde bakan tepkisini küçümsemek olur.

"Evet, öyleydi. Ayrıca biraz da gerçeküstüydü." Hemen cevabımı geri almak istiyorum. Yutmak. Saklamak. Onunkine biraz daha benzetmek.

Mutsuz olduğumdan değil. Randevudan önce, sadece sabah bulantıları yüzünden değil, hamile olduğumu biliyordum. Neredeyse içgüdüsel olarak biliyordum. Ve yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştım, hatta sessiz bir mutluluk hissettiğimi bile söyleyebilirim. Heyecanımı herkese duyurmasam da, henüz kesinleşmemiş durumumu çok koruyucu hissediyordum, sokakta gençlerin yanından geçerken yan dönüyor, emniyet kemerimi olmayan karnımın üzerine oturtmak için ayarlıyor ve diğer küçük saçma şeyler yapıyordum. Evet, *mutmuz* değilim. Ama aynı zamanda biraz da üzgünüm. Ve bunun nedeni, onun elinde tuttuğu şey.

Eğer biz bir çift olsaydık, gerçek bir çift, şimdi birlikte adresindeki resmi inceler miydik? Benim kopyam çantamda olmazdı ve o da koruma için ceketinin iç cebine koymazdı. Bu, gelecekte olacakların **b i r** işareti gibi geliyor; ben hafta içi ebeveyn olacağım, o da hafta sonu ebeveyn.

Birlikte ama ayrı.

Hiç de birlikte değiliz.

"Buraya gel." Anında, James'in geniş göğsüne çekilirken, onun baş döndürücü kolonyasının kokusunu ciğerlerime çekiyorum. "Yalnız değilsin." Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırken boğazım düğümleniyor. Ama ben yalnızım, değil mi? Şu anda benimle birlikte olsa bile, bu deneyimin aslan payı bana düşecek. "Bu bebek Londra'da en çok sevilen bebek olacak," diye saçlarıma sertçe fısıldadı. "Bu randevunun bu kadar derin bir etkisi olacağını hiç düşünmemiştim. Şimdi her şey çok gerçek geliyor." Ellerini kollarımın üzerine koyarak, ifademi daha iyi görebilmek için beni kendinden uzaklaştırdı ve "Nasıl hissediyorsun? Artık her şey kesinleştiğine göre?" diye sordu.

"Hamile, sanırım. Hala."

Dudakları tam bir gülümseme olmayan bir şekilde kıvrıldı. "Heyecanlı değil misin?"

"Evet." Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. "Gerçekten heyecanlıyım. Sanırım sadece biraz bunalmış durumdayım."

"Öyle olma. Sen dünyanın en iyi annesi olacaksın." Dudaklarımı sıkıca kapatırken, eğilip gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdi. Çünkü bunu nasıl bilebilir ki? Ben gerçekten berbat bir anne olabilirim, bebeği banyo suyuyla birlikte dışarı atan türden bir anne. "Biliyorsun, bu işte birlikteyiz."

O beni tekrar kollarına çektiğinde, ben de başımı sallayarak büyük ve dikenli bir duygu yumağını yutuyorum. Tanrım, o bu işlerde çok iyi —duymam gereken şeyleri söylüyor, fiziksel olarak ihtiyacım olanı bana veriyor.

Beni saran geniş kolları. Vücudunun diğer dikkat dağıtıcı yönü.

Ama belki de bu yanlış. Belki de onurlu bir mesafe korumam gerekiyor, çünkü biz bir çift olmadığımızı, asla da olmayacağımızı hatırlamam gerekiyor. Bazı konularda, çocuklarla ilgili konularda ona güvenebilirim, ama ortaklığımız da burada bitiyor. Derin bir nefes alarak, onun göğsünün sağlam rahatlığından uzaklaşıyorum.

"Ben iyiyim." Bunu onun için mi, kendim için mi söylüyorum? Midem düğümlenmiş durumda ve ondan uzaklaşırken sesim hala boğazımda takılmış gibi. "Sanırım şimdi gitsem iyi olacak."

"Özellikle gideceğin bir yer var mı?" diye soruyor, ama bu sorunun önemsizliği, benim artık tamamen başka bir anlama geldiğini anladığım bir şey. Genellikle onun planları olduğu anlamına geliyor.

"Paddington'da, muhtemelen akşam yemeğini bekleyen, gazlı bir pudelim var."

Bu doğru değil. Zaten evine gidip eşyalarımı bıraktım, küçük prensi besledim, su verdim ve yürüyüşe çıkardım. Ama James'in bunu bilmesine gerek yok. Bilmesine gerek olmamalı.

"Önce akşam yemeğine ne dersin?"

Kafamı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Çünkü biz birlikte değiliz ve başka herhangi bir şey sadece işleri karıştırır.

"Öyle mi?" Dudaklarımın içini ısırırken içimden kendime kızıyorum. O da ekliyor: "Özel bir nedeni var mı?" Çılgın detayları ve korkularımı dökülmek üzereyken, arkamızdaki otomatik kapılar açılıyor ve başka bir çift gece havasına çıkıyor. Çift, ellerinde tuttukları küçük siyah beyaz resme o kadar dalmışlar ki, etraflarında olup bitenlerin farkında değiller.

Bu anın böyle olması gerektiğini, zihnim haykırıyor. Yatakta rastgele seks yapmak için yatmadan önce spontane akşam yemeği davetleri değil.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." Bu sözler ağzımdan çıkan küçük kurşunlar gibi. Öyle ki, onun eğilmediğine şaşırıyorum.

Ellerini dirseklerimin etrafına dolayarak beni binanın yan tarafına, kapıdan ve daha fazla rahatsızlıktan uzaklaştırıyor. "Bu prezervatifle mi ilgili?"

İçimde derin bir yerlerde bir anı canlanıyor, benim tutumumla çelişen, çiçek açan bir duygu patlaması. *Onunla seks yapmak hiç de sıradan bir şey değil.* Ve o geceden sonra, zaten hamile olmasaydım, şimdi hamile olur muydum?

"Neden?" İkincisi bir düşünce değil, havada asılı duran ve cevap bekleyen gerçek bir kelime. Ama hangimizden?

"Neden soruyorum?" O duraksıyor ve benim yüzüm buruşuyor. "Neden ben...?"

"Neden çıkardın?" Söylediğim sözler, ayaklarının dibine atılan kadife eldivenlerden çok, bir meydan okumaydı. Neden çıkardın ve beni sahiplenir gibi bir bakışla içime girdin?

"Neden kabul ettin?" Cevabı o kadar kaygısız ki, kendimi korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Basit cevap, bu kadar tahrik olmuşken mantıklı bir karar vermenin imkansız olduğu olabilir. Belki yanılıyorum, ama o an bana bundan daha önemli geldi. Daha büyük. Daha anlamlı. Ya da belki de ikimizi de kontrol eden evrimsel biyolojidi. Doğanın bizi üremeye iten dürtüsü.

"Ben..." Duruyorum, kendimi suçlu duruma düşürmeden devam edemiyorum çünkü aramızda böyle bir şeyin olamayacağını, sıradan bir akşam yemeği ya da sıradan bir seksin planlarım arasında olmadığını söylüyorum, oysa o anda onun tarafından tüketilmek istiyordum. Onun dokunuşundan ve üzerimdeki gücünden zevk alıyordum. Onu içimde, vahşi ve sınırsız bir şekilde istiyordum.

Tabii ki, bunların hiçbirini açıklama olarak paylaşamam.

"Sanırım o anın heyecanıydı." Omuz silkiyorum, bir tür çaresiz hareket. "*Zaten* hamileyim. *Ne önemi var ki?*" Ya *da tamamen* yalan söylüyorum.

"Yani senin için hiçbir anlamı yoktu." Sesi düzgün, bakışları keskin. "O zaman neden benimle akşam yemeğine katılmaktan vazgeçtin?"

"Sınırların bulanıklaşmasından endişe ediyorum." Sınırlarımın bulanıklaşmasından. Birinin beklentilerimi kontrol etmesi gerekiyor çünkü onu olması gerekenden daha çok seviyorum.

"Miranda, bu, umarım birlikte yiyeceğimiz birçok akşam yemeğinden biri olacak, sen, ben ve bu." Elini karnıma dokundurduğunda fiziksel olarak irkildim. "Söz veriyorum, tamamen medeni davranacağım."

Bu bir ilk mi olacak? James mükemmel bir nezaket maskesine sahip, ama o tertemiz takım elbiselerin altında neler olup bittiğini biliyorum. Ama sonunda, onunla bir yemek yemeyi maruz kalma terapisi olarak değerlendirebileceğim aklıma geliyor. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onun yanında olmak o kadar kolaylaşacak. Ya da başka bir deyişle, ona atlamak isteğim o kadar azalacak.

Belki? Umarım?

Ve belki de maruz kalma terapisi, arabalarımızı otoparka bırakıp yakındaki bir İtalyan restoranına yürürken onun elimi tutmasına izin vermemin tam da sebebidir. Kırmızı kareli masa örtüleri ve eski balmumu kaplı chianti şişelerinden çıkan mumların olduğu türden bir mekan. Garsonun arkasından, o kıvrımlı yollardan ilerlerken onu takip ediyoruz.

masa gruplarını geçip, sararmış dantelli kafe perdelerinin yarısı kapladığı pencerenin yanındaki iki kişilik masaya yönlendirilene kadar. Salı günleri iki kişilik fiyatına bir kişilik yemek, erken saatlerdeki özel indirimler ve ucuz ev yapımı kırmızı şarap sürahileriyle burası tam da benim tarzım bir yer diye karar veriyorum. *Muhtemelen bu yüzden burası bu kadar kalabalık.* Bu arada James, kirli bir tulumun arkasına sıkıştırılmış bir Hermès fular kadar buraya ait görünüyor. Tabii ki tavırlarından bunu anlamak mümkün değil. Yaşlı görünümlü garsonla sandalyemi kimin çekeceğini tartışırken, atasözündeki domuz kadar mutlu görünüyor. *Tabii ki, eski dekorla uyumlu ahşap bistro tarzı.*

James ceketinin tek düğmesini gevşetip karşımda oturduktan sonra, garson aramızdaki masada duran, klişee bir şekilde samanla kaplı şişenin üzerindeki mumu yakar. Sonra, fotoğraflarla dolu birkaç laminasyonlu menü çıkarır. Bilirsiniz, spagetti carbonara'nın neye benzediğini bilmeyenler için. James menüyü incelerken, ben ona bakmaya devam ederim. Orada otururken, kibar bir rahatlık ve üstün bir özgüvenin resmini çiziyor. Çelik grisi üç parçalı bir takım elbise giyiyor ve mum ışığı yanaklarının kirli sakallarını altın rengi bir parıltıyla kaplarken, her türlü lezzeti yansıtıyor. İçgüdüsel olarak iç çekmek istiyorum — *ah, ben,* kanlı balkonunda Romeo'suna bakan Juliet gibi — ama bunun yerine boğazımı temizliyorum.

Kesinlikle yakışıklı bir baba seçebilirim. Sadece bunu söyleyebilecek durumda olmamam çok yazık.

"Sence ne güzel görünür?" Sen hariç mi demek istiyorsun?

"Karbonhidratlar. Bu tür yerler karbonhidratlar için her zaman iyidir."

Sanki benim sözlerimi doğrulamak istercesine, aynı garson bir sepet ekmek ve küçük bir tabak zeytinyağı ve balzamik sirke ile ortaya çıkıyor. İkisini de aramızdaki masaya koyuyor ve sonra uzun saçlarını geriye tarayarak yerine oturtuyor.

"İçecek siparişlerini alacağım," diyor, muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en kötü İtalyan aksanıyla.

"Bir Peroni lütfen," diye cevaplar James sakın bir şekilde. "Miranda?"

"Sadece maden suyu." Cevabım o kadar sakın değil, çünkü kaçmak isteyen bir kıkırdamayı bastırmak için dudaklarımı içe doğru kıvırıyorum.

"Putney üzerinden Toskana, ne dersin?" Garson uzaklaşırken kahkaham serbestçe dökölür, ancak James elini uzatıp benim elimi kapattığında sessizleşir. "Böyle daha iyi. Senin üzgün olduğunu görmekten nefret ediyorum, özellikle de bunun sebebi ben olduğumda."

"Sen beni üzmezsin." Cevabım hemen gelir, çünkü bu doğrudur. Beni üzen o değil, durumdur. James, ilk şoku atlattıktan sonra, sadece kabul edici, hatta onurlu davrandı. Her şeyin çok farklı olabileceğini fark ediyorum.

Ben: Hamileyim.

Kafamda canlandırdığım James: Peki kürtaj ne zaman?

"Aramızdaki ilişkiyi zorlaştırmak istemiyorum, ama senden hoşlanıyorum Miranda. Senden çok hoşlanıyorum."

Cevap yerine, bu sefer düzgünce iç çekiyorum. Elini çekişini hissediyorum. "Ben de seni seviyorum. Ama bu artık bizimle ilgili değil."

İşte meselenin özü burada yatıyor. İkilemimin dayanak noktası, diyebiliriz.

"Öyle değil mi? Bana kalırsa, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için kendimizden daha fazlasına borçluyuz."

O sözünü bitirmeden, ben çoktan başımı sallamıştım.

"Risk çok büyük. Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum ve bence bu, iki insanın dünyaya bir çocuk getirebileceği en iyi ikinci yol." Sevgiye kıyasla sevgi ikinci sırada olsa bile. "*Bu ilişkinin nereye varacağını görmek için bir şans verirse,*" diye tekrar ediyorum, o sinir bozucu küçük tırnak işaretlerini yaparak, "her şeyin tersine gitme ihtimali var. İkimiz de bu çocuğu çok seveceğiz, bunu şimdiden söyleyebilirim, o yüzden sevgimizi nefrete dönüştürme riskini almayalım."

"Bu çok kaderci bir bakış açısı."

"Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?" diye sataşıyorum. "Bence bu pragmatik bir görüş." Hatta koruyucu bile.

"Birazdan bana aşka inanmadığını söyleyeceksin."

"Ben aşka inanıyorum, gerçekten inanıyorum." Birdenbire, aşkın korkak aslanı oldum. *Aşka inanıyorum. Aşka inanıyorum. Evet, evet, aşka inanıyorum.* Bir nevi. "Ailemi seviyorum, onlar da beni seviyor

beni seviyorlar, birbirlerinden nefret etseler bile. Ben de Heather'ı ve kuzenlerimi seviyorum, bu tür şeyleri."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Oldukça hoşgörölü bir şekilde gülümsüyor, bu da beni sinirlendiriyor, ama garson aniden ortaya çıkıp içeceklerimizi masaya koyuyor.

"Siparişinizi almaya hazır mısınız?" diye sorar ve avcı yeşili önlüğünün cebinden bir not defteri çıkarır.

Menüye pek bakmadığım için, İtalyan restoranlarının vazgeçilmezi olan lazanyayı sipariş ediyorum — bana kalırsa, lazanyanın kalitesi bir restoranın kaderini belirleyebilir. James de spaghetti alle vongole siparişiyle benimle aynı karbonhidratlı menüye katılıyor.

"Nerede kalmıştık?" İstiridye. İğrenç. Tiksinti duyduğum için titremeyi bastırmaya çalışıyorum. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Yumuşakçaları yutma düşüncesine midemin isyanına karşı neredeyse kasılmalarla yutkunuyorum, ama kaçmamayı başarıyorum. Ya da tuvalete gitmemayı. "Uygun olmadığımızdan bahsediyorduk."

"Hayır, bence sen beni ikna etmeye çalışıyordun."

"Bak, sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum, ama sen ve ben? Biz temelde farklıyız. Bu asla yürümez."

"Farklı mı?" diye tekrarlar, gözleri kısılır ama eğlenir. "Tabii ki nesil farkından bahsediyorsun."

"Sen hiç de yaşlı değilsin," diye mırıldandım.

"Bu, yaşlı bir teyzeyi yatıştırmak için söyleyebileceğin bir şey gibi geliyor."

"Hiç evlenmemiş ama renkli bir hayat sürmüş olanı mı kastediyorsun? bir hayat süren teyzeyi mi kastediyorsun?"

"Umarım karşılaştırma yapmıyorsundur. Ben yaşlanan bir bir yıldız adayı değilim."

"Henüz değilsin."

"Bir sedye çağır," dedi, birasını uzanarak. "Bu yaşlı adamın eve gitmesi gerekiyor."

"Çok komik. Kaç yaşındasın ki?" Sadece merak ediyorum, hepsi bu. Evlilik cüzdanında falan hayal etmiyorum.

Şişeden bir yudum alır, cevap vermeden önce bir süre durur, şişe uzun parmaklarının arasında asılı kalır. "Buna, yaş sadece bir sayıdır atasözüyle başlayacağım. Ama ben

otuz sekiz yaşımdayım. Sen ise neredeyse yirmi üç yaşındasın. Sanırım on dokuz Kasım. Ve bu rakamların hiçbirisi benim için bir anlam ifade etmiyor."

"Doğum günümün ne zaman olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kimse dikkat etmezken dosyana bakmış olabilirim. Will'in ofisinde."

"Sadece sorabilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli ki? Yaşlıyım ama çok da yaşlı değilim. Bunun temel bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Hayatımızın farklı aşamalarındayız. Ben yeni bir ayrılık yaşadım, sen ise bir ilişkiden bahsediyorsun, değil mi?" Bu ses tonu yalvaran mıydı? Umutlu mu? Umarım, bunların hiçbirisi gibi gelmemiştir.

"Neden denemeyeceğimizi anlamıyorum. Benim çok, neyim? Yaşlı olmam dışında? Çok şık olmam dışında? Miranda'nın belirlediği kalıbın çok dışında olmam dışında ciddiye alınmamam dışında?" Öne eğildi, dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğuna dayadı. Ve o parlak mavi gözleri kahkahayla ışıldıyordu. "Bu arada, Miranda'nın belirlediği kalıp nedir?"

"Erkeklere deli değilim," diye itiraz ediyorum.

"İyi, çünkü ben uzun zamandır erkeklerden başka bir şey olmadım."

"Biz birbirimize uygun değiliz," diye ekliyorum, yanaklarım kızarıyor, cevabım biraz telaşlı. "Neden bunu olduğu gibi bırakamıyoruz? Biliyorsun," diye ekliyorum, zihnim aniden biraz daha entelektüel ve biraz daha ciddi bir şeye takılıyor. "Kısa bir süre önce okuduğum bir şey aklımdan çıkmıyor. Hayattaki en büyük trajedi ölmemiz değil, sevmeyi bırakmamızmış. Ne kadar üzücü, değil mi? Annemle babam neredeyse otuz yıldır birlikte yaşıyorlar ve eminim ki ilişkilerine sadece sevgi ve umutla başlamışlardır. Şimdi ise sevdikleri tek şey, bir gün birbirlerini örtecek toprağın düşüncesi. Aşk nasıl böyle bir şeye dönüşebilir?"

'Aşinalık, en yakın sevgilerin ve en yoğun nefretlerin kaynağıdır.' 'Yani sevgi ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu mu söylüyorsun? '

shake my head. 'I don't buy that—it's a massive çelişki.

"Eski sevgiline olan aşkın, onun ihanetiyle nefrete dönüşmedi mi?"

"Bu ilgisizliğe dönüştü. Aşk diye bir şeyin varlığından emin değilim. Yani o tür bir aşkın. Muhtemelen sadece kimya. Ve bazen kimya deneyleri ters gider. Peki ya sen?" Kendimi, yara kabuğunu koparan bir mazoşist gibi sorarken buluyorum. "Aşka inanır mısın?" Aslında sormak istediğim şey, hiç aşık olup olmadığı, ama o kadar mazoşist olduğumdan emin değilim.

"İnanırım. Anne babamda gördüm."

"Oh. Güzel. Ne kadar süredir evliler?"

"Annem ben henüz ergenlik çağındayken vefat etti."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Çok sıradan bir söz, ama içtenlikle söylememek zor. Bu kadar genç yaşta anneni kaybetmek korkunç bir şey olmalı. Benim vefat eden tek aile üyem büyükannem. Ve o pek de iyi bir insan değildi, bu yüzden bu kaybı karşılaştıramam.

"Yirmi beş yıl sonra, babamın ona olan sevgisinin hala devam ettiğini duysanız şaşırır mıydınız? Ve bu, hiçbir şekilde melankolik, duygusal bir sevgi değil. Onu o kadar çok sevdi ki, birkaç ömrü kadar, diye duyduğum kadarıyla. Ve onunla geçirdiği zamanlar için kendini şanslı sayıyor. Ve bu, o korkunç Instagram, milenyum kuşağının anlayacağı şekilde bir *şans değil*."

"Ne demek istediğini anladım," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Babam eski asker. Seksen yaşında, harika bir baba, iyi bir insan ve son derece pragmatik." Son cümleyi özellikle vurgulu bir şekilde söyledi.

"Tüm deneyimler aynı değildir."

"Anladığım kadarıyla, ailen."

Sandalyeye yaslanarak başımı sallıyorum. "Sana ailemden bahsedeyim." Restorandaki sarımsak kokusunun bir şekilde bana güç verdiğini hissederek derin bir nefes alıyorum. "Geçen hafta, annemin gözyaşlarıyla uyandım. Köpeğimiz kaybolmuştu. Smudge teknik olarak kız kardeşimin köpeği, ama o üniversiteden sonra Sydney'e taşındığı için, artık daha çok benim , annemin köpeği oldu, ama yine de ailenin evcil hayvanı. On iki yaşında, havlamıyor, ısırıyor, gürültü yapmıyor ve daha önce hiç kaybolmamıştı. Aslında, bir keresinde kapının diğer tarafında olduğunu fark etmediğim için onu yanlışlıkla arka bahçede kilitli bırakmıştım. Ve o da

uzaklaşmak. O sadece evin önüne koştu ve bizden biri onu fark edene kadar pencereden içeriye bakakaldı.

"Kaybolduğuna üzüldüm," dedi James, ben suyumu yudumlarken.

"Oh, kaybolmamıştı. Neyse ki evdeydi, muhtemelen sepetlerinden birinde derin uykundaydı. Ama o gün, annem çok telaşlanmıştı. RSPCA'yı, yerel veteriner kliniklerini, uzak olanları, mesai dışı hizmetleri ve yerel barınağı aradı. Aslında, Londra'daki tüm hayvan kurtarma merkezlerini aramış olsa bile şaşırmaırdım. Bu sırada Battersea Dogs Home'dan bir telefon aldı. Smudge, Windsor birimlerindeydi. Onu oraya, babama şüpheli bir şekilde benzeyen biri bırakmıştı.

"Ayrılmışlar mı?"

Yüzüm buruştu. "Maalesef, mesafe olarak değil."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Ben de, gerçekten." Bardağıma masaya bırakıp masa örtüsündeki kareleri, mutfığa açılan kapıyı, pencereden görünen akşam gökyüzünü seyrediyorum. Aslında, ona bakmamak için her yere bakıyorum. Neden mi? Çünkü ağlamamak için çok uğraşıyorum.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Wimbledon'da yaşıyoruz," diye ekliyorum. "Ve o, köpeği terk etmek için Windsor'a kadar gitti. Neden? Sadece ona zarar vermek için. Bunlar benim ailem. Eskiden birbirlerini çok seviyorlardı." Kalbim kırık ve pes etmiş bir halde, omuzlarımin çöktüğünü hissediyorum. "Tanrım, oradan çıkmam lazım."

"Evden mi bahsediyorsun?" Başımı sallıyorum. "Yaşam tarzınla ilgili endişelerim olduğunu itiraf etmeliyim."

"Endişelenmene gerek yok," diye sertçe cevap veriyorum. "Artık evde fazla kalmayacağım. Evcil hayvan bakıcılığı da aynı şekilde. Birkaç iş daha yapıp istifa etmeyi düşünüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Senin durumunda iki iş yapmak çok yorucu olurdu."

"Evcil hayvan bakıcılığı gerçek bir iş değil." Heather'a tam tersini söylediğim için onun duyabileceği mesafede olmaması iyi oldu — hem de birkaç kez.

"Ben ben gidiyordum bunu önermek Ben
yardım size bul daha daha uygun bir yer
bulmana

"Yardım"ı tanımlayın.

"Bazı mülklerim var ve..."

"Hayır. Hayır, teşekkürler." Bu olmayacak.

"Senin taşıdığın benim çocuğumun yarısı."

"Güven bana, biliyorum. O anı hatırlıyorum." Oh, lanet olsun. Şimdi hamilelik beyinime, dalgınlıkların yanı sıra istemsiz dışkılama da mı ekleyeceğim? Ama ben James'in sahip olduğu bir yerde yaşamıyorum. Sınırların bulanık olduğu bir şehir! Hayır. Bunların bir kısmını kendim yapmam gerekiyor. Yardıma ihtiyacım olmayacağını düşünecek kadar aptal değilim ve James'in elinden gelen her şekilde yanımda olacağını biliyorum, ama bu tür yaşam düzenlemeleri benim için biraz fazla *metresvari*. En azından şu anda.

"Bu sorumlulukları paylaşmak istiyorum."

"Biliyorum. Ve sen de öyle yapacaksın, ama ben hallederim. Harry'nin şu anki konaklama yeri gayet iyi." Sanki fikrimi vurgulamak istercesine karnımı okşuyorum ve sonra çocuğumuza ne isim verdiğimi fark ediyorum.

"Harry Harrison mı? Kulağa hoş geliyor."

"Gülmeyi kes," diye itiraz ettim, ama ben de gülmeye başladım, ailem ve şüpheli yetişkinlik becerilerim konusundan uzaklaşabildiğim için minnettardım. "Sanırım çift soyadını kullanmak zorunda kalacağız."

"Harry Henry-Harrison," diye keskin aksanıyla telaffuz ediyor. Ben ona soyadımı nereden bildiğini sormak için ağzımı açtığımda, "Dosyanın içinde yazıyordu," diye ekliyor. "Çocuğumuza böyle bir isim verdiğimiz için vurulmalıyız, özellikle de Harry, Henry'nin kısaltması olduğu için. Henry Henry-Harrison."

"Nasıl oluyor bu? İki de tam olarak aynı sayıda harften oluşuyor."

"Kuralları ben koymuyorum."

"Her neyse, Harry, Haribo'nun kısaltmasıdır," diyorum, bardağıma uzanırken, yüzünde beliren şaşkınlığı izleyerek. "Tarama görüntüsünde öyle görünüyordu."

"Beğendim." O bana küçük, komplo kurarcasına bir gülümseme attığında, ben de hafifçe nefes veriyorum. "Peki, konaklama," diyor, ve konuşmayı

konuşmayı tekrar baştan başlatıyor.

"Halloldu. Ya da yakında hallolacak. Aslında," diye ekliyorum, damarlarımdan heyecan dalgaları geçiyor, "Cumartesi günü bir daireye bakacağım." İlk ayın kirasını ve depozito olarak bir aylık kirayı ödeyecek kadar para biriktirmiş gerçek bir yetişkin gibi. Gerçi gerçek yetişkinler, kendilerini yetişkin gibi hissettikleri için tebrik etmek zorunda değiller.

Tanrım, ben ve bu çocuk birlikte büyüyeceğiz.

"Ben de gelmemi ister misin? Yani, sergiye. Londra emlak piyasası hakkında bir iki şey biliyorum."

"Ben kiralıyorum, satın almıyorum. Ama gelmek istersen, çok hoş olur." Böylece, cumartesi sabahları öğlene kadar yataktan çıkmayan Heather'a yataktan çıkması için rüşvet vermek zorunda kalmazdım. Onu kahvaltıya çıkarmayı teklif etmeyi düşünüyordum, çünkü tek başıma boş evleri dolaşma fikri pek hoşuma gitmiyordu — bu, bodrumda kilitlenip köle olarak satılmayı istemek gibi bir şeydi — ama şu anda yiyecekleri hızla dışarı atma eğilimim göz önüne alındığında, bu pek de iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Harika. Seni alırım."

'Özel bir çaba sarf etmenize gerek yok. Orada buluşabiliriz. Adresi sana gönderirim."

"Seni almama izin ver," diye ısrar ediyor. "Esir bir dinleyici kitlesini çok severim." Ve hatırladığım kadarıyla, erotik bilek manzaraları.

Akşam yemeği kısa süre sonra gelir ve sohbet rahatça akar, ancak ikimiz de daha zor konuları kaçınmaya özen gösteririz. Dr. Travers hakkında bir şaka yaparım ve bu kadar yakışıklı birinin bacaklarımın arasında olması ne kadar yanlış görüneceğini söylerim, bu da bizi kolay bir şakalaşma ve sahte incinmiş duyguların yoluna sokar. James bir bira daha ve ardından tatlı sipariş eder ve tatlı geldiğinde, erkekçe porsiyonlu tiramisunun yarısını yemem için ısrar eder. *Sahte bir Roma kantinindeyken, tiramisudan başka bir şey olmaz.*

Annem, bizim kesinlikle düşük seviyeli menü seçimlerimizden tiksiniyordu, ama James'in burada kendini tamamen evinde hissetmesi hoşuma gidiyor. Bu kadar zengin biri için oldukça iddiasız biri.

Kahve içerek vakit geçiriyoruz ve onun benim latte tercih ettiğimi bildiğini fark ettiğimde, olması gerekenden daha fazla etkileniyorum. Onun, Starbucks'ın aynı isimdeki ürününden farklı olarak, espresso fincanında servis edilen macchiato sipariş ettiğini fark ediyorum.

İkimizin de oyalanmakta olduğu anlaşılınca hesap istendi ve bunun üzerine tartışmaya başladık. Bunun saçma olduğunu biliyorum, ama sırf o benden daha zengin diye hesabı onun ödemesi gerekmiyor. Özellikle de o belirsiz sınırların farkında olduğum için. Ama sonra James, benim iştahımın artmasından sorumlu olduğunu söyleyerek sevimli bir şey söyler ve ben de kızaran yüzümü saklamak için peçeteye gömerim. Tekrar başımı kaldırdığımda, o çoktan kredi kartını vermiştir.

"Akşam yemeği için teşekkürler. Geldiğim için gerçekten çok mutluyum." Bakışlarının derinliklerinde bir şey parıldıyor, ama onu incelemek için kendimi zor tutmadan önce gözlerimi başka yere çeviriyorum.

Kimi kandırıyorum? Bu adam baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali. O benim için adeta kedi nanesi gibi.

"Birçok mutlu gelişin olsun," diye mırıldanıyor ikimiz de ayağa kalkarken, sesi ipek kadar yumuşak.

"Ve... buna dokunmayacağım."

Ceketinin düğmesini ilikleyen ellerine gözlerim kayıyor, her yönüyle tam bir beyefendi. Bir hareket beynimde başka bir düşünceye yol açıyor, düşünceler bir zincirdeki boncuklar gibi birbirine bağlanıyor. Yatağın kenarında oturuyorum, James ise önümde duruyor, neredeyse üzerimde yükseliyor. Parmakları kemerinin tokasını çözmeye çalışıyor, benim ellerim de sanki bu işlemi hızlandırmak istercesine onun ellerini kaplıyor.

"Tabii ki değilsin. Dokunmak benim işim."

Parmaklarım, pantolonunun kumaşı üzerinden onun gurur verici uzunluğunu çılgınca çiziyor.

"Kes şunu." Otomat gibi konuşuyorum, düşüncelerim anılarımın gerisinde kalıyor. "Ben gidiyorum."

"Biliyor musun bilmiyorum," James arkamdan yaklaşırken, ağzı neredeyse kulağıma değecek kadar yakın, "aynı yöne gidiyoruz. Kaçış yok."

"Bu bir tehdit gibi geliyor." Ya da bir söz. Yarı dönerek, sesim biraz ipeksi bir uyarı tonuyla, heyecan verici bir titreme

. Sadece onun yakınlığı ve alaycı tavırları yüzünden. Bunun bir anlamı olmak zorunda değil. "Sadece arabalara kadar gideceğiz, sonra ayrı yollara gideceğiz."

"Eminim görgü kuralları seni kapına kadar geçirmemi gerektiriyordur."

"Eve gitmiyorum, unuttun mu? Gazlı bir kanişi bakmaya gidiyorum. Oh, pardon!" Restoranın kapısına vardık, James hala arkamda duruyordu, kapı açıldı. Suç benim değilken neden özür diliyorum, bilmiyorum. Ama kalbimin neden birdenbire ayaklarıma düştüğünü hemen anlıyorum.

"Cameron."

25
JAMES

ELLERİM hemen omzuna dolanıyor, kapı yanından geçip giderken vücudu dönüyor. Koruma — yaralanmayı önleme — benim ilk içgüdüm, ikincisi ise onun iyi olduğundan emin olmak. Üçüncüsü ise, kapıyı neredeyse yüzüne açan pisliğin kafasını koparmak için duyduğum karşı konulmaz dürtü. Ancak doğuştan gelen davranışlar belirli uyaranlara uyum sağlar. Ellerinizin altındaki kadının vücudunun aniden bir ceset kadar sertleşmesi gibi. Bir saniye sonra, onun başının üzerinden, hemen sevmediğim bir yüze bakıyorum. Bu piçin kim olduğunu bilmem için onun adını söylemesine bile gerek yok, ama yine de söylüyor, çünkü ondan düşmanlık dalgaları yayılıyor.

"Cameron."

Sesinde hiç şefkat yok. Ne acı, ne nefret, ne de üzüntü. Ne sıcaklık, ne de zevk. En ufak bir şok belirtisi bile göstermiyor. Aslında, ses tonunda ayırt edilebilecek çok az şey var. Belki de haklıdır. Belki de aşkın zıttı kayıtsızlıktır. *En azından, onun için.*

O konuşmuyor, ama benim gibi durumu değerlendiriyor. İki köpek gibi birbirlerini çevirip, diğeri saldırmadan önce birbirlerini ölçüyorlar. Mecazi olarak konuşursak, ben sadece sevdiğim insanları ısırırım.

Adam Miranda'nın yaşlarında, belki biraz daha yaşlı, oldukça uzun ve geniş omuzlu, ancak şişman demek daha doğru olabilir. Yaşlandıkça yağlanma eğilimi olan türden bir şişmanlık. Nispeten yakışıklı, fena görünmüyor, ancak bu yaşta birine göre cildi biraz kırmızımsı. Aslında, gut hastası bir emeklinin cildinde görmeyi beklediğiniz türden bir renk. İkinci kez baktığımda, bakışları Miranda'nın yüzünden benimkine kayarken, ifadesinin değişmesiyle utanmış olabileceğini düşündüm.

Aynen öyle, pislik. Bana iyice bak. Bu yüzü unutma, çünkü bu yüz, senin terk ettiğin kadına çok yakın olan yüz. Bu eller onu özgürce okşuyor. Bu ağız onu tadıyor ve yalayıp yutuyor. Bu kalp, o kaçınılmaz sonla ne kadar mücadele etmeye çalışırsa çalışsın, onu tutuyor.

Bilinçsiz bir anda, elim omzunu sıkıca kavrar, vücudu tanıdık bir senkronizasyonla bana yaklaşır. Samimiyetle. Aramızdaki anlayışı kaçırmaz; bu adam, onun hareketlerinin akışına aşina bir adamdır. Vücudunun hareketlerine.

Bu farkındalık acı veriyor, değil mi? Komşunun çimleri her zaman daha yeşildir. Amcık her zaman daha dardır ve oral seks her zaman *daha fazladır*. Kaybettiğinizi fark edene kadar. Bu, onun için çoktan yerleşmiş bir farkındalık.

Gençlik, gençler ve aptallar tarafından boşa harcanır.

"Gitmeliyiz," diye boğuk bir sesle mırıldanıyorum, dudaklarımla çenesini okşayarak, bana verdiği onca küçük tepkiyle tatmin oluyorum. Nefesinin kesilmesi, vücudunun bilinçsizce benimkine uyum sağlaması. Sanki onun önünde durduğunu çoktan unutmuş gibi dokunuşuma yaslanması. Bir horoz gibi davrandığımın farkındayım, ama tüylü olanından. Sadece küçük sürümünü koruyorum. Tüylerini düzeltiyorum. Gösteriş yapıyorum. "Hazır mısın?"

"Evet." Özlem dolu bir iç çekişle verilen bir onay. Kafam ona doğru dönüyor, hareket eski bir kovboy filminde silahı kaldıran bir kovboyunki gibi.

"Yolumu kapatıyorsun." Fiziksel olarak, artık kelimenin tam anlamıyla değil. Bundan eminim.

Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. O hareket etmedikçe geçemeyeceğimizi biliyor. Omuz omuza geçip gitmeye niyetim yok. Burada bir çıkmaza girdik. Bir sidik yarışı. Yirmi yaş daha genç olsaydım belki de aletimi çıkarırdım.

"Affedersiniz." Ses tonum buz gibi, duruşum cesur.

Miranda'nın bakışlarında bir anlık panik var. Çünkü dudaklarımı tekrar yanağına bastırmam için gereken süre bu kadar.

"Yolumu kapatıyorsun." İkinci sefer, daha az kibar davranıyorum. Arkamızdaki masalarda sessizliğin çöktüğünü de fark ediyorum, tıpkı

"Yüzüğüm sende."

"Sen de benim en iyi arkadaşımı aldın," diye Miranda hemen karşılık veriyor. "Ama ne biliyorsun ki? İkisi de lanet olası değersiz. Öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Öyle mi? Eminim annen de bilmiyordur. O yüzük onun annesinin yüzüğüydü," diyor, neredeyse benim yönüme doğru bir kenara atar gibi. "Elmasını çaldığını bilmediğinden eminim."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye homurdanır. "Ama bana öyle geliyor ki, yirmi bin dolarlık bir elması değersiz bir şeyle takas etmişsin. Eminim polis bunu duymaktan çok memnun olacaktır."

Miranda keskin bir nefes alır. Ve bu benim işaretimdir.

"Dışarı." Ellerimi omuzlarına koyup onu kapıdan dışarı itmek ilk tercihim olmazdı. Bana biraz okul bahçesi gibi geldi, ama neyse, yer açmam lazım.

"Çek ellerini üzerimden," diye bağırır ve akşam ışığına doğru sendeleyerek çıkar. "Yoksa sen de kendini karakolda bulursun."

"Boş tehditler savurma. Sadece yolumdan çekil ve bu konuşmayı yaparken," diyorum, onunla yüz yüze gelerek, "asla onunla bu tonda konuşma."

Küçük pislik beni görmezden gelip, omzumun üzerinden Miranda'ya sesleniyor. "Demek beni bununla değiştirdin?"

"Buna yükseltme denir," diye homurdanarak yüzüne yaklaşıyorum. "Babanla sorunların olduğunu bilmiyordum, bebeğim."

Kahkaham sadece havlamadan ibaret. Miranda'ya sert çıkışımı saklayacağım.

"Onun tek sorunu, benden yeterince tatmin olmasını sağlamak."

Pamuklu çorapları ve skinny jean'leri için şükürler olsun, bundan hoşlanmadı. "Sen sadece benim eski amcığımı sikiyorsun." Göğsünü şişirerek,

Onun sözleri caddenin karşısına kadar ulaşıyor. "Benim onu ilk siken kişi olduğumu bilmek nasıl bir duygu?"

"Bunu sorman çok komik." Cevabımı eşit bir ses tonuyla veriyorum, eğilip kulağına homurdanarak. "İlk beş santimetreden sonra mı? Amcığı yepyeni gibi."

Hayatımın bu aşamasında ve bu kadınla ilgili olarak, bu kadar çocukça davranmamalıyım. Bu kadar kaba olmamalıyım. Bu kadar delikanlı zihniyetiyle davranmamalıyım. Çünkü bu kadın ikimizden de daha iyisini hak eden bir kadın. Ama öfkeli kafalar ve zorlukla kontrol altında tutulan sinirler, bu kadar abartılı davranışlara yol açıyor.

Böyle davranmamam gerekir, ama gerçek şu ki, ben duygularımın kölesiyim. Ve şu anda, ona yumruk atmam gerektiğini hissediyorum. Öyleyle de yapıyorum, hızlı ve sert bir yumruk.

O pislik, sendeleyerek, üzerine basılmış bir gayda gibi ses çıkarır. Ama düşmez. *Yazık.*

"Ona bakma." Ben öne doğru adım attığımda, o geriye sendeledi, artık ne rüzgarı ne de cesareti kalmıştı. "Onunla konuşma." Elimi gömleğine doladım ve sıkıca tuttum. "Onu sokakta yürürken görürsen, karşıya geç. Anladın mı?" Tavrındaki kabadayılık kaybolur ve yumruğumu kaldırdığımda gözlerinde gerçek bir korku belirir. Zorbalardan nefret ediyorum.

"James, bırak onu. O buna değmez."

"Duydun mu?" Biraz daha yaklaşıyorum. "O senin oksijen israfı olduğunu düşünüyor. Ben de aynı fikirdeyim." Ve bununla birlikte onu itiyorum. Beş uzun adımda, o benim kollarımda ve sonra yolumuza devam ediyoruz.

"Yüzüğü geri vermedin mi?"

O iç çeker, ben de karanlık arabanın içini gözden geçiririm, omzunu silkerken alt dudağını dişlerinin arasına çektiğini görürüm.

"O ifade? Onun için planların olduğunu gösteriyor."

Daha önce hissettiğim adrenalin patlaması çoktan vücudumdan silinip gitmişti. Biraz hesaplı olsam da, tekrar sakinleşmiştim. Arabamın yolcu kapısını açtığımda, hiç itiraz etmeden içeri kayması ne tuhaf.

"Sana söylersem beni deli sanırsın," diye mırıldanarak başını yolcu penceresine çevirdi. Sokak lambasının ışığı

saçlarının parlaklığını yakaladı ve benden saklamaya çalıştığı gülümsemesinin kıvrımlarını vurguladı.

"Devam et. Bana söyleyebilirsin."

"Geceleri arabalar neden itiraf odası gibi hissettiriyor?"

"Öyle mi? Hiç fark etmedim."

"Ya da belki de sadece sana güvenmek istediğim içindir. Beni affet, Peder, çünkü günah işledim." Lanet olsun, konuşması tamamen ahlaksızlık ve hiç erdem yok.

"İhtiyacın olduğunda karanlık kır yolları nerede?" diye mırıldanıyorum, koltuğumda kıvrılarak ani olarak şişen penisimi rahatlatmaya çalışıyorum. Miranda'nın bakışları her şeyi görüyor, her şeyi biliyor, dili bilinçsizce alt dudağını yalıyor.

"Bana yüzükten bahset." Beni ahlaksızlık suçlamasından uzaklaştır.

"Yüzüğü götürdüğüm kuyumcuya, taşını montürden çıkarabilir mi diye sormuştum."

"Ve?"

"Yapabilir. Ve ikisini de kurye ile ona geri göndereceğim."

"Bu çok ıslak bir intikam gibi görünüyor. Bir elmas ve bir montür hala bir yüzük eder, bence." Ve belki de daha sonra kandıracak başka bir kız.

"Ah, işte burada yanıyorsun," diyor, pencereden dönerek. "Şey, tamamen değil. Sana kuyumcunun moissanite'nin, sahte taşın, yakın zamanda montüre yerleştirildiğini doğruladığını söylemiştim. Muhtemelen orijinalinde bir elmas vardı. Oldukça büyük bir elmas. Onu istemediğim için çıkarmış olabileceğini düşündüm. Belki de onun için benim buna layık olmadığımı düşündü."

"Ne pislik herif." Kanım yine kaynamaya başlıyor. Birisi bir başkasını sevdiğini söylerken, ona dünyaları vermek istemez mi?

"Hiç kimse sana küfür ederken çok seksi olduğunu söyledi mi?" Ona tekrar baktığımda, sözlerinde samimiyet gördüm. "Bana çok yakışıyor," dedi hızlıca, sanki bu sözleri söylemek için can atıyormuş gibi. "Küfür etmek, yani."

"Daha fazla küfür etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Genelde küfür etmemeni seviyorum. Etki yaratmak için kullandığını." "Ne tür bir etki?"

"Ne tür olduğunu biliyorsun," diye mırıldanır, bakışları benimkinden kaçır, sonra tekrar yükselir, şimdi daha cesurca. "Yatak odası türü. Otoriter tür."

İşte bu kadar. Onun biraz itaatkar olduğunu doğruladı.

En azından yatak odasında. "İlginç."

"Başka ne ilginç biliyor musun?" Sorusuyla birlikte çenesini meydan okurcasına kaldırdı ve bakışlarında cüretkar bir ışıltı belirdi. "Küfür etmek hayal gücü eksikliğini gösterir. Ama senin durumunda tam tersi bir anlam taşıyor."

"Hiç bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum, önümdeki kırmızı ışık için arabayı yavaşlatarak. *Tehlike için kırmızı. Boğaya sallanan kırmızı bir bez.* "Ama sana gösterebilirim. Ne zaman istersen."

Biraz küçümseyerek başını sallar. *Ama bunu o başlattı.*

"Yüzük mi?" Yüzük umurumda bile değil. Tabii onun yüzüğünden bahsetmiyorsak... Beynimde dönen görüntüler yüzünden arabamı yakındaki bir elektrik direğine çarpmadan önce bu düşünceyi kafamdan silip attım. "Belki Tamara için geri istemiştir diye düşündüm."

"Eski arkadaşın mı? İkisi birbirine çok benziyor ve birbirlerini hak ediyorlar."

"Katılıyorum. Ve eğer yüzüğü ona vermek istiyorsa, alabilir. Ama umarım yapıştırıcı ve bolca sabrı vardır, çünkü yüzüğü ona geri gönderdiğimde moissanit milyonlarca parçaya ayrılmış olacak." Yüzündeki ifade, kötücül ve utangaçlığın tuhaf bir karışımıydı ve ışıklar değiştiğinde, bakışlarımı ondan ayırmak için biraz çaba sarf etmem gerekti. "Sence bu çok mu kötü?"

"Hayır, hoşuma gitti. Bence oldukça zarif bir plan." Ve onu keskin parçaları yemeye zorlamamdan sonra ikinci sırada geliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye ekliyor mutlu bir şekilde. "Onun büyükannesine ait olduğu için onu kendime saklama fikri beni hiç rahat hissettirmemişti. Heather, onun değerli olduğunu düşündüğümüzde ona geri satmam gerektiğini söylemişti." Hafifçe omuz silkiyor. "Bilirsin, eğer onun için gerçek bir manevi değeri olsaydı. Ama onu geri istemesinin sebebi bu değil. Sanırım taşı sattı ve şimdi

ailesinin öğrenmesinden korkuyor. Bu yüzden onu mengeneyle falan ezeceğim; ayrıntıları henüz netleştirmedim. Sonra ona geri göndereceğim ve bir daha onu düşünmeyeceğim."

"İntikam söz konusu olduğunda, ben bunu severim. Vicdanın hiçbir olumsuz etki görmez; o, büyükannesinin yüzüğünün kalan kısmını alır ve sen de hayatına devam edersin."

"Aynen öyle. Ama ben hayatıma devam ettim bile. Bunun çok çılgınca gelmediğinden emin misin?"

"Psikotik olmaktan çok uzak. Hatta biraz hesaplı bile. Etkilendim. Ve sana yardım edebilirim."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi genişler, serbest kalır. "Nasıl?"

"Forklift yardımıyla seve seve ezebilirim." Depoda bir tane olduğuna eminim. Eğer yoksa, ben becerikli bir adamım. "Severek teslim ederim. Böylece sana onun tepkisini anlatabilirim."

Onun kahkahası arabayı doldurur.

"Geldik."

Araba, navigasyon sisteminin gösterdiği evin önünde yavaşlayarak durur. Motoru kapatırım ama ellerimi direksiyondan çekmem. Onun itirazlarına rağmen, bunun nereye varacağını biliyorum. Nereye gittiğimi biliyorum.

Evin içine. Onun içine.

Eminim o da bunun farkındadır. Ama bunu açıkça belli etmek doğru olmaz, çünkü onun doğası buna aykırıdır. Daha çok, olayların gidişatından kolayca korkar. Sanki korku onu kendi içgüdülerine güvenemeyecek noktaya getiriyor.

Acaba bunun farkında mıdır?

"Seni kahve içmeye davet ederdim, ama az önce geçtiğimiz parkta takılan çocuklar, su ısıtıcısı çalmaya başlamadan önce arabanın tekerleklerini sökmüş olurlar herhalde."

"Kahve içmeye gel dediğini duydum. Geceyi burada geçir, çünkü eve gidemeyeceğim."

"Senin şoförün var." Onun cevabı sert olmaktan çok şakacıydı. "Ve restoranda gördüğüm o şık siyah kredi kartlarından birin var. Taksi şoförleri bunları kabul eder herhalde."

"Öyleyse, bir kahve içmeye geleceğim." Bu sözlerle kapının kolunu tuttum.

"Ama sadece kahve içmek için."

"Ya çay istersem ne olacak?" Ona sinsi bir gülümsemeyle dönüp soruyorum. "Davetimi geri çekmek üzereyim," diye mırıldanarak "

Metal kapıyı iterek açtığımda gıcırdadı, sonra Miranda'yı takip ederek yabani otlarla kaplı bahçe yolunda ilerledim. Burası tam olarak St Johns Wood ya da Notting Hill sayılmaz, ama Londra'nın distopik bir bölgesi de değil. Miranda'ya göre evin her yeri ıslak köpek kokuyor olsa da. *Muhtemelen uydurma bir şey.*

O taş merdivenleri tırmanırken kalçasının sallanışını izlemekten zevk alıyorum ve o bana dönünce bunu saklamıyorum. Kafalarımız neredeyse aynı yükseklikte. Sonbahar yaklaşırken geceler gittikçe soğuyor ama onun titremesinin nedeninin hava olduğunu sanmıyorum.

"Kahve içmeye geliyor muydum, yoksa fikrini mi değiştirdin?"
Yine.

ses çok zorluyor muyum? şansımı zorluyor muyum?

Umarım değildir.

"İnsanları içeri almamalıyım. Yani, misafir almamalıyım," diye çabucak düzeltir.

"Sen çok çalışkan bir çalışanısın." Yüzündeki bir tutam saç geriye ittiğimde, o da bana doğru eğildi. "Ama asi olabilirsin. Kurallarını çiğneyebilirsin. Sadece benim için."

"Normalde kuralları pek çiğnemem." "Evet, sen çok iyi bir kızsın."

Çatıdan biraz daha fazla olan bir sundurmanın gölgesinde, öne eğildim, sokak lambasının ışığında gözleri viski bardağındaki bir damla siyah mürekkep gibiydi. Parmaklarımin arkasını çenesine sürttüm, sonra çenesini tutup çekici dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdum. Biraz geri çekildim, sonra tekrar başımı eğdim, bu hafif öpücükler asıl olaydan önce sadece bir ısınma gibiydi. Hafif ve yumuşak dönüş

karanlık ve sert, ve onu biraz daha derin öptüğümde, o çok tatlı bir şekilde inliyor, parmakları yakamımı kavramak için yükseliyor, biz de şehvetle dolu bir çift genç gibi öpüşüyoruz.

"Demek kapının önünde öpmek serbest." Onu titreten benim öpücüklerim mi, yoksa şehvetli alaylarım mı?

"Emin değilim," diye boğuk bir sesle cevap verdi ve başını yana eğdi, dudaklarım boynunun çizgisini takip ederken. Ani bir hareketle beni kendine çekti, belki de verandanın karanlığının bizi gözlerden koruyacağını umuyordu. Bu caddedeki evler şehirden çok banliyö evlerine benziyordu. Meraklı komşuların ve sokak köşelerinde takılan çocukların olduğu türden bir yerdi. "Ama sen tam olarak içeride değilsin."

Bunun üzerine geri çekilirim, bakışlarım onun gözlerine sabitlenir. "Bir iki katmanı soyarsan, olabilirim."

Bana bakışları, sanki ben suçlu bir zevkmişim gibi. En lezzetli çikolata parçası gibi, doğru anı bekliyor.

Öyle olmasını ummaktan başka çare yok.

"Az önce bana destek olduğun için teşekkür etmedim."

"Önemli değil. Zaten o buna değmez. Yüzükle ne yapmak istediğini biliyorum, ama gerçek şu ki, kulağa klişe gelse de, en iyi intikam iyi yaşamaktır. Başka birine döktüğün sevgiyi kendine saklamaktır. Kendini sevmektir. Sonra bir gün, hazır olduğunda ve en beklemediğin anda, sevgini emanet edeceğin birini bulacaksın. Ve o, senin henüz hayal bile edemediğin şekillerde seni sevecek."

Elini aramıza kaldırdı, ay ışığında alabaster gibi parlıyordu. "Senin bir şair ruhun var," diye fısıldadı, yanağımı avuçlayarak.

"Biliyorum. Ne yazık ki, o onu geri istiyor."

"Ve sesin sesli kitap okumak için biçilmiş kaftan," diye ekler, benim saçmalıklarımı görmezden gelerek.

"Gerçekten müstehcen olanlar. *Küfürlerle* dolu olanlar." Saçmalıklardan sert üflemeli seslere kadar, gözleri büyür ve benim sikim seğirir. "Ama sadece senin için."

Cevabı, elini çantasına sokup bir anahtar çıkardıktan sonra kilidi açmaya çalışmasıyla belli oluyor. *Gergin mi acaba?* Metal ikinci kez metale sürtündüğünde merak ediyorum. Belki yardım edebilirim, elini benim elimle kapayabilirim. Ya da belki...

Dudaklarımı boynundan, ellerimi kalçalarından, ya da sikimi lezzetli kıcının çatlağından çekmeliyim.

Bir an sonra, metal birbirine değiyor ve mekanizma tıklıyor.

O karanlık koridora adım attı, ben de *onu* takip ettim. *Muhtemelen onu her yere takip ederdim.* Oradan itibaren, anın ivmesi bizi kapıdan geçip merdivenleri çıkmaya itti.

"Köpek?" Onun öpücükle şişmiş dudaklarına fısıldarım. Özellikle umursadığımdan değil, ama bacağıımı onun ağzında bulmak istemiyorum.

"Kafesinde. Yemeğini yedi bile."

"Bana yalan söyledin," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum.

"Belki de seni cezalandırmalıyım." "Elinden geleni yap."

Öpüşürken gülümsemesi dudaklarıma yapışıyor ve

Kısa bir koridoru geçerken öpüşüyoruz. Miranda beni oraya bastırırken, omuzlarım diğer yatak odalarının kapılarına çarpıyor, ceketimi çıkarmak için mücadele ediyor. Bir sonraki kapıda pozisyon değiştiriyoruz, giysilerimiz çamaşır ipinden uçmuş gibi yere düşüyor. Onun odasına girdiğimizde, ellerim sütyenini açıyor, yüksek göğüslerinin silueti ay ışığında banyo yapmış gibi başka bir dünyadan. Işığı açıyorum, aniden onu bütün olarak görmek istiyorum. Onun güzelliğinin tadını çıkarmak ve her bir iç çekişini gelecek nesiller için kaydetmek, onları tekrar tekrar dinlemenin zevkini yaşamak için. Işık odayı doldurmadan önce, eli benim elimi kapıyor.

"Bırak onu," diye fısıldıyor, ama ben hemen onu çeviriyorum, elim bileğini kelepçe gibi tutuyor.

"Karanlığın özgürlüğünü esaretle mi takas ettin?" Bu, cevabını duymak istediğim bir soru değil, çünkü dudaklarımı onun dudaklarına ve parmağıımı ışık düğmesine bastırıyorum. "Bu gece ışıktaki seni sevmek istiyorum."

Geri kalan giysilerimiz düşer ve yatağa yuvarlanırsınız, ama son anda dönerek onun düşüşünü yumuşatırım. Üstümde, parmakları göğsümün derisini yakacak kadar sıcak temas noktalarıdır, bakışları karanlık ve suç ortağı gibidir ve kalbimi yakar, üzerine adını kazır.

Yuvarlanıyoruz ve o benim altımda, dilim göğsünün altını izliyor, kalbi kaburgalarının ve ellerimin altında vahşi bir yaratık gibi atıyor. Vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, okşuyorum, yalıyorum, dudaklarım çocuğumuzun üzerinde, sıkı bir spiral halinde zevkimiz cildimizi patlatacak kadar gerginleştiriyor.

"Onunla şişmiş halini görmek için sabırsızlanıyorum." Nefesi havaya boğuk bir kahkaha gibi vuruyor. "Bu yanlış mı geliyor? Çünkü bu

gerçek hislerim." "Mutfakta
çıplak ayakla."

"Hayır, çıplak ve dizlerinin üstünde."

Ve tıpkı sihir gibi, ince parmakları ahşap başlığın etrafına kıvrılmış, beklentisi omurgasında dans eden bir titreme. Saçlarının buklelerini bir tarafa topluyorum, vücudu benim sikim onu hevesle dürtünce eğiliyor.

"Hiçbir şey giymiyorsun, ışıkla yıkanmışsın. Benim ne giydiğimi tahmin et?" O güzel bukleleri yumruğumla sıkıca kavrarım, dönmesini zorlaştırırım.

"Çoraplarını mı?"

"Sadece bir gülümseme, sevgilim."

Aşk. Bu çok kafa karıştırıcı bir şey, diye düşünüyorum, kendimi onun girişine hizalarken. Ama elim onun kalçasını kavradığında ve o geriye doğru iterek vücudumu kendi vücuduna kabul ettiğinde, onun ve benim kafamdaki karışıklık, zamanlamamız, bebek, hayatımızdaki farklılıklar... Hepsi bir anda yok oluyor, çünkü o ve ben birbirimize mükemmel bir kaos içinde uyum sağlıyoruz.

26
JAMES

MIRANDA'NIN AİLESİNİN evi, yeşil banliyö Wimbledon'da Somerset Road'un ortasında yer alan, yüzyıl ortası tarzında müstakil bir evdir. Arabayı garaj yoluna zar zor soktuğumda, boyalı kot pantolon ve beline bağlanmış beyaz gömlek giymiş olarak dışarı koşarak geldi. Yolcu kapısını açarak, kendini koltuğa neredeyse atıyor.

"Sür!" diye bağırdı, yüzü kızarmış ve gözleri kocaman gülümsüyordu.

"Biri seni mi kovalıyor?" Vanquish'i geri vitese alırken elimi koltuğun arkasına kaydurdım.

Vanquish'i geri vitese alırken.

"Ben değil, sen. Anneme hamile olduğumu söyledim."

"Babanın av tüfeği var mı?" diye sorarım nazikçe, arabayı sakın sokağa manevra yaparken.

"Hayır, ama annem büyük bir fırça sallıyordu. Her neyse, beni evlenmeye ikna etmek için bir av tüfeğinden fazlası gerekir."

Bu, gerçekten çözülmesi gerekmeyen bir konu. Ana sakinlerin sürekli bir üstünlük mücadelesindeymiş gibi görünen ve sadece ayrı yollara gidebilecekleri anı bekleyen bir evde yaşamak kolay olamaz.

"Seninle gelirdim, biliyorsun." "Nereye?"

"Ailene söylemeye."

"Hayatta olmaz, mümkün değil. Annem seni canlı canlı yerdi. Aslında, sen araba yoluna girdiğinde, erkeklerin beceriksizliğinden şikayet ederek bağıırıyordu."

"Bunu ona tek başına söylediğin için daha da güçlendiğine şüphe yok." "James, ben büyük bir kızım. Senin sorumluluğunda değilim."

Cevap vermek için dişlerimi sıkıyorum. Hoşuna gitse de gitmese de, o benim sorumluluk ve öncelikler listemin en başında yer alıyor. Onu benim düşünce tarzıma ikna etmem sadece an meselesi.

düşünce tarzıma ikna etmem sadece an meselesi. O ve ben? Aslında hiç de farklı değiliz. Küçük adımlar. Babamın da uyardığı gibi, *kaosun ortasında fırsatlar da vardır*. Bu sözleri kendi sözleri olarak iddia etmek isteyeceğinden eminim, ama aslında bunlar Sun-Tzu'nun sözleridir.

'Ayrıca, ona bir kez baksan, h e m e n kaçardın.

Kadınların annelerine benzediği söylenir, biliyorsun."

Onun küstahça konuşmasına rağmen, sözlerinde umut olduğunu düşünüyorum. Neredeyse kayınvalidenin ima ettiği bir gelecekte bahsediyor. *Neredeyse*.

Bu kadar önemsiz bir sözden keyif alacak kadar duygusal birine mi dönüştüm? Ve eğer öyleyse, umurumda mı?

"Eminim bu onun için şok olmuştur."

"Sanırım hepimiz için şok oldu," diye fısıldadı. "Görünüşe göre hayatımı çöpe atıyorum."

Ona dönüp baktığımda, ilk kez gözlerinin etrafındaki gerginliği fark ettim.

"O da ikna olacak," diyorum ve elini tutup kendi elimle kavıyorum. Dudaklarımı parmak eklemlerine değdirdiğimde gözlerindeki parıltıyı hayal etmediğimi sanmıyorum. "Sadece zaman meselesi." Kadınlar ve bebekler hakkında yorum yapmaktan vazgeçiyorum, özellikle de kendi çocuğumu kucağıma alacağım düşüncesiyle heyecanlandığım için.

"Evet." Bu kelime bir iç çekişle söylenir. "Ben de kendime öyle söylüyorum. Her neyse, sanırım babama söyleyecektir ve kim bilir, bu onları biraz daha yakınlaştırabilir."

"Büyükbaba ve büyükanne olacakları düşüncesini mi kastediyorsun?"

"Hayır. Hayal kırıklıklarıyla bir araya getirecek. Geçici olarak." "Ah, tatlım."

"Açıkçası, ben iyiyim. Ve taşındığımda daha da iyi olacağım. Artık bu ortamı daha fazla kaldıramayacağım noktaya geldim. Ne derler? Evlilik, savaşın en gelişmiş şekliymiş, öyle mi?

"Elbette tüm evlilikler kötü değildir."

O sertçe omuz silkiyor. "Sadece çevremdekiler hakkında yorum yapabilirim.

Ve benim ailem savaş sanatını mükemmelleştirmiş durumda." "Ailenizden başka çiftler de tanırıyorsunuzdur herhalde?"

"Eğer sorduğun buysa, evlenme çağında çok fazla arkadaşım yok. Üniversiteden bir kız arkadaşım var ama artık Facebook'ta bile arkadaş değiliz.

Bu arada, benim yaşıtlarım ikinci veya üçüncü kez ebeveynlik, ikinci ipotek, boşanma ve yaklaşan orta yaş krizleri gibi çalkantılı sularda yol almaya çalışıyorlar. En yakın arkadaşlarım Beckett ve Griffin hariç hepsi, ancak Beckett de kısa süre önce evli çiftler arasına katıldı.

Yuva kurmak belli bir çekiciliğe sahip ve aramızdaki bağı güçlendirmek konusunda büyük umutlarım var.

Kaosun ortasında gerçekten de fırsatlar var.

"Bundan daha fazla çift tanıyor olmalısın. Aileler falan."

Babamın anne ve babası, büyükannem ölene kadar birbirlerini kızdırmak için yaşıyor gibiydiler ve annemin babası ben küçükken öldü, bu yüzden onların evliliklerinin nasıl olduğunu pek hatırlamıyorum. Heather'ın anne ve babası iyi anlaşıyor gibi görünüyor, ama yedi çocukları var ve dördü hala evde yaşıyor. Eğer ayrılırlarsa kimse velayeti almak istemez herhalde. Düşünebiliyor musun? diye ekliyor, farkında olmadan elini kot pantolonunun bel kısmının üstüne sürterek.

"Kimse velayeti almak istemeyeceği için birlikte kalıyorlar mı diyorsun?"

"Aslında hayır. Heather'ın ailesi meyveli ekmek kadar çılgın ama birbirlerine deli gibi aşık oldukları su götürmez bir gerçek. Hatta Heth, kanıtların çok fazla olduğundan şikayet ederdi, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Yedi çocuk. Özel insanlar olmalılar." Cinsel yaşamlarının ima ettiklerini burada bırakacağım. Ama bu oranlard 'da tavşanlar gibi sevişiyor olmalılar.

"Peki ya Olivia ve Beckett?" Gözümün ucuyla, ifadesinin düşünceli hale geldiğini gördüm. "Birbirlerini iki kez evlenecek kadar seviyorlar."

"Oh, partilerini biliyor musun?"

"Beckett bahsetmiş olabilir." Bu, adamın olabileceği kadar coşkulu bir tepki. "Her an davetiyemi bekliyorum."

"Hatta şahsen teslim edebilirim."

"Kişisel hizmeti çok takdir ederim."

"Bunu cinsel bir anlamla söyleyebilecek tek kişi sensin."

"Ne diyebilirim ki? Bu bana bahşedilmiş bir yetenek." "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"Senin yanında mı? Bunun ne anlamı var ki?"

"Eminim Beckett Olivia'yı böyle kızdırmıyordur."

"Ne kadar kışkırtırsan kışkırt, Beckett'in kendi evinde ne yapıp ne yapmadığını düşünmeme neden olamazsın." Bazı şeyler karanlıkta kalması daha iyidir, özellikle de o adam ve entrikaları söz konusu olduğunda.

"Oldukça romantik, değil mi? Gizlice evlenip, sonra da o kadar mutlu olacaklar ki, sadece arkadaşları ve aileleri için bir gün düzenlemek isteyecekler."

"Evet, oldukça romantik." Ve Beckett'e hiç benzemiyor. "Sana çaresizce aşık gibi geliyorlar mı?" Onun paradan başka hiçbir şeyi sevmediğini düşünmüştüm, ama yanılıyorsam seve seve düzeltirim.

Merak ettiğim için kendimi kötü hissetmeli miyim? Hayır, karar verdim. Sadece arkadaşımı koruyorum.

"Şey, çok tartışıyorlar ama hiçbiri ciddi görünmüyor. Aslında Ols bundan sapkın bir zevk alıyor gibi görünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bence bu kadar çok tartışıyorlar çünkü barışmayı seviyorlar. Aslında barışmayı *çok* seviyorlar." Son cümleyi ağır bir vurguyla ekliyor.

Ama benim destekleyebileceğim bir şey. Üstüne çıkabileceğim bir şey. Onun üstümde sürmesini sağlayabileceğim bir şey. Miranda konusunda eski sevgilime takıntılı hale geldim. Bu sabah bu kadar yakın mesafede onun çiçeksi parfümünün kokusunu suçlayabilirim, ya da güneşin saçlarını sarı bir gökkuşağı gibi parlatmasını. Ya da başparmaklarımı bastırmak istediğim bileklerinin soluk alt kısmını.

"Bu gerçekten duymak istemediğim bir şey."

"Ben de, inan bana. Ama ofisinden gelen sesler çok duyuluyor ve fırına kaçabileceğin kadar kaçabilirsin."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, köşeye yaklaşırken hızımı kesiyorum. Araba onun kahkahalarıyla doluyor.

"Ne kadar *ikiyüzlüsün*?" O koltuğunda dönerek bana bakarken, *ben* de ona dar gözlerle gülümsüyorum. Gömleğinin yakası açık, zincirindeki küçük altın kolye kumaşın altında görünmüyor.

"O masada biraz coşkan davrananlar sadece onlar değil. Bu arada, nereye gittiğini biliyor musun?"

"Crouch End'e mi? Bana biraz güven."

"İki daireye bakacağım, ama ikisi de birbirine yakın. Benimle gelmekten rahatsız olmadığından emin misin?"

"Hayatta kaçırmam." Ve bir anda, artık ilişkilerden değil, konutların pratik yönlerinden bahsediyoruz. Bu konuda bazı düşüncelerim var, ancak şu anda bunları paylaşmak istemiyorum.

Cumartesi sabahı trafiği, nereye gittiğinizi biliyorsanız çok da kötü değil ve çok geçmeden Crouch End'de mükemmel bir banliyö caddesine giriyoruz. *Kendimi bunu söylerken hiç düşünmemiştim.* Dar kırmızı tuğlalı teras evleri, yolun her iki yanında çok düzgün nöbetçiler gibi duruyor ve caddenin her iki tarafı da bu caddenin ailelerle dolu olduğunu gösteren türden arabalarla dolu. *Minivanlar, sedanlar, L plakalı garip arabalar.*

"Wimbledon'dan Hoxton'a gidip gelmek çok zor olmalı," diye mırıldanarak, sokaktaki boş bir park yerine arabayı park ettim.

"Eğlenceli değil. Ama bu işi kabul ettiğimde, evde yaşamıyordum." "Ah." Bu konuyu daha fazla sorgulamayacağım. Eski sevgiliyle birlikte yaşıyor olmalı.

eski sevgiliyle yaşıyordu.

"Ve evcil hayvan bakıcılığı yaparken her gün oradan buraya gelmiyorum."

"Ama yakında onu bırakacaksın." Bunu bir soru olarak sormuyorum.

Elbette, bu kaçınılmaz olmalı.

"Evet. Planım bu."

"Biliyorsun Miranda, yardım etmek istiyorum..."

"Otuz yedi numara." Başını eğip, yakındaki bir ağacın sarkan yapraklarının altından evi arıyor ve kaçınma davranışı sergiliyor. Ben de onun ipucunu takip ediyorum.

"Park yeri pek uygun değil."

Miranda cevap olarak belirsiz bir ses çıkarır.

Evlerin bahçesi yok denecek kadar az, ancak her birinin küçük bir yeşil alanı korumak için ferforje çiti ve bahçe kapısı var

Bahçe yok, çocuğun oynayabileceği bir yer yok, ama bu önemli değil çünkü bu sadece geçici bir nlem, o farkında olmasa da.

Sokağın tek numaralı tarafındaki numaraları ve parlak renkli kapıları takip ederken, aradığı numarayı görüyorum. Mutlu olmam gerekirdi, ama değilim. Bektan bir yere geldiğimiz için çok hayal kırıklığına uğrayacak.

"Sanırım 37 numaralı evin bu caddenin üvey evladı olduğunu varsayabiliriz." Her iki yanındaki evlerde saksı bitkileri veya kaya bahçeleri varken, boyası dökülmüş ve çöp yığınıyla dolu evi işaret ediyorum.

Miranda'nın yanımda fiziksel olarak snkleştiğini hissediyorum. "Hadi ama. İçerisi daha iyi olabilir."

Ama yle değil. Hatta daha da kötü. On kat daha kötü. Öncelikle, görmeye geldiği daire bodrum katında. Karanlık, pis ve çamaşır suyu kokuyor.

"Sence bir şey saklamaya mı çalışıyor?" diye soruyor, bana daha da yaklaşarak. Ev sahibi başka bir odada bir yerlerde gizleniyor ve Miranda'nın eve "arkadaş" getirdiğini fark ettiğinde hayal kırıklığını hayal ettiğimi sanmıyorum.

O bir sapık gibi görünüyor. Onda bir terslik var. İlk başta ne olduğunu tam olarak anlayamadım. şimdi anladım, ama bu haberi nasıl vereceğimi bilemiyorum.

"Kesinlikle."

"Parçalanmış bir ceset mi?" diye fısıldadı, ama dehşete kapılmış mı yoksa heyecanlanmış mı, anlamak zordu.

"Daha çok kf gibi."

"Biraz ürkütücü göründüğünü biliyorum, ama biraz boya ve Ikea'dan alınacak birkaç güzel parça ile düzelir diye düşünüyorum."

Duyduğum en çelişkili cümle.

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" Biraz çaba gerektiriyor, ama sesimi düzgün ve ifademi sakın tutmayı başarıyorum. Ama gerçekten mi? Hadi oradan. Bu evi satın alıp yıkacağım, ona taşınmasına izin vermeyeceğim.

"O kadar da kötü değil."

"Bu bir cevap değil." Kulağımın arkasını kaşıyarak arkamdaki ev sahibini işaret ettim.

"O, özel alanınızın anahtarını elinde bulundurmasını isteyeceğiniz türden bir adama benziyor mu?"

"Bak, Princes Gate'e taşınma seçeneğim yok ki, değil mi?"

"Duvardaki izlere bak. Burası su basmış. Ve pencereye bak." Büyük cumbayı işaret ediyorum. "Bütün bu yerde üç pencere var, ikisinde parmaklıklar var ve bu pencereden potansiyel yaşam alanın doğrudan görünüyor. Yoldan geçenlerin içeriyi görmesini engellemek için perdeleri kapalı tutman gerekir — yolun sonunda geçtiğimiz bardan eve dönen sarhoşlar."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye inatla cevap veriyor. "Zengin adam ayrıcalığını kontrol et," diye mırıldandığını düşünüyorum. Ama tüm inatçılığına rağmen, benim bildiğim gibi, buranın ona uygun bir yer olmadığını o da biliyor.

Son çiviye tabuta çakmak için bir dakika izin verin. "Ve bu."

Kafamı kaldırmadan tavanı işaret ediyorum.

Kaşları çatılır ve gözleri konsantrasyonla kısıılır. "Ne var?" Bakışları bana yönelir. "Küf mü?"

"Uzman değilim ama bence bu üst kattaki odadan gelen bir delik. Yatak odasında da aynı yerde bir tane daha var." Avize yanındaki anahtar büyüklüğünde bir delik. "Ve banyoda da bir tane daha var, ama bu sefer köşede."

"Ne...?" Yüzünde bir dizi duygu belirip kaybolurken onu izliyorum. Şaşkınlık. İnanamama. Ve sonunda dehşet. "Bütün odalarda mı?" diye tıslar, bakışları potansiyel ev sahibinin ortadan kaybolduğu kapıya kayar, onun ev sahibi olma potansiyeli de ortadan kaybolmuştur.

"Mutfakta hiç görmedim. Sanırım su ısıtıcısını koymayı izlemek onun röntgencilik saplantısının bir parçası değil."

Ayrılırken çok geniş gülümsememeye çalışıyorum. Masaj salonunun üstündeki ikinci yerde arabadan inmeye bile tenezzül etmediğimizde de aynı şeyi yapıyorum, ancak uzaklaşırken onun üzüntüsünden hiç zevk almıyorum.

"Sana bir emlakçı ayarlayayım. Birkaç mülke bakabilirsin, belki yarı makul bir yerin fiyatı hakkında daha iyi bir fikir edinebilirsin."

"Neredeyse korkuyorum," diye mırıldanıyor, yolcu penceresinden dışarı bakarken.

"Bu hiç sana göre değil. Benim tanıdığım Miranda sorunlarla doğrudan yüzleşir."

"Bazen benim kim olduğumu düşündüğünü merak ediyorum," diyor, bana dönerek. "Ben özel biri değilim. Herkes gibi ben de hayatımı idare ediyorum, muhtemelen her şeyi berbat ediyorum."

"Kendini küçümsüyorsun. Ayakta kalmak için yaptıklarına bir bak. İki işin var ve kendi evine taşınmayı planlıyorsun. Korkmadan bir çocuk dünyaya getirmek üzeresin."

"Bunu tam olarak söyleyemem. Korkuyorum, hem de çok. Sadece bunu kendime saklıyorum."

Zırhında bir çatlak ve kendi eliyle, iç dünyasının çok küçük bir kısmını ortaya çıkardı.

Koşullara rağmen bunu bir zafer olarak görüyorum.

"Korku çok insani bir tepkidir," diyorum nazikçe. "Ama bunun tersi cesarettir. Ve sende cesaret bolca var. Ama bu, her şeyi tek başına yapman gerektiği anlamına gelmez. Bu cesaret değil, inatçılıktır."

"Ah, James," diyor ve bana hafif bir gülümseme atıyor. "Oysa övgü konusunda çok iyi gidiyordun."

"Her şeyi mahvettim mi?"

"Bilmiyorum, mahvettim mi? Bu arabada denemek için yer olduğunu sanmıyorum."

"Çok komik. Ama batırmaktan bahsedeceksen, belki de sen de biraz risk almalısın."

"Sanırım derinin buraya girdiğini göreceksin." Yaramaz kız dudaklarını bükerek alt dudağına tırnağını bastırır. "Sence penis derisi neden bu kadar ipeksi?"

Sanki işkence görüyormuşum gibi inliyorum, çünkü bir bakıma öyle.

"Bu tür bir konuşma yapacaksak, seni eve götürmek zorunda kalacağım."

"Devam et o zaman," diyor, neredeyse pes etmiş gibi. *Ama gözlerindeki şeytani ışıltı hariç.* "Beni inine götür, G.O. Bu seksi CEO görünüşünün beni etkilediğini söylemiş miydin?"

Parmağının ucuyla gömleğimin kolunu okşarken, açıklama istemeye gerek yok.

"Takım elbise içinde çok seksi görünüyorsun ve bilmiyorum, belki biliyordur ama kot pantolonlar için yaratılmış bir popon var."

"Beni utandırmaya mı çalışıyorsun? Utandırmak derken, sert bir şekilde mi?"

Onun giderek daha açık davranmasının, benim yanımda daha rahat hissetmesinin bir sonucu olduğunu düşünmek istiyorum. Ama görünüşe göre bunun nedeni hamilelik hormonları olabilir. Her ne olursa olsun, sonuçları çok seviyorum.

"G.O.?" diye tekrar ediyorum. "Bana bunun anlamını açıklayabilir misin?"

"Gorgeous one (muhteşem olan) ya da belki god (tanrı) anlamına gelebilir." *"D harfi eksik."*

"Merak etme. Bana sonra vereceğini biliyorum." Bunun tek bir cevabı var.

"Senin evinde mi, benim evimde mi?"

27
MİRANDA

GÜNAYDIN, *güzelim.*

Elimdeki telefona bakarak, sabahın erken saatlerinde gelen mesajımı okudum ve gülümsememi saklamaya çalıştım. Heather'a, gülümsememin nedeni olarak komik bir meme göstererek yalan söyleyebileceğim sadece birkaç kez var. *Gülümseme. İç çekme. Kıkırdama.* Cumartesi eğlenceliydi. Tabii, gelirim yeteceği türden bir konaklama yeri bulmak dışında. Ama o günden beri, her gün bir düzine mesaj alıyorum. Bazıları tatlı, bazıları seksi, bazıları sadece bir soru ya da kısa bir kelime.

Bunlar sadece mesajlar, diye sessizce kendime hatırlatıyorum. Fazla anlam yükleme.

Çünkü ona aşık olmak delilik olur. Tamamen, saf delilik.

Ama eğlenceli. Ve sadece kendimi düşünsem, eğlence tamamen sorun olmayabilir.

Ama ben öyle hissetmiyorum.

En azından artık Cameron'ın kalbimi kırmadığını anlıyorum. Kesinlikle çok zor oldu ama geçen hafta onu görmek, bunu anlamamı sağladı. Artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ne sevgi, ne nefret, ne korku, ne de utanç. Elbette, büyük laflar ettim, ama restoranın kapısında onunla karşılaştığımda, her şey yerine oturdu. Ama James onunla işini bitirdikten sonra yüzündeki ifadeyi çok sevdim. En son ne zaman biri benim için ayağa kalktı, hatırlamıyorum. Genellikle kendi savaşlarımı kendim vermek zorundayım, bu yüzden bu seferki işi ona bırakmak iyi geldi.

Artık e-posta almayacağımı sanıyorum. Ama James'in mesajları? Onlar her zaman hoş karşılanırlar.

Ah, James. O eşsiz biridir. Sokakta bir beyefendi, yatakta ise bir çılgın.

"Neye gülümsüyorsunuz bayan?"

Birdenbire, Olivia'nın güzel yüzüne bakıyorum. Son zamanlarda daha iyi görünüyor. Daha sağlıklı. Hangi virüse yakalanmış olursa olsun, kesinlikle tamamen iyileşmiş. Acaba bir çeşit vitamin veya takviye mi alıyor, çünkü gerçekten çok iyi görünüyor. *Belki de markasını sormalıyım.* Ayrıca, kendi kahvesini yapmaya başladı ve artık onu hayatta tutmak için çikolatalı bisküvi yedirme zorunluluğu hissetmiyorum. Bir süre stresliydi. Ve biraz da insan Tamagotchi'ye bakmak gibiydi.

"Gülümsemiyordum. Ben... gazım var." *Gerçekten mi? Aklına gelen bu mu?*

"Bunun sadece bebeklerde işe yaradığına eminim," diye sırtarak cevap veriyor. Ben de bu sırtışı bir yüz buruşturma ile karşılık veriyorum.

Kendime not: Google bebekleri, gülümseme ve rüzgar. Ya da James'in Amazon'dan sipariş ettiğini söylediği hamilelik kitaplarından birini ödünç alabilirim. O, babalık fikrine gerçekten çok ısınmış durumda. Ama rüzgar ve gülümseme? Bu, geçmişten gelen bir anıydı ve aklıma gelen ilk şeydi — büyükannem, onun yanında gülümsediğimde hep böyle derdi. *Ağlamak yerine gülümsediğimde.* Gerçekten, o yaşlı ineğin yanında gözyaşları sel gibi akması hiç de şaşırtıcı değildi. O kadar tatsız biriydi ki.

Ama bebekler. Baktığım her yerde bebekler var! Dergilerde. Televizyon reklamlarında. James'in sehпасının üzerinde duran kitaplarda. Hatta komodininin üzerinde de bir tane vardı, soyunurken ona acımasızca takılmışım. *Bazen sadece uyumak için yatağa gireriz. Her zaman yüksek bir tutku ve kıyafetlerin parçalanması olmaz.*

Ama çoğu zaman öyledir.

Biraz sapıkça değil mi? Gizlice heyecanlanmama rağmen, onunla dalga geçtim. Bu, bebeğimize olan bağlılığının bir başka göstergesi. O anda bunu söylemedim, bunun yerine *"Bu yeni bir fetiş mi yoksa bir süredir sakladığın bir şey mi?"* diye sordum.

Benim ilgim hamile kadınlara değil, belirli bir hamile kadına. Bu ima üzerinde durmadım ve kendime, benim sağlığıma ilgi göstermesinin iyi bir şey olduğunu söyledim.

Hamilelik pornosu diye bir şey var, biliyorsun, kendimi gaf yaparken buldum. Sana iyi siteler önerebilirim.

Böyle bir şeyi nereden bulduğunu bilmek bile istemiyorum. Gömleğini omuzlarından çıkarıp çamaşır sepetinin yönüne doğru fırlattıktan sonra, sepetin içine girip girmediğini kontrol etmeden banyoya doğru döndü.

Girmemişti.

Yatağın diğer tarafından, bu çekime direnmeye çalıştım.

Dağınıklığı sevmem.

Ama bırakamazdım. Bu yüzden, iç çamaşırlarımla yatak odasının zemininde parmak uçlarında yürüdüm, James'e ne kadar deli olduğumu belli etmek istemiyordum. Öyleyim. Ayrıca, kim bir erkeğin arkasını temizleyen kadın olmak ister ki?

Onun temizlikçileri ve hizmetçisi var, deli herif, dedim kendim navy blue Tom Ford number the hamper. Bu arada, senin sadece sorunların var.

Miranda. Adımı duyunca, donakaldım. Bir dakika buraya gelebilir misin?

Ne oldu? Banyo kapısına vardığımda sordum. Bana yaklaşmamı işaret etti ve kafasında bir şey olduğunu anlayabildim. Beni önüne çekip makyaj aynasına doğru döndü. Vücudu benim arkamda sıcaktı ve diş macunu kokusu ile kolonyasının hafif kokusu burnuma geliyordu. Elleri, birkaç gün önce kot pantolonumun içinde rahatça gizlenmiş olan şişkinliğin üzerine kondu.

Dokuz hafta, diye mırıldandı. Neredeyse on hafta. Birkaç hafta sonra haberleri paylaşacağız.

Ben başımı salladım. Bu, üzerinde anlaştığımız zaman çizelgesiydi. On iki hafta, resmi açıklamayı yapmak için en uygun süre gibi görünüyordu. Çok yakın ama çok uzak. Henüz o noktaya gelmemiş olmamız ya da ne olacağı konusunda düşünmek istemiyorum.

Hayır. Bu konuyu düşünmeyeceğim. Bu bebek şimdiden çok seviliyor, diğer her şey belirsiz olsa bile, bu düşünölmeye bile gerek yok.

Ancak on iki haftalık dönem düğün haftasına denk geliyor, bu yüzden resmiyete dökmek için on üçüncü haftayı bekleyeceğiz. Büyük olaydan sonraki Pazartesi günü ona adresini vereceğim, özellikle de bir hafta önce balayına çıkacakları için. Diğer her şeyi kendi istedikleri gibi yaptılar, neden düğünden sonra balayına çıkmak için beklesinler ki!

Bu hafta babama söyleyeceğim. Aynada gözleri çok maviydi ve bebeğimizin benim rengimi mi yoksa onun rengini mi alacağını merak ettim. Benim gibi bir kız mı yoksa onun gibi bir erkek mi?

Haber vermek için seninle gelmemi ister misin?

Yumuşak bir kahkaha attı ve saçlarımı yüzümden çekip yanağıma dudaklarını bastırdı. *Sanırım ben halledebilirim. Ama seninle tanışmasını istiyorum. Hazır olduğunda. Sana bayılacak.*

Onun sözlerine başımı sallayıp mutlu gözyaşlarımı yuttum.

Bunu çok isterim. Ama mutlu bir mutluluk bulutunun üzerinde süzülen hamile kadınlardan biri olmaya karar vermeden önce halletmem gereken çok şey var.

Zamanımız var. Bazen onun bir aziz kadar sabırlı olduğunu düşünüyorum. Ama sonra, telefonla çalışanlarına nasıl konuştuğunu duyuyorum. Çok titiz ve benim Zen dediğim türden biri değil. Belki de zorba?

Üç hafta sonra, kitaplara göre karnın belirgin bir şekilde şişecek. Kollarını bana daha sıkı sardı.

Yani şişmanlamaya başlayacağım demek istiyorsun.

Buna cevap vermeyeceğim. Ama. Bir an durdu. *Bahsettiğin hamilelik pornosu mu?* Eli karnımdan kayıp külotumun lastiğinin altına girerken içimde bir şey biraz burkuldu. *Düz ekran aynamda biraz izlemeye ne dersin?*

Gülümsedim. Ve hala gülümsüyorum.

"Sanırım bu güzel Londra yaz sabahında metaforik turşunu gıdıklayan şeyi paylaşmak istemiyorsun."

Oh, saçmalık. Bu dalgınlık işi mesleki bir tehlike haline geliyor.

Ama kesinlikle paylaşmak istemiyorum. Ve James'in en iyi arkadaşının eşi olarak, onun da birkaç gün önce banyo lavabosunun üzerinde eğilmişken metaforik turşumun nasıl iyice karıştırıldığını ve o günden beri hem metaforik turşumun hem de vücudumun geri kalanının iyileşmeye odaklandığını duymak istemediğinden eminim. James ile geçireceğim geceye hazırlık, saçımı yıkamak ve ilgili yerleri tıraş etmekten daha fazlasını içermeli diyelim. Esneme hareketleri de içermeli. Bol bol esneme hareketi.

Ne demek istediğimi anlıyorsanız, limbo yapmadan önce esnemeyi öğrenmeliyim.

Zihnimin sürekli ona kayması, onun fotoğraflarının zihnimde sürekli olarak tekrar tekrar canlanması nedeniyle bebek beyni suçlayabileceğimden hiç emin değilim. O gözler, o parlak maviler, pek çok yaramaz şeyi anlatıyor, gülme çizgileri zengin bir deneyimi işaret ediyor. Bakışlarının bir anda kahkahadan ateşli bir ima haline dönüşmesi ve onun bir bakışının derimin altında milyonlarca küçük ateş yakması bana inanılmaz geliyor. Bazen bana baktığında, kelimenin tam anlamıyla yerinde donup kalıyorum.

Tanrım, seksin düşüncelerini bu kadar meşgul edebileceğini kim bilebilirdi? Kendimi sürekli bunu, onu düşünürken buluyorum. Ve onunla birlikteyken, kelimenin tam anlamıyla onun ellerinde hamur gibiyim, yumuşak ve şekillendirilebilir, uzun parmaklı ellerinin dokunuşuna göre şekilleniyor, kulağıma fısıldadığı zevk dolu sesiyle eriyorum.

"Miranda, iyi değil misin?" Olivia ile yine bir konuşmanın ortasında dalmış olduğumu fark edince omurgam birden dikleşti. Olivia, başını yana eğmiş, kızıl saçlı bir terrier gibi bana bakıyordu.

"İyiyim!" Neden *Glee* dizisinde rol almak için seçmelere katılıyormuşum gibi konuşuyorum? "Harika!"

Ya da aklımı kaçırmak üzereyim. Her halükarda, ikisinden biri.

"Emin misin? Az önce dalmış gibiydin. Ve biraz solgun görünüyorsun. Ayrıca bu sabah tuvalette birinin kustuğunu duydum galiba." Omzunun üzerinden, masasında oturan ve akıllıca dizüstü bilgisayarına büyük bir dikkatle bakan Heather'a bakıyor.

"Kusmak mı?" Suçluyum. "Ben değildim."

Peki ya banyoda? Keşke o kadar şanslı olsaydım.

Bu sabah merdivenleri zar zor çıkabildim, sonra o kadar kusmak istedim ki çantamda taşıdığım plastik poşeti çıkardım — tabii ki aynı poşet değil — çünkü sanki bir şey ya da biri — henüz o aşamaya gelmediğimiz için isim vermeyeceğim — gün boyunca rastgele aralıklarla bağırsaklarımı çekiyor ve neredeyse anında kusmama neden oluyor.

Her neyse, kusma isteği geldiğinde ofiste yalnız olduğumu sanıyordum.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca bunu nasıl saklayacağım?

Olivia'nın hala bana baktığını fark ediyorum. Ve yine da l mış olduğumu.

"Ben iyiyim," diye tekrar ediyorum, yüzüme bir gülümseme takınıp, "*sen delisin*" der gibi elimi sallıyorum.

"Eğer izin almak istersen..."

"Az önce güzel bir yaz sabahı olduğunu mu söyledin?" Heather'ın sözünü kesmesiyle rahat bir nefes alıyorum. "Ols, dışarıda yağmur yağıyor."

Olivia'nın bakışları Heather'a kayar, ardından kirli pencerelere doğru kayar. Dışarıda gökyüzü gök gürültülü bir gri renktedir, sanki camın o tarafında olmaktan rahatsız olmuş gibi yağmur damlaları pencereye çarpmaktadır.

"Öyle mi? Hiç fark etmemişim." Bütün hafta boyunca yüzünde olan aynı gizemli gülümsemeyle, dönüp buharlı kahve fincanını geldiği yöne doğru götürür.

"Az önce yerde süzülerek mi geçti?" Olivia merdivenleri çıkmaya başlarken Heather neredeyse tedirgin bir sesle sorar.

"Mutlu görünüyor," omuz silkerek cevap veriyorum. "Mutluluk bana uyar."

bana uyar."

"Daha çok tuhaf görünüyor," diyor ve masamın yanına gelip duruyor.

"Sence balayı dönemi ne kadar sürer?" "Bu sorunun cevabını biliyor

gibi mi görünüyorum? Ama en azından

en azından planladığım düğünden sonraya

kadar sürmesini isterim." Benim düğünüm

değil, *onunki*.

İkinci iş konusunda iki gelişme olduğunu bildirmekten memnuniyet duyarım. İlk olarak, ajans beni arayarak ajandalarında çok sayıda rezervasyon olduğunu söyledi. Ayrıca, en çok talep gören iki bakıcıları Güney Fransa'ya emekliye ayrılıyorlar. Evcil hayvan bakıcılarının, ortak evcil hayvan bakıcılığı gelirleriyle bile bunu nasıl karşılayabildiklerini bilmiyorum, ama sanırım karavanda yaşıyor olabilirler.

Ayrıca, okulların yarıyıl tatili yakında başlıyor ve insanlar önümüzdeki kış için şimdiden rezervasyon yapmaya başlamış görünüyor. *Yaklaşan yağmur ve kardan birkaç günlüğüne kaçmak güzel olurdu, ama neyse. Evde kalıp evcil hayvanlarla ilgileneceğim.*

James'e bu işi daha fazla yapmayacağımı söylediğimi biliyorum, ama dün James'in emlakçısından da bir telefon aldım ve verdiği fiyatları duyunca neredeyse bayılacaktım.

Ama yılmayacağım, bu da üçüncü gelir kaynağımı oluşturuyor.

Olivia ve Beckett, gelecek ay aileleri ve arkadaşlarının katılacağı bir düğün töreni düzenlemeye karar verdiler, ayrıca bunu benim organize etmemi istediler.

Aslında, "rica ettiler" demek biraz abartılı olabilir. Olivia'ya yalvardım ve Beckett de Olivia'nın istediği şeyi yapmaktan oldukça mutlu görünüyor.

Mutlu eş, mutlu hayat, değil mi?

Bu yılın başlarında, büyük yalancı, sözde hasta büyükannesini ziyaret etmek için New York'a giderken, hızlı bir tören için gizlice kaçtılar, şimdi ise bunu tekrar yapmak istiyorlar. Ya da öyle bir şey.

Hızlı randevulardaki başarımın ardından, sarhoş halimi göz ardı ederek, Ols çok nazikçe bu etkinliği onun için düzenlememe izin verdi. *Fazla yalvarmama bile gerek kalmadı.* Daha da iyisi, bunun için para da alacağım! Ve çok heyecanlıyım. Etkinliklerin stilini düzenlemeyi her zaman sevmişimdir. Bu, pazarlama müdürü olarak işimin bir parçası değil ama üniversiteden mezun olduktan sonra hep küçük şirketlerde, çoğunlukla start-up'larda çalıştığım için işim genellikle fuar ve akşam yemekleri, tanışma ve karşılama etkinlikleri, hızlı randevular ve şimdi de düğün törenleri gibi şeyleri hazırlamayı da kapsıyordu! Yani, düğün partileri. Olivia'nın yemin töreni için aklında bir nikah memuru olduğunu sanıyorum. Aslında, zaten evli oldukları için ne tür bir yemin töreni yapacaklarını tam olarak bilmiyorum.

Bazıları, birbirlerine olan bağlılıklarını yenilemelerinin biraz erken olduğunu söyleyebilir. Ama ben mi? Ben *cha-ching* diyorum!

"Eh, deli koğuşunda dinlenmeye ihtiyacı olan biri gibi gülümseyen tek kişi o değil. Hey! Dinliyor musun sen?"

"Sadece düşünüyordum," diye mırıldanıyorum, sanki bu bir şekilde bunu kanıtlayacakmış gibi elimi sallayarak. "Düğün hakkında."

"Ve bu?" Onun bakışları düşer benim masamın masama düşüyor telefonuma telefonuma anlamlı bir şekilde bakarken.

Ah, mesaj.

Günaydın, güzelim.

Cevap vermeyi unutmamalıyım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Kafam saçmalıklarla dolu olsa da, hızlı cevabım saçmalıklara yer vermediğini gösteriyor.

"Oh, bence biliyorsun. *Sevgilin* bu sabah kaç kez mesaj attı?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

"Mesaj atmış. Ne olmuş yani? Sadece hal hatır soruyor."

"Bu cevap cevap bir bir Değil son son ben ben sınıfta sınıfta

"Heth, defol git ve kendi işine bak."

'Kendi işime baksaydım, sen telefonuna gülümsüyor olmazdın çünkü o seni aramazdı, çünkü sen, şüphesiz, geçen sefer ona soğuk davranmış olurdun...'

"E-Volve'a kim ihtiyaç duyar ki?" diyorum, onun sözünü keserek, çünkü bunun sonunu dinlemeye gerek yok. "Eşleştirme yaparken romantik flört uygulamalarına kim ihtiyaç duyar ki, ha?"

"İyi olduğum için ne yapayım?"

"Biraz deli olmaktan da kurtulamazsın." Öne eğilip, işaret parmaklarımla kaşlarının arasını hafifçe vuruyorum. "Belki de Polly teyze seni bebekken kafandan düşürmüştür."

"Bu mantığa göre, belki de annen seni yüzüne düşürmüştür."

"Sert, Heth. Sert."

"Bana aptal diyen kızın sözleri."

"Sen aptal değilsin. Biliyorum çünkü annen seni test ettirdi." Gözleri kısılır, ama çocukken her türlü teste tabi tutulmuş olsa da, benim sadece şaka yaptığımı bilir. Ama belki de şaka yaptığımı anlamamıştır, çünkü ağzı mutsuz bir şekilde büzülür.

"ADHD'im var. Aptal değilim."

"Heth, tabii ki aptal değilsin! Eğer teselli olacaksa, ben şu anda tamamen aptalım. Ve *dikkat eksikliği* sorununu senden almışım gibi görünüyor. Neredeyse hiç konsantre olamıyorum."

"Hayır, aslında bu hiç yardımcı olmuyor." Onun cevabı bir öfke patlamasının başlangıcı gibi görünüyor.

"Haydi ama. Lütfen huysuzlanma. Sen de biliyorsun ki sen çok zekisin, benim sana söylememe gerek yok. Ama zeki ol ya da olma, yanılıyorsun... konuştuğun şey hakkında. Onunla benim aramda romantik bir ilişki yok. Ayrıca, bir daha ona benim *sevgilim* diye hitap etme. Bu bir soft porno film değil."

Seks harika olsa bile o benim sevgilim değil. Bana bakmak istediğini söyleyip dursa da aramızda aşk yok. *Çünkü o, çocuğu için en iyisini isteyen iyi bir insan.* Ama asıl konuya dönersek, bunu fazla abartmak delilik olur, aptalca olur, çılgınlık olur.

Çünkü birçok açıdan birbirimize uygun değiliz.

"O artık Voldemort mu? Adı anılmaması gereken kişi mi?" diye derin bir sesle sorar. Cevap vermek için ağzımı açtığımda, sözümü keser. "Yani, sana göre, sana her gün birden fazla penis fotoğrafı gönderiyor, duygusal aşk mektupları değil mi?"

"Ne?" Bakışlarım, muhtemelen çikolatalı bisküvilerle karnını doyuran Jorge'nin bulunduğu mutfağa kayar. *Saat daha on bir bile olmamış ve bu onun üçüncü seferi.* "Saçmalama. Ve sesini alçalt."

"Neden? Birkaç ay geçsin, insanlar senin birinin sana sadece penis fotoğrafları göndermediğini, aynı zamanda penisinin fotoğraflarını da gönderdiğini öğrenecekler." Ofisin boş olmasını fırsat bilip, hoş olmayan bir kasık patlaması taklidi yapıyor.

"Kes şunu." Sesimdeki yalvaran tonu bana bir kaş çatma kazandırdı. "Sadece... Sadece insanların beni yargılamasını istemiyorum, tamam mı?"

"Bu, kimseye söylemeye niyetinin olmadığına dair şüphe uyandırıyor, ki bu çok saçma çünkü hamile *olduğun* için yakında hamile görüneceksin. Ve birkaç ay sonra bir bebeğin olacak. Ve *bunu* açıklayamayacaksın. Bebekler, indirimden aldığın havalı bir aksesuar değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladım. "Bu parazit küçük şey yüzünden günde iki kez içim dışıma çıkan benim."

Heather'ın yüzü asılır ve ben hemen suçluluk duyarım — hem onun hem de karnımda taşıdığım şeker büyüklüğündeki bebek için. Sert sözlerimi hafifletmek için düz karnımı elimle örtme dürtüsüne direnirim.

"Üzgünüm." Özrümün Heather için mi yoksa bebek Haribo için mi olduğunu bilmiyorum. Her iki taraf da bunu kabul etmediği için bunun bir önemi yok. "Bana öyle bakmayı kes. Duyabileceği falan yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü henüz çok erken. Henüz uzuvları bile yok, kulakları falan yok." Biyoloji dersine girmeyeli uzun zaman oldu, ama hatırladığım kadarıyla durum muhtemelen böyledir. *Muhtemelen. O kitapları gerçekten ödünç almam lazım.* "Muhtemelen cadaloz gibi konuşuyorum, ama niyetim bu değil. Ama şu anda kendimi lanet bir konakçı gibi hissediyorum. İstedğim zaman kusuyorum, kokular midemi bulandırmaya başladı ve bu sabah uyandığımda kahvaltıda fasulye yemeye can atıyordum."

"Ama sen fasulyeyi sevmezsin."

"Biliyorum!" diye bağırarak ellerimi havaya kaldırıyorum. "Parlak turuncu renkli ve iğrençler, ama yine de soğuk olarak yedim. Konserve kutudan. Tereyağı sürülmüş bir dilim beyaz ekmekle birlikte. Her lokmayı çiğnerken nefret ettim, ama her lokma içimde bir şeyi yatıştırıyor gibiydi."

"Michael Kors eteğini alabilir miyim?" "Ne?"

"Açıkçası, sen tekrar içine sığmadan modası geçecek. Tereyağı, beyaz ekmek, hamilelik."

"Beni ağlatmaya çalışıyorsan, çok geç kaldın. Onu köpek kapısının menteşesine takılıp yer paspası yaptığımda zaten ağlamıştım."

"Gebe kaldığın gece." Karikatürdeki kötü karakterler gibi kaşlarını oynatıyor. "Onun adını Michael ya da Michela koymalısın, onuruna."

"Bu konuyu konuşmayacağız. Ve ben bunu herkese anlatacağım." Elimi uzatıp *For Fox Sakes* kupamdaki kalemli ve kurşun kalemli düzeltmeye başladım. "Anneme zaten söyledim."

"Ne?"

"Senin zaten bildiğini sanmıştım." Lou teyzenin ilk arayacağı kişinin o olacağını düşünmüştüm.

"Yani artık resmi olarak biliyorum, değil mi? Annem bugün bir ara ya da ne zaman olursa beni köşeye sıkıştırdığında, bilmediğimi iddia etmek zorunda kalmayacağım."

"Tamam. Ama en az detayla. Anneme James'in zengin olduğunu söylemedim." Ya da yaşlı olduğunu. Ya da ona aşık olmamak için çok uğraştığımı.

"Ona onun çok yakışıklı olduğunu söyledin mi?" "Hayır."

"At gibi bir aleti olduğunu mu?"

"İğrenç. Ne tür bir insan bu konuları annesiyle konuşur ki?"

"Ben, ama isteyerek değil."

"Zavallı Heth. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Serbest aşk yerine, ailen serbest nefret uyguluyor olabilirdi. Benim ailem gibi."

"Olivia'ya ne zaman söyleyeceksin?"

"On iki haftada. O zaman bilmesi gereken herkese söyleyeceğim. On iki hafta bu tür şeyler için en uygun zaman gibi görünüyor. Ve lütfen o zamana kadar ona bundan bahsetme." E-Volve markalı bir kalem çıkarıp ona doğru salladım.

"Tanrım, tamam. Yapmayacağımı biliyorsun. Ama kabul etmelisin ki, ona o zaman söylemem daha iyiydi." Telefonumun arkasını hafifçe vuruyor. "Çünkü sana... ne gönderiyorsa onu gönderdiğinde," gözlerimi devirmeme karşılık, sesi biraz daha sertleşiyor, "aslında gülümsüyorsun."

"Başka zamanlarda da gülümserim," diye karşılık verdim, yine sahte bir gülümsemeyle. "Bence rüzgârın olmasını tercih ederdim."

28
JAMES

"BAŞKA BİR İÇKİ?"

Yine Mortcombs'tayız ama bu sefer içeride. Bugün dışarıda oturmak için hava çok soğuk ve yağışlı.

"Tabii." Griffin'e zar zor bir bakış attım, sonra tekrar telefonuma döndüm ve Miranda'nın akşam için planlarını sordum. Ultrasondan bu yana, onu neredeyse her gün görüyorum, gerçi gündüzden çok gece vakti, ama şikayet etmiyorum. Ama onun evcil hayvan bakıcılığı işiyle ilgili şikayetlerimi açıkça dile getirdim.

"Cevap vermesini mi istiyorsun?" Beckett'in ses tonunu görmezden geliyorum. Onu aradığım ve hakkında bilgi aldığım günden beri Miranda hakkında konuşmadık.

"Kim?" Griff, suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibidir. "Kiminle yatıyorsun? O manken mi?"

"Her zaman model değil mi?" Beckett sinir bozucu bir şekilde araya girer. Yine de Griff'e daha fazla malzeme sağlamadığı için ona hak veriyorum. Tıpkı Olivia'yı küçük grubumuzdan uzak tuttuğu gibi, ben de Miranda'ya aynısını yapacağım.

Belki de sadece açgözlüüz ve onları kendimize saklıyoruz.

"Adı neydi?"

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum.

"Evet, biliyorsun. Yerel gazetelerden birinin sosyal sayfasında yer almıştın."

"Vay canına, Griffin. Seni sosyal bölümlerin hayranı olarak görmemiştim. Ne kadar *ilginç*."

"Siktir git," diye karşılık verir ve Beckett'e alaycı bir gülümseme gönderir. Çünkü nedense, ilginç kelimesi daha çok "acınası" gibi geliyordu.

"Ben değilim."

'ın neredeyse boşanmış olan muhteşem hali dışında kimseyle bağlantı kurmak istemiyor.

"Kuşkusuz bir kamu hizmeti. Sen, dünyanın enkazını ve çöpünü emen geniş ağızlı balinaların insan versiyonu gibisin."

"Teşekkürler, Beckett. Ama ben müşterileri *emmem*. Çoğu zaman," diye ekliyor yine o sırtışıyla. "Ama hadi ama." Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Adı neydi? Hayvan gibi bir isim olduğunu hatırlıyorum."

"O zaman tam sana göre olmalı." Beckett, geniş sayfaları olan gazetesini alıp sinirli bir hareketle açarken, ikimiz de onun mırıldanmasına aldırış etmiyoruz. *Ya da belki de sinir bozucu bir hareketle.*

"Sen tanıdığım tek hayvansın." Telefonum bir mesajla titriyor. Elbette Giselle'den bahsediyor. Boşanma anlaşmasını beklerken hala vitrinlere bakıyor mu acaba? Onu aramalıyım. Yakında açılacak olan Kenyalı fotogerçekçilik sergisinin ön gösterimine ilgi duyabilir. Ya da belki de onu hiç aramayacağım. En son ona bir şey satmaya çalıştığımda, beni bir etkinliğe sürükledi ve hayatımda hiç bu kadar sıkıcı bir gece geçirmemiştim.

Bir saatliğine ofisten çıkıyorum. Dün gecekiyle aynı yer. Yakında ararım x

Miranda. O, bir ceylan kadar zarif ve aynı çekici geyik bakışlarına sahip, ancak mizacı daha çok bir eşeğe benziyor. Bu kadın, sinir bozucu derecede bağımsız ve inatla benim yardımımı reddetmeye devam etmeye kararlı olduğu kadar, aynı zamanda çok da güzel. Ama ben yolumdan sapmıyorum ve onun duvarlarını yıkmaya devam ediyorum. Onun deneyimleri ve rol modelleri göz önüne alındığında, bu duvarları bu kadar yüksek inşa etmesi hiç de şaşırtıcı değil. Ama ben genellikle oldukça mutlu bir şekilde sebat ediyorum, her gün kendi yatağında mı yoksa bir yabancıнын yatağında mı uyuyacağımı asla bilememek yorucu olsa da.

Bu, sanki yeniden sırt çantasıyla seyahat etmeye benziyor.

Ama bir planım var. Çok hoş bir plan değil, ama bazen iyi ilaçlar acıdır. Ve genellikle tadı gidermek için daha hoş bir şey gelir. Ben de kesinlikle öyle olmasını istiyorum. Ama o böyle devam edemez, bir yere yerleşmesi gerekiyor.

Topladığım literatüre göre, hamileliğinin son haftalarında, bebeğin gelişine hazırlık olarak yuva kurma biyolojik ihtiyacına boyun eğecek. Hamileliği hakkında kitap okumaktan hoşlanmadığını, kitapları korku hikayeleri olarak gördüğünü biliyorum, ama belki de okumalı. Çünkü o zaman, yuva kuracak bir yuvası olmadığını fark edebilir!

Hayatımı anlatan bir programa isim vermem gerekirse, şu anda en uygun olanı "*Banliyöde Seks*" olurdu. Camden'da bir kulübede, Maida Vale'de bir villada ve South Kensington'da bir kanepenin üzerinde seviştik. Bir pudel bizi izlerken seks yaptık, bir Bichon havlayıp tiksinti içinde odadan çıktı, hatta sevimli Miranda'yı becerirken bana atlamaya çalışan bir Labrador'u bile savuşturdum. Ve açıkçası, artık bıktım.

Ama görünüşe göre bu gece, Marylebone'daki küçük daireme, aşırı büyümüş corgi büyüklüğünde iki tavşanla geri döneceğim.

Belki de Beckett'ı kendi entrikaları yüzünden çok sert bir şekilde yargılamışımdır, çünkü benim de bazı entrikalarım var.

Garson gelir, içecekler sipariş edilir ve bir süreliğine her birimiz kendi düşüncelerimize dalarız.

"Herkes için, onu yok etme gücüne sahip bir cümle vardır," diye başlar Griffin, en iyi hatip sesiyle.

"Alkış mı bekliyorsun?" diye soruyorum. "Ya da belki de tokmak sesi ve '*sessizlik*' diye bağırışlar?" Bu, bir avukatın yapabileceği bir açıklama gibi geliyordu, ancak onu peruk ve cüppesiyle görmemiş olsaydım, muhtemelen onun bir ceza avukatı olduğundan çok bir suçlu olduğuna inanırdım.

"Hayır. Bu makalede okudum," diye sakın bir şekilde cevaplar ve Beckett'in gazetesinden çalmış gibi görünen sanat bölümünü gösterir. "Sence bu doğru mu?"

"Kim söyledi?"

"Ben söyledim," diye aptalca cevaplar Griff.

"Philip K. Dick, sanırım." Beckett'in cevabı gazetesinin arkasından geliyor.

"Senin için hangi cümle?"

"Bilmiyorum. *Talisker iflas mı etti?*"

"İyi espri. Guinness fabrikası yandı gibi."

"Aptal, ben Guinness içmem, o yüzden sorun olmaz. Ya sen?" diye soruyorum, soruyu ona geri yönelterek.

"Kardeşin yatakta daha iyiydi."

"Bu ruhumu parçalamıyor. Doğru olabilir..."

"Siktir git!"

"Ya da hoş değil, ama yatıp bir daha kalkmak istemeyeceğin türden bir şey de değil."

"Onu ne kadar nefret ettiğimi bilmiyorsun. Ama bu asla olmaz çünkü onunki *henüz gelmedi*. Muhtemelen bunu çoktan duymuştur."

"Önemli olan teknenin boyutu değil, içindeki hareket..." "Evet, tamam, tripod."

Ne diyebilirim ki? Rugby maçları ve ortak soyunma odaları sırların saklanması elverişli değildir.

"Ama cidden, benimki şöyle olurdu: *Sanık, bu vesileyle en fazla ...*" Gözle görülür şekilde titriyor. "Hapishane korkunç bir yer. Sanırım asılmayı tercih ederim."

"Asıldı." Ne olacağını daha başlamadan biliyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorum. Ve eğer hapse gireceksem, en üstte olan adam olmak istiyorum."

"Hapishane tatil kampı değildir," diye karşılık verir Beckett, geri kalanını görmezden gelerek. Gazete bayrak gibi aşağı iner. Sonra onu keskin ve net bir hareketle katlar. "Seni hiç sevmedim."

"Vay canına. İşler kötüye gitti." Griff rahatsızlık duyarak kaşlarını çattı, ama Beckett'in yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

"Karanlık, annemin kızlık soyadıydı. Ya da belki de öyle olmalıydı. Her neyse, o toprağın altında, ben ise üstündeyim."

Beckett'in ailesiyle hiç tanışmadım, ama onun çocukluğunun pek de iyi geçmediğini biliyorum. Ne kadar kötü olduğunu hafife almışım

galiba. "Şey, eğer eğer açığa ruhlarımızı ruhlarımızı burada' —Griff geri bir bir yudum bira — "*Bebek senin olsaydı*, en üstte olurdu." Titriyor, sahte mi gerçek mi, emin

olamıyorum. "Peki,

şirketinin iflas etmesinden başka, peki ya sen?"

Sen aradığım kişi değilsin.

Ama ben de sesimi çıkarmayacağım çünkü bunlar gerçek değil. Gerçek, Miranda'nın söylediklerinde değil, söylemediklerinde yatıyor.

Davranışlarında. Kendini benden koruma şekli ve kendini ve çocuğumuzu kalp kırıklığından koruması gerektiğini düşünme şekli. Dokunuşlarıma verdiği tepki, güneş ışığında attığı yumuşak gülümsemeler ve karanlıkta fısıldadığı itiraflarında. Henüz farkında olmayabilir, ama beni seviyor. Bunu görüyorum. Hissediyorum. Biliyorum. Ve gerçeğin ona da açığa çıkmasını bekleyeceğim.

Bu arada, bu pisliklere ruhumu açmıyorum. Ama haberlerimi, bir nevi anonim olarak paylaşacağım. Haberlerimizi paylaşmanın Miranda'yı odak noktasına getirdiğini söyleyebilirim. Haberlerimi anlatmak onu bir şekilde koruyor.

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırken ikisi de bana bakıyor.

"Bize bunu gösterecek." Griff, kendi neşesinden açıkça etkilenmiş bir şekilde masaya hızlıca vuruyor. "Onu en çok korkutan şey mi? *Bu senin sıran.*"

Cüzdanımdan ultrason görüntüsünü dikkatlice çıkarır, parmaklarımla kırışıklıkları düzeltirim. Griff'in kahkahası, sanki bir televizyon programı cümlelerin ortasında kesilmiş gibi aniden kesilir. Parlak kağıdı masanın üzerine koyar ve kenarlarını parmağımla okşarım, şu anda olduğundan daha yıpranmış görünmemesi için dikkatli davranırım. İki adam da sandalyelerinde öne doğru eğilir, kağıda bakarak şoktan dilini yutmuş gibi görünürler. Ya da belki de fikirlerini kendilerine saklayacak kadar akıllılar. Gördüğüm şeye tekrar bakmak yerine, tepkilerini izliyorum. Siyah bir arka plan. Gri, hayalet gibi bir yay. Benim çocuğum olan minik jelibon lekesi.

Bu arada, ailemizde büyük alınlı kimse yok. O sadece büyük bir beyin geliştiriyor. Topladığım annelik kılavuzlarına göre, bu görüntüde, şu anda her türlü vücut parçasını tanımlamaya çalışıyor. Kulaklar, dudaklar, burun, kollar ve bacaklar. Kemikler ve kalp kapakçıkları.

Benim kalbim varken, o da bir kalp yapıyor.

"Siktir lan." Griff, kendi gözlerine inanamıyormuş gibi yaklaşıyor.

"Hayır, teşekkürler. Görünüşe göre benim yüzücülerim çok güçlü. Ve latekse karşı dayanıklı. Seni de hamile bırakmak istemem."

"Çocuk nafakasını ödeyemem," diye mırıldanır Griff. Görüntüyü gizlemek için hareket etmek üzereyken kalbim sıkışır.

Siktir. Orada yazan metni nasıl unutabildim?

Notlar. Ölçüler. Ayrıca, paylaşmak istemediğim üç önemli ayrıntı.

Miranda Henry. 29

Ağustos

8 hafta 3 gün

Griff fark ederse de, hiçbir şey söylemiyor, sanki onun adı ona bir şey ifade ediyormuş gibi. Beckett ise her şeyi görüyor. Neyse ki hiçbir şey söylemiyor. En azından şimdilik.

"Sen karar ver." Griff ellerini neşeyle ovuşturur, omuzları neredeyse kulaklarına kadar yükselir.

"Buna nasıl karar verdin?"

"Bebeğin kocaman alnını ıslatmaya."

Aynı şeyi tekrar etmeyeceğim. Bunun gerçekten bir anlamı yok.

"Bu kadar saçma olma," diyor Beckett, benim büyük açıklamamdan sonra ilk kez konuşuyor. "Bu gelenek çocuğun doğumuyla ilgili, gebe kalmayla değil."

"Bilemiyorum. Harry oldukça mutlu görünüyor. En azından bunun şerefine içmeliyiz bence."

Ve tam o anda garson yanımdan geçerken, Griff bir şişe vintage şampanya sipariş eder. Tabii ki benim hesabımdan.

29
MİRANDA

"HEY, az önce yakışıklı kuryeyi kaçırdın."

Olivia'nın alaycı sesi, ıslak paltomu silkelerken eşikte durduğumda beni karşılıyor. Bu sabah, çiçekçi aradı ve Olivia'nın buketi için sipariş ettiğim kabakgülü rengini bulmakta zorlandığını söylediği için çiçekçiye kontrol etmeye gittim. Neredeyse bir gecede sonbahar gelmiş ve yağmurla birlikte soğuk hava için acil durum planları yapmaya başladığım için biraz titriyorum. Kim, Eylül'ün son haftasında İngiltere'de açık havada evlenmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olabilir ki? Eylül ayı, güneşli ve altın rengi yapraklarıyla çok güzel olabilir, ama aynı zamanda berbat da olabilir; ıslak, gri ve bulutlu. Kendi bahçelerinde evlenmeleri iyi oldu, çünkü sipariş ettiğim çadır için hava çok rüzgarlı olursa, en azından kullanabilecekleri bir malikaneleri var.

Yeni bir kışlık mont almam gerekecek. Büyüyebilecek kadar bol bir şey, diye düşünüyorum, onu askıya asarken.

"Duymadın mı? Seksi kurye seni soruyordu, dövmeli olan."

"Ne güzel." Yüzümdeki ıslak saçları düzelterek, ilgisiz bir gülümsemeyle ona bakıp masama doğru yürüdüm.

"Güzel mi? Adam çok yakışıklı! Ve *sana* ilgi duyuyor."

"Eh." Koltuğuma otururken yüzümü buruşturuyorum. "İlgilenmiyorum."

"Bana yardım et, Heather. Her geldiğinde Mir hakkında sorular soruyor, değil mi?" İkimizin de bakışları Heather'a kaydı, Olivia'nın bir müttefik ararken, benimki bir uyarıda bulunuyordu.

"Bazılarımız çok meşgul ve çok akıllı olduğumuz için bu işe karışmıyoruz," diye mırıldanıyor ve sonra başını kaldırıyor. "Ama eğer romantizm arıyorsa,

doğru yere geldi." Mide kaslarım gerilir, sonra gevşer, çünkü Olivia ekler: "Ona abonelik satmalıyız."

Olivia, bu en iyi fikirmiş gibi gülümser. "Evet, onu eş olarak seçebilirsin."

Ya da üst kattaki bilim adamlarından birini çağırıp arka plandan zorlayabilir. Bu, kulağa geldiği kadar müstehcen bir şey değil, bu arada. Yine de buna bir son vermem gerekiyor. Romantizm işinde olduğumuzu biliyorum, ama ofiste eşleştirme yapmak çok fazla.

"Biriyle görüşüyorum sayılır," diye mırıldanarak bilgisayar faresini hareket ettiriyorum ve ekranım titreyerek canlanıyor.

"Siz tam bir sürprizsiniz, bayan. Neden daha önce söylemedin?"

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Bu yeni bir şey."

Olivia, az önce ima ettiğim şey doğru olmasa da, ne demek istediğimi anlıyormuş gibi başını salladı. James ve ben yeni miyiz? Evet ve hayır. Hamilelik takvimime göre on hafta oldu ve saymaya devam ediyoruz. Ama bazı yönlerden ilişkimizin hızla ilerlediğini söyleyebilirsiniz. Ya da hiç bir ilişkimiz olmadığını da söyleyebilirsiniz.

Cinsel bir ilişki, evet.

Saygı ve güvene dayalı bir ilişki. Ama romantik bir ilişki mi? Hayır.

James'i seviyorum. Onu sevmem gerekenden çok daha fazla seviyorum. Kendime izin verebilseydim, onu sevebilirdim bile. Para meselesini ve yaş farkımızı bir kenara bırakırsak, neredeyse birbirimiz için yaratılmış olabiliriz. İyi anlaşıyoruz. Gerçekten iyi. İkimiz de klasik İngiliz filmlerini seviyoruz, benim favorim *The Ladykillers* gibi kara komediler, onunki ise daha çok gerilim filmleri ve *The 39 Steps*. İkimiz de Heinz domates sosuyla kaplı pastırmalı sandviçin mükemmel bir akşamdan kalma ilacı olduğuna inanıyoruz, tabii ki bir süreliğine bunu yemeyeceğim, ve ikimiz de köpeklerin kedilerden çok daha üstün evcil hayvanlar olduğu konusunda hemfikiriz.

O çok yakışıklı, giyim konusunda kusursuz bir zevke sahip ve koltuk altındaki şey oldukça büyük. Büyülü dilini ve bir insanın diğerine nasıl davranması gerektiğini bize hatırlatan mükemmel bir örnek olduğunu da ekleyince, neredeyse mükemmel bir insan. Akıllı, çekici, nazik ve eğlenceli olduğu için saymaya devam edebilirim.

ve korktuğumda bana harika olduğumu ve en lezzetli anne olacağımı söylüyor. Babasını seviyor, dondurmayı seviyor ve kendisi de baba olma fikrini seviyor, ama tüm bunlara rağmen kalbimin son adımı atmasına izin veremiyorum.

İstesem bile.

Üzgünüm, Haribo. Ama bunu ikimiz için yapıyorum.

"Çok dalgın görünüyorsun. Ne düşünüyorsun?"

"Pardon?" Karışık düşüncelerimden sıyrılıp, Oliva'nın bakışlarına parlak ve muhtemelen boş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Düşüncelerini bir kuruşa satın alırım dedim."

Olivia'nın lacivert yünlü elbisesiyle ne kadar parlak görüldüğünü düşünüyorum. Saçları pürüzsüz ve diz boyu kahverengi deri çizimleri çok parlak. Sanırım sonbaharda en çok sevdiğim şey moda. Ya da belki de yaprakların üzerinde çıtır çıtır yürümek. Aslında, en çok serin sabahları seviyorum galiba. Yeni bir paltoya ek olarak, yeni kıyafetlere de ihtiyacım olacak. Bol kazaklar. Sıcak taytlar. Belki bir çift kalın, havalı botlar.

Hamile olmak, anne gibi giyinmek zorunda olduğum anlamına gelmez.

"Yine başladı." Tam zamanında dönüp Olivia'nın sinirli tepkisini gördüm.

"Düşüncelerim bir kuruş bile etmez, özellikle de senin düğününü düşünürken. Bu kolay bir şey değil, biliyorsun," diye ekliyorum, ses tonum biraz kırgın. "Çoğu insan düğün planlamak için yıllarını harcıyor."

"Neden yönetiliyormuşum gibi hissediyorum? Evde de yeterince bunu yaşıyorum, biliyorsun."

"Ha. Sanki seni kimse yönetebilirmiş gibi."

"Beckett'in denemesini engellemiyor, sana söyleyeyim."

"İçimden bir ses, birbirinizi denemekten hoşlandığınızı söylüyor. Dur, öyle demek istemedim."

"Hayır, anlıyorum," diye onaylar. "Ayrıca haberinden dikkatimi başka yöne çekmeye çalıştığını da anlıyorum. Soruşturmamı mı istiyorsun? Gerek yok. Heather'ın sır tutamayacağını biliyorsun."

İkimizin de dikkati tekrar Heather'a yönelir, o ise duymamış gibi görünür. Ya da belki Olivia'ya öyle görünüyordur, çünkü dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş haldeyken, onun irkildiğini hala fark ediyorum.

Ama hayır. O ağzını açmaz. O kız bir kasa gibidir.

"Bana inanmıyor musun? Heather geçen hafta senin bir sevgilin olduğunu ağzından kaçırdı."

"Zamanın geriye gittiğini fark etmemişim. Sevgilim mi var, Heth?"

Ama erkek arkadaş, bebeğin babası ya da hamilelik seks arkadaşından daha iyi geliyor, diye düşünüyorum. Kafamı tekrar çevirirken bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, bu sefer bir tankın kulesi gibi. Sanırım gülümsemem de aynı derecede korkutucu olmalı.

"Hayır." Heather yanıtını bir düzine heceye yayarak verir. "Hayır, yapmadım. Ama iyi denemeydi, Ols." Ona göz kırpar. "Bu tartışmaya karışmamam gerektiğini çok iyi biliyorum." Daha dik oturur ve ekler: "Beni üç bilge maymunun vücut bulmuş hali olarak düşün. Hiçbir şey görmüyorum, duymuyorum ve konuşmuyorum."

Güzel.

"Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan," diyorum, sözlerimi Olivia'ya yönelterek. "Teal rengine metalik vurgular ekleyebileceğimizi düşünüyordum. Biraz bakır ve altın, çok parlak olmayan."

Bu sefer Olivia'nın ifadesi değişiyor, benim *düğün hayranlığı* dediğim bir duygu ile bulanıklaşıyor. Onu son zamanlarda hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Sanki birdenbire evliliği tamamen benimsemiş gibi. Ve benim o gün için yaptığım planları duyduğunda mutlu, daha çok coşkulu olsa da, planlamayı bana bırakmaktan da memnun. Bu da benim hoşuma gidiyor. Ve bunun için para almaktan da hoşlanıyorum.

Yakında bir daire sahibi olabilirim.

"Bakır, turkuazla çok güzel olur," diye Heather de aynı fikirde, Olivia'nın benim aşk hayatım konusundan uzaklaşmasına yardımcı olmaktan memnun. "Masalara ince dokunuşlar ekleyebilirsin, belki altın rengi ayakkabılar, eğer henüz almadıysan." İkili ayakkabılar hakkında konuşmaya başlarken, telefonum bir mesajla titriyor.

Dün gece senin evinde bir şey unuttum galiba.

Evinde mi? Parmaklarım telefonumun ekranında uçarken, içimi sıcak bir his kaplar. ***Muffy ve Buffy'yi mi kastediyorsun, ev tavşanlarını?***

Tavşanlar mı? Onları tuhaf görünümlü tüylü köpekler sanıyordum.

Hayır, dev Angora tavşanları. Küçük köpekler kadar büyükler, ama yine de.

Bu birçok şeyi açıklıyor. Neyse, orada bıraktığım konuya geri dönelim.

Umarım orada bir şey bırakmamışsındır, diye yazıyorum. **Haftam bitti. Sahipleri bu akşam geri dönüyor; tavşan hizmetlerine artık gerek yok.**

Gece misafir ağırlamam gerektiği için, ayrılmadan önce tavşanları odalarında besleyip kilitledim, misafir yatağının çarşaflarını çamaşır makinesine attım, dün akşamki pizza kutusu ve şarap şişesini geri dönüşüm kutusuna attım, sonra da evde son bir kez kanıtları, yani eşyaları topladım. Sonra James, şoförü onu nereye götürmeye hazır olarak geldiğinde, benim küçük valizimi arabamın arkasına attı.

Ve hepsi bu kadar. Anahtarlar posta kutusuna atıldı, bir daha geri dönmemem için.

Ya da çift bir dahaki sefere tatile çıkana kadar.

Bunu nasıl hatırlamıyor?

Oyuna devam et, sevgili kızım.

Cevabımı yazarken gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. **Oh, canım. Ne bıraktın, oh, güzelim?**

Görünüşe göre kanepende bir oral seks bırakmışım. Bu akşam gelip onu almamın bir sakıncası var mı acaba?

Şanslı herif, diye cevap veriyorum, şimdi gülümsememi bastırmak için dudaklarımı ısıırıyorum.

Aslında bu benim ikinci adım.

Gerçekten mi? Chance mı demek istiyorsun? Pek olası görünmüyor.

Neredeyse. Charles. Bu oral seks hakkında...

Ah, o konuda. Sana oral seks yapabileceğim bir kanepem yok.

Bir an duraksama oluyor ve onun beni evine davet etmeyi düşündüğünü anlıyorum. Sonra küçük mavi baloncuklar beliriyor.

Bir akvaryum balığı alıp sana bakman için para versem nasıl olur?

Onu bakmam için mi para ödeyecek? Yoksa seni bakmam için mi? Gerçekten şaka mı yapıyor diye merak ederek yazıyorum. Ya da bu tür konularda gerçekten çok kalın kafalı mı?

Sen ona bak. Ben de sana bakarım.

Bu hala benim zevkime göre biraz fazla hizmet odaklı geliyor.

Gerçekten mi? Hizmet alan kişi senken mi? Ve hizmet derken, sikildiğini kastediyorum. Gerçekten de oldukça iyi.

Ve bana verdiğim rahatsızlık için para mı ödeyeceksin?

Ah. Anlıyorum. Bedavaya yapar mısın?

Seninle birlikte yaşamayacağım. Ancak, daha sonra gelip sana oral seks yapmanı aramana yardım edeceğim. Önce, evcil hayvan bakıcılığı ofisine gitmem gerekiyor.

"Teal de çok güzel bir mücevher rengidir," diyor Olivia. "Ve çoğu ten rengine uyar."

"Hmm." Heather'ın yanıtı, *düğün bilgilerinin kritik kütlesine* yaklaşırken pek de coşkulu değil.

Ne için olduğunu biliyor musun? Hayır.

Az önce bir mesaj aldım.

GTG, diye cevap veriyorum. **Yolda akşam yemeği için bir şeyler alayım mı?**

Hayır,gerek yok. Sandy yaptı yemek yemek Tavuk makarna falan. Senin için uygun mu?

Mükemmel. Evine bakan kadının ona akşam yemeği bırakması çok tuhaf. Sanki beni oraya çağırmak için plan yapmış gibi. **Yedi civarında görüşürüz.**

GTO'nun ne anlama geldiğini bilmesem de, sana dokunmak için sabırsızlanıyorum. Oban'a gitmek mi? Bu "get tae fuck" ile aynı şey mi? Bu İskoçça "git ve çoğal" anlamına geliyor.

Cevap veremem, diyorum. **Ben çoktan gittim.**

Konuşmayı "*seni seviyorum*" diyerek bitirmek üzereydim, ama bu çok saçma olurdu.

"Ve bize erkek arkadaşı olmadığını inandırmaya çalışıyor."

Telefonumun ekranını kilitleyip masaya bıraktım ve yüzümdeki ifadeyi düzeltmek için kendime biraz zaman tanıdım.

"Annemdi."

"Ha. Çok kötü bir yalancısın," diyor Olivia, telefonunu uyluğuna vurarak. "Gördüğüm en kötü yalancı. Ne düşünüyorum biliyor musun? Onu düğüne getirmelisin."

"Ne?" Jinx. Heather ve ben aynı anda aynı şeyi söylüyoruz. Ama benim cevabım derin ve biraz erkeksi - ve yüksek sesli - iken, Heather'inki kahkahalarla doludur.

"Tamam..." Olivia kelimeyi bir düzine heceye yayarak söyler. "Bu çok tuhaftı."

"Ha!" Öksürürüm ve göğsüme elimi vururum. "Boğazımda kurbağa var."

"Kurbağa mı? Sanki bir adamı yutmuşsun gibi geliyor."

"Muhtemelen yutmuştur," diye Heather fısıldayarak mırıldanır ve ben ona bir bakış atarım. Bu bakış, *bir kelime daha söylersen seni öldürürüm anlamına* gelir. Ama o yine de bir kelime daha söyler. "Ve bence bu yakın zamanda olmuş."

"Oh, gizemli bir adam. Onu düğüne getireceğini söyle."

"Bakalım." O orada olacak. Ben de orada olacağım. Ama birlikte olmayacağız. "Oh, unutmadan," diye ekledim, onun bir sonraki sorusunu keserek, "mood board'daki metalik eklemeleri gösterdim mi sana?"

Olivia, parlak düğün eşyalarına karşı bir karga gibidir. Heather'ı daha fazla düğün konuşmasından kurtaracaktım, ama şimdi onu biraz acı çektireceğim galiba.

Çünkü intikam, kuzenler gibi, acımasız olabilir.

30
JAMES

"KOVULDUM." Miranda, Gio Ponti kanepesine ağır bir şekilde çökerek çantasını yere attı.

"Ne oldu sana?"

"Kovuldum. İşten atıldım. Büyük E'yi yedim. İşten çıkarıldım!"

"Neden?" Oscar ödülü kazanamayacağım kesin ama şu anki izleyicilerim için tepkimin yeterince inandırıcı olduğundan eminim. Özellikle de bana bakmadığı için.

"Tavşanların olduğu daire mi? Onların bebek bakıcısı kamerası vardı." Dizlerine dirseklerini dayayarak başını ellerine gömdü. "Kim bebek bakıcısı kamerasını evcil hayvan bakıcısını gözetlemek için kullanır ki!" diye bağırarak başını tekrar kaldırdı. "Kim?"

"Aşırı temkinli insanlar mı?" diye nazikçe önerdim. "Ya da lanet olası aptallar," diye karşılık verdi.

"Ya da tatildayken evcil hayvanlarının oynamasını izlemekten hoşlanan insanlar mı?" En azından, dün dairelerini aradığımda bana böyle söylemişlerdi.

"Onları savunma. Beni kovdurdular!"

"Üzgünüm. Orada bulunmam açıkça benim hatam." Onun isteği üzerine olsa bile. Onun isteği ve benim zevkim. Ama mesele bu değil.

"Görünüşe göre, benim "kalmak için para aldığım" yerlere "arkadaşlarını davet etmeyeceklerini" söyleyen "yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma" imzalayan kişi sen değilsin." Parmakla tırnak işaretinin bu kadar acımasız olabileceğini kim bilebilirdi? "Ve ajans, "kutsal sözleşmeyi" bozduğum için bu ay bana ödeme yaparak "bana iyilik yapıyor"."

Elbette ona para ödüyorlar, bunun için ne kadar uğraştığımı ve ne kadar para ödediğimi düşünürseniz... Tavşan sahiplerinin şikayette bulunması için. Yardımcı olacağını düşünseydim doğrudan ajansa giderdim

Ama bir çift öğretmenle uğraşmak, ne kadar küçük olursa olsun bir şirketle uğraşmaktan daha kolaydı. Daha kolay manipüle edilebilirlerdi, diyebilirsin.

"Çok küçümseyiciydiler, James. Hem de garajlarında çalışan bir çift. Yani, ofisleri garajlarında! İğrenç!"

"Artık bitti." Neyse ki, ikimiz için de.

"Biliyor musun, tavşanın sahipleri benim evcil hayvanlarına çok iyi davrandığını ve hayvanları sevdiğimi gördükleri için bu ay maaşımı ödeyeceklerini söylediler."

"Hmm." Şikayette bulunurken onlara böyle söylemeleri için para teklif etmemle hiçbir ilgisi yok tabii ki, çünkü bu doğru. Tabii ki, benim durumumu da açıkladım. Bir şekilde. Kız arkadaşımın hamile olduğunu ve iki işte çalışarak kendini çok yorduğundan korktuğumu söyledim. Ajansın en deneyimli evcil hayvan bakıcısı olarak onları hayal kırıklığına uğratmak istemediği için onu ikna edemediğimi söyledim... Her zaman insanları ön planda tutan, benim sevgili kızım.

Belki biraz abartmış olabilirim. Ama onlara Miranda'nın aslında kız arkadaşım olmadığını, sadece çocuğumu taşıyan ve bir şekilde bana bağlanmasını sağlamaya çalıştığım bir kadın olduğunu söyleyemezdim. Her neyse, ikisine teklif ettiğim para karşılığında ona cinayet için bir mazeret sağlayacakları izlenimini edindim.

Öyleyse, pek de kötü olmayan planımın ikinci aşamasına geçelim.

Daha hafif bir alçaklık.

"Çok üzgünüm," diyerek, rahatlık için değil, daha çok yatırım amaçlı satın alınmış yüksek sırtlı kanepenin yanına oturdum. Ellerini ellerimin arasına aldım ve başparmaklarımla eklemlerini ovuşturdum. "Ellerin çok soğuk."

Dışarıdaki hava sıcaklığını hatırlamış gibi burnunu çekiyor. *Ağlamıyor...* değil mi? Başımı eğiyorum. Kirpikleri utangaçça aşağıya doğru eğilmiş. Ve ıslak.

"Ah, *Miranda*." Adı göğsümden adeta kan gibi akıyor, içimde tanıdık olmayan bir düğüm sıkışıyor. Bu kadar üzüleceğini, hayal kırıklığına uğrayıp moralinin bozulacağını hiç düşünmemiştim. Öfkeleneneceğini, çılgına döneceğini sanmıştım!

"Çok üzgünüm."

"Sürekli bunu söylüyorsun." Onu göğsüme çekip dudaklarımı başına bastırırken, sözleri sulu bir tona bürünüyor. "Ama bu senin hatan değil."

Ama benim hatam. Ama bunu söyleyemem. Bu pişmanlık dolu sözleri kesmem lazım. Herkes, internet sitesinden özel indirimli bir sürü özür satın aldığını düşünebilir. Özürler! Her şey için özürler!

Ama ben hiç pişman değilim. Gerçekten değilim. Bu bir müdahaleydi! Belki bunu söyleyip durursam, bir noktada buna inanırım.

Siktir, onun stoik gözyaşları sanki içimdeki bir şeyi parçalıyor gibi

"Eminim başka bir şey çıkar," diye fısıldıyorum, sırtına aynı yumuşaklıkla dairesel hareketlerle okşayarak.

"Öyle mi olacak? Daha önce hiç kovulmadım. Bana referans vermeyecekler ve birkaç ay içinde ev kadar büyük olacağım için bir pub veya restoranda çalışabileceğim de yok." Tabii ki bir barda çalışmayacak ya da bir bistroda ceviche servis etmeyecek. Şişman olsun ya da olmasın, bu konunun önemi yok. "Hayvan bakıcılığı kolaydı," diye ekliyor burnunu çekerek. "Rahatsız edici, evet." *Katılıyorum. Çok rahatsız edici.* "Ama nispeten stressizdi. Seninle kanepede kucaklaşarak para kazanabileceğim başka bir yer var mı?"

"O akvaryum balığını her zaman alabilirim."

O hüzünle gülümsüyor ve ben kendime bunu ikimiz için, üçümüz için yaptığımı hatırlatmak zorundayım. Yatak odasında, ya da daha çok köpek kapısında başlayan şey, ikimizin duvarlarını da aşmış durumda. Ama onun duvarları her zaman benimkinden biraz daha yüksek, aşılması biraz daha zor olmuştur.

Benim eylemlerim, bir yıkım ekibi çağırmak gibi bir şey.

Yüzü soğuk. Akşamın serinliği sayesinde, ama dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde dudakları sıcak.

"Her şey yoluna girecek." Söz veriyorum.

Geri çekilir, elinin tersini burnunun altına sürer. "Şimdi nasıl taşınmaya param yetebilir ki?" Her şey zamanı gelince ortaya çıkacak. "Cidden, emlakçı arayıp saymaya başladığında hiperventilasyona gireceğimi sandım."

Elindekilerin fiyatları. Olivia, anlaştığımız ücretin yarısını bana çoktan verdi. Geri kalanını ise önümüzdeki hafta sonrasına kadar alamayacağım.

"Ah, büyük gün yaklaşıyor." Belki beni randevusu olarak kabul eder. Ya da belki buzdolabındaki domuz pastırması kanat çıkar ve o zamana kadar uçup gider. "Hadi gidip yemek yiyelim. Karnın doyunca kendini daha iyi hissedeceksin. Kötü bir kelime seçimi mi oldu?"

"Öyle de denebilir. Neyse," diye ekliyor ilgisiz bir şekilde, "Şu anda yemek yemeyi düşünmüyorum." Bir iniltiyle öne doğru eğiliyor ve başını tekrar göğsüme yaslıyor. "Seni akşam yemeğinden alıkoymayayım."

"Yalnız yemiyorum. Ama seni neşelendirecek bir şeyim olabilir."

Geri çekilir ve yüzümü ellerinin arasına alır. Gözlerinin akı biraz kırmızıdır ve altındaki deri neredeyse morarmış gibidir. Ama en azından gülümsüyor, her ne kadar bu gülümseme biraz alaycı olsa da. "Üzgünüm ama penis için havamda değilim."

"Denemeye değdi." Omuzlarını silkiyor ve neredeyse sessiz bir kahkaha atıyordu. "Penis her zaman ruh halini biraz iyileştirmek için iyidir, ama aslında aklımda başka bir şey vardı."

O sormaya fırsat bulamadan, koltuktan kalkıp şöminenin üstünden broşürü alıyorum. Bu broşürü öğleden sonra emlakçının web sitesinden yazdırmıştım. Yan sehpadan Sarah Lucas'ın erken dönemine ait küçük bir heykelciği de alıp, tekrar yanına oturuyorum. Miranda, broşürü şimdilik arkamdaki yastığın üzerine koyarken dikkatli bir şekilde bana bakıyor.

"Bunun düşündüğüm şey olup olmadığından hiç emin olamadım." Parmaklarını bronz heykelin uzunluğunu takip ederek gezdiriyor.

"Sence bu nedir?"

"Şey, penise benziyor, ama göğüsleri de var gibi."

"Oldukça androjenik bir eser," diye onaylıyorum ve sanki kendim inceliyormuşum gibi eseri aramızdan kaldırıyorum. "Kompozisyonunda her zaman biraz Matisse havası olduğunu düşünmüşümdür."

"Bilemem."

"Gerek yok. Çoğu insan sadece değerine ilgi duyuyor." Sanat sanatı öldü mü? Öyle demezdim, ama çoğu alıcı

sadece yatırım amacıyla sanatla ilgileniyor. "Ama bu alıştırmanın amacı için, bu sadece bir konuşma konusu, ya da istersen konuşma sopası."

"Tamam." Cevabı biraz temkinli. "Konuşamamasına sevindim. söyleyebileceği şeyler beni biraz korkuturdu."

"Ne yazsa yazsın, dadı kamerasının tekrarladığı kadar kötü olamaz, özellikle de benim sözlerimi tekrarlıyorsa."

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Neyse ki kamera tavşanların odasında idi, başka bir yerde değildi." Evet, tavşanların kendi odaları vardı. "Ama itiraf etmeliyim ki ilk endişem buydu. İnternette istemeden yayınlanmış bir seks kaseti olduğunu düşünmek istemem."

"Evet, bu tür şeyler düz ekran aynada izlenen pornodan çok daha tehlikelidir." Bunu duyunca başını eğdi, saçları yüzünü bir perde gibi kapattı. "Böyle bir zamanda bunu tekrar gündeme getirdiğine inanmıyorum," diye mırıldandı.

"Konuyu açmak mı? Sabah gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey bu. Ve sana şunu söyleyeyim, bu *beni* rekor sürede *uyandırıyor*."

"Ah, imalar," diye itiraz eder, kızaran yanaklarıyla başını tekrar kaldırır ve bana keskin bir bakış atar. "Ne kadar pis ve yalan dolu sözler; sabahları cesaretlendirilmeye ihtiyacın olmadığını çok iyi biliyorum."

"Sen yanımdayken ihtiyacım yok."

Bu konuşma her zamanki gibi ilerliyor. Sonunda yatak odasına giden şakalar ve saçmalıklar, ve normalde bununla bir sorunum yok. Ama şu anda, bu konuşmayı yapmamız gerekiyor. Temelini attım. Şimdi dinamiti getirme zamanı. Bu anın geçip gitmesi için günümün bir kısmını birkaç yabancıyla konuşmak için harcamadım.

"Konuşan parça," diye tekrar ediyorum, sesim biraz daha açık bir şekilde, heykelin şişkin kısmının ortasından tutarken. "Onu tutan kişi..."

"Şanslı mıdır? Verir, almaz mı?"

"Onu tutan kişi *konusur*. Diğer kişi sessiz kalır. Anladın mı?" "Oh, çok ustasın."

"Beni sevmediğini iddia etmeyi bırak." Ağzını açıp keskin bir nefes alır, sonra tekrar kapatır. Sözleri söylenmemiş olsa da, ben onları duyuyorum.

Bunu seviyorum.

Seni seviyorum.

Penisini seviyorum.

Bunlardan herhangi biri doğru yönde atılmış bir adım olurdu.

"Bende var." Parçayı ona doğru sallıyorum. "O zaman konuşacağım. Hazır mısın?" O başını sallıyor. "Bu hafta bebek için bir şey aldım. *Ah-ah*, konuşma çubuğu sende olmadığı için cevap veremezsin." Ama bana o küçük zevk dalgasıyla bakabilirsin, özellikle de bunun çok uzun sürmeyeceğini hissettiğim için. "Bunu aldım." Arkama uzanıp, basılı broşürü aramıza getirip, onun ellerine koyuyorum.

"Ne..."

"Hala konuşma sırası bende. Belki de ceza vermeliydim," diye mırıldanıyorum, o ise kağıda bakarak okumaya başlıyor.

31
JAMES

BELGRAVE MEWS SOUTH

Arnavut kaldırımli bir sokakta bulunan, zevkle yenilenmiş üç katlı bir mews evi, olağanüstü geniş resepsiyon odaları ve ana yatak odası ile. Üç banyolu yatak odası bulunan, alışılmadık derecede aydınlık bir ev, tam donanımlı

. . .

"Kitap köşesi var," diye haykırıyorum, kendimi tutamıyorum. "Ve orijinal lambri paneller. Ve çalışan bir şömine. Yüksek kaliteli kaplamalar; Miele aletleri, mermer ve özel yapım dolaplar. Ve benim evime yürüme mesafesinde. Ve pembe. Şuraya bir bakın, çok şirin." Ama o bakmıyor. Bana bakıyor. Ya da daha doğrusu, bana dik dik bakıyor. "Ve bir terası var," diye ekliyorum, hala reklam metnini ezberden okuyorum. "Ve çok güzel bir arnavut kaldırımli sokakta..."

Aniden Miranda elini uzatıp heykelciği elimden kapıyor.

"Bu evi satın aldın mı?" Başımı sallıyorum. "Bana danışmadan mı?"

Ne kadar uğraşsam da, kaşlarımın kalkmasını ve dudaklarımın köşelerinin yukarı kıvrılmasını engelleyemiyorum. Kızgın Miranda çok güzel. Ve çok sevimli. Beckett ve Olivia hakkında söylediklerini ve tartıştıktan sonra barışmanın faydalarını şimdi tamamen anlıyorum. Umut etmekten başka çare yok.

"Ee?"

Omuz silkiyorum. Sonra başımı sallıyorum, çünkü omuz silkme hareketimin net bir ifade olmadığı anlaşılıyor.

"Bunu yapacağına inanamıyorum," diye mırıldanıyor, sesi tehlikeli derecede alçak. "Zaten *hayır* dedim."

Bu seferki ses daha yüksekti. Umarım elinden penisi kaparken beni affeder.

"Hey!"

"Sıra bende. Sana ev alamayacağımı söyledin. Ayrıca, sana herhangi bir şekilde kalacak yer bulmama yardım edemeyeceğimi de söyledin. Benim fikrimi istemiyordun, *benim* mülklerimden birinde yaşamayı kabul etmiyordun ve emlakçımla konuşmanı önerdiğimde kesinlikle karşı çıktın. Sana maddi olarak yardım etmeme izin vermiyorsun. Aslında, sana lanet olası bir çadır kurmama bile izin vermeyeceğine bahse girerim!"

"Ama..."

"Ah! Yoksa konuşma yok. Sana ev almadım. Harry'ye Haribo'dan bir ev aldım. Ve o doğduğunda..."

"Ya da kız."

"Sus, kadın! Çocuğumuz doğduğunda, tapuyu onun adına devredeceğim. Ve *sen de* onun için yatırımı korumakla sorumlu olacaksın. Ya da onun için. Onunla ne yapacağın sana kalmış. Harry ile birlikte burada yaşayabilir ya da kiraya verip gelirini kendi kiranı ödemek için kullanabilirsin. Ya da ipoteğini. Hangisi olursa. Ama açıkçası, burası mükemmel bir yerken bu biraz saçma geliyor. Yakınında parklar ve mükemmel okullar var, üstelik burası pembe, Tanrı aşkına!"

"Buna dayanamıyorum." Eğilip elini penisimin başına koyarken yüzündeki ifade sertleşir. *Benim başıma değil, penisin başına.*

"Yapamam, James." "Sana vermiyorum. Sadece çocuğumuz için sana emanet ediyorum. Bu kadar inatçı olma. Yaşayacak bir yere ihtiyacın var. Bir tür kalıcı bir yere. Yuva kurabileceğin bir yere."

"Ben kuş değilim." Bu sefer, benim sikime dokunmaya bile tenezzül etmedi.

Penise, yani. Onu sehpayaya koyup, iç çekerek arkama yaslanıyorum.

"Böyle devam edemeyiz. Ve senin kişisel seyahat seks oyuncağı gibi davranılmaktan biraz yoruludum." İşte bu, asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümle. Seyahat oyuncakları normal boyutta mıdır, yoksa sadece küçük boyutta mıdır acaba? Önemli değil. Penisim var, bu kadın için seyahat edeceğim, şu anda çok kırgın bir tonla konuşmama rağmen.

"Sana kötü davranmıyorum... kötü... kötü davranmıyorum."

"Vibratör gibi mi? Belki kasıtlı olarak değil, ama seni görmek istersem, senin işinin keyfine kalmışım ve sen beni evimde ziyaret etmekten hoşlanmıyorsun. Bir çift olarak ya da değil, birlikte neredeyse hiç dışarı çıkmıyoruz, çünkü fark edilebileceğimizden endişeleniyorsun. Senin kirli küçük sırrın gibi hissetmeye başlıyorum."

Bunlar şimdiye kadar kabul etmediğimiz gerçeklerimiz. Belki de bu sözler ağızından çıkana kadar farkında bile değildik.

"Ben... biliyorum." Omuzları çöküyor ve derin bir nefes alıyor. Bu, beklediğim cevap değildi. Sorun ne olabilir? "Sen ve ben, biz..."

"Eğer cümlemin sonu *uygun değilse*, D'yi süresiz olarak geri çekeceğim. Ve masadaki şeyi kastetmiyorum."

"İyi anlaşıyoruz diyecektim. Aramızda büyük bir karşılıklı beğeni var." *Beğeni. Bu benim işime yarar. Umut verici.* "Ve seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum. Akıllı ve çekicisin, beni güldürüyorsun. Bana bir sürü şey hissettiriyorsun ve hissettiğim şeylerin çoğu benim için yepyeni." *Umut verici olmaktan da öte. Şimdi kendime güveniyorum. Kendimi iyi hissediyorum.* "Ama sen benimle aynı fikirde olsan da olmasan da, biz farklıyız. Ve bu, bu eve adımımı attığımda daha da belirgin hale geliyor."

Ve yine pek iyi değil. "Anlamadım." Sadece bir ev. Tuğla, harç ve para. Bir yatırım. Burayı evim olarak adlandıracak kadar uzun süre burada kalmıyorum bile. Bu bir statü sembolü, beton bir penis!

"Sen iki mutfaklı bir evde yaşıyorsun, James. Dört ya da beş katlı mı? Emin bile değilim. Sayısız oda, spor salonu ve yer altı havuzu var. Duvarlarda sanat eserleri ve lüks mobilyalar var," diyor ve kolunu uzatıyor. "Ve sen Ikea'dan bahsedilince alay ediyorsun. Temizlikçiler, bahçıvanlar ve hatta haftada bir kez gelip iç mekan bitkilerine bakan biri var. Hatta ev hizmetçin 'dan daha şık giyiniyor!"

"Bu doğru değil," diye cevap veriyorum, elimi eteğinin kenarının bulunduğu dizine uzatarak. "Eminim Sandy'nin bu kadar güzel bir şeyi yoktur. Aslında, hiç kimsenin giysilerinin altına girmek isteyeceğim bir şeyi yok. Sen hariç kimse."

Ve sadece giysilerinin altına girmek istemiyorum. Senin derinin altına girmek istiyorum. Kaburgalarının altına girip kalbini sarmak istiyorum. Tek bir dokunuşla bunu ifade edebilir miyim? Tek bir bakışla? Belki de hayır.

"Bu ev sanki kocaman bir çit ya da duvar gibi; senin dünyanla benim dünyam arasında bir sınır çizgisi gibi. Beni akşam yemeğine davet ettiğinde, Sainsbury's'e gidip birkaç biftek ya da pizza almıyorsun, Sandy'ye yemek pişirmesini söylüyorsun. O da buzdolabını kahvaltılıklarla dolduruyor, bu da beni tuhaf hissettiriyor."

"Kahvaltı günün en önemli öğünüdür, Miranda. Son zamanlarda çok hasta olduğun için güne en iyi şekilde başlamanı istedim." Bu konuşma çok saçma. Söylediklerimi duymuyor mu?

"O zaman dolapta bir somun ekmek bulundur! Himalayaların eteklerinde yaşayan, fesleğen ve lahana ile beslenen keçilerden yapılan yoğurt sunmana gerek yok. Ev yapımı granola mı? Hadi ama James, Sandy'nin yulaf ve fındık pişirmekten daha iyi şeyler yapacağına eminim."

"Doğru. Yani, fındık yok."

"Bunu, benim fındık olduğumu düşündüğün için mi söylüyorsun?" Yorum yok. "Aslında, daha bitirmedim."

"Tanrım. Başka ne var?"

"Miranda, benimle birlikte yaşamaya başlamanı istiyorum."

32
MİRANDA

"SEN KOMİKSİN." Ve ya gerçekten aptalsın ya da gerçekten zekisin. Şu anda hangisi olduğunu bilmiyorum.

"Eğer komik derken ciddi olmayı kastediyorsan, evet, öyleyim." "Bana ev almayın. Bana ev alıyorsunuz..." "Bu sizin için değil."

"Uygun olmadığımızı söylüyorum. Sen bana taşınmamı istiyorsun!" "Belli ki dinlemiyorsun."

"Dinliyorum. Sorunum, anlamıyorum." Ellerimi saçlarımin arasına sokup sonra kucağıma bıraktım. "Neden bana bir ev alıp sonra bu eve taşınmamı istiyorsun?"

"Bunu bir dakika inceleyelim. Ailenin evinden taşınman gerekiyor, doğru mu?"

"Evet," diye dikkatlice cevap veriyorum. Yürürken, yağmur suyuyla dolu bir su birikintisine basmak üzere olduğunuzda gösterdiğiniz dikkatle aynı dikkatle. Öyle bir durumdasınız ki, devam edip su birikintisine basmaktan başka bir şey yapamıyorsunuz, ama umuyorsunuz ki su bacağıınızı dizine kadar ıslatmasın.

"Artık evcil hayvan bakıcılığı işin de yok, bu da hem gelirinin azalması hem de evde daha fazla zaman geçirmen anlamına geliyor."

"Hatırlattığın için teşekkür/er. Bu mutlu bir konuşma."

"Bu gerekli bir konuşma çünkü, kusura bakma ama çocukluğunun geçtiği evde yaşamak sağlığına zararlı." Haklı, biliyorum. Kapıdan içeri girdiğim anda kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Bu bizim küçük Haribo'muz için hiç iyi olamaz.

"Ama aynı zamanda güzel bir çikolata kutusu gibi bir eve taşınma şansın da var."

"Of, yine mi bu konu."

"Ama bu büyüleyici evin sahipliği en az altı hafta daha belli olmayacak. Belki de sekiz hafta."

"Ee?"

"O zamana kadar taşınamazsın."

"Kim taşınacağını söyledi ki?"

"Taşınacaksın. Sonuçta sen zeki bir kadınsın." "Beni zeki mi yoksa çaresiz mi buluyorsun?"

"Sen bebek için en iyisini istiyorsun," diyor, benim tavrımı görmezden gelerek, "ve şu anda bu, senin için en iyisini yapmak anlamına geliyor."

Benim cevabım, Marge Simpson'inkine benzeyen memnuniyetsiz bir ses. "Ve ben burada, bu büyük evde yaşıyorum. Tek başıma. boş odalarla. Ve seni bekleyen bir yatakla."

"Şimdiye kadar tek başına gayet iyi idare etmiş görünüyorsun." Geriye yaslanıyorum, sırtım kanepenin koluna yaslanmış durumda. "

"Sen daha doğmadan önce neler olduğunu nereden biliyorsun?" "Her gece tek başına ağlayarak uykuya daldığını

"Hayır. Tıpkı senin gibi benim de bir geçmişim var. Neredeyse hiç hatırlanmayan bir geçmiş. Önemsiz bir geçmiş."

"Ayrıca, senin evinde olmaktan hoşlanmadığımı söylediğimi duymadın mı? Bu beni Cinderella ya da efendisi tarafından hamile bırakılan hizmetçi gibi hissettiriyor."

"Buna cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim." Şaşırmadım. Ben de kendimi pek onurlu hissetmiyorum. "Ama buraya taşınırsan, burada yaşarsan, daha kolay olur. Bunu maruz kalma terapisi olarak düşün."

Onu istememek için onunla daha fazla zaman geçirmek gibi mi? Evet, çünkü bu zaten çok iyi sonuç verdi. Ondan neredeyse tiksiniyorum. Ama en azından bunu düzeltmek için on sekiz yılım daha var.

"Önerimin arkasında başka bir iyi neden daha var."

"Sormaya neredeyse korkuyorum."

"Senin yanımda olman, şey, yardımcı olur."

Sanki durgun beynimden sinekleri kovmak istercesine başımı sallıyorum.

"Yardımdan neyi kastettiğini anlamadım."

"Eğer endişelendiğin buysa, beni banyo sandalyemde itip kakacak birini arıyorum."

"Ha, hayır. Senin gibi yaşlı birinin bu tür şeyler için daha deneyimli bir kadın isteyeceğinden eminim. Bilirsin, en azından felç durumunda ne yapacağını bilen biri."

"Senin felç müdahalen fazlasıyla yeterli."

"İşte bu yüzden seninle birlikte yaşamayacağım," diye şarkı söyler gibi cevap veriyorum.

"Tabii ki," diye ekledi James hemen. "Seninle sürekli seks yapmanı beklediğim için yanıma taşınmanı istemiyorum."

"Aman Tanrım. Öyle demek istemedim, sadece şakalarının berbat olduğunu belirtmek istedim."

"Bu bir rahatlama." Kurnaz gülümsemesi hemen ortaya çıktı. "Çünkü neden her fırsatta seks yapmayalım ki? Şimdiye kadar yaptık, değil mi?"

"Evet. Ve hayır," di hızla hızla. "Evet, biz ya seks her ama hayır, seninle birlikte yaşamaya başlamayacağım. Hala."

"Miranda," adımı yüzlerce heceye yayarak söylüyor. "Beni dinlemiyorsun."

"Dinliyorum. Dinlediğime söz veriyorum."

"Dinlemediğin için bana tek bir iyi neden söyle. Sadece bir tane."

"Çünkü dizlerinin yaraları kırık kalplerden daha kolay iyileşir."

Cevabı kaşlarını çatmasında gizli ve bir an için sonunda anladığını düşünüyorum. Anladığını. Sanki önümde sönüyor, başı omuzlarının arasına gömülüyor, kenetlenmiş elleri yayılmış dizlerinin arasına düşüyor.

"Bir dakika beni düşünebilir misin?"

"Ne?"

"Kendini düşünmemeye çalış. Sadece bu an için. Belki de sana hayal ettiğin gibi bir prens deneyimi sunmuyorum. Belki de kendimi düşünüyorum." Başını kaldırdı, bakışları beni neredeyse yerine çiviledi — beni kanepenin koluna çiviledi — sanki bir camın altındaki kelebek gibi. "Sen *bizim* çocuğumuzu bekliyorsun, Miranda, ama ben bu deneyimin çok uzağındayım. Bizim çocuğumuz. Belki de benimle hiç yaşamayacak bir çocuk. Bu sürecin bir parçası olmak istiyorum. Onun büyümesini görmek istiyorum. Senin onunla birlikte ağırlaşmanı görmek istiyorum. Ve onun dünyaya gelmeden önce beni tanımasını istiyorum."

Onunla konuşmak, hatta belki biraz şarkı söylemek istiyorum. Müzik çalmak, kitap okumak. Yatakta kıvrılmış televizyon izlerken onun içimde hareket ettiğini hissetmek.

Bana ne düşünürsen düşün, ne yapabileceğini ya da yapamayacağını düşün, lütfen beni bu deneyimden mahrum bırakma. Sekiz hafta istiyorum. En azından başlangıçta. Her şey yolunda giderse daha uzun, belki de doğumuna kadar.

"Sınırların bulanık olduğundan bahsediyorsun, ama bana bu zamanı verirsen, ne gerekiyorsa yaparım. Benimle yatmak istemiyorsan, ellerimi kendime saklarım. Bu ilişki tamamen platonik kalır. Hayatının bir parçası olmak istiyorum, Miranda. Ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyorsan, en azından bana bunu ver.

"İyi misin?"

"Hmm?" Pencereden dönüp Londra'nın bulanık binalarını izliyorum. Çok hızlı gittiğimizden değil. Aslında, tam tersi. Belki de bulanıklık yorgun gözlerimle daha çok ilgilidir.

"Pardon? Bana ne sordun?"

"İyi misin diye sordum." Eli, aramızdaki koltuğa bastırdığım elimi kapattı, başparmağı parmak eklemlerimi okşadı.

"Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum küçük bir gülümsemeyle. Sanırım küçük gülümsemeler günün sırası, çünkü başka bir şey için enerjim yok. Doğrusu, *çok yorgunum*. Uyuyakaldığımı ve James'in şoförüne beni işe götürmesi için ısrar ettiğini öğrenmek büyük bir rahatlama oldu. Beklemediğim şey ise onun da bizimle gelmesiydi.

"Yorgun görünüyorsun."

Ona yine küçük bir gülümseme attım. "Ağladıktan sonra hep berbat görünürüm." Ayrıca, dün gecedен sonra neredeyse hiç uyumadım. Ve aramızdaki ilişkinin tamamen platonik olabileceğini söylediğinde şaka yapmıyordu. Dün gece, onun kollarında, yatağında yatmıştım ve aramızdaki tek temas masumdu. Tişörtlerin üzerinde, kollarımız birbirine dolanmış halde. Dürüst olmak gerekirse, berbat görünmem hiç de şaşırtıcı değil, çünkü onun yumuşak horlamaları başladığında, ben sadece ağladım ve ağladım.

Ben berbat bir
insanım. Bencil bir
kaltak.

Onun seksten daha fazlasını istediğini nasıl göremedim?

Lütfen beni bu deneyimden mahrum bırakma.

Nasıl bu yaşa kadar kendimin berbat bir insan olduğumu fark etmeden geldim? Bir iç çekmeyi bastırmaya çalışıyorum. Bu sabah işe gitmeyi bile istemiyorum, oysa işi her zaman mutlu olduğum yer olarak görmüşümdür. İş, kontrol edebildiğim tek yer ve bu beni sakinleştiriyor. Ofise gitmek için sevimli bir elbise veya güzel bir gömlek ve özel dikim bir pantolon giydiğimde, iş moduna giriyorum. Tamamen işime odaklanırım ve pozisyonumla işimle gurur duyarım — ben bir profesyonelim.

Orada, ben evcil hayvan bakıcısı olan ya da ebeveynleri arasındaki tek iletişim aracı olan kız değilim. *Kavgalarını saymazsak*. Yanlış adamlarla yatarak hamile kalan yirmi iki yaşındaki kız da değilim.

Ama bugün isteyken, bunların hiçbirisi olmayacağım. Sadece, yanında oturan çok iyi ve çok sevimli adamı çok, çok üzen kız olacağım.

Bu sefer iç çekişimi
bastıramıyorum. "Bu çok
düşünceli geldi."

"Aslında hayır. Bu sabah neden bu kadar erken kalktın?" diye soruyorum, ona dönerek. James'in yatağında uyumak her zaman bir zevktir — sanki bulutların üzerinde uyuyormuşsun gibi — ama dün gece orada huzur bulamadım ve yüksek iplik sayısına sahip çarşafı dolanmış olarak uyandım. Panik ve şaşkınlığın ardından, James'in yanımda yatakta olmadığını fark ettim. Uykusu hafif olduğunu, uyandırmak için alarm saatine ihtiyaç duymadığını, çünkü kendi iç alarm saatine sahip olduğunu söylüyor. Ama ben bunun nadiren böyle olduğunu gördüm. Genellikle ilk uyanan benim, çoğu zaman eli göğsümde ya da bacaklarımın arasında.

Ama bu sabah öyle değildi.

Yatak boştu, yastığı soğuktu. Ama sonra banyo kapısında belirdi, geniş omuzları neredeyse tüm alanı kaplıyordu. Elini kaldırıp yanağını kaşdı, bronzlaşmış ve gergin pazı kasları göründü, ben de tek bir su damlasının omuz kemiğinden aşağı doğru kıvrılarak

ve kalçalarının altına sardığı yumuşak beyaz pamuklu havluya emilerek kaybolduğunu izledim.

Onu izlerken, o da beni izliyordu ve o an aramızdaki mesafeyi kapatmış gibiydi. Bir an için onun yatağa geri döneceğini, aramızdaki kopukluğu yeniden düzelterekimizi düşündüm.

Kırılmamış, ama incinmiş, belki de.

Ama o, soyunma odasına doğru yürürken o an geçti.

"Çok iyi uyuyamadım." Kaşları çatıldı ve göz kapaklarının altındaki koyu lekelerden sözlerinin doğruluğunu anladım. "Amerika'dan bir telefon aldım ve yataktan kalkmak zorunda kaldım. Ondan sonra bir türlü uyuyamadım."

"Ah, evet. Kalktığını hatırlıyorum." O anda kafamı bile kaldıramayacak kadar bitkindim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Değerli bir sanatçının asansöründe geçen sıradan bir gün. Temsil ettiğim, sanat dünyasının baskılarına yeni alışan ve güven krizi yaşayan biri. Bu ara sıra olur. Keşke krizlerini İngiliz Ortalama Saati'ne göre planlamayı öğrenebilseler."

"Kısmen iş adamı, kısmen danışman mı?"

"Ve tamamen yorgun. Öyle ki, onun bitmek bilmeyen konuşmasını dinlerken en korkunç fantezileri kurdum. Yüksek bir binanın kenarında asılı duruyordu..."

"Ve sen onu ikna etmeye çalışıyordun."

"Öyle yapmam gerekiyordu, ama bunun yerine, 44 numara ayakkabımı parmaklarının üzerine koydum."

"Bu biraz sert oldu."

"Her şey o kadar da kötü değil. Onun ölümü, kataloğunun değerini artırmaya yardımcı olur. Ben kesinlikle daha zengin olurum."

"Ama on beş yıl hapis cezasına çarptırıldığın için bu parayı harcayamayacaksın."

"Avukatım onun kişiliğini ve bunun benim uykumu dördüncü kez böldüğünü anlattıktan sonra, jüri de benim bakış açımı anlayacaktır."

Telefonu çalmaya başlayınca hafifçe güldüm.

"Bugün de o günlerden biri olacak."

James ceketinin iç cebinden telefonu çıkarır, ekrana bakar, sonra bana bakar. "Bunu cevaplamam gerek," der özür dilercesine.

Elimi kaldırıyorum — her şey yolunda — ve pencereme dönüp, bu yolda arabadan daha hızlı yürüyen insanları izliyorum. Ama James'in mükemmel Fransızca konuşmaya başlaması beni şaşırtıyor. Sesi alçak ve iş görüşmesi için çok cinsel içerikli kelimeler kullanıyor. Ama bu dilin doğası böyle, değil mi? *Fransızcada* her şey erotik geliyor.

Sanki mırıldanıyor gibi geliyor, lanet olsun, çünkü boyun öpücükleriyle birlikte yabancı diller de beni tahrik ediyor, karnımın derinliklerinde bir kıvılcım çakıyor ve cildimde parlıyor. Okulda Fransızca öğretmenime deli gibi aşıktım. Monsieur Dumas, ya da diğer çocukların ona taktığı lakapla Bay Aptal. Ama ben öyle değildim. Adamın gömlek zevki talihsiz ve ağzı biraz kokuyor olabilir, ama aksanı onu benim için çekici kılıyordu.

Beni çok özel bir yerde ısıtıyordu.

"J' imagine que je te reparle bientôt. Oui, d'accord."

Telefonu kapattı ve lise düzeyinde sınırlı Fransızca bilgimle bile, veda etmeden telefonu kapattığını anlayabiliyorum.

"Yine sorun mu çıktı?"

"Öyle de denebilir." Bir an düşünceli görünüyor, ama ifadesi hemen düzeliyor. "Dün gece hakkında," diye başlıyor, ama onu kesiyorum, çünkü sıra bende.

"Özür dilerim. Her şey için. Kolay bir insan olmadığımı biliyorum ve hamilelik beni tam bir cadalog haline getirmiş gibi görünüyor."

"Bence bu doğru değil."

"Evet, çünkü haklısın, seni, düşüncelerini ve korkularını hiç düşünmedim. Endişelerini ve kaygılarını. Sadece kendimi düşündüm. Nasıl hissettiğimi."

"Bana karşı ne hissettiğini düşündün mü?" diye dikkatlice sorar.

"Senden hoşlandığımı biliyorsun, korktuğumu da biliyorsun. Ama seninle birlikte yaşamaya başlayacağım."

Yüzündeki ifade yüz kat daha aydınlanır ve ben ellerimi kaldırdığımda bana uzanır. Onu tam olarak uzaklaştırmıyorum. Ama tepkisini yumuşatıyorum.

"Hiçbir söz vermiyorum. Nasıl görüneceğini, ne olacağını, hatta işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama denemeye hazırım. Senin için. Ve bebeğimiz için."

"Peki ya sen?"

"Eh, o da bunun bir parçası." Ne diyeceğimi bilemeden ellerime bakıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Sen benim kirli sırrım değilsin. Ve bilmeni isterim ki, seni çok özel buluyorum. Ama anne babamın birbirlerine zarar verdiklerini görüyorum, Cameron'ın bana yaptıklarını düşünüyorum ve aşk diye bir şeyin nasıl olabileceğini anlamıyorum, çünkü aşk ölse bile, mutlaka bir tür kalıntı enerji bırakırdı."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Beni asla incitmeyeceğine söz verebilir misin?"

"Miranda..."

"Bu benim için büyük bir güven adımı ve diğer tarafta ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Ben orada olacağım. Senin diğer tarafın olacağım."

"Bunu senden duymam lazım. Beni incitmemeye çalışacağını söyle, bana söz ver, James. Çocuğunun annesi olarak, yatağında istediğin kadın olarak. Çünkü inan bana, beni incittiğinde, çocuğumuzu da incitiyorsun."

"İkinize de asla zarar verecek bir şey yapmam. Bu sefer bana uzanırken onu durdurmuyorum."

33
JAMES

"JAMES!" Bahçede, babam dik duruyor, ancak son zamanlarda biraz daha az dik durduğunu fark ediyorum, askerlikten kalma duruşu yaşlılığa yenik düşüyor. "Bugün geleceğini söylememiştin, değil mi?" Sözleri, serin sabah havasında küçük beyaz dumanlar halinde yayılıyor ve biraz kafası karışık görünse de, endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum. Adam hala zihni çok keskin.

"Bu günlerde babamla görüşmek için randevu almam mı gerekiyor?"

"Hala pijamalarımı giyip sabah haberlerini izliyor olabilirdim." Haklı. Habersiz bir şekilde sosyal ziyaretler yapmak için biraz erken, ama Miranda'yı ofisine bıraktıktan sonra, kendi iş günümü başlatmaya hazır olmadığımı fark ettim.

"Ama açıkça görülüyor ki pijama giymiyorsun."

Yaşlı kahverengi hırkası, bol kesim kadife bahçe pantolonuyla uyumlu, ayaklarında da aynı renk paletinden bir çift lastik ayakkabı var. Birkaç hafta sonra bu kıyafeti sonbahar kamuflajı olarak giyebilecek.

"Annenin güllerini budamayı bitirmeme izin ver, sonra çay içelim."

Annemin gülleri. Artık bahçenin her yerinde, yaz boyunca yabani ve rengarenk açıyorlar, ama bir zamanlar annemin ince elleriyle bakımını yaptığı, düzgün küçük çalılar halinde sıralandıklarını hatırlıyorum.

"İçeri girip su ısıtıcısını açayım."

İçeri girdiğimde Rufus'un kuyruğu yere vuruyor, ama sepetinden kalkmıyor. Bu günlerde onu yerden kaldırmak için en azından buzdolabını açmak gerekiyor gibi görünüyor. Hızlıca okşadıktan sonra, ben

Ceketimin kolundan altın sarısı saçlarını fırçayla tarayıp mutfağa doğru ilerliyorum.

Bu oda biraz tadilattan geçmişti, ama evin geri kalanı annem öldüğünden beri büyük ölçüde dokunulmamıştı. Annem babamın ev işleri becerilerinden pek hoşlanmazdı, diye düşünüyorum, lavabodan eski bir gazete yığını çıkarırken, dün akşamki akşam yemeği hazırlıklarından kalan sebze kabukları gazetenin içinden kahverengi karo zemine düşüyor.

Bu evde çok fazla kahverengi var.

Dağınıklığı temizledikten sonra su ısıtıcısını doldurup ocağın üzerine koyuyorum ve iki fincan çıkarıyorum. Babam arka kapıda beliriyor.

"Çay mı kahve mi?" diye arkamdan sesleniyorum.

"Çay. Kahve öğleden sonra içilir. Öğle yemeğinden önce her zaman çay içilir." Mutfak lavabosuna gider, ellerini yıkar, mutfak havlusuyla kuruladıktan sonra bana döner.

"Aklında ne var, evlat?" "O kadar belli mi?"

"Sabah dokuzdan önce babanla çay içmekten daha iyi şeyler yapabilirsin. Buraya gelmek için arabada bir ömür geçirmiş olmalısın."

"O kadar da kötü değildi," diye yalan söylüyorum, mutfak tezgahına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Sanırım biraz tavsiye almaya geldim."

"Oh." Yüzündeki çizgiler, memnuniyetle hafiflemiş gibi görünüyor. Yardım istemek konusunda bu kadar mı kötüyüm? "Bildiğin gibi, iş konusunda pek bilgili değilim, ama bir adamı asker yapabilirim." Babam, lastik çizmeleriyle köşeleri kıvrılmış terliklerini değiştirip kahvaltı barına doğru sürünerek gider ve yüksek bir tabure çıkarır.

"Bence benim için biraz geç oldu."

"Öyle diyebiliriz. Bazı erkekler emir almak için doğar. Bazıları ise emir vermek için."

"Peki ya ben? Ben ne yapmak için doğdum?"

"Annenin dediğine göre, ona beyaz saçlar çıkarmak için." Yanlış iliklenmiş hırkasının düğmelerine bakarak gülümser. "Eurgh. Aptal yaşlı parmaklar." Sorunu çözmeye odaklanırken başını eğirir.

. "Sen, evlat, eşsizsin. Senin gibi bir daha gelmez."

"Bu muhtemelen iyi bir şeydi." Özellikle son yirmi dört saatteki davranışımı düşünürsek. Kahretsin, arabadan indiğinde çok üzgün görünüyordu, tabii ki ofisten birkaç sokak uzaktaydı. *Bazı şeyler hiç değişmiyor.* Gerçi bu hafta sonu düğünden sonra her şeyin değişeceğini söz vermişti.

Düğüne benim eşlikçim olarak gelmesini ummuştum, ama görünüşe göre bu çok fazla bir istek. Beckett ve Olivia'nın günü mahvolmamalı, onun tek başına gitmesine ne kadar üzülürsem de. Onun bu lanet olası şovu yönetmesine ne kadar kızsam da.

"Hayat tavsiyesi almaya geldiğimi öğrenirsen şaşırır mısın?"

"Devam et."

"Biliyorsun, ne düşündüğünü anlamak her zaman zor."

"Ben mi?" Şaşkınlıkla geri çekildi. "Sence bunu kimden almış olabilirim?"

"Baba, ben duygularımı açıkça gösteririm. Annem gibiyim."

"Ha! Öyle düşünmek istersin. Ama sen de derin bir nehir gibisin. İnsanlara bir kitap kadar açık olduğunu göstermeyi seviyorsun, ama burada," şakağını, "ve burada," sonra da kalbinin üzerindeki göğsünü işaret ederek, "olanlar nadiren tartışmaya açılır."

"Bugün öyle." "O

zaman söyle."

"Baba olacağım."

"Tebriklerimi sunmam gerekir herhalde?" diye dikkatlice sordu.

"Evet. Bunun için mutluyum. Sanırım ikimiz de mutluyuz."

"O zaman neden kaşlarını çatıyorsun, hmm? Anladığım kadarıyla birlikte değilsiniz." "Hayır."

"Siz gençleri anlamıyorum. Benim zamanımda, seni mutlu eden kişiyi bulurdun ve sonra onun senden başka kimseyi istemeyeceğinden emin olmak için elinden geleni yapardın."

"İşte sorun da bu. Onu istiyorum. Onu sevdiğimi fark ettim, baba."

"Ah. Korkunç bir durum, aşk. Değil mi?" Yine de gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. Garip bir his.

"Kesinlikle daha eğlenceli zamanlar geçirdim." Miranda ile, onun duymak isteyeceğinden daha eğlenceli zamanlar geçirdim, bu kesin. Ama dün gece

sadece dişçi koltuğında bulabileceğin türden bir eğlenceydi. Ve bu sabah arabada da.

"Aşk," diye homurdanır. "Sanki paslı bir kaşıkla kendi göğsünü gönüllü olarak kesip, sonra da onların hoşlarına giden bir şey bulmak için içini didik didik aramasına izin vermek gibi bir şey. Peki ya bu kız? Senin hakkında hoşuna giden bir şey buldu mu?"

Bu soruya cevap verebilecek pek çok yol var. Ama basit ve müstehcen olmayan bir cevap vereceğim.

"Korkuyor."

"Senden mi?" Sesinden kırılmış gibi geliyor.

"O daha genç, ama çok da genç değil, tabii ki." Aceleyle devam ediyorum. "Belki kağıt üzerinde işe yaramamalı, ama işe yarıyor. Keşke onu bir şans vermeye ikna edebilsem.

"Seninle başa çıkmak zor. Ama çocuklar babaya ihtiyaç duyar, o yüzden devam et."

"Deniyorum. Ama bu benim en iyi yanımı ortaya çıkarmıyor. Onu benimle yaşamaya ikna ettim."

"Hmph."

"Bu mu? Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Annenin ben gelmeden önce başka bir adamla nişanlı olduğunu sana hiç söylemiş miydim?" Küfür etmekten kendimi zor tuttum, çünkü hayır, söylememişti. "Hmm. Ertesi ay evlenecekti, ama ben buna izin vermeyecektim."

"Ne yaptın?"

"O bana diğer adamı sevdiğini söyledi. Ne yapabilirdim ki?" "Lütfen onu bir yerlerde bodruma kilitlediğini söyleme." "Ha! Sanki ona istemediği bir şeyi yaptırabilirmişim gibi

. O ol kadar kadar kadar bir günün uzun uzun Gün görünüş bir bir safkanın görünüşü ve bir katırın inatçılığı.

"Bu tanıdığım birine benziyor," diye mırıldanıyorum, Miranda'yı da benzer şekilde tanımladığımı düşünerek.

"Kendi tanımını tanıyacağını düşünürdüm."

O deli! Ben inatçı değilim. Modern ilişki sorunları hakkında seksenlik bir adama neden tavsiye alıyorum ki? Onun zamanında böyle bir şey olmazdı. Hamile kalırsan

hamile bırakırsan, uygun olup olmadığına bakılmaksızın onları elinde tutmak zorundaydın. Belki kırk yıl önce değil, ama belki altmış yıl önce.

"Her neyse, ona aşık olduğundan şüphe duymadığımı söyledim. Hepimiz bir zamanlar aşık oluruz. Ama tüm aşklar eşit değildir. Bazı aşklar kısa öykülerdir, bazıları ise roman uzunluğundadır. Bazıları hayatımızda sadece küçük birer satırdır. Annenize onu okyanusları ve kıtaları aşan destansı bir öyküye dönüştüreceğime söz verdim."

"O da onu terk etti." Tabii ki.

"Hayır, onunla evlendi," diye gülümseyerek cevapladı. "Bir hafta sürdü." "Bunu nasıl bilmiyorum?"

"Çünkü bizim hayatımızla hiçbir ilgisi yoktu. Ama sana bir şey söyleyeyim, aşk ve mesafe konusunda yanılmışım, çünkü annenize olan aşkım gök ve yer arasında seyahat etti."

"Baba." Bundan sonra ne söylenebilir ki?

O burnunu çekip beyaz bir mendil çıkarır ve su ısıtıcısı çalmaya başlarken burnunu siler. Ne diyeceğimi bilemeden yüzümü çevirip, fincanlardaki çay poşetlerinin üzerine sıcak su dökerim.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Elimden geleni yapacağım," diye cevap veriyorum, dönmeden. "O bizim uygun olmadığımızı düşünüyor ama yanılıyor. Bu konuda söz hakkım yokmuş gibi hissediyorum. Sanki ipeksi iplere dolanmışım da, tek istediğim onun bu ipleri sıkılaştırmasına izin vermekmiş gibi."

"Uygun değiliz, ama o hala senin yanında mı?"

"Başka bir şey yapmasını zorlaştırdım," diye itiraf ettim. "Ona seçim şansı varmış gibi bir yanılsama mı verdin? O kadar da kötü olamaz." "Yaptıklarımı bilseydin böyle söylemezdin."

Yalanlar ve manipülasyon.

"Onu mahzene kilitlemediysen, yaptığın her şeyin haklı olduğuna eminim." Bir ebeveyn konuşuyor. Ben de aynı şeyi yapacağımı bildiğim için eleştirmek zor. Muhtemelen daha da kötüsünü yaparım. "Sun Tzu şöyle derdi..."

"Biliyorum; aşkta ve savaşta her şey mubahtır."

"Öyle demek istemedim, doğru olsa bile. Ben onun için savaşmasaydım, Juliet başka biriyle evli kalacaktı," diyor sessizce. Ben hala, çay lekeli çay kaşığı elimde havada asılı duruyor. Nadiren onun adını anıyor, sanki ona çok pahalıya mal oluyormuş gibi. "O yüzden sana tavsiyem, devam et. *Planlarını gerçekleştir.*"

karanlık ve gece kadar geçilmez, ve hareket ettiğinde, yıldırım gibi düş.

Kadını kendine ait yap. Bu arada, adı ne? 'Miranda.' Çayını getirip önüne koyuyorum,

ve kulpu çevirerek.

"Aileye hoş geldin, Miranda," diyor, sanki savaş çoktan kazanılmış gibi fincanını kaldırarak.

34
MİRANDA

James, Harry'ye Haribo ve bana bir ev satın aldıktan iki gün sonra, onun evine taşındım.

Ertesi gün, onun *çikolata kutusu kadar sevimli* dediği mülk için altı milyon sterlinin üzerinde bir bedel ödediğini öğrendim.

Bu çok fazla çikolata demek.

Göğsümü ağırlaştıran bir başka şey de, tavşan olayından beri seks yapmamış olmamız. Seks delisi değilim, en azından şimdilik. Tamam, belki birazcık. Ve bu kadar hassas bir konuyu açmaktan çok utanıyorum.

Beni isteseydi, söylemez miydi? Şimdiye kadar, hareketlerimiz gelgitler kadar doğal oldu. Ama bu endişeleri ve daha fazlasını zihnimin arkasına itmeye çalıştım. Ve bu hafta, yarınki düğün hazırlıkları için tüm hafta boyunca koşturup durduğumdan, bu evi farklılıklarımızın sembolü olarak düşünemeyecek kadar yorgundum.

Yarın büyük gün; Beckett ve Olivia evleniyor. Yine.

Ve ben artık *evlenen kaltak* olmayacağım.

"Bu hafta gerçekten çok çalıştın," diyor James, kapıda beni karşılarken.

"Bir iş için para alıyorum ve bu işi iyi yapmak istiyorum.

Ayrıca, artık işin en zor kısmına geldik." "Çok fazla çalıştın. Yorgun görünüyorsun." "Evet, çünkü hamileyim."

"Hayır, çünkü doğru renk bonbonniere'yi bulmak için depoda dolaşıp duruyorsun, her neyse onlar." Omuzlarımdan ceketimi tutup, beni rahatça çıkardı.

"Heather ılık attı." Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Açıkçası, ikisi arasında, kibar haydutlar tarafından zorbalığa uramak gibi bir şey. "Ve ben bonbonniere *için* kutular arıyordum. Özel sipariş vermiştim, ama tedarikçi bu öğleden sonra arayıp zamanında yetiştirmeyeceklerini söyledi. Parlaklık malzemeleriyle ilgili bir sorun varmış. İki yüz adet X ve O şeklinde el yapımı kurabiye ve E-Volve için küçük E-V şeklinde kurabiyelerim var, ama koyacak yerim yok. Bir şeyler bulmam gerekiyordu."

"Onlara bir yer nerebilirdim," diyor ve ceketimi masanın üzerine bırakıyor. "Onları Beckett'in boğazına tıkardım. Çünkü bütün gün nerede olduklarını biliyor musun? Bir spa merkezinde." Elleri belinde, sözlerine çok sinirli bir ifade eşlik ediyor.

"Kulaa hoş geliyor," diyorum neşeyle, her ne kadar bir hafta yatakta kalmayı tercih etsem de. *James'le birlikte*. Ceketimi sandalyeden alıp, dolabı açıp içine asıyorum.

"Görünüşe göre tüm pisliklerini sana yüklemişler." "Bu doğru değil. Her şey ters gidiyor."

arşamba günü, etkinlik i 'dan kiralanan endüstriyel jeneratörlerle ilgili bir sorun vardı, dn ise taşınabilir tuvaletler sorun oldu. Zengin ve ünlüler sıradan eski portatif tuvaletleri kullanmazlar. *Tanrı korusun, lastik zeminler ve ucuz kağıtlarla karşılaşmasınlar. Popolarında isyan çıkarabilirler*. Ama sorunu çözmek, daha fazlasını temin etmek, hepsi bana düştü. Ve evet, iş beklediğimden daha büyüktü, ama bunu asla değiştirmezdim. Bu benim için bir ateşten geçme töreni gibiydi ve bir dahaki sefere yarısı kadar bile zor olmayacak. Çünkü evet, bunu tekrar yapmak istiyorum. Bu, müteahhitlere, gözlerinizi yaşartacak fiyatlarla, otellere yakışır portatif tuvaletler teslim etmeleri için yalvarmak anlamına gelse bile.

Bir d a h aki sefere, bu tür bir komisyon ekleyeceğim.

"Neyse, parlak kutular ve onlara uyan güzel kurdeleler bulmayı başardım."

"Parlaklık siktir et." James'in keskin telaffuzu, içimde derin, kıvrımlı ve tamamen zevkli bir şeyi sıkılaştırıyor.

farkında değil. "Ve evet, sen yemeğe gelmeyince Heather'ı aradım."

"Tesco'dan bir sandviç aldım."

"Bu akşam yemeği sayılmaz," diyor, elimi tutup beni merdivenlere doğru götürüyor. "Ve mesajlarıma cevap verebilirdin."

"Yapardım, ama telefonumun şarjı bitti. Nereye gidiyoruz ki?" şansım varsa, ses tonum umutsuz ve çaresizden çok, biraz şaşkın gibi geliyor. Ama yine de, seks hayatımızı sürdürmek için yatak odasına gidiyorsak, merdivenlerin tepesine ondan önce varabilirim. Ve sanırım *Bruce Almighty* filmindeki o sahnede Jim Carrey'nin hızıyla soyunurum.

"Sana sıcak bir banyo hazırlayacağım. Ve uslu bir kız olursan, sırtını sabunlayacağım."

"Oh." Eh, sanırım bu hoş bir an.

35
JAMES

Sanki burada yaşıyormuş gibi değil. Şu anda değil. Her şeyin değişeceği hafta sonunu bekliyorum.

Düğünden sonra.

Olivia'ya hamile olduğunu
söyledikten sonra Her şey resmi hale
geldikten sonra.

Ve o tekrar benim olsun.

Umarım.

Onun zamanını paylaşmaktan nefret ediyorum ve artık... kızgınım. Beckett ve Oliva'nın Mustique'e gidip düğün planlamasını bu hafta tuvaleti bırakmayı başaran bir kadının ellerine bırakmış olmalarından dolayı kızgınım. Tabii onlar bunu henüz bilmiyorlar. En azından Olivia bilmiyor. Beckett'e gelince, ona içimi dökmek istiyorum. O adamı paramparça etmek istiyorum. Onun üzerinde öfkemi çıkarıyorum, çünkü telefonu alıp ona bu konuda bağırıp çağıramam. Miranda'ya onun bildiğini söyleme riskini göze alamam. Olivia'ya söylememiştir. O adamın kişiliğinin birçok yönü var ve hepsi de farklı. Ve açıkçası, biraz boktan.

Bu arada, kendimi neredeyse güçsüz hissediyorum. Gerçi o tür bir güçsüzlük değil, çoğu geceler penisimin ısı güdümlü füze gibi olduğunu kanıtladığı gibi. Onun yanında uyumak, ellerimi ve füzeyi kendime saklamak neredeyse işkence gibi. Ama top onun sahasında ve ben sadece servisini bekliyorum. Miranda'nın yatağa yayılmış servisini.

Planların karanlık ve gece kadar anlaşılmaz olsun.

Seks yapmayı kasten engellemiyorum. Sadece onun ilk adımı atmasını bekliyorum.

Ve harekete geçtiğinde, yıldırım gibi düş.

Ve ona yıldırım gibi düşeceğim. Ve bunun yıldırım çarpması kadar çabuk biteceğini umuyorum. Bu arada, yastığıma

onun derin uykusuna bakacağım, sonra dönüp kendim de biraz dinlenmeye çalışacağım.

Daha sonra, çok daha sonra, Miranda'nın yatakta kıpırdanmasıyla uyanıyorum.

Kıpırdanıyor. Ağlıyor. Kalçaları yukarı doğru sallanıyor.

Beynim uyanmaya çalışırken, uyku onu yavaşlatırken, tepkim içgüdüsel olur. Elimi uzatıp onun eline dokunurum, ilk başta bir gölge gibi. Ama gözlerim alıştıkça, avucunun yastığının üzerinde yukarı doğru tutulduğunu fark ederim. *Kabul edeceğim bir davet.*

"İyi misin?" O ince parmaklar sıkışır ve gözlerim karanlığa alışırken el ele tutuşuruz.

"Evet. Rüya görüyordum."

"Umarım güzel bir rüyaydı." Sesim karanlığı delen boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor. İçgüdüsel olarak ona yaklaşıırken, muhtemelen bacağına bastırılan sert penisimin çizgisini hissedebileceğini çok geç fark ediyorum. "Güzel bir rüya gibi geldi." Sözler düşünmeden ağzımdan çıkıyor. "Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır." Sözlerinde gülümseme duyuyorum, dişlerinin parıltısını, vücudunun sıcaklığını hissediyorum. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Ben üzülmedim."

"O zaman ben de üzülmiyorum." Bu sefer ses tonu tamamen cesaret verici.

"Umarım rüyada ben vardım, ama yalan söylemekten çekinme."

Her bir kasım gergin, penisim onun dokunuşunu adeta arzuluyor.

Bir fısıltı. Bir öpücük. Bana ihtiyacı olduğunun işareti.

"Seni özledim." Bana dönerek, sabun ya da şampuan ya da o iksirin içindeki kimyasalın kokusunu da beraberinde getiriyor. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Söylediğine sevindim." Başımı, dudaklarımı dudaklarına değdirecek kadar kaldırıyorum, geri kalan sözlerim söylenmeden kalıyor. *Ben de seni özledim.*

Dudakları açılır, dili sıcak ve yumuşaktır, dizi uyluğuma dolanır, cildi ay ışığında alabaster gibi parlar.

"Oh, James." Onu hissetmek, parmaklarıma ıslak bir rahatlama gibi, elime bastırması gibi.

"Geldin. Rüyada." Bu farkındalık, kanıt parmak uçlarımı kaplarken ve kalıntı titremeler etraflarında nabız gibi atarken, vücudumu heyecanlandırıyor. "Söyle bana. Nasıl ıslandığını söyle bana."

"Sen vardın. Hep sen vardın."

Onun orgazmı geçse de, benimki yüzeyde parıldıyor, o aramıza uzanırken testislerim geriliyor, avucunun başıma değmesi elektriksel bir sürtünme patlaması yaratıyor. Dişlerimi sıkıyorum, ama bu onun eline doğru itmemi engellemiyor.

"Ne yaptığımı söyle."

"Her zaman yaptığın şeyi." Sözleri daha çok iç çekiş gibidir, benim sikimi bacaklarının arasına alır, avucumun içini okşar. "Beni tahrik ediyordun."

"Böyle mi?" Parmaklarım ıslakken elimi onun elinin üzerine bastırıp, ıslaklığını parmaklarımla okşuyorum. Vücudumdaki her damla kan bu bağlantının bir parçası olmak için acele ediyor.

"Evet. Oh, evet." Nefes nefese bir işaret. "Ve hayır." Huysuz bir dudak bükme. "Bana vermedin. Kendime yardım etmem gerektiğini söyledin."

Görüntüler, *lanet olsun*, kafamdan geçen görüntüler, kendini okşarken elinin kıvrımı benimkinin üzerinde kayıyor.

"Oh, sevgilim."

"Sen arkamda durup izlerken bunu yaptım." Nefesimi tutuyorum, o kavisli el yavaş parmakların kaymasıyla, onun iç çekmesini teşvik eden yavaş parmaklarla, sevgi dolu aklımı kaybediyorum. "Bu çok iyi geliyor..." O kıvrılırken, ben onun arkasını avuçlarım ve onu daha da fazla sikime doğru çekiyorum. Bu yeterli değil, ama her şey bu. Çarpmalar ve hafif dokunuşlar. Karanlıkta iç çekişler, kalbimi sıkıca sarıyor.

Nefesim kesildi, belki de öldüm, çünkü o aniden kalktı, dizini uyluğumun üzerine kaydırıp ve vücudu artık benim vücudumun üzerinde dengede idi.

"Mmmm." Dizlerinin üzerine çökmüş, elini bacaklarının arasına kaydırıyor ve bana işkence etmeye devam ediyor.

Kafam patlayacak gibi hissediyorum, ya da belki de testislerim, çünkü o kendini her santim aşağı indirirken eli yavaşça kayıyor. Islak

parmakları göğsümde iz bırakıyor ve ben sorgulamaya fırsat bulamadan, onları ağızıma götürüyorum.

"Sana bağımlıyım. Tadına bağımlıyım."

"Senin müstehcen fısıltılarını özledim." O inliyor, uyluklarını daha da açıyor, beni daha derine çekiyor, benim inlemem de aramızda çaresiz, düzensiz bir şey. Kendimi zor tutmaya çalışıyorum, o öne eğilirken, zevk dolu fısıltıları ağızıma bastırırken, ona doğru itmemek için çok uğraşıyorum.

Göğüs uçları göğsüme değdiğinde karın kaslarım gerilir, saçları bir peçe gibi üzerimize düşer ve ellerini benim ellerime sıkıca tutar.

"Seni seviyorum lan." Bunu söylememem gerektiğini biliyorum, onun bunu duymak istemediğini biliyorum, ama artık kendime saklayamıyorum. Kelimenin tam anlamıyla patlamak üzereyim. Aşkımı her yere yaymak üzereyim.

"Sabah söyle." Elleri omuzlarımda, kendini yukarı doğru itiyor, üzerimde dalgalanıyor. Beni sürüyor, beni kullanıyor, elleri omuzlarımda, tırnakları derimi deliyor.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, çünkü daha fazla dayanamayacağım. Çünkü onun beni hissetmesini istiyorum. Amcığı beni sıkıca sarıyor, tırnakları derime daha da batıyor, vücudum eğiliyor ve onu tek yapabileceğim şekilde sikmeye başlıyorum.

"Boşal. Lütfen. Boşal. Ver bana. Hissetmek istiyorum."

"*Tanrım.*" Karın kaslarım seğiriyor ve uyluklarım ağrıyor, çünkü içimi kör edici bir sıcaklık kaplıyor. Karanlıkta yıldızların, evrenlerin oluştuğunu görüyorum ve dünyaya geri döndüğümde, o da karanlıkta kendi aşkını haykırıyor.

36
MİRANDA

"Bugün kolumda olmayacağın için nefret ediyorum." James arkamda belirirken, kulağıma küpe takıyordum. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Sen kol süslemesine ihtiyaç duymayacak kadar güzelsin. Belki de bekar kızların ilgisini çekmemek için." Hmm. Bu, benim öngöremediğim bir açı.

Düğünlerde bekar erkeklerin çekici bir erkek olması gerektiği, herkesin bildiği bir gerçektir. Düğünlerde gördüğüm bazı manzaralar, bir seks partisini bile utandırır. Ama benim gözetimimde böyle bir şey olmaz, kaltaklar. Gerekirse şampanya tepsisiyle onları uzaklaştırırım.

"Bu kalabalıkların beni ilgilendiren hiçbir yanı yok." "İyi."

"Bugün, her şeyi gizli tuttuğumuz son gün." Her ne kadar bunu bir ifade olarak dile getirmiş olsa da, sesinde hala bir belirsizlik hissediyorum.

"Kesinlikle. Pazartesi ilk iş olarak Olivia'ya söyleyeceğim. Unutma, hafta sonunda Dr. Travers ile randevumuz var."

Beklendiği gibi, yüzü hemen aydınlanıyor ve kollarını bana daha sıkı sarıyor, dizlerini bükerek çenesini omzuma dayıyor.

"Tanrım, çok güzelsin." Elleri yumuşak, yuvarlak karnımın üzerinde, ben de ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum.

"Sadece eski bir elbise." Birkaç dakika önce aynada kendime baktığımda, o kadar da kötü görünmediğime karar vermiştim. Bu elbiseyi, önceki sezonun tasarımcı koleksiyonlarını satan bir siteden almıştım. Bu bir Osman elbise ve normal fiyatının yarısına aldım. Yarı fiyatı bile haftalık maaşımın yarısına mal oldu. Düşük bel ve hafif balon kollu, küçük karnımı gizlemeye yetecek kadar bol kesimli. "Neredeyse gözlerinin rengi gibi."

gözlerinin rengi gibi." Neredeyse, ama tam olarak değil. Belki gerçek bir tavus kuşu hariç, hiçbir şey aynı canlılığa sahip olamaz.

"O zaman biz de uyumlu olacağız çünkü ben bu kravatı takacağım." Cebinden mavi ipek bir şerit çıkardı. "Kimse fark etmese de biz uyumlu olacağız."

"Bu, birlikte takılamayacağımız anlamına gelmez."

"Demek bana soğuk davranmayacak ve diğer erkeklerle dans etmeyeceksin."

"İçimden bir ses, kimseyle dans etme fırsatım olmayacağını söylüyor, ama seninle dans edeceğim. Ve onların izlemesine ve spekülasyon yapmasına izin vereceğiz." Ona dönerek, parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım. "Ve gelecek hafta işe gidip Olivia'ya beni kimin hamile bıraktığını söylediğimde, senin ne kadar hızlı çalıştığına hayret edecek."

"Ah, iltifat. Beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyorsun. Bu sihri bana istediğin zaman kullanabilirsin." Gözleri gülünç bir şekilde açıldığında, kıkırdamamayı sağlamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şimdi, arkanı dön ve gözlerini kapat. Sana bir sürprizim var."

"Şüpheli bir şekilde sosis saklama oyunu gibi geliyor," diyorum, gülümsememi serbest bırakarak dönerek. Bu saçma sapan ve flörtöz duruma geri döndüğümüz için çok mutluyum.

Daha önce söylediğim sözler e rağmen, döndüğümde elbise karnıma yapışıyor. Muhtemelen statik elektrik yüzünden. Ama nefes verip karnımı gülünç derecede abartılı bir şekilde dışarı çıkardığımda, sonraki hareketlerim için statik elektriği suçlayamam. Sanki *tüm* pastaları yemiş ve *tüm* biraları içmişim gibi görünüyorum. Aslında Homer Simpson'a benziyorum, ama daha az sarı. Ve göğüslerim var. "Birkaç ay sonra böyle görüneceğim. O zaman da beni sevecek misin?"

Söylediğimin farkına varır varmaz hemen düzelirim. Kendimi tekmelemek istiyorum. Dün gece hakkında konuşmadık. Tutkuyla söylenen şeyler hakkında. Bu garip ilişkimizi mercek altına almadan da hayatlarımız yeterince karmaşık değil mi?

Kalbim çarpmaya başlar, kaburgalarım garip bir şekilde çarpıyor gibi gelir, ama geri adım atmadan ya da aptalca bir yorum yapmadan önce

gölüp geçmek ya da geri almak için aptalca bir yorum yapmadan önce, elleri omuzlarıma konuyor ve bu hareket beni bir şekilde sakinleştiriyor.

"Evet." Cevabına, daha önce hiç görmediğim bir gülümseme eşlik ediyor. Hiç de rahat görünmeyen bir gülümseme. "Bunu duymaya hazır değilsen özür dilerim, ama gerçek şu ki, hayat bir porselen dükkânı gibidir ve aşk da içinde azgın bir boğa gibidir." Boğazını temizledi ve yanağıma öptü. "Ama sana verecek bir şeyim vardı. Ne?" Biraz geri çekildi ve şaşırmış gibi yaptı. "Isırmayacak mısın?" Ama bu imayı anlamadım.

O beni seviyor.

Ve ben onun yanına taşındım.

Peki ona karşı ne hissediyorum?

Nasıl hissettiğini biliyorsun, diye fısıldıyor zihnim. Ben de bu saçmalığı hemen kesiyorum.

Soğuk bir şey göğsüme düşüyor ve yakamın V şeklinde kısmına yerleşiyor. Parmaklarım dokunmak için yükselirken, gözlerim de aynada aynı şeyi yapıyor.

"Sakıncası yok, değil mi? Seni hiç takı takarken görmedim."

Küçük küpe. (Eski) nişan yüzüğüm. Pili bitmeden önce bir saat. Tam olarak şık bir insan sayılmam.

"Çok güzel." Taş, başımın üstündeki ışığı yakalayıp parıldarken, aniden ve çok rahatsız edici bir şekilde gelen gözyaşlarını yutkunarak geri çekiyorum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Belki sadece onu taktığında beni hatırlayacağını söyle."

"Tabii ki yapacağım, aptal." Onun sözlerine tepki olarak cildimde soğuk bir ürperti hissediyorum. Tekrar dönüp kendimi ona yaslayarak, onun sıcaklığını ve sağlamlığını içime çekiyorum.

"Hadi." Hızlı bir kucaklaşma ve o uzaklaşıyor. "Beckett ve Olivia seni sadece bugün alabilirler. Sonrasında, sen tamamen benimsin. Ama saat neredeyse sekiz oldu. O saatten önce gitmek istediğini söylemiştin."

"Evet, öyle olsa iyi olur." Elbisesini kalçalarından düzeltir ve hizmetçi Sandy'nin yapışkanlığı gidermek için daha kuru çarşafı olup olmadığını merak eder. Aynaya son bir kez hızlıca bakar ve ışık

kolye göğsüme bastırılmış. Çok güzel ve büyük bir sürpriz. Ve kesin olan bir şey var; bu moissanit değil.

Olivia ve Beckett'in çok meşgul oldukları için James'in arabasıyla geldiğimi fark etmeyeceklerini umuyorum, çünkü biraz geç kaldım ve ayrıca yürümek istemiyorum.

Öncelik sırasına göre kaydedilmiş çok önemli listeyi içeren modern klipboardum olan iPad'im var ve tören ve resepsiyon için aynı elbiseyi giyiyor olsam da, şu anda ayağымda koşu ayakkabılarım var.

Karıncalar gibi evin arkasına doğru ilerleyen personeli takip ederek görevlerimi kontrol etmeye başlıyorum.

"Siz düğün koordinatörü müsünüz?" Çadırdaki masaları kontrol ederken sesin geldiği yöne döndüğümde, beyaz gömlek ve siyah önlük giymiş, mavi saçlarını yüksek at kuyruğu şeklinde toplamış bir kız görüyorum. Catering şirketi tarafından getirilen garsonlardan biri olmalı.

"Evet, benim." Sayılır.

"Oh, harika." Gülümsüyor, omuzları rahatlamış bir şekilde gözle görülür şekilde düşüyor. "Patronum bana sorumlu kişiyi bulmamı söyledi, ama ben sadece takım elbiseli uzun boylu bir adam bulabildim ve ona yardım edip edemeyeceğini sordüğümde bana hırladı."

"Keskin çeneli mi? Keskin takım elbiseli mi?

Biraz kibirli mi?" "Yakışıklı ve biraz korkutucu."

Başını sallar. "Ah, o damat olmalı."

"Ah. Kahretsin. Yani, tatlım. Neyse." Ellerini arkasına koyup topukları üzerinde geriye doğru eğildi. "Gelip onunla konuşabilir misin? Patronumla yani. İş istasyonundaki kabloların yönetmeliklere uygun olmadığını düşünüyor.

"Tabii ki. Sorun değil, yol göster, Macduff!" Bu benim işim — beni krizine götür ve çözmemeye izin ver.

"Oh, hayır. Ben Macduff değilim. Adım Naomi. Arkadaşlarım bana Nomes der. İronik bir şekilde. Boyum neredeyse 1,80 metre olduğu için."

Nomes, catering müdürüne kadar yol boyunca konuşur ve müdür, ikna olduktan sonra işine devam eder. Elbisemin eteğini düzeltir, iPad'imi göğsüme sıkıştırır ve gülümseyerek listemdeki bir sonraki

görevime geri dönüyorum, ama çadıra geri dönmeden önce çiçekçi beni durduruyor.

"İşte buradasın!" Bu sefer Heather beni buldu, makyajımı düzeltiyordum ve açıkçası, çok yorgunum.

"Sakın söyleme, bir grup maymun gelmiş ve Kraliçe'yi eğlendirmelerini mi bekliyorlar?"

Ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Saçını ne yaptırdın diye sorardım ama bu durumdan dolayı soramıyorum."

"Çörek mi?" Ne demek istediğini anladığımda, pudra kutumu bir çırpıda kapatıyorum. "Şşş! Nerede olduğumuzun farkındasın, değil mi?"

"Rahat ol. Herkes dışarıda. Yani, çalışmayan herkes." Bakışları ayakkabılarımdan kayıyor. "Cesur bir seçim, tasarımcı elbisesi ve adidas, ama hoşuma gitti."

"Ayakkabılarım bir yerlerde var. Sadece ayaklarımın ağrımamasını istemedim."

"Ya da fil gibi ayak bilekleri."

"Neden bahsediyorsun?"

"Annem son çocuğuna hamileyken, ayak bilekleri yoktu, daha çok kalın ayak bilekleri vardı. Hatta cırt cırtlı spor ayakkabı giyiyordu." Tiyatral bir şekilde titriyor.

"Bana moral konuşmaları için sana güvenmemem gerektiğini hatırlat. Neyse, bir sorun mu vardı?" Kontrol listemdeki her şeyi iyice kontrol ettim ve umarım işim bitmiştir.

"Hayır, ama tören yakında başlayacak. Arkada birkaç koltuk kapabiliriz diye düşündüm. Böylece resepsiyonda şampanyayı ilk biz içebiliriz."

"Bir şey unuttun mu?" diye soruyorum, o kolunu koluma takarken ve evin geniş iç mekanında yol almaya başlarken.

"Hayır, o yüzden seni yanımda götürüyorum. Boş bardağımı senin dolu bardağınlı de değiştirmek için."

"Bu arada, çok güzel görünüyorsun." Heather'ın saçları yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış, üzerinde çiçek desenli güzel bir etek ve babet ayakkabılar var.

"İyi giyinmişim, değil mi? Sen de çok güzelsin kuzen.
Bay H nerede?"

"James'i mi kastediyorsun?" Omzumun üzerinden gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum. "Bugün birlikte değiliz. Onu görmedin mi?"

"Hayır. Ama mutlu çifti de görmedim." "Muhtemelen birbirlerini kızdırıp barışmak için bir yerlerde takılıyorlardır."
barışmak için birbirlerini rahatsız ediyorlardır."

"Aşk garip bir şey."

Bu konuya girmeyeceğim.

Sonbahar renkleriyle dolu geniş bahçelere açılan kapıya ulaşıyoruz. Kırmızı ve koyu kırmızı, mor ve altın sarısı. Sanki Doğa Ana, patronumuz için mükemmel bir gün seçmiş gibi. "Hava koşulları da lehlerine işledi," diyor Heather, sanki bugün için özel olarak getirilmiş gibi görünen şırıldayan dereye doğru ilerlerken. İpeksi kurdelelerle süslenmiş, hafif bronz renkli sandalyeler sıra sıra dizilmiş, sarmaşıklar ve soluk renkli lahanalarla kaplı bir çardak var.

Güller bir sunak oluşturur.

"Bebeğim, bunu meslek olarak yapmalısın."

"Bence bu işte oldukça iyiyim. Bu kibirli mi geliyor?" "Hayır. İyi bir reklam gibi geliyor. Hazır laf açılmışken."

Uyluklarımın üzerine çıkan elbisenin eteğini çekiştirir. "Reklamın faydası vardır derler, ama bence senin Bay H zaten ikna olmuş."

"Kes şunu." Hayır, kesme. Gerçekten, devam et.

Sandalyeler dolmaya başlar, insanlar dolaşır, taraflarını seçer ve en iyi yerleri kapmak için yarışır. Heth ve ben arka sıralarda yerimizi alırız. Çift, bir kadın tarafından yönetilen mezhepsel olmayan bir tören seçmiştir.

Bir yaylı dörtlü çalmaya başladığında, aşağıya bakıyorum ve hala koşu ayakkabılarımı giydiğimi fark ediyorum. Ve bir başka büyük hata olarak, telefonumu mutfaktaki prize takılı bırakmışım. *Umarım kimse onu çalmaz.*

Koridora dönüp diğer taraftaki insanlara bakıyorum, ama James'i hiçbir yerde göremiyorum. Griff'in yanına oturacağını söylemişti — Beckett büyük bir düğün partisi yapmamayı tercih etmişti — ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

James ona biraz kızgın gibi görünüyor. Neyse, Griff'in kim olduğunu bilmediğim için bu pek yardımcı olmuyor. Törenin ardından mutlaka konuşuruz. Belki bir dans ya da ağaçların arasında hızlı bir öpücük için.

Gelin gelmeden hemen önce, cemaatin ayağa kalkmasını sağlamak için yanlarında durmam gerekip gerekmediğini düşünmeye başlıyorum. Gelin, büyükannesi eşliğinde koridordan geçiyor ve mutlu ama bir şekilde gizli bir anlaşıma yapmış gibi bakışlar atarak birbirlerine çok sevimli görünüyorlar. Bizim sıramızın önünden geçerken, yaşlı kadının torununa "Oh, şuna bak Libby. Tam bir Bobby Dazzler gibi görünüyor" diye fısıldadığını duyuyorum.

Sonra onların arkalarına bakıyoruz; biri pembe renkli şık bir şapka, diğeri ise fildişi renkli katedral uzunluğunda bir duvak.

Törenin sunucusu konuşmaya başlamadan önce gelinin elinin sembolik olarak sunulması gelir.

"Lütfen oturun. Öncelikle herkese hoş geldiniz demek ve bu en mutlu günde burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

Şu anda oldukça mutluyum.

Elinden gelenin en iyisini yaparak işini tamamlamanın verdiği tatmin.

"Böyle bir gün için Beckett ve Olivia'nın sevgiyle dolu güzel evinden daha iyi bir mekan düşünemiyorum. Bugün burada, onların aşkının kutlamasına katılabildiğimiz için çok şanslıyız."

Sevgiyle dolu bir ev.

Garip bir çiftler, ama kadının adama bakışı? Sanki adam ayı asmış gibi. Ya da öyle bir şey.

"Hayatında seni tamamlayan kişiyle tanıştığın an, en olağanüstü andır. Senin için dünyayı daha iyi bir yer haline getiren kişi. Güzel bir yer. Onunla o kadar özel bir bağın var ki, onun yerine başka birini düşünemiyorsun..."

Onun sözlerinde bir şey içimde derin bir yankı uyandırıyor.

James benim ruh ikizim olabilir mi? Ellerimi karnıma koyuyorum, gözlerimden aniden yaşlar süzülürken, küçük anların kaleydoskopu zihnimde canlanıyor. Beni güldürdüğü anlar. Bana gösterdiği nezaketler

Bana farkında olmadan korkularıyla yüzleşmemi sağladığı anlar.

James benim ruh ikizim. Öyle! İçimde bir şey çatlıyor, karpuz kadar serin ve tatlı bir şey, ama bu his neredeyse aynı hızla ekşiyor.

Ben onun aradığı kişi miyim? O da benim için aynı şeyleri hissediyor mu? Yoksa kendime güvenmediğim için onu uzak tutuyor muyum? O benim onu sahiplenmemi mi bekliyor?

Ben pragmatik değilim. Ben bir korkakım. James daha iyisini hak ediyor ve ben ona bunu vereceğim.

Okumalar okunur, yeminler edilir ve öpücükler verilir, ardından tebrik çığlıkları yükselir ve hayatlarının geri kalanının ilk anı başlar.

Yoksa bu New York'ta mı başladı?

Cemaatte James'i göremiyorum ve çadırdaki da yok. Bildiğim kadarıyla evde de yok. Çadıra geri döndüğümüzde, Heather ve bana şampanya ikram edildi ve biz de onu aramaya devam ederken mutlu insanların arasından geçtik.

"Onu göremiyorum." Burada çoğu insandan daha uzun olduğunu bilmeme rağmen, parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Belki işe çağırılmıştır," diyor Heather, sesi sakın.

"Mesaj atardı. Ve telefonuna cevap vermiyor."

"Stres yapma. Ve şampanyayı benimle değiştir." Bardaklarımızı değiştirirken, mutlu çift ortaya çıkar. Olivia'nın duvağının gevşediğini ve Beckett'in gömleğinin eteklerinin dışarı çıktığını belirtmekten kaçınıyorum. Ayrıca Heather'ın elini çekerim, böylece o da bariz olanı belirtmesin.

"James'i hiç görmedin, değil mi?"

"James mi?" Olivia, Beckett'a bakar, ancak onun yüzünde hiçbir şey belli olmaz.

"Harry'yi kastediyor," diyor Heth.

Hepimizin yüzünde, bir komediye benzeyen bir sürü ifade belirir.

Benimki. *Utanç. Garip bir durum. Bakışlarım kayıyor.*

Olivia. *Şaşkınlık. Daralmış bir ifade. Kocasına yöneltilen şüphe.*
Heather: *Ah, acıyor. Yeni bir bardak istediğinde garson nerede?*
Beckett: *Bu işe karışmayı reddediyorum.*

"Burada olması gerekiyordu. Son dakikada onu aradım ve sağdıcım olmasını istedim."

"Düğün günü mü?" Olivia şikayet ediyor. "Kafan mı güzel?" İkisi arasında bir bakış alışverişi oluyor; Olivia yüzünü buruşturuyor, Beckett ise ona haşmetli bir bakış atıyor.

"İkimiz de oldukça meşguldük." Yine garip bir bakış. Bu sefer, bulutları incelerken benim tarafımdan. "O adam benim için bir kardeş gibidir. Bir şeyden beş dakika önce onu ararsam, orada olacağına güvenebilirim. Yakınlık izin verdiği sürece."

"Ama o burada değil," diyor Heather, yardımcı olmayan bir şekilde, sonr ın bardağındaki son yudumu içmeden önce. Benim bardağım mı?

Telefonum çalışıyor, ekranda James'in adı yanıyor. Aslında, baş harfleri. Bu konuyu aramızda gizli tutuyorduk, bu yüzden kimse arayan numarayı veya mesajları görerek tahmin edemesin diye dikkat ediyorduk. Ama bugünden sonra, her aradığında onun yüzünü görebilmek için bir fotoğrafını çekeceğim.

Oydu.

"Neredesin?" Kalbim hızla çarpmaya başlar, bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim o altıncı his. Arka plandaki gürültü. Nedir bu? Tünel mi, havaalanı mı?

Karşıdaki kişi konuşmaya başladığında, dünyam eksenini üzerinde sallanmaya başlar.

37
MİRANDA

Sanki su altında gibiyim. Sesler boğuk ve belirsiz, renkler de öyle. Aşağıya doğru çekiliyorum. Aşağıya. Kalbim sıkışmış gibi, uzuvlarım ağırlaşıyor.

"Mir."

Adımı duyunca sesler geri geliyor. Sıcak eller yanaklarımı kavıyor, Heather'ın endişeli ifadesi gözlerimin önünde beliriyor.

"Dağılmayacağım." Odanın benimle aynı fikirde olup olmadığından emin değilim, kuzenimin başının arkasındaki soluk duvarlar yüzüyor. "Güçlü kalmalıyım." Gözlerimi kocaman açarak çenemi kaldırıyorum ve hala beni çeken hisleri uzaklaştırmak için tavana bakıyorum.

"Tabii ki değilsin," diye yumuşak bir sesle onayladı. "Sen öyle biri değilsin."

"Tamam, buradayım." Olivia son birkaç basamağı hızla iner. Kot pantolon, kazak ve botlar giymiş, düğün makyajı ona boyalı bir oyuncak bebek havası verir.

"Düğününü terk edemezsin. Konuklar." Bahçeye doğru etkisiz bir şekilde el sallıyorum, aynı elimle alnımı tutarak arayanın söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

Miranda, benim adım Thomas Harrison. James'in babasıyım. Hastanedeyim. Korkarım bir kaza oldu.

"Saçmalama. Tabii ki yapabilirim. Zaten evliyiz, bu sadece parti için bir bahaneydi. Heather, büyükanne bulur musun? Ona olanları anlat. Sonra Griff'i St George's'a gelmesi için çağır. Biz Mir'le devam edeceğiz. Tamam mı?"

Cevap veremiyorum, çünkü Beckett aynı merdivenden hızlı ve neredeyse sessizce aşağı iniyor. Hâlâ düğün kıyafetini giyiyor, elinde araba anahtarları var.

"Hangisi Griff?" Heather çok genç geliyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Büyükannem onu gösterir. Ona, Griff'in yaramaz olan olduğunu hatırlat. Ona, sorumluluğun onda olduğunu söyle. Biz yola çıkmadan önce muhtemelen hepsini sarhoş edip karaoke yaptırır."

"Hazır mısın?" Beckett'in sesi tamamen iş odaklı, ama dizlerim titriyor. Başımı sallarken parmaklarımı masanın kenarına kıvırıyorum. Kim buna hazırlıklı olabilir ki?

Sanırım kusacağım.

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"A..." Öksürüyorum ve yükselen mide bulantısını geri püskürtüyorum. "Sadece bir araba kazası geçirdiğini ve St George's Hastanesinde olduğunu söyledi."

Ne zaman oldu? O ambulansla götürülürken ben ne yapıyordum? Nasıl haberim olmadı?

"Onu götürebilecekleri en iyi yer orasıymış. Travma ünitesi birinci sınıfmış. Hadi." Beklemeden kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

Heth dudaklarını yanağıma sertçe bastırıyor. Birazdan oraya gelirim. Hepimizi korkuttuğu için benim için ona bir tekme at. Başımı sallıyorum ve insanların neden bu kadar saçma şeyler söylediğini merak ediyorum. Tabii ki rahatlamak için. Başka her şeyi uzaklaştırmak için. Gözleri parıldayarak partiye doğru koşarken elini yüzüne sürüyor.

Olivia kolumu tuttu ve biz ters yöne doğru ilerlerken Beckett, yirmili yaşlarındaki valeye arabaları hareket ettirmeye başlaması için bağırmaya başladı. Vale şirketini ben buldum. İki görevlinin arabaları park etmesini ve birinin anahtarları tutmasını ayarladım. Ama bunu öngörememiştim. Arabalar, bizim çıkabilmemiz için yeterli alan açmak amacıyla bahçe yataklarına geri geri sürülürken ortaya çıkan kaos.

Beckett'in arabası deri ve yeni araba kokuyor. Emniyet kemeri beni sarıyor, o anı yaşıyor.

Emniyet kemerini takmış mıydı? Bunu anlamaya çalışırken, kafamdan bir dizi an geçiyor. Bunun saçma bir düşünce olduğunu biliyorum — bu günlerde kim bilmez ki? — ama yine de bunu düşünmekten alıkoymuyor beni.

"Harry ile bir süredir görüşüyorsun, değil mi?" Arabanın ön koltuğunda oturan Olivia, koltuğunda dönerek bana baktı.

"Üç aydır." Bu sözler ağızımdan çıkmadan önce durduramadım. Bu açıkça doğru değil, tabii *birlikte* olmak *hamile kalmak* anlamına gelmiyorsa.

"Oh." Bu "oh" *neden söylemedin* anlamına geliyor.

"Sadece geçici bir ilişkiydi. James ve Beckett'in arkadaş olduğunu hiç bilmiyordum." Sesimin yükseldiğini duyabiliyorum ve sanki kalbimi bir yumruk sıkıyormuş gibi hissediyorum. "Sonra öğrendim. Ve o zamana kadar..."

"Miranda." Beckett'in bakışları dikiz aynasından benimkilerle buluştu. "Nefes al." Onun talimatını duyunca, kendimi ciğerlerimi hava ile doldururken buldum. "Sakinleşmeye çalışmalısın. Bu ikiniz için de iyi değil."

Haklı. Elbette haklı. *Kendine gel. Bu bebek senin duygularından besleniyor.* Ama bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. O lanet olası bebek kitaplarını okumalıyım. Kalbim yine korkunç bir sıkışma hissederken, bir kez daha derin bir nefes alıyorum.

Uzak bir yerde, ikisi arasında geçen bakışları fark ettim. Ve sonra anladım.

"Sana söyledi."

"Anladığım kadarıyla söylememesi gerekiyordu," diye cevaplar Beckett. "Pazartesiye kadar."

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Olivia, bakışlarını ikimiz arasında gezdirerek sorar.

"Onu seviyorum ve bir bebeğimiz olacak.

"Sen gerçekten en kötü şoförsün," diye Oliva alaycı bir şekilde söylüyor. "Son virajı görmezden gelmeni ben bile söyleyebilirdim."

"Bu yüz bin sterlinlik bir araba, Olivia. Navigasyon sisteminin senin yön tariflerinle geliştirilebileceğini kim düşünebilirdi ki?"

"Navigasyon sistemi belli ki haberleri izlemiyor, yoksa Brexit gösterileri nedeniyle bu bölgedeki yolların daha yoğun olacağını bilirdi."

"Çıkmadan önce söyleyebilirdin."

"Anne, baba, lütfen. Çocukları üzüyorsunuz."

Benim neşeli müdahaleye Olivia mırıldanarak özür diler, ama kocası için bir gereklilik yoktur.

"Böyle bir şey tekrar olursa diye, 24 saat hizmet veren bir şoförünüz olmalı."

"Tanrı korusun," diye fısıldıyorum ve araba tekrar sessizliğe bürünüyor.

"Anlayamadığım şey, düğüne gidiyorsa neden daha yakın bir hastaneye götürüldü? St George's kilometrelerce uzakta. Daha yakın olanlar var..."

Beckett elini karısının elinin üzerine koyar, bakışları bir anlığına karısının gözlerine odaklanır.

"Neden?" diye soruyorum. Olivia sormazsa, bana söyle.

Beckett derin bir nefes alır, sinyal lambasını yakar ve arabayı köşeye çevirmeye başlar.

"Çünkü St George's, Londra'nın beyin yaralanmaları konusunda önde gelen travma merkezidir."

"Muhtemelen sadece bir önlemdir." Sözlerine rağmen Olivia'nın yüzünde ciddi bir ifade vardır. Ama ben, ellerimi karnımın üzerine sıkıca koyup dua etmeye başladığım için bunların hiçbirini düşünmeye vaktim yoktur.

Beckett hastanede kontrolü ele alır, Olivia ve beni tavuklar gibi güder. Koridorda, telaşlı koşturmamız sırasında küçük şeyler fark ederken, dezenfektan kokusu burnumuza keskin bir şekilde çarpar.

Otomatik kapılar vızıldayarak açılır.

Kullanım talimatlarının yazılı olduğu endüstriyel boyutta el dezenfektanı dağıtıcıları.

Parlak zeminlerde lastiğin çıkardığı gıcırta sesi. Üniformaların ve önlüklerin hışırtısı.

Sonra bizi karşılayan yüzlerin olduğu bir odaya giriyoruz, ama görmek istediğimiz kişi orada değil.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" diye soruyorum, Heather saçları dağınık bir şekilde ayakta dururken.

"Griffin, bisikleti vardı."

"Annen öğrenirse seni öldürür."

Olivia, koyu saçlı bir adama selam vererek yanağına bir öpücük kondurur, ama ben, kırk yıl sonra James olabilecek adamın yanına oturan Beckett'i izliyorum. Adam, Thomas, başını ellerinin arasına alır ve ben de geç de olsa neden bir hastane yatağının başında durmadığımızı merak etmeye başlarım, çünkü burası bir hastane odası değildir.

. Burası, kötü haberleri vermek zorunda kaldıklarında aileleri koydukları bir oda.

Hızla gözlerimi kırpıyorum, ama sandalyelerde oturan iki adamdan gözlerimi ayıramıyorum. Babasının başı kalkıyor, gözleri kızarmış ve yaşlı. Heather, beni hareket ettirmeye çalışırken kolunu omzuma sıkıca sarıyor, ama ben odanın diğer tarafında söylenenleri anlamaya çalışmakla meşgulüm.

O öldü. James kaza yerinde öldü.

Bir yargıcın tokmağı ya da ölüm meleğinin orakları gibi, bu kesin sonuç bacaklarımın altından beni süpürüyor.

38
MİRANDA

"BU DA GEÇECEK. Bu, böbrek taşına söyleyeceğin bir şey gibi geliyor."

Gerçekten okumadığım dergiyi kapatıp yatağın üzerine koyuyorum. Yorumum dikkate alınmıyor. *Ama bir gün, biliyorum.*

Trafik pencerenin önünden geçiyor, hastanenin çalışma sesleri kapının diğer tarafından geliyor. Bu sesler artık benim iç çekişlerim kadar tanıdık geliyor.

"Hadi ama. Genelde şakalarımı seversin."

Cevap gelmiyor, sadece nefesinin düzenli hırıltısı duyuluyor. Elimi uzatıp bileğindeki kaba altın rengi tüyleri parmaklarımla okşuyorum.

James, Eylül ayının son Cumartesi günü, sonbaharın en güzel gününde vefat etti. Ölümü kısa sürdü ve o gün koruyucu meleği üniforma giyiyordu. Vücudu ventriküler fibrilasyona girdiğinde onu kurtarmak için oradaydı. Hastaneye ulaşmadan önce iki kez şok verildi. Öldü ve onu hayata döndürdüler, bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Sevdiğim adam, en yakın arkadaşının düğününe giderken, yan çarpışmada sarhoş bir sürücüyle karşılaştı. Başka bir deyişle, James'in arabası T-boned oldu. Araba tamamen hurdaya döndü ve itfaiye ekibi onu çıkarmak için geldiğinde durum pek de iyi değildi.

Üç kaburga kemiği kırığı ve kan kaybı komplikasyonları ile birlikte açık tibia kırığı geçirdi. Ancak daha acil olan sorun, çarpışma sırasında beyninin kafatası duvarlarına çarpması sonucu oluşan subaraknoid kanamaydı.

Acil servisin yanındaki o sıradan küçük aile odasında durumu yanlış yorumladığımı fark ettiğimde hissettiğim coşkuyu tarif etmek neredeyse imkansız. Thomas ve ben nihayet onu görebildiğimizde, coşku umutsuzluğa dönüştü.

Thomas ve ben nihayet onu görmemize izin verildiğinde. İlk başta, bunun James olabileceğine inanmadım, bir hata olduğunu düşündüm. İnsan gibi görünmüyordu, kendisinin gibi görünmesi bir yana.

Biri ona bunu nasıl yapabildi?

Şişmiş, morarmış ve hırpalanmış haldeyken, onu kucaklamak, teselli etmek istedim, ama tüpler, kablolar, monitörler, serumlar ve adını bile bilmediğim diğer şeylerin oluşturduğu ağdan ona zar zor ulaşabiliyordum.

Afallamış bir şekilde durdum, sessizce gözyaşları yüzümden akıyordu. Sonra ağlayan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Thomas yanımda duruyordu, yüzünde o kadar derin bir keder vardı ki, sadece izleyebildim.

Hiçbir ebeveyn çocuğunun acı çekmesini görmek zorunda kalmamalı.

Bu farkındalık, ihtiyacım olan teşvikti. Çocuğumuzun benim endişemden dolayı acı çekmesine izin veremezdim. Ve onun, Thomas'ın endişesini üstlenecektim. Yabancını elini tuttum ve birlikte yatağa yaklaştık, birinin gelip bize ne bekleyebileceğimizi söylemesini bekledik.

O zaman bilmiyordum, ama beyin basıncını korumak ve kontrol etmek için tıbbi komaya sokulmuştu. Uykunun gerçekten iyileştirici etkisi olduğunu kim bilebilirdi? Ya da belki bu çok basit bir görüş, özellikle de o hala uyurken. Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece hayatlarını hayat kurtarmaya adanmış insanlara hayranlık duyan bir pazarlama müdürüyüm.

"Tık tık. Yarı açık kapının arkasından sarışın bir baş belirir, yumuşak buklelerden oluşan bir hale, güneş gibi parlayan gülümsemesini çerçeveler. Lisa, 28 Eylül'den bu yana James'in hayatını kurtarmaya yardım eden birçok kişiden ilki. Bir sağlık görevlisi olan Lisa, olay yerine ilk ulaşan kişiydi. Onun koruyucu meleği. Onu hayata döndüren kadın.

"En sevdiğim hastamın nasıl olduğunu görmek için uğrayayım dedim." Bu, bizi görmeye geldiği ilk sefer değil, her seferinde kendine özgü alaycı mizahını da beraberinde getiriyor.

"En sevdiğin, ha?"

"Şey, saat ikiyi yarım geçe falan." Bileğini çevirip saatinin yüzüne bakıyor. "En sevdiğim kişi binadan ayrıldığında."

İronik espri mi dedim? Belki de kara mizah demek istedim.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ve biraz da dehşete kapıldım, ama tıp profesyoneli olmak, bir noktada, bu mesleğin içinde olmayanlara biraz ürkütücü gelebilir.

. Onun yaptığı onca şeyden sonra, ona kızamam, her ne kadar onun kulaklarını daha fazlasını duymaması için kapatma isteği duysam da. "Bir hastayı kaybetmek korkunç bir şey olmalı."

"Oh, onu kaybetmedim, canım. Bugün erken saatlerde annesiyle birlikte eve gitti."

Odaya daha fazla girerek, herkesin buraya girdiğinde yaptığı şeyi yapıyor, yani hastane yatağının altından sarkan çizelgeyi kaldırıp inceliyor. Bu hem profesyoneller hem de ziyaretçiler için geçerli; herkes bakmaya çekiliyor gibi görünüyor. Hemşireler tıbbi görevleri gereği bunu yapıyorlar, ilaçları verdikten sonra ölçümleri not alıyorlar, hayati fonksiyonları kontrol ediyorlar ve idrar çıkışını ölçüyorlar. Ama kateterini kontrol eden zavallı kız, bana boğuk bir gülümseme atmadan önce yüzünü buruşturdu.

Bunun nedenini hiç anlamadım.

"Evet, geçen hafta McDonald's'ın arabaya servis bölümünde en sevdiğim hastanın doğumuna yardım ettim. Prematüre bir bebektir."

"Oh!" Ve phew. "Ne kadar güzel."

"Evet, çok tatlı bir çocuk." Kartı yerine asıyor. "Peki, durumu nasıl? Herhangi bir değişiklik var mı?"

"Maalesef, iletişim becerilerin berbat." Onu da sohbete dahil ederek kolunu okşuyorum.

James'in sipariş ettiği bebek kitaplarının çoğunu okumamış olabilirim, ama travmatik beyin yaralanmalarıyla ilgili tonlarca kitap okudum. Görünüşe göre birçok koma hastası, bilinçsiz ve iletişim kuramaz haldeyken, aslında etraflarında olup bitenleri duyabildiklerini bildirmiş. Bu yüzden Thomas ve ben, onu sık sık tek taraflı sohbetlerimize dahil etmeye özen gösteriyoruz. Bu odada televizyon izlerken bile, ki çoğu zaman çay saati oyun programı izliyoruz, puanlarımızı toplayarak rekabet ediyoruz, bu da James'in her zaman kaybettiği anlamına geliyor.

Bir gün sinirlenip bize sesleneceğini ummaya devam ediyorum.

Lütfen.

"Ama görünüşün de güzelleşiyor, bu da var." Herkese yaptığım gibi, ses tonuma biraz neşe katmaya çalışıyorum. Ama şişliğin bir kısmı gerçekten azalmış ve biraz daha insan gibi görünüyor.

"Kesinlikle rengi çok güzel."

Haklı, ama bir arkadaşın tatilden döndükten sonra yapacağın gibi cildini yorumlamıyor, morlukların tüm renk paletini yorumluyor.

"Ama bunun dışında bir şey yok. Ama çok zamanımız var. Değil mi değil mi?"

Doktorlar bu soruyu birkaç kez cevapladı. James artık tıbbi komada değil. Komada kalması sadece birkaç gün sürdü, bu süre tıbbi personelin yaralarını değerlendirmesi ve beyin çevresindeki şişlik ve iltihabı azaltması için yeterliydi.

Ve şu anda bu noktadayız. Kendi başına nefes alıyor ve biz sadece uyanmasını bekliyoruz. Üç gün zorla komada kaldı ve şimdi dört gündür kendi başına nefes alıyor.

Nöroloji uzmanlarına göre, James iyileşebilir ve daha uyanık hale gelebilir, ya da koma daha da ilerleyebilir, ki bu çok daha olumsuz bir durumdur. İlerleyen koma, başka bir deyişle bitkisel hayat olarak da bilinir. Bu sonucu kabul etmeyi reddediyorum.

Lisa, on iki saatlik yorucu bir vardiyadan sonra eve gitmeden önce bir süre bizimle vakit geçirir. Gitmeden önce bana, kendimi güçlenmiş hissetmemi neden olan türden bir kucaklaşma verir. Bazı insanlar sadece iyidir ve Lisa kesinlikle bu kategoriye girer.

Lütfen, eğer dinliyorsan, onu uyandır.

Başka bir gün, başka bir akşam.

Başımı yastığa koyup, yeni tanımaya başladığım Tanrı'ya dua ediyorum. Son birkaç gün, tıp kitapları ve internet aracılığıyla bilgi birikimi ve ilahi müdahale arayışını da içeren bir tür bilgi arayışı ile dolu bir kasırga gibiydi. Ve sessiz saatlerde, içime dönüp utancımı hissetmekten kaçınmak zor. Vücudumun şu anki durumundan benim suçum olmadığını biliyorum, ama ona aşkımı açığa vursaydım bir fark yaratır mıydı diye merak ediyorum.

Haftalarca duygularımı bastırmaya çalıştım ve bu bastırma sürecinde ona olan aşkı da sakladım. Eğer bunu inkar etmeseydim, belki de o arabada hiç bulunmazdı diye düşünmeden edemiyorum. Benimle daha erken ayrılırdı ve şoförü bakmıyormuş gibi yaparken arka koltukta el ele tutuşurduk. James sağ salim olurdu ve Vanquish'i garajında duruyor olurdu, parçalara ayrılmış halde bir yerde yatmıyor olurdu.

"Yeterince zamanımız olmadı," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımla boğulan sözlerimi zorlukla tutmaya çalışırken, bir el omuzlarımla arasına konuyor.

"Bir ömür aşk için yeterli değil."

"Thomas, bugünlük için bitti sanıyordum." Thomas da benim gibi gününün çoğunu burada geçiriyor, benimle sohbet ediyor, tek taraflı olarak oğluya anılarını yad ediyor. Daha önce birlikte *The Chase*'i izlemiş ve o eve gitmeden önce kafeteryadan aldığım sandviçleri yemiştik.

"Komşum Marjory, bir güveçle uğradı. Ben de sana da biraz getireyim dedim. Senin durumundaki bir kız için yeterince yemek yemiyorsun."

"Yeterince yiyorum." Karnımın yumuşak şişkinliğini okşuyorum, ama aslında pek iştahım yok.

"Neyse, al bakalım." Bana bir termos uzattı ve yatağın yanındaki diğer sandalyeye oturdu.

"Pawdry Hepburn ve David Meowie nasıl?"

"Kim?" Kalın gri kaşlarını çatarak, yanlış duyduğundan endişelenmiş gibi eğildi.

"Komşunun kedileri mi?" Tabii ki, Marjorie'nin kedileri olmayabilirler. O zamandan beri çok fazla ev geçti.

"Ah!" O çirkin tavuk gibi görünen şeyler. Şimdi mantıklı geldi.

"Öyle mi?" diye sorarım, sesim hâlâ biraz titriyor.

"O zaman sana ilgi duymuş olmalı, çünkü beni arayıp Marjorie'nin kullandığı ajansın adını sordu. Belli ki senin izini sürmek istiyordu."

"Altın balık alacağını söylemiştin, hatırladın mı?" *Cevap yok.*

"Oğlum! Lütfen bana öyle davranmadığını söyle."

"Hayır." Gülümsüyorum. "Beckett'in karısı için çalışıyorum. Bu benim asıl işim ve bir akşam tesadüfen karşılaştık, değil mi?" *Daha çok sen sarhoşken bana çarptın*, diyeceğini neredeyse duyabiliyorum.

"Seni seviyor, biliyorsun." Başımı sallarım. Yutkunurum. Eğilip James'in cildine dudaklarımı değdiririm. "Öyle mi dedi?"

"Evet. O sabah. Ben de ona aynı şeyi söylemedim." Ağlamaya başlıyorum, acı verici hıçkırıklarla.

"Sessiz ol." Thomas sandalyesini benimkinin yanına çekip kolunu omuzlarıma dolayarak bana çok nazik bir şekilde sarılır. "Al, burnunu sil, canım."

Gözlerimi denerim ve söylendiği gibi burnumu silerim. Yapmamak zor. Thomas'ın doğuştan gelen bir otoritesi var ve bunu oğlunda da görüyorum. Ancak Thomas'inki amca gibi bir otoriteyken, James'inki daha çok "tüm kıyafetlerini çıkar" gibi bir otorite.

"Tanrım, onu özlüyorum."

"Ben de. Ama inancımızı kaybetmiyoruz," diye fısıldar sessizce. "Tıpkı onun yapacağı gibi. Tıpkı sana yaptığı gibi, biliyorum."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Ben söylemedim ki, o nasıl bilebilirdi?"

"Çok basit. Takmış olduğun zinciri görüyor musun? O, annesinin zinciriydi. Kanseri teşhisi konduğunda, ellerinin etkilenmeye başladığını fark etti. Sinirlerle ilgili bir şeydi, kanser uyuşukluğa neden oluyordu. Ellerinin şişmesi de çok kötüydü. Ve evlilik yüzüğünü takmayı bıraktı. Şimdi, bu kolye," diye ekliyor, göğsümün üzerinde parıldayan kolyeyi işaret ederek. "Bu onun nişan yüzüğüydü ve Anneler Günü için James kendi parasıyla yüzüğün taşını bir montüre taktırdı. Onun öleceğini biliyorduk." Bakışları bir anlığına uzaklaşır, anıları o korkunç zamana geri döner. "Hazırlanamayacağımız tek şeye hazırlıklıydık ve oğlum onun hayatına biraz mutluluk getirmek istedi.

Yüzüğü takabildiği için çok sevinçliydi. Ve ona, öldüğünde kolyeyi karısı için saklamasını söyledi. Karısı Miranda. Onu sevdiğini biliyor. Bunun kanıtını boynunda taşıyorsun. Aşk, cesaretle söyleyebilirim ki, yaşa, statüye veya cinsiyete aldırış etmez. Tamamen ayırım gözetmez. Ve sana şunu söyleyeyim, deneyimleme şansı bulduğunda

Onu iki elinle sıkıca tut. Tadını çıkar. Elimi tuttu, parmakları neredeyse acı verecek kadar sıkıydı. Çünkü onu ne kadar süreyle elinde tutabileceğini asla bilemezsin. Ve ne kadar süre olursa olsun, asla yeterli gelmeyeceğini göreceksin.

"Şimdi, bu kadar yeter. Biraz güveç ye. Buradayken okuyman için bir şeyler de getirdim."

"Teşekkürler." Boğazım düğümlenir, sesim kısılır. "Ama Heather bana birkaç dergi getirdi."

"Evet, biliyorum. Bugün erken saatlerde kış modası hakkında bir makale okuduğunu duydum." Yüksek sesle okudum. James'in duyabilmesi için. "Ve şunu söylemeliyim ki, bana böyle saçma sapan şeyler okusan, ben de uyanmazdım!"

Tamam...

39
MİRANDA

ANNEN bu sabah benimle birlikte gelmek istedi. Heather ayaklarını yatak çerçevesinin altına koydu ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Eesh. Pazar sabahı ziyaret tam da ihtiyacım olan şeydi. Pazar günü dinlenme günü olmalı. Huzurlu bir gün olmalı, insanların kafasına basmak için değil." Elimi ayak bileklerinin altına geçirip, ayaklarını yere indiriyorum. "Ahırda mı büyüdün? Kimse sana kirli ayakkabılarla mobilyaların üzerine çıkmaman gerektiğini söylemedi mi?"

"Harry şikayet etmiyor. Sen şikayet ediyor musun?"

Şikayet etmek için ağzımı açtım, sonra onun sözünü kesmemekle ilgili söylediğim her şeye aykırı davranacağımı fark ettim. Bu sabah Griff ve Beckett geldiğinde ve dünkü futbol sonuçlarını tartışırken tam da bunu yaptıklarında biraz sinirlenmiştim.

Sanırım biraz kafayı yemeye başlıyorum.

"Yani gelmeyecek mi?"

"Hayır, annem onu evde kalmaya ikna etti. Görünüşe göre, yarın Harry'nin evine kiş ve elmalı kek pişirip götürecektir, çünkü senin hastane yemeği ile beslendiğinden endişelendiğini söylüyor. Ve herkes bilir ki o şeyler insanı hasta eder."

"Ben iyiyim. Ama benim için düşünmesi çok hoş."

"O senin annen Mir, tabii ki seni düşünüyor. Son zamanlarda pek fazla düşünmemiş olabilir, ama görünüşe göre bu değişiyor. Belki de büyükanne olacağı için böyle düşünüyordur. Her neyse, yardım etmek istiyor."

O yüzden ona izin vereceğim. James'in hizmetçisi Sandy'nin de aynı nedenlerle yemek pişirdiğini söylemenin bir anlamı yok. *Büyükannenin nedenleri değil.* Zaten, nadiren orada yemek yiyorum.

"O benim annem ve onu seviyorum. Ve eğer yine annem gibi davranmaya karar verdiyse, bence bu harika olur."

"Olivia, bu sabah ona biraz kızdığını söyledi." Konu birdenbire değişti, ama patronum ve kuzenimin neden benim hakkımda konuştuklarını sormaktan kaçındım. *Çünkü duymak istediğimden emin değildim.*

"Bir sonraki doğum öncesi muayeneme benimle gelmesini isteyip istemediğimi sordu."

"Çok nazik. Ben de yapardım. Annen de bundan bahsetmişti.

."

Sonra bana doğum planım olup olmadığını ve kimin benimle birlikte doğum odasında olacağını sordu.

"Konuşurken, bu sabahki tüm tepkilerin lav gibi yüzeye çıkıp kabardığını hissedebiliyorum. Sinir, öfke, incinme, hepsi kırmızı bir girdap halinde. "Ve ona James'in olacağını söyledim."

Bunu sanki on emirden biriymiş gibi söyledim, tartışılmaz bir gerçekmiş gibi.

Çünkü... çünkü başka bir şey düşünemiyorum. "Tamam."

"Hayır, aslında tamam değil. Yedek bir planım olması gerektiğini söyledi." "Ah, bebeğim."

"Ben de ona siktirip gitmesini söyledim."

"O sadece yardım etmeye çalışıyor, Mir." Heather'ın bakışları, cevabı kadar yumuşaktı. Hepsi ellerinden geleni yaptıklarını bilsem de, gözümün seğirdiğini hissedebiliyordum.

"Sanırım, bir süre işe gitmeme gerek olmadığını söylediği için ona karşı nazik olmam gerektiğini düşünüyorsun." Oh, bu pek de nazik bir cevap olmadı.

"Neden sen ve ben hastane bahçesinde güzel bir yürüyüşe çıkmıyoruz, ha?" Bazıları buna yürüyüş der. Bazıları ise müdahale. "Ve psikiyatri koğuşunun önünden geçerse, belki de içeri girmeliyiz?"

Başka bir akşam, bu sefer sandalyelerden birini yatağın yanına sıkıştırdım ve yarısı yatakta, yarısı yatak dışında yatıyorum, ayağımı sandalyeye dayayarak kenardan yuvarlanmamayı sağlıyorum.

"Biraz kay." Cevap yok. "Hayır mı? Peki. Yatağı tek başına kapla. İşimi zorlaştır. Bu yatmadan önce hikayeyi dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

Cevap yok.

Bir gün.

Biraz zorlanarak kitabı açtım ve açık avucumda dengede tuttum.

"On üçüncü hafta. *Naber, bebeğim?* Bunu ben söylemiyorum, kitap söylüyor," diye başlıyorum. "Her şey tonlamada. Takip et. *Yani, bebeğim şimdi bir limon kadar,* ki bu oldukça öznel bir ifade, sence de öyle değil mi? Bazı limonlar kocaman, bazıları ise mandalina kadar. Garip," diye mırıldanıyorum. "*Her neyse; bebeğin kafası artık başından poposuna kadar olan uzunluğunun yaklaşık yarısı kadar, yani hala biraz uzaylı gibi görünüyor.* Ne korkunç bir şey yazmak. Bebeğimiz ET'ye benzemiyor! Harry Haribo çok güzel, değil mi?"

"*On üçüncü haftada, bebeğinizin kolları ve bacaklarında kemikler oluşmaya başlıyor.* Ne kadar harika, değil mi? Oh, bir sonraki kısmı dinle, James; *artık daha fazla hareket edebildiği için, başparmağını ağzına götürebiliyor olabilir.* Ne kadar sevimli, değil mi?"

Bebeğin ses telleri de gelişiyor, bu da Harry'nin şikayet etmeye başlamasının ilk adımı. *Ancak ses rahimden geçemediği için, henüz hiçbir ses veya ağlama duyamazsınız.* Henüz mi? Bunun böyle olduğunu bilmiyordum. Düşünebiliyor musunuz? "Hey anne, şu kurabiyelerden biraz daha ye." Ben çıldırırdım!

"*On üç haftalık hamilelik vücudunuz. İkinci üç aylık döneme sadece bir hafta kaldı ve kendinizi oldukça iyi hissetmeniz gerekir.* Bunu yazan kişi belli ki hiç hamile kalmamış. *Erken hamilelik belirtilerinin çoğu yakında geride kalacak, ancak bazı anneler dördüncü ve beşinci aylarda mide bulantısı ve yorgunluk çekebilir.* Bu pek de iç açıcı değil. Ayrıca, *şu belirtilerle de karşılaşabilirsiniz: şişkinlik, kabızlık, baş ağrısı, göğüs hassasiyeti ve vajinal akıntı.* Tanrım, James, çok üzgünüm. Bu pek de iyi bir yatmadan önce okunacak hikaye değil, değil mi?"

Kitabı kapatıp arkamdaki sandalyeye bırakıyorum ve kulağımı göğsüne dayıyorum. Ve sessizlik içinde yatıp bir süre onun nefesini dinliyorum, gözlerini açmasını diliyorum.

"James. Uyanman lazım. Bunu tek başıma yapamam."

Cevap yok.

Onu sevmiştim. Elimden geldiğince ona sarıldım. Elime geçen her fırsatı değerlendirdim. Kulağına aşk sözleri fısıldadım ve başka şeyler

. . .

Onunla sürekli konuştum, o kadar çok ki bazen sesim kısılırdı. Aptalca şakalar yapar, onu kışkırtır, Cosmo dergisini okur ve hatta babasının önerisiyle İlyada'yı okumaya başlardım. Şarkı söylerdim, ama şarkı söylemekten nefret ederim. Odaya parfümümü sıkardım.

Yalvardım, yakardım. Söz verdim ve ağladım. Ama yine de cevap yoktu.

40
JAMES

Bu en tuhaf hislerden biri. Buradayım ama aynı zamanda değilim.

Zaman anlamsız, günler belirsiz. Ve ben sadece havada süzülüyorum. İlk başta, bu hissi ölmüş olmama bağladım. Ötesinde hiçbir şey yoktu ve kafamda düşünceler olduğunu fark ettim. Sanırım rahat bir uyuşukluk içindeydim.

Ama sonra onun sesini duydum. Ve hiçbir yere gitmediğimi fark ettim.

Burada değildim. Orada da değildim. Ama ikisinin arasında bir yerdeydim. Ama hala süzülüyorum. Havada süzülüyorum.

O beni sakinleştiriyor. Sesi. Varlığı. Sevgisi. Ama eksik bir şey var.

Ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Yapabilseydim ağlardım sanırım.

"Sadece tansiyonunu ölçeceğim, canım."

Nazik bir ses. Ve tanıdık. O odada değilse, en sevdiğim seslerden biri.

Kolumdaki baskı artıyor. Bir makinenin bip sesi. Ama ben hala süzülüyorum.

Ve onu bekliyorum.

Ve ölçemediğim bir şeyi özlüyorum.

"Günaydın, sevimli adam."

Dudaklarının yanaklarıma dokunması.

Panjurların açılmasının mekanik hışırtısı. Işık, kafam beyazla doluyor.

Bana GO dediğini hatırlıyorum. D saklı.

Onu arzuladığımı ve onun altında hissettiğim duyguyu
ben hatırlıyorum.

i.

Başka pek bir şey hatırlamıyorum. Ama şu anı hissediyorum.
Etrafta kimse yokken, gözyaşlarını tenimde hissediyorum. Sessiz
hıçkırıkları içimde yankılanıyor. Hüzün. Çok fazla hüzün. Ve onu
kollarımın arasına bile alamıyorum.

"Baban yakında gelecek. Yeni bir kitap getirecek. Siz zengin
çocukların, o sıkıcı Yunanca dersleriyle okulu nasıl bitirdiğinizi
bilmiyorum."

Mırıldanmaya başlıyor. Bir keresinde bana melodi
tutturamadığımı söylemişti. Acaba son zamanlarda kendini dinledi mi?

Tebeşir tahtasına
tırnaklar. Ama onu
seviyorum.

Kimsenin duymadığını sandığında osurmasına rağmen. Süzülüyorum.
Hala süzülüyorum.
Hâlâ bir şey eksik.

Kapı açılıyor. Sesler kesiliyor.

Bir hıçkırık. Bir miyavlama. Tanımlayamadığım bir koku.

Tatlı mı? Misk kokulu mu? Neden bana güneş ışığını ve masumiyeti
hatırlatıyor?

Bir protesto. Nefesin kesilmesi. Bir kez daha. Ve bir kez daha. Ve
sonra " " diye bir çığlık.

"Wa-wa-Waaa!"

Bir dalga gibi, farkındalık yüzüme çarpar. Kaçırdığım
şey.

"Uyan." Sesi titriyor, hıçkırık ve nefes kesilmesi daha da acınası.

"Wa-wa-Waaa! Wa-wa-Waaa!"

"Uyan, James. Çocuğumuz için gözlerini aç."

Belki de bu bir dalgaydı. Çünkü nefes alamıyorum. Sanırım
boğuluyorum.

Küçük paket kaldırılıyor. Bir sürü ses. Lastik ayakkabıların gıcirtısı,
saçlarım yüzümden çekiliyor.

"Sakin yapma... Sakin onu geri alma! Gözlerinin titrediğini gördüm.
Aç onları, lanet olsun!"

Ve işte oradaydı.

"Acaba..." Öksürüyorum, başım patlayacak gibi. Ve lanet olsun, kaburgalarım beni ezip geçiyor sanki.

Yüzler. Sesler. Hiçbiri ona ait değil. Odaklanıp odaklanamıyorum, dürtüyorlar, soruyorlar, ışıklar yanıp sönüyor.

"Miranda. Bebeğimiz nerede?"

EPILOG

JAMES

"O İTFAİYE ARACI MI?"

Yastıktan başımı kaldırmaya çalışırken sözlerim kalın ve belirsiz çıkıyor ama başımı kaldıramıyorum. Sanki biri yastığı kumla doldurmuş ve sonra kafama yapıştırmış gibi.

"O," Miranda yatağın diğer tarafında bir yerden mırıldanıyor, "senin oğlun."

Acı çekiyormuşum gibi inliyorum, çünkü gerçekten acı çekiyorum. Ya da belki de çocuğumuzun akciğer kapasitesinden dolayı acı çekiyorum. Doğum tarihinden beş gün sonra doğdu ve eminim ki bu yüzden bu kadar yüksek sesli. Bebekler bu kadar gürültülü olmamalı, elbette.

Gözlerimdeki uykuyu silerek, bir dirseğimin üzerine başarılı bir şekilde kendimi itmeyi başardım. "Dün gece kaç kez onunla kalktın?"

"Senden daha fazla. Ve sonuncusu sadece yirmi dakika önceydi." Yastığı başına çekip yorganın altına kıvrılırken, bunun nereye varacağını anlıyorum.

"Hayatım, hatırlıyor musun bilmiyorum ama yakın zamanda travmatik bir beyin hasarı geçirdim."

Yorganların üst üste yığılması nedeniyle ne dediğini tam olarak anlayamıyorum ama hoş bir şey olmadığına eminim.

"Ah, başım."

O yastığı çekip bana öfkeyle bakarken, hatamı bir an geç fark ettim. Medusa'nın daha çılgın ama daha seksi kuzeni gibi görünüyordu ve benzerlik saçlarıyla sınırlıydı çünkü geri kalan her şeyi son derece güzeldi. Oğlumuzun ağlamasına katılmak için belki de ön hazırlık olarak derin bir nefes alırken, gözlerimin onun pürüzsüz omzundan kayan minik geceliğinin askısına kaymasına engel olamıyorum.

Omuzlarından kayan küçük geceliğinin askısına kayıyor. Kumaş, göğüslerinin şişkinliğine yapışıyor ve bir meme ucu, kaçmaya niyetli bir köpek yavrusu gibi kumaşın üstünden çıkıyor.

Ve sonra, sanki bana seve seve bir beyin kanaması daha yaşatacakmış gibi bana dik dik baktığını hatırlıyorum.

"Araba kazası mı geçirdin? Ben geçen ay vajinamdan bir insan çıkardım. Hiç de eğlenceli değildi."

"Biliyorum. Oradaydım. Neredeyse elimi kırıyordun." Bir kız için, inanılmaz derecede güçlü bir tutuşu var. "Ve fisting yapmayı asla denemek istemediğine karar verdiğini bağırarak söylemen özellikle hoş bir dokunuş oldu."

"O. *İlaçların* etkisiydi!"

"Bana vermedikleri ilaçlar, demek istiyorsun." Mırıldanarak, bacaklarımı yataktan kaydırıp çocuk odasına doğru ilerledim.

"Acaba Lisa'yı ikna edip oğlumuzu tatlı bebek William ile takas edebilir miyiz?"

"Duydum," diye homurdanıyor, ben yan odaya girerken. "Ve hatırlarsan," diye daha yüksek sesle bağırıyor, "o da senin kollarında ağladı."

Ama o gün benim için belirsiz bir anı, yine de çocuğun kolumun kıvrımına yatırıldığında hissettiğim ağırlığı çok net hatırlıyorum. Güzel Miranda'mın tasarladığı bir plan, o günün ilerleyen saatlerinde William'ı doğurmadan önce yol kenarında beni kurtaran sağlık görevlisinin yardımını almıştı.

Sadece inanılmaz.

İyileşmem konusunda, ben şanslı olanlardan biriyim. Kazayı hiç hatırlamıyorum, ki bu kesinlikle bir lütuf, ve kazanın ardından pek bir etkisi olmadı. Biraz daha çabuk yoruluyorum ve yorgun olduğumda kekemeliğim geri geliyor. *Bu da görünüşe göre çok sevimli bir şey.* Ara sıra başım ağrıyor ve bacağım bazen ağrıyor. Ama tüm bu deneyimin hayatımı en çok değiştiren yanı, bazen tamamen sevildiğim için hissettiğim tuhaflık ve ezici duyguların beni ele geçirmesidir.

"Buraya gel." Beşiğe eğilip oğlumu göğsüme kaldırıyorum, neredeyse anında sakinleşiyor. "Öyle demek istemedim, biliyorsun." Dudaklarımı onun açık renkli, tüylü kafasına bastırıyorum. "Thomas'ımı yüz bebekle bile değişmem." Adını babamdan aldı,

ve Miranda'nın ısrarı üzerine. İki birbirlirini aşırı derecede seviyorlar. Kayınpederim için aynı şeyi söyleyemem, ancak Miranda'nın annesi çok hoş bir kadın. Ve her şeyi bırakıp sadece bebeği kucaklamak için gelen türden bir büyükanne.

"Yataktan doksan dokuz kez daha kalkman gerekeceği için mi?"

Onun yumuşak sesini duyunca dönüp bakıyorum, ikimiz için de uyku yoksunluğu artık bir kenara bırakılmış durumda. Her ikimiz de yataktan kalkmakta zorlanıyor ve sabah erken saatlerdeki ritüeli dönüşümlü olarak yapacağımıza dair sürekli sözler veriyoruz, ama bir türlü öyle olmuyor. O uyandığında, biz de uyanıyoruz. İkimiz de bu küçük çılgık çılgıca bebeğimize çok düşkünüz. Ve bu, günün en sevdiğimiz kısmı haline geldi.

Sabah aşkımız.

Aramızdaki mesafeyi geçerken, kalçaları bilinçsizce sallanırken, dağınık saçlarını bir tarafa doğru çevirir.

"Günaydın, güzel bebeğim." Parmak uçlarına yükselerek, onun başını öper ve tatlı, misk kokulu başını derin bir nefesle koklar. "Anne seni seviyor." Sonra sıra bana gelir, çenesini eğerek dudaklarını bana uzatır. "Günaydın, sevimli Batman." Kafamı ona doğru eğdiğimde, eli popoma bir tokat atar. "Seni seviyorum. Seni yeni boxer şortunla görmek ne kadar hoşuma gitse de, tekrar çıplak uyuyabilmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Şu anda çıplak uyuyabilirim," diye itiraz ederim. "Sadece seninle çıplak uyuyamıyorum."

"Başka biriyle çıplak yatmaman daha iyi olur," diye mırıldanarak, boxer şortumun lastiğini belimden çekip çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum. Batcave kapüşonu. Bilirsin, gelecek ay için," diye anlamlı bir şekilde ekliyor.

"İşe yaradığını biliyorsun. Dün sen..."

"Ah-ah, çocuğun önünde olmaz!" diye şarkı söyler gibi konuşur. "Annem bu sabah geç saatlerde gelecek. Belki öğleden sonra biraz eğlenmek için gizlice kaçabiliriz."

"Will henüz bize izin vermedi," diye hatırlatırım.

Dört hafta. İki hafta kaldı.

Saydığım falan yok. Telefonumun takvimine işaretlediğim falan yok. Miranda'nın annesinden

o öğleden sonra ona bakmasını rica etmedim. Ve bu özel günü kutlamak için Dorchester'da bir süit rezervasyonu da yapmadım.

Yoksa yaptım

mı... Asla

söylemem.

"Sence bu şekilde zevk mi alıyor?" Onun düşünceli ifadesine gülümsüyorum.

"Sormak istemem. Sadece konuşmak için bile benden üç yüz pound ister."

"Kuralları biraz çiğnemek ister misin?" diye soruyor. "Sen istersen ben de varım."

."

"Sen bir baştan çıkarıcısın." Onu öpmek istercesine başımı eğdim, son anda yönümü değiştirip dudaklarımı boynuna bastırıyorum. "Ve bir asi."

"Kurallar çiğnenmek için vardır." Bebeği aramızda değiştirip, diğer kolumun altına yer açtım. "Kendine yatak odasında yetenekleri olan yakışıklı bir yaşlı adam bulan genç kıza sor..."

Thomas burnunu çeker, sonra patlama sesi gibi bir ses çıkarır.

Miranda fiziksel olarak öğürürken geri çekilir. "Hayır. Hayır. Bu sabah bununla başa çıkamam. Oh!" Kokuyu uzaklaştırmak istercesine ellerini kaldırır. "Onun tulumunun bacaklarından sızıyor."

"Son altını ben değiştirdim," diye karşılık veriyorum, onu kol mesafesinde tutuyorum, ancak bu kötü kokuyu engellemiyor, aksine küçük mavi pijamasının bacaklarına yayılan sarı leke duyulara başka bir boyut katıyor.

"Hayır, sen yapmadın. Onunla beş kez kalktım, o zaman ben değiştirdim!"

"Ama o bu kadar pislik yapamaz, çünkü sabahın ikisinde onu banyo ettirmek zorunda kaldım. Hayır, bu değişim kesinlikle senin."

"Lütfen James, yapamam. Hasta olacağım. Her şeyi yaparım." "Her şeyi mi?"

"Neredeyse her şeyi," diye karşılık verir.

"Peki," diye cevap verdim, Thomas'ı alt değiştirme masasına yatırırken elini tuttum. "Beni o çocuğun poposunu temizlemeye ikna edecek tek bir şey var

o çocuğun poposunu temizlemeye ikna edecek tek bir şey var, o da benim karım olmayı kabul etmen."

O gülmeye başladı. Sanki yüzyılın en komik fıkrasını anlatmışım gibi gülüyordu.

"Bu benim özgüvenime hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldanarak, tamamen lojistik nedenlerle ikinci kez düşünmeden önce pijamalarının düğmelerini çekmeye başlıyorum. Alt raftan mendil kutusunu çıkarıp kapağını açıyorum, onun kahkahası hala devam ediyor. Çünkü orada, hassas popolar için iyi olduğu iddia edilen mendillerin üstünde Miranda'nın el yazısıyla yazılmış bir not var. Ve şöyle yazıyor:

Güller kırmızı
Menekşeler
mavi Seninle
evlenmeyi Çok
isterim.

Ne dersin?

Ve ben de
"Evet."

YAZAR HAKKINDA

İngiltere'nin kuzeydoğusundan gelen Donna, kalbinde biraz Bedevi ruhu taşıyor ve hatırlayabildiğinden daha fazla kez ev ve kıta değiştirmiş.

Klavyede yazmadığı zamanlarda Donna genellikle elinde iyi bir kitapla, ailesinden ve sorumluluklarından saklanırken bulunabilir.

Şarabı ve mizahı kuru, mojitosu tatlı, dili ise tuzlu olmasını sever.

BAŞLIKSIZ

Teşekkürler?

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

